

A large, dark, bear-like creature with glowing red eyes and a small figure at its feet. The creature is standing on a light-colored, possibly snowy or icy, ground. The background is a hazy, light-colored landscape. The creature's fur is dark and shaggy, and its eyes are bright red. A small, dark figure is standing at the creature's feet, looking up at it. The overall atmosphere is mysterious and ominous.

M
A
C
H
Ó

CỔ SỰ VIÊN

MA CHÓ
Tác giả: **Cố Sự Viên**
Truyện kinh dị
Nguồn text: **wattpad**

*Đóng ebook:***nguyenthanh-cuibap**

CHƯƠNG 1

BÓNG DỪA DƯỚI TRĂNG

Câu chuyện này xảy ra đã từ lâu lắm rồi, từ khi tôi còn chưa được sinh ra và câu chuyện là do tôi được nghe bà nội kể lại, sau đó tôi xin phát triển thêm dựa trên những tình tiết cơ bản ấy. Xen lẫn với con chó, là những chuyện tâm linh khác khá kì quái và khó có thể giải thích rõ ràng, phần vì trí nhớ không còn chính xác nữa, phần vì nó là những chuyện tâm linh, như người ta thường nói: “có thờ có thiêng, có kiêng có lành”... Nay tôi xin được chọn lọc ra những gì có thể kể để chia sẻ cùng các bạn có sở thích tìm hiểu, theo dõi những vấn đề có liên quan đến tâm linh hay ma quái dị thường. Kì thực, lúc còn nhỏ nên vô tư không để tâm, lớn lên ngẫm lại thì không thể lí giải được nên tất cả, chỉ giống như những hình ảnh vụn vỡ trong ký ức còn sống mãi về tuổi thơ, gắn với hình ảnh quê nhà dung dị và ông bà nội mà thôi.

Câu chuyện bắt đầu xuất phát từ ba tôi, nói là từ ba, nhưng thực ra, cũng không hẳn là như vậy. Hồi đó ba tôi mới 18, 19 tuổi, tốt nghiệp xong cấp ba, do thi vào trường vẽ mà điểm năng khiếu thiếu có 0,5 điểm trong khi dư hẳn 1 điểm văn hóa nên thành ra không đậu, đành nhập ngũ xin đi lính. Nhập ngũ được đâu gần nửa năm, ba tôi được doanh trại cho nghỉ phép mấy ngày về thăm nhà, là vào giữa mùa hè, tầm tháng bảy, tháng tám. Mà doanh trại ba đóng ở xa lắm, tận trên vùng rừng núi xa xôi, hẻo lánh nên về nhà thì phải bắt xe khách đường dài. Cũng từ chuyến xe khách bình thường đó mà ba tôi sau này, có thể nói là, “đã cứu cả gia đình thoát khỏi một biến cố khủng khiếp!”. Có lẽ, đó là một cơ duyên.

Lúc xe khách dừng nghỉ chân giữa một đoạn đường khá vắng vẻ cho mọi người đi vệ sinh và nghỉ ngơi chốc lát, ba tôi cũng xuống xe, lúc quay trở lên thì chợt thấy trong đám cỏ ven đường từ đâu chạy ra một con chó nhỏ lông vàng. Chuyện chẳng có gì lạ nếu nó không lẻo đẹo đi theo ba.

Lúc đầu ba tôi cũng không để ý, nhưng khi đi vệ sinh xong đang tính quay lại chỗ xe đậu, thì thấy nó cứ đi theo mình, vẫy đuôi rồi rít ra vẻ thân thiết lắm. Ngó xung quanh xem chó nhà ai thì chỗ đó chỉ độc toàn đồng và cỏ hoang mênh mông, bên cạnh là một bãi tha ma lạnh lẽo, xa tít tắp mới thấy thấp thoáng mái nhà.

Ba chưa biết làm thế nào, cứ đứng nhìn con chó kì lạ kia, nó cũng ngồi chồm hồm phía dưới ngẩng cổ nhìn lên với ánh mắt đáng yêu hết sức, cái đuôi thì không ngừng vẫy vẫy. Chỗ xe đậu, người phụ xe bấy giờ đang thúc giục mọi người mau chóng trở lại chỗ ngồi vì xe sắp sửa lăn bánh. Không kịp nghĩ nhiều, ba tôi bế con chó đem lên xe luôn. Đem về nhà, ông Bà nội cũng khá quý con chó, còn nó thì cũng nhanh chóng làm quen với mọi người, lại còn suốt ngày lẻo đẹo đi theo ba, từ trên nhà xuống dưới bếp, cứ như hình với bóng.

Ở nhà được mấy ngày, hết phép, ba tôi lại sửa soạn hành lý để quay lại đơn vị, và tất nhiên, ba để con chó ở nhà cho ông bà nội nuôi. Vì bình thường, con cái đều đi xa, đưa đi học, đưa vào bộ đội, thành thử ở nhà chỉ có hai ông bà già với nhau, nay có thêm con chó, xem như là có thêm kẻ để bầu bạn cho vui cửa vui nhà. Sau đó khoảng mấy ngày thì bắt đầu có sự lạ.

Em nhớ bà kể hình như là gần rằm thì phải. Đêm đó trăng sáng lắm, vùng nhà ông bà nội tôi ở vào mùa hè trời nóng nực kể cả ban ngày hay buổi tối nên hồi đó Bà nội hay có thói quen trải chiếu ra trước sân nằm cho mát đến tận 11, 12h đêm mới trở vào giường. Bà kể, đêm đó cũng vậy, nằm được một lát nhìn ánh trăng sáng vàng vạc, xong phe phẩy cái quạt tay được mấy cái thì buồn ngủ. Đang thiu thiu ngủ thì nghe thấy tiếng con Vàng sủa (Vàng là tên ba tôi đặt cho con chó). Bà nội tôi giật mình mở mắt ra thì thấy con Vàng đang đứng ở bờ hè gian nhà bên quay mặt về phía sau vườn mà sủa. Nó sủa vài tiếng rồi hai chân trước của nó làm động tác cào cào xuống nền gạch.

Bà nội nhìn theo hướng nó sủa thì là nhận ra chỗ đó là chỗ ngọn dừa ở mép vườn sát bên với vườn nhà hàng xóm. Hồi đó nhà

hàng xóm tôi trồng nhiều dừa lắm, cây nào cây nấy cao vượt xa nóc nhà ngói, tán rợp một góc trời. Quả chi chít mà cao quá, hai ông bà nhà bên cũng chẳng tài nào hái được, đành thi thoảng có người cháu cầm điếu lên chơi thì nhờ chú đó trèo lên hái hộ, xong xuôi lại cho nhà e một hai quả. Giống gì mà nước dừa nhìn kỹ nó lại hơi có ánh đỏ. Bà nội cứ xuýt xoa nhà ông T xin đâu được giống dừa ngọt nước, cái ngon thế.

Lại quay lại tình hình lúc đó. Nghe con chó sủa một cách kì cục, bà nội tôi mới nheo mắt nhìn về phía đó. Dưới nền trời hắt ánh sáng vàng nhợt nhạt của mặt trăng, nổi bật lên là dáng vẻ kì dị của những tàu lá dừa khổng lồ lúc đó chỉ toàn một màu đen thẫm đang đứng yên vì lặng gió. Trên thân cây cao chót vót, dưới mấy trái dừa là một thứ gì đó mà theo lời Bà nội kể là khó mà diễn tả được. Nó không phải là một cái bóng đen hay trắng như các bạn đã biết. Mà nó mờ mờ, không rõ nét nhưng lại dễ con người có thể nhìn thấy được. Trông nó giống như một ảo ảnh màu xám nhàn nhạt đang bám trên thân cây dừa.

Bà nội đứng hình mất nửa phút, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào " nó ". Sau đó, con Vàng lại càng sủa to hơn khiến bà như hoàn hồn, miệng ú ớ kêu ông em. Lúc bà quay lại nhìn thì tất nhiên, nó đã biến mất. Bà nội vội vàng vào lay ông dậy, kể đầu đuôi thì ông nội tôi gạt đi, giọng ngái ngủ nói rằng bà mắt nhắm mắt mở rồi nhìn gà hoá cuốc. Bà nội cũng im lặng trở vào giường nằm vì có thể ông tôi nói đúng. Chỉ có con Vàng là vẫn tiếp tục đứng ở đầu hè bên ngoài, thi thoảng lại sủa lên vài tiếng gọn lỏn.

CHƯƠNG 2

CON VÀNG

Sau đêm đó, tuy Bà nội vẫn nhớ tới hình ảnh lạ lùng đó nhưng chỉ để trong bụng, không đem ra nói với ông nữa. Thứ nhất là vì bà nghĩ rằng ông bà mua mảnh đất này từ hồi ông bà còn trẻ, sinh sống lập nghiệp mấy chục năm trời chẳng bao giờ thấy có chuyện gì. Thứ hai là chính bà cũng không chắc chắn là bà nhìn rõ, có thể bà già rồi mắt kém nên nhìn ngọn sương lại hoá ra hình hài, cho dù cách giải thích này không hợp lý lắm. Mà có kể cho ông nội nghe thì thế nào ông cũng phũ tay không tin. Ông nội tôi hay nói câu:

" Tui cả đời chẳng biết hình dáng con ma nó ngang dọc ra sao! "

Vài ngày trôi qua, trời mùa hè càng ngày càng trở nên nóng nực, ngọt ngào hơn. Hồi đó, cả nhà chỉ có một cây quạt máy điện cơ 91 bộ quốc phòng thì lại hư mất tiêu chưa sửa được. Bà lại kêu ông tới đó trải chiếu ra trước hiên nằm ngủ cho mát. Ông cũng gật đầu. Có điều, lần này bà không nằm hướng mà mặt nhìn thẳng ra phía vườn để đón gió nữa, vì bà còn hơi e dè vụ bữa trước, bà đổi hướng nằm song song với hiên nhà. Ông nằm ngoài, bà nằm trong xoay lưng ra ngoài. Con Vàng thì chui vô nằm ngủ cạnh chuồng gà từ chập tối.

Nói thêm là con Vàng nhà tôi tuy còn nhỏ nhưng khôn lắm. Tối đến là nó ra ngủ cạnh chuồng gà để canh đám chuột không cho tụi nó lên vào bắt gà con. Trời thoáng đãng, lại có tiếng ếch nhái từ ngoài đồng vắng vọng vào nên hai ông bà ngủ lúc nào không biết. Ông tôi còn ngáy nữa. Bà nội kể là tuy ngủ nhưng bà nội tôi ngủ tỉnh, bà còn biết là ông tôi ngáy. Được một lát, bà cảm thấy có

gì đó không đúng, bình thường ông chỉ ngáy lúc bắt đầu ngủ chừng khoảng 10 phút, sau đó ngủ sâu là ông không ngáy nữa ngủ rất yên lặng.

Nhưng hôm nay, lạ một điều là ông bà đã ngưng nói chuyện và ngủ được gần 1 tiếng rồi mà ông vẫn ngáy. Bà thấy lạ nên dần tỉnh ngủ nằm yên nghe ngóng thì bà nhận ra, tiếng đó không phải tiếng ngáy, vì nó nghe có vẻ ở xa hơn. Cảm giác như tiếng con gì gầm gừ nơi cổ họng, thảo nào bà nhầm với tiếng ngáy của ông. Lúc này thì tư tưởng Bà nội rối lăm, có phần hoang mang. Giống như sợ không dám nhúc nhích động đậy, sợ “ kẻ nào đó ” phát hiện ra bà cử động thì nó sẽ tấn công bà.

Cứ thế thời gian trôi qua áng chừng 10 phút thì bà không chịu được nữa, phần vì nằm hoài một tư thế mỏi quá, cộng thêm người bắt đầu toát mồ hôi, Bà nội mới khẽ khàng quay đầu lại định thì thầm gọi ông. Nhưng khi Bà nội mới liếc được nửa con mắt lại thôi thì đã không kịp rồi. Vì chỗ ông bà nằm là dưới nền gạch nên nhìn thẳng qua đối diện đập vô mắt là khoảng vườn và cả bầu trời phía trước, nơi có mấy ngọn dừa nhà hàng xóm. Nhưng lần này thứ bà nội tôi mới "liếc thấy" không giống như lần trước.

Nó vẫn mờ nhạt như vậy nhưng lạ ở chỗ, lần này chắc phải hai, ba "đứa" lặn. Chúng đang nháp nhô trên mấy buồng dừa, lao nhao không hiểu đang làm gì. Dáng vẻ chúng dong đưa theo nhịp tàu dừa thỉnh thoảng lại xào xạc khi có chút gió.

Nói thì dài lắm nhưng tất cả chỉ diễn ra trong cái nháy mắt. Bọn chúng cứ im lặng như vậy. Chẳng có vẻ gì là gây ra cái tiếng giống như tiếng "ngáy " kia cả. Còn Bà nội thì đang trong tư thế nằm nghiêng mặt hướng vô trong cổ quay ra ngoài để ngóng, nằm vậy chừng được 2 phút để nhìn cái thứ kia, sợ chớp mắt một cái là nó lại biến đi mất. Nhưng ai mà nằm kiểu đó lâu được. Bà mới nhẹ nhàng quay hẳn người lại vỗ vỗ lay vai ông nội tôi kêu ông dậy. Đúng ra là bà chưa rời mắt khỏi bọn nó, Vậy mà chỉ một chút dong đưa của mấy cái tàu lá dừa to bụi, cái đám đen đen loang lổ đó đã biến mất.

Bà thấy nó biến mất thì không gọi ông nữa, vì giờ có gọi cũng không giải quyết được gì nữa rồi. Mà có khi ông lại nạt cho một trận không chừng. Vậy là bà lại nằm im suy nghĩ, như sức nhớ ra điều gì, bà ngẩng đầu đảo mắt nhìn ra ngoài sân, lại một lần nữa bà thót tim. Trên nóc chuồng gà gần đó, con Vàng đang ngồi chồm hồm mặt

hướng về phía ngọn dừa, cổ họng nó gầm gừ từng tiếng, đôi mắt sắc lẹm nhìn chăm chăm không chớp. Hoá ra tiếng " ngáy " kia là của con Vàng. Bà nội nói, lúc đó nhìn vào mắt nó bỗng thấy rợn rợn. Cảm giác như nó rất có thần, dưới ánh trăng nhờn nhọt lại càng thêm phần kì quái. Bà chép miệng, đúng là chó nhìn thấy " ma ", nhưng sao lần này nó không sủa mà chỉ gầm gừ trong họng như vậy nhỉ?.

CHƯƠNG 3

GIẤC NGỦ TRƯA

Tại thời điểm Bà nội đang quan sát con Vàng thì ông tôi trở mình, miệng khẽ ú ớ nói mớ. Bà nội vì thế cũng dừng lại việc quan sát thắc mắc ở chỗ ngọn dừa kia, trở mình theo ông, không kịp nhìn thấy biểu cảm của con Vàng ra sao, lát sau nhìn lại thì nó đã không còn ngồi ở đó nữa, cũng không rõ nó đã đi đâu. Sau đó, bà kêu ông đi vô giường nằm vì đã nửa đêm, sợ gặp gió độc. Gà chưa gì đã gáy. Bà cũng ngủ luôn vì trải qua chuyện lạ lùng khiến bà hơi mệt.

Sáng hôm sau, Bà nội dậy muộn hơn thường ngày. Bình thường, ông bà dậy sớm lắm, tầm 5, 6h là cả hai ông bà đã thức dậy rồi. Hôm nay, ông dậy từ lâu rồi mà bà 6 rưỡi mới dậy. Bà dọn dẹp mùng mền rồi đi ra sân thì đúng lúc thấy ông đang thấp thoáng từ ngoài vườn đi vô. Về mặt ông tỏ ra hơi khó chịu, miệng thì lầm bầm. Bà bèn cất tiếng hỏi:

"Sao vậy ông?"

Ông nội vắt cái khăn mặt cũ lên một bên vai rồi bực bội nói:

"Không biết đứa chằn trâu nào thả trâu ra mà không trông coi, để nó húc sừng vào thân cây dừa, nát nguyên một đám. Kiểu này mà để nó húc thêm mấy lần nữa, đổ cây thì khéo đổ luôn cả hàng rào!"

Nói đoạn này cho các bạn rõ, là vườn nhà tôi giao với vườn nhà hàng xóm, ban đầu ngăn cách chỉ có bờ dậu, bụi dâm bụt và mấy cây đại mộc lên. Sau này, khi mấy cây dừa kia cao lớn hẳn, ông tôi mới dựng một cái bờ rào rõ hình hơn nín vào thân cây dừa mọc trên ranh giới hai vườn, cây này ko cao bằng mấy cây kia, thân nhỏ hơn nhưng lại thẳng thắn nhất. Nó là cây xếp cuối cùng trong đội ấy, nên

vị trí nằm ngay góc vườn phía đông nhà em. Nói chung là nó mọc khéo lắm, hay là ông bà nhà bên trồng như thế thì cái này tôi ko thấy bà nói nên cũng không được rõ.

Quay lại với ông Bà nội, lúc này Bà nội cũng chưa hình dung ra sự việc, bèn hỏi lại ông:

" Trâu gì mà đang yên đang lành húc vào thân cây? ".

Ông tôi nhăn mặt nói:

" Trâu điên ".

Truyện này tôi viết dựa trên tính khí của ông nội e, ông e là người khá cục tính, chính bà nội tôi bảo ông nói là " trâu điên ".

Ông nội đi ra giếng rửa chân tay, bà nội mới ra vườn để xem tình hình thế nào. Góc vườn là cây dừa đứng thẳng như chiếc cọc vững chãi, phần bên trên gần gốc cây chừng khoảng một gang tay, một đám thân cây trầy trụa, chi chít vết ngang dọc như thể bị một con dao rựa chặt vào, nhưng không sâu và không sắc nét. Dưới gốc cây, đất cát vương vãi như bị đào bới, dẫm đạp bởi con vật nào to lớn lắm. Bà nội trở vô nhà, trong bụng một mớ hỗn độn, mấy ngày nay sao gặp nhiều chuyện khó hiểu vậy không biết. Lúc dọn cơm lên, bà mới nói với ông:

- Ông coi, trâu lớn nó mà húc thì vị trí phải cao cao bằng cỡ ngang lưng nó cũng phải 1 mét, vậy mà hồi nãy tôi ra xem, nhìn thấy ko phải trâu đâu, nó gần sát phía dưới gốc cây như vậy, có khi nào có đứa lèn vô muốn chặt trộm cây dừa không ông? ".

Ông vừa ăn vừa đáp:

- Tôi với bà ở nhà cả ngày có thấy thằng nào lèn vô đâu, có thì con Vàng nó đã phát hiện ra rồi. Mà cái cây dừa to như vậy, đâu phải muốn chặt là chặt được liền đâu, không trộm tre thì thôi đi trộm dừa làm gì. Có đứa nào điên muốn hái trộm dừa mà lại đi chặt cả cây? Bà chỉ toàn nói tào lao thôi.

Bà đằng hắng, nhăn mặt đáp:

- Vậy chứ trâu húc thì vị trí nó phải ở bên ngoài bờ rào tre chứ, đằng này còn ở phía trong vườn nhà mình mà...

Ông buông đũa xuống nạt bà:

- Thôi không phải suy nghĩ nhiều làm gì, từ mai tôi ra canh coi, tôi mà biết thằng nào tôi cho một viên lủng chân!".

Viên mà ông nội tôi nói chính là viên đạn. Ông nội hồi trẻ tham gia kháng chiến chống Mỹ hay vụ gì bên campuchia e lại k nhớ rõ!.

Tóm lại, ông nội tôi là người vừa nóng tính, vừa dạn dĩ, bom đạn khốc liệt nơi chiến trường ông đã trải qua thời trai trẻ hết rồi.

Ăn cơm trưa xong, cái nắng nóng nực điểm thêm tiếng ve râm ran càng làm tăng thêm sự ngọt ngào của mùa hè. Ông nội tôi đầu đội mũ cối, nách cặp cái vớng vải xanh lá náy đã sờn bạc, lưng thường đi xuống vườn. Cái vớng này là kỷ niệm của ông thời còn đi bộ đội, được tiểu đội phát cho, sau này theo ông về quê, lấy vợ, sinh con cho đến tận bây giờ. Bà nội thì ở trên nhà trông nom, thi thoảng lại để ý con Vàng.

Nói thật là từ khi xảy ra chuyện ma quái kia, Bà nội cứ có cảm thấy bất an điều gì đó về con chó này nhưng lại không lý giải được, giống như nó chỉ là cảm giác. Mà bề ngoài nhìn, nó không có gì khác biệt cả, chỉ là con chó cỏ lông vàng, mắt nâu như bao con chó quê khác mà thôi. Bà nội nói, loài vật nó có giác quan nhạy bén hơn con người, nó có thể nhìn thấy, nghe thấy những thứ mà con người chúng ta không thấy được. Đối với những thứ kì dị mà bà đã trông thấy kia, có khi con Vàng còn nhìn thấy một cách rõ ràng hơn. Nếu vậy thì không biết nó đã trông thấy thứ gì. Biểu hiện hôm nay của nó cũng không giống với mọi ngày chút nào.

Bình thường, hai buổi sáng và chiều, nó thường lẻo đẻo theo ông nội đi xuống vườn lượm củi khô, lười nó thè ra nhìn có vẻ rất thích thú, phấn khích. Hôm nay thì khác, lúc ông tôi đi xuống vườn hồi đầu giờ chiều là lúc nó đang ăn cơm, thấy ông, nó ngẩng cổ lên, mắt mở to theo dõi, hai tai vểnh lên nghe ngóng, nó cứ giữ nguyên tư thế đó mãi cho đến khi bóng ông khuất sau những tán hồng xiêm (Sapoché) rậm rạp. Sau đó, nó khịt khịt cái mũi như đánh hơi, rồi lồm lết thu mình lấy đà nhảy phốc một cái lên nóc chuồng gà ghéch mõm lên hai chân trước mà nằm quan sát, mắt vẫn hướng về phía mấy cây dừa cao to, bỏ dở luôn cả đĩa cơm cá đang ăn.

Bình thường là nó chén hết không sót một hột cơm nào, lớn nhanh lắm. Mới hồi nào đem về còn be bé mà nay đã lớn gấp ba rồi, cứ như thánh gióng. Bảo sao nó nhảy cái là lên được nóc chuồng gà vốn cũng không cao lắm.

Những hành động đó đều được Bà nội nhìn thấy hết, lúc đó Bà nội đang đứng xĩa răng trong gian buồng, có cửa sổ nhìn thẳng ra cái chuồng gà.

Về phần ông, ăn cơm trưa xong định lên giường nghỉ một chút rồi chiều xuống vừa lượm củi khô về nấu vừa canh vườn luôn. Nhưng lại nhớ tới chuyện cây dừa, lỡ trong lúc ngủ tụi nó chui vô trộm tre hay mấy quả bưởi đang kỳ chín vàng ươm lúc lỉu trên cây mà ông bà để dành, đợi ba và cô chú út đi học về mới hái thì sao. Nghĩ vậy nên ông đi luôn, đằng nào vườn cây cũng nhiều cây cao lớn, toả bóng mát xum xuê, mắc võng nằm cũng là ý hay. Đang nằm đung đưa nhẹ nhàng trên chiếc võng cũ, trong khung cảnh cây cối xanh tươi, ông lại mơ màng tưởng ra những hình ảnh khi còn đi bộ đội.

Đồng đội ông, có người chết ngay trên chiếc võng khi đang nằm ngủ một giấc ngắn ngủi như vậy, vì bom rơi, đạn lạc, vì địch phục kích, vì chiến tranh... Rồi ông cũng ngủ quên từ lúc nào, tính ông là vậy đó, đặt lưng xuống, phút trước phút sau là ngủ được ngay, chẳng có trăn trở hay suy nghĩ điều gì cả. Chỗ ông mắc võng nằm là hai cây xoan được trồng từ lâu rồi, cành lá nó sum xuê, hai cây mọc song song với nhau ngay giữa khu vườn. Ông nằm đầu hướng ra phía góc vườn phía đông để dễ quan sát khu vực đó. Sau đó chẳng biết thế nào mà lại ngủ quên mất.

Phía trên nhà, Bà nội cũng tranh thủ lên giường chợp mắt một chút. Bà thiu thiu ngủ được gần 1 tiếng thì nghe thấy tiếng dép lẹp xẹp của ông từ sau vườn đi lên, ông đi thẳng từ dưới vườn vô nhà rồi ngồi phịch xuống ghế, rót chén nước chè đặc thật đầy đưa lên hớp một ngụm hết sạch. Về mặt ông lúc này nhìn có vẻ khó hiểu lắm. Bình thường, có chuyện gì, ông tôi ít biểu hiện trên mặt, chỉ im lặng. Với lại, khi từ vườn lên, bao giờ ông cũng ra giếng rửa chân tay, mặt mũi cho sạch sẽ trước rồi mới vào nhà. Bà nghe vậy thì thức dậy xỏ dép định bụng bước ra hỏi ông, lời còn chưa kịp ra tới miệng đã bị tiếng sữa gay gắt của con Vàng chặn lại. Không ai bảo ai, cả ông và bà nội đều quay đầu nhìn về phía khu vườn, nơi có tiếng chó sữa dữ dội và đầy vang vọng vừa vang lên.

CHƯƠNG 4

KẺ VÔ HÌNH

Bà nội thấy ông ngồi trầm ngâm im lặng trên ghế định mở miệng hỏi han thì đột nhiên con Vàng ở dưới vườn sủa vang lên. Hai người quay đầu nhìn ra coi có chuyện gì thì vương cây cối rậm rạp, "cỏ cây chen đá, lá chen hoa", đứng ở trong nhà chẳng nhìn thấy được gì, cứ ngó nghiêng một hồi, có thể nói là đứng nghe tiếng chó sủa mà quên hết sự đời. Lúc này ông nội mới vỗ đùi kêu hét một tiếng rồi đứng bật dậy đi thẳng ra hiên nhà giữa, hai tay chống nạnh, mặt hướng về phía con Vàng mà nạt:

"Vàng, im đi".

Bình thường vàng sợ ông lắm, ông khẽ ho một tiếng hay lừ mắt là nó biết điều cụp đuôi chạy một mạch ra chỗ khác trốn. Nhưng hôm nay thì không, nó chẳng những không thém run sợ trước tiếng nạt nộ của ông, mà còn chẳng tỏ vẻ gì là có để ý đến lệnh của ông nữa. Vàng lúc bấy giờ đang trong tư thế như chuẩn bị chiến đấu với kẻ thù nguy hiểm đến nơi. Răng nó nhe ra trắng hếu, răng nào răng nấy nhọn, mồm lồm chồm chìa ra khỏi viền lợi đen.

Ánh mắt nó nhìn chăm chăm lên một khoảng không vô định là góc vườn phía đông, ánh lên những tia phản nộ, màu nâu sẫm nơi trông mắt nó càng trở nên đặc quánh như in hằn những bóng đen mờ ảo, trông ma mị vô cùng. Bộ lông vàng của nó hơi dựng lên, dù là khá cứng và dày, dưới ánh nắng vô tình hắt lên một quãng sáng nhàn nhạt. Đuôi con Vàng dựng thẳng đuột theo thân, bàn chân xoắn ra thủ thế, móng vuốt đen thui lộ ra, giống như muốn cào xé cả mặt đất.

Có thể nói, nó cũng như hai người già trên nhà, đang căng thẳng đến tột độ, hồi hộp đến tột độ. Nhìn dáng vẻ đó của con chó nhỏ, ông bà nội tôi mặt người nào người nấy cứ chau lại nhăn phải nói y như táo tàu khô. Cả đời ông bà chưa gặp chuyện gì khó hiểu như vậy, nay gần đất xa trời mới được tận mục sở thị, e là khó mà diễn đạt nổi trong tíc tắc. Khó hiểu là vì, ông bà nội tôi nhìn theo hướng con Vàng sủa thì chẳng thấy một cái gì. Chỉ là một khoảng vườn rậm rạp, xa xa là mấy bụi tre trải dài, gần hơn là cái ao tù cạn nước chỉ toàn lá tre khô lẫn bùn đất và ở góc cuối vườn là mấy cây dừa. Cứ như thể nó đang đối đầu với một kẻ thù vô hình, mà dường như chúng chỉ "vô hình" với con người mà thôi.

Không gian lúc bấy giờ động mà tĩnh, tĩnh mà lại động. Tiếng ve là thứ duy nhất níu giữ tâm trí con người ở lại với thực tại. Cũng bởi vì ở quê hồi đó nhà cửa, xe cộ còn thưa thớt, cứ đến trưa là im ắng lắm. Mùa hè còn có tiếng ve kêu, chứ mùa đông thì giống như cả thế giới đều rủ nhau đi ngủ đông hết một lượt. Thành ra, đã sợ lại càng sợ hơn. Chính là, Bà nội hôm nay đã bị con chó kia dọa cho một phen kinh sợ, còn ông thế nào thì e ko biết!.

Không biết có phải cái nắng vàng vọt lúc quá trưa phải hơi nóng vô hiên nhà liên tục hay sao mà trán ông nội đã lấm tấm mồ hôi. Bà thì đứng ở mé cửa. Ông lại căn vặn về khó chịu:

"Con chó này hôm nay từ nhiên trở đại phải không?".

Bà nội thêm vào:

"Hay tại trời oi bức quá?".

Bà vừa dứt lời thì ông lại quát to lên:

"Vàng, Vàng, lên ngay, không tao ra cho một dao bây giờ!."

Ông quát lần này xong thì kì lạ thay, con chó quay đầu ngược nhìn ông rồi không dám sủa nữa, kiểu như nó biết ý ông rồi. Có vẻ nó đủ tinh khôn để biết mùi giềng, sủa cay nồng ra sao. Nhưng sau đó, Vàng vẫn quay lại gườm gườm mắt nhìn về cái thứ "vô hình" kia một hồi lâu nữa rồi lại gằm gừ trong cổ họng còn chân thì cào xuống đất như dằn mặt: mày coi chừng tao đó!. Xong nó ngồi xuống ngay tại chỗ đó rồi lại liếc mắt lên trên nhà xem ông nội tôi còn quan sát nữa hay không.

Ông nội cũng chẳng còn hơi sức đâu mà đứng dưới cái hơi nóng hắt vào nóng nực vô cùng, lưng áo ông đã ướt đầm mồ hôi rồi.

Lúc này bà mới dằng hắng kêu ông đi vào nhà cho mát, chép miệng kêu:

- Không biết bao giờ thẳng cả mới về để gắn thêm cái quạt trần, Hoặc là cũng có thể, bà đang muốn làm dịu đi bầu không khí ngột ngạt do sự việc kì quái vừa xảy ra tạo nên. Ông trở lại bộ trường kỉ cũ kĩ được một tay cụ cố đóng từ thời xa xưa (cụ nội tôi làm nghề thợ mộc, còn xây được cả nhà nữa). Ông lại rót một ly nước chè thật đầy nhưng lần này không hớp một ngụm hết sạch mà chỉ nhấp từng ít một. Ông đặt ly nước xuống, chép miệng:

" Haizz, đúng là già thật rồi, đầu óc không còn minh mẫn nữa ".

Bà nghe ông nói vậy thì ko hiểu, mới hỏi lại:

" Ông thấy không khoẻ chỗ nào à?"

Ông lắc đầu:

" Không, vẫn bình thường, nhưng thần kinh không còn tốt nữa rồi ".

Bà nghe ông nói xong thì ngẩn người ra suy nghĩ một lúc lâu. Cả hai người im lặng, trong nhà chỉ còn tiếng tích tắc đều đều từ cái đồng hồ Liên Xô treo trên tường vang lên. Con Vàng ở dưới vườn nghe chường đã yên ắng không thấy gầm gừ hay sủa gì nữa. Lúc này bà mới nghĩ ngợi sao đó nên quyết định nói với ông những gì bà đã nhìn thấy hai lần trước. Ông vừa nghe bà kể xong, vừa hớp từng ngụm nước chè, đầu mày chau lại. Ông chép miệng:

" Tôi nói bà rồi, già rồi, mắt mũi không tốt như hồi trẻ nữa, nhìn cái nọ xọ cái kia, cả đời tôi xông pha đánh nhau, người chết như rạ, nửa đêm còn nằm ngả lưng ngay cạnh xác đồng đội ngủ mà còn chẳng có chuyện gì xảy ra. Bà đàn bà phụ nữ cứ thần hồn nát thần tính rồi lại tự doạ mình!".

Bà nội tôi nghe ông nói vậy thì ôm một bụng tức. Điều mà chính mắt mình thấy người khác lại không công nhận nó khó chịu vô cùng. Nhưng biết tính ông hơi bảo thủ và gia trưởng nên bà cũng đành bầm bụng im lặng cho qua. Đành nói qua chuyện khác, bà mới hỏi:

- Lúc nãy thấy ông ôm cái võng xuống nằm nghỉ dưới đó mà chưa chợp mắt được tròn giấc ông đã lên rồi?

Ông mới ừ hử:

- Ừ..à tôi đang ngủ thì khát nước.

Bà lờm ông một cái nhẹ nhàng rồi đứng dậy vào bếp làm lật vật và cho gà què ăn. Để lại ông một mình, ông ngồi tay chống lên

đùi, hơi nghiêng người nheo mắt nhìn ra khoảng vườn xa xăm, chắc hẳn đang nghĩ ngợi điều gì. Ngoài sân, con Vàng vừa phóng từ dưới vườn lên chạy vụt qua sân, ko rõ cảm xúc nó như thế nào.

CHƯƠNG 5

CÁI VÕNG

Ngồi suy nghĩ vẫn vơ được một lúc thì cũng là lúc uống cạn ấm nước chè. Lúc này ông mới chấp tay đứng dậy ngó cái đồng hồ, đã gần 4 giờ chiều rồi. Sực nhớ tới hồi nãy đi lên mà chưa tháo vớ, cái mũ ông đội lúc đi ra vườn thì rớt xuống đất nằm chổng chơ từ bao giờ, ông lại im bật, cứ thế chấp tay sau lưng đi chậm rãi ra phía vườn để đem mấy thứ đồ kia lên. Lúc này trời đang dần chiều nên không còn gay gắt nắng nữa, cả khu vườn um tùm cây cối trải dài một mảnh đất gần 250 mét vuông, cây thấp chen lẫn cây cao vô tình tạo nên một khung cảnh rờn rợn.

Ban ngày đã thế này thì ban đêm lạc trôi xuống đây tự hỏi ko biết cảm giác nó sẽ như thế nào nhỉ?. Nhà ông Bà nội đấy, tuy nhiên mãi bảy năm sau tôi mới được sinh ra và lại ko ở cùng nên cái thời "nguyên thủy" của khu vườn e k được trải nghiệm.

Ánh nắng chiều yếu ớt xuyên qua tán lá cây, đổ bóng xuống mặt đất ngọn cỏ tạo nên đủ các thứ hình thù tự do. Mới đi tới mấy bậc đá mà ông tự lát bằng đá vỡ, rồi gạch vụn hơi dốc dốc dẫn xuống khu vườn bên dưới thì ông khựng lại, mắt mở to nhìn trân trân về phía ấy. Xa xa, phía hai cây xoan đang mắc chiếc vớ màu xanh cũ kĩ, nó đang khẽ lay động... Đến đây, chắc bạn nào bạn nấy lại tưởng tượng ra cảnh cái vớ không có người nắm mà lại tự động đong đưa như những câu chuyện kì quái khác.

Nhưng thực tế là, cái vớ của ông tôi lúc đó ko phải đong đưa theo nhịp kiêu đều đều như thế, tôi cũng ko muốn nói quá lên để hù mọi người làm gì. Nó chỉ khẽ lay động thôi, xong lại dừng, rồi lại lay động lần nữa, cứ thế lặp lại đến lần thứ ba thì ông tôi lúc này không

biết đã đứng nhìn được mấy giây rồi. Nói là tại gió thì ko được vì làm gì có gió, gió thổi thì vống đung đưa nghe lại hợp lý và chẳng có gì phải hốt. Hơn nữa, không có gió nhưng lưng và gáy ông tôi lại bắt đầu có cảm giác lạnh - một cái lạnh rờn rợn nổi cả gai ốc. Ông tôi làm lũi tiếp tục bước xuống, mắt vẫn theo dõi động tĩnh cái vống "ma", miệng chửi thề:

- Mả cha nó, con chim hay con rắn nào vô phúc mò vô vống ông, định dọa ông hả?.

Vừa dứt lời thì nghe bịch một tiếng chắc nịch. Ông tôi giật mình, vội đánh mắt nhìn về phía phát ra tiếng động, bụng thót lại vì lò mò thấy thứ gì tròn tròn râu ria như cái đầu đang lông lốc lẩn ra. Hóa ra là một quả dừa già vừa rụng, rụng đúng lúc thế không biết!.

Ông còn chưa định thần lại thì đã trượt chân một cái, may nhanh tay đưa ra níu được vào thân cây khế con mới cao hơn đầu người được năm chục phân mọc sát ven đường xuống, không thì đã té dập mông. Ông lồm cồm đứng dậy lẩm bẩm:

“ Mai phải kè lại bậc đá mới được, để vậy có ngày què chân què tay “

Giờ thì xuống đến nơi, quên mất luôn sự kì lạ ban nãy từ cái vống, ông bước lại ngó vào lòng vống một lượt, chẳng có gì trong đó cả.

” Hôm nay mình hoa mắt nhiều vậy nhỉ, trời với đất oi bức khó chịu quá!”

Khi ông chuẩn bị tháo sợi dây dù đang mắc vào hai thân cây xoan ra thì như sực nhớ tới điều gì, liền đưa mắt nhìn xuống bên dưới cái vống, chỗ mà khi trưa ông đánh rơi cái mũ cối chẳng thềm nhật, lật đặt đi lên nhà. Giờ thì cái mũ không còn nằm ở đó nữa. Lúc này thì ông bối rối thật sự. Dừng hẳn việc tháo dây vống ra mà nhìn vô chỗ cái mũ đã rớt khi nãy.

Ông tôi ko hoảng hốt mà đúng hơn là giận, mặt mũi bắt đầu cau lại. Tự dưng gặp phải ba cái chuyện ko đâu, như thể nó trêu người mình, nó ẩn nấp đâu đó sau bờ tre, tán lá theo dõi mình mà mình không làm gì được. Hận nổi là ko tận tay túm cổ lôi đầu nó ra mà bẻ. Người già, người lớn tuổi đâu phải để chúng nó đùa giỡn kiểu trẻ con. Ông đưa mắt quan sát khắp cả khu vườn rộng, cảm giác như có vô số con mắt đang hau háu nhìn mình, chớp mở liên tục, chỉ có

lòng trắng và con người đen láy. Khuôn mặt thì mờ nhạt ko rõ hình hài cụ thể.

Không gian vẫn yên ắng, tiếng ve về chiều cũng dịu đi từ lâu, thi thoảng có tiếng con gà kêu quang quác chuẩn bị nhảy ổ. Nếu là ông của mấy chục năm về trước chắc chẳng là cái gì nhưng giờ đây ông đã là ông lão gần " thất thập cổ lai hy " rồi. Bình thường, với vợ với con, mỗi khi đề cập đến chuyện tâm linh khó giải thích, ông thường nói chắc đê là không tin vào mấy chuyện ma mãnh, rồi là chưa từng gặp con ma để biết mặt mũi nó ra sao. Sự thực thì ông tôi đã từng thấy, chính là cái thời ông còn trong bộ đội.... Nhưng sau này, khi trở về quê, đi học đại học rồi đi làm, những tư tưởng hàn lâm khoa học, cải cách và đổi mới của nhà nước đã khiến ông tôi nhận thức được nhiều mặt khuất trong vấn đề tâm linh, nếu có thể tránh được thì nên tránh.

Vợ ông tức là bà nội lại là người không được đi học, nên dễ sa vào mê tín dị đoan, dễ dây vào phiền phức nên ông phải quán triệt ngay từ đầu. Dẫu sao nhà ông bà ở bao lâu nay là nơi đất lành chim đậu, bình yên là thế, nên cũng ko cần tiêm thêm mấy chuyện tầm phào, vật vãnh này làm gì, kéo lại tự dọa mình lâm bệnh mà đau ốm.

Đang nhìn ngó phía trước chợt ông cảm giác nóng ran phía sau gáy, chính là kiểu cảm giác khó chịu của người đang bị kẻ nào đó theo dõi sát rặt phía sau lưng nhưng khi quay lại thì lại chả có ma nào. Có điều ông tôi thì khác đoạn kết, quay ngoắt đầu nhìn ra phía sau thì một điều khiến ông hơi giật mình. Có một đôi mắt tối sầm đang nhìn ông chăm chú. Con Vàng, nó đang theo dõi mọi hành động của ông tôi từ phía chuồng gà. Ông vội lảng tránh ánh mắt đó ngay, cũng chẳng rõ tại sao nữa.

CHƯƠNG 6

AI ĐƯA VÔNG ĐONG ĐƯA

Hồi đó ở quê ăn cơm sớm lắm, các bạn cũng biết rồi, 5, 6h chiều ăn cơm, 7h đã đóng cửa đi ngủ, ko thì xem tivi. Nửa tiếng sau, trong nhà bà đã dọn cơm xong, định bụng gọi ông lên rửa chân tay còn ăn cơm chiều. Ngó ra sân thì thấy ông đã đi lên, cái vông vải vắt trên vai. Bà nói với ra:

" Ông quên cái mũ ".

Ông liếc mắt lên một cái ý chừng nghe thấy nhưng lại ko bảo gì. Rửa chân tay mặt mũi xong, hai ông bà ngồi ăn bữa cơm đơn giản, ít thịt kho, miếng đậu hũ chiên, canh rau với cà pháo. Con Vàng thì nằm gác cái mõm lên bậu cửa gian nhà giữa, mắt lim dim. Đây có lẽ là quãng thời gian thư giãn nhất của nó trong ngày. Bữa cơm hôm nay có điều gì đó lạ lùng hơn mọi khi. Chính là bầu không khí căng thẳng chẳng biết đã len lỏi vào ngôi nhà nhỏ bé này tự bao giờ, bao trùm lên cả khu vườn rộng lớn, khoác lên nó một sắc màu kì bí mà trước nay chưa hề có.

Bình thường, các con đều đi học ở trường tỉnh xa nhà, rồi đưa đi bộ đội, ở nhà chỉ có hai ông bà già với nhau, người ta sẽ nghĩ là neo đơn và buồn lắm. Nhưng ông bà nội tôi thì khác, tuy nhà ít người nhưng ông bà vẫn lạc quan và tìm thú vui lúc nhàn rỗi. Ông thường đọc sách, báo, nghe đài, tối đến thì xem tivi. Bà nội ban ngày ngoài những việc lặt vặt, nội trợ thì hay đi chợ phiên mua dăm ba thứ cần thiết, rồi còn nuôi mấy con gà để dành khi nào ba và cô chú về thì thịt cho các con ăn. Hôm nay, mỗi người một nửa chén cơm, mạnh ai người nấy ăn, chẳng nói với nhau câu nào. Ông, bà mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình. Ông thì đang ko biết nên

làm gì với những chuyện mới chứng kiến. kể cho bà nghe ư? Ông thấy còn đắn đo lắm, không biết có nên kể không.

Từ trước đến nay, ông đã đặt ra lẽ lối cho cái gia đình này, một gia đình văn hoá với tư tưởng tiến bộ. Chính ông đã nói dối rằng mình chưa từng thấy ma cỏ, chưa từng tin vào chuyện ma quỷ. Giờ nói ra, chẳng phải tự ông đang tát vào mặt mình sao?. Còn nếu lại giấu nhẹm nó đi, ai biết mấy thứ quái quỷ kia còn xảy ra nữa hay không?. Đến lúc đó phải giải quyết ra sao?. Bà để ý ông suốt cả bữa ăn. Ko nhìn được bà mới lên tiếng:

" Ông, hồi chiều tôi thấy ông đội mũ theo mà, sao này không cầm lên, để chi dưới đó? ".

Ông giả vờ đang và miếng cơm bẹn nhai không trả lời. Bà lại tiếp:

" Mà mấy cái cây dừa sao rồi?, có thấy ai chần trâu gần bờ rào nhà mình ko ông?. Nói thật, chả hiểu sao, người tôi hai, ba hôm nay cứ chộn rộn cả lên, đứng ngồi ko yên. ",

Rồi bà chép miệng. Lúc này ông mới buông đũa, cũng chép miệng theo:

" Tí nữa nói chuyện, dọn mâm đi, để tôi cho con Vàng ăn cho ",

Nói xong ông đứng dậy. Bà nhìn theo bóng ông đi ra khỏi cửa, ko hiểu gì, nhưng cảm giác là có chuyện gì nặng nề lắm mới khiến ông tôi trở nên như vậy.

Cơm nước rồi tắm rửa, dọn dẹp các thứ cũng xong xuôi. Trời mùa hè ngày dài đêm ngắn, 7h tối nhưng vẫn chưa tối hẳn, còn chạng vạng sáng. Cả khu vườn rộng lớn vào cái thời điểm này là khó nhìn rõ mọi thứ trong nó nhất, tất cả đều mờ mờ ảo ảo một màu u ám. Tiếng chim quốc kêu ngoài cánh đồng xa vọng vào càng làm tăng thêm sự buồn tẻ, chẳng hiểu sao lúc này khiến người ta có cảm giác tê lương.

Cũng phải thôi, buổi chiều, nhất là lúc chập tối, thường là quãng thời gian dễ gây cho tâm trí con người những cảm xúc phiền não hoặc buồn bã. Ông tôi đi ra khoá cổng xong trở vào chốt mấy cửa sổ, cửa phụ vào cho cẩn thận rồi lên giường nằm luôn chứ ko xem tivi như mọi ngày. Lúc đi ngang qua sân, ông cầm cúi đi thẳng một mạch, ko ngoái đầu nhìn ra phía vườn cây lấy một lần, như thể muốn tránh nhìn thấy thứ ko hay kéo lại suy nghĩ thêm. Bà nội tôi

thấy thế cũng tắt đèn đi ngủ, ko trải chiếu ra hiên nữa. Bà nội tôi vốn cũng yếu bóng vía.

Mà từ độ rằm đến nay cũng gần một tuần rồi, trăng ko còn sáng nhiều nữa. Đêm lại tối đen như mực. Hồi đó làm gì đã có điện đường, ngõ xóm. Trong nhà còn đang dùng đèn sợi đốt là chủ yếu, cái loại bóng đèn tròn cho ánh sáng vàng các bạn còn lạ gì. Thu hút bao nhiêu là muỗi, bọ mắt hay thiêu thân các thứ, nhà ông bà lại cả một bầu trời cây cối thế kia thì lại càng thu hút nhiều loại côn trùng nhỏ xíu ưa ánh sáng hơn. Trong nhà, ông Bà nội lúc này đang nằm trên giường, bà phe phẩy cái quạt cầm tay, thỉnh thoảng lại trở mình miệng khẽ rên những tiếng mệt nhọc. Trời mùa hè mà ko có quạt máy nóng nực làm sao ngủ ngon được. Ông hôm nay nằm mãi vẫn chưa thấy ngáy, đang nằm ngửa vát tay lên trán, tuy nhiên tiếng thở vẫn đều đều. Bỗng nhiên ông nói khẽ:

- Mai tôi đem cái quạt đi sửa

- Tôi đang định bảo ông thế, mà ban nãy ông bảo có chuyện muốn nói là chuyện gì thế? Có phải ông nhìn thấy cái gì rồi ko?.

Bà nội tôi tiện đà bắt chuyện luôn, run run hỏi ông. Ông im lặng, chưa vội trả lời. Lát sau ông mới nói:

- Gì thì gì, tôi vẫn ko tin là trên đời có sự lạ như vậy. Bệnh già đấy!. Thần kinh yếu rồi mắt mũi cũng kém, khéo là mơ ngủ lẫn quáng gà.

Bà nội tôi nghe ông nói đến đó là dám chắc ông đã nhìn thấy cái gì rồi, có điều ông vẫn bảo thủ cố gắng chống chế mà thôi. Tính khí con người là vậy, khó thay đổi lắm. Bà nghiêng người hẳn về phía ông, nhả mặt nói vẻ nóng vội:

- Thí như chỉ mỗi tôi quáng gà, nay ông cũng quáng gà, sao khéo thế được!. Lúc tôi nhìn thấy tôi tỉnh mà, mơ ngủ là có làm sao?. Hay ông???

Dứt câu, bà nội tôi ngóc hẳn đầu dậy nhìn xoáy vào ông, linh tính bảo bà, ông chắc chắn gặp phải sự gì lạ rồi. Ông vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy, lòng ngực nhấp nhô.

- Hồi trưa nằm dưới ấy, hình như tôi nằm mơ...

- Sao, ông kể tôi nghe, hèn gì từ chiều đến giờ tôi thấy ông lạ lắm.

Thở hắt một tiếng nặng nề, rồi ông tôi cũng quyết định kể với bà...

Tua lại lúc đầu chiều khi ông tôi lững thững cắp võng xuống vườn nằm canh. Vì nằm trên võng nên mặt hướng lên trời nghĩa là đối diện thẳng với ánh nắng. Dầu có tán cây xoan che chở nhưng những tia nắng gay gắt vẫn xuyên qua được và chiếu xuống bên dưới. Ông tôi vì thế mới lấy cái mũ cối úp lên che mặt tránh nắng và để cho dễ ngủ.

Đang mơ mơ màng màng chừng khoảng tầm 10 phút, thì ông nghe như có tiếng động rất nhẹ. Tại sao nhẹ mà ông tôi vẫn nghe được mặc dù có tiếng ve kêu. Đó là bởi vì nó phát ra rất gần chỗ ông, cảm giác như ngay trên đầu. Tiếng xột xoạt ấy, là khi cành cây bị thứ gì đó tác động làm cho rung rinh và lá cây cũng xào xạc cọ vào nhau theo và phát ra tiếng động. Những tưởng âm thanh đó sẽ khiến ông tỉnh giấc nhưng ngược lại, tiếng xào xạc khe khẽ đó vô tình như bài hát ru êm đềm càng khiến ông tôi đi vào giấc ngủ sâu hơn.

Và vì chìm vào cơn mơ màng được mấy phút rồi nên ông ko còn dùng một chân chống xuống đất để đưa võng nữa, hầu như cái võng đã dừng lại từ lâu. Thế nhưng bất chợt, nó từ từ đưa sang phải, rồi lại đưa sang trái, phải rồi trái...cứ thế đều đều, y như thể có một bàn tay vô hình đang đưa võng cho ông tôi vậy. Thời gian dường như đóng băng trong khu vườn ngập tràn sự kì bí vào thời điểm đó.

Về phần ông tôi, sau khi bắt đầu chìm vào giấc ngủ được một lát, thì chợt thấy khung cảnh chói loà. Kiểu như giao thoa giữa thức và ngủ là rất mơ hồ, có thể mới mấy giây trước mắt chúng ta còn mở, còn nhìn thấy khung cảnh trước mặt, mấy giây sau đã lặn ngủ mất mà ko hay. Lúc ấy, não bộ sẽ lưu giữ hình ảnh cuối cùng trước khi ta bắt đầu ngủ thật sự - ông tôi đang rơi vào trạng thái ấy. Không gian đang tối om, bỗng văng vẳng lên trong đầu ông một tiếng cười khúc khích rất nhỏ.

Kiểu cười thì ko phải man dại hay the thé như các bạn đã biết đâu, âm thanh cười này thể hiện sự lém lỉnh, tinh nghịch mà lại lén lút. Sau đó, ông tôi thấy cái mũ cối bị một bàn tay nào đó lấy ra khỏi mặt, khung cảnh bắt đầu trắng lên, dần dần lộ ra một bóng hình nhỏ đen thui ko có mắt, ko có mũi, chỉ độc có một cái miệng. Cái miệng đó rất kì dị, nó ngoác ra cười trắng hếu, chẳng rõ răng lợi hay là gì. Cái bóng gỡ mũ ông tôi ra rồi thì cứ đứng ngó ông cười với cái mồm

như thế. Nó đứng hơi nghiêng nghiêng, tầm mắt có hạn do đang nằm nên ông ko nhìn hết được toàn bộ người ngòm nó ra sao, chỉ thấy nửa người trên. Có vẻ như nó đang đứng bên cạnh vũng nước vào.

Lúc này ông tôi mới thấy lạ, cứ thế nằm yên " nhìn " lại nó, chắc hẳn mặt ông đang chau lại, vẻ khó hiểu, đến nỗi ko để ý thấy một sự lạ khác, là có kẻ thứ hai nào đó đang đưa vũng cho mình. Hai mắt nhìn nhau (vì cái bóng kia ko thấy mắt) được một hồi thì ông bắt đầu thấy mỏi, phần vì ánh nắng chiếu xuống, phần vì vũng đang đưa để bị chói mắt. Ánh sáng chói lòe từ mặt trời trên cao rơi thẳng xuống cùng với sức nóng vô cùng khó chịu mới là thứ kéo ông tôi trở về từ cõi " mơ ". Ông giật mình, đưa tay lên xoa mặt, nhưng vẫn nằm chứ chưa ngồi dậy.

Phải mất chừng một phút để ông định thần lại tất cả, lúc này mới cảm nhận thấy cái vũng còn đang đang đưa đều đều ngày một chậm hơn. Lạ quá!...Cảm giác rợn người bắt đầu xuất hiện, len lỏi trong từng gốc cây, tán lá, bao trùm xung quanh ông, ông ngồi dậy, vẻ mặt thất thần. Đầu óc trống rỗng, ông tôi liền đứng dậy xỏ dép lật đật đi lên nhà thẳng một mạch, ko ngoái đầu lại nhìn về phía sau lưng lấy một lần.

CHƯƠNG 7

CÁI MŨ CỎI

Không gian tĩnh mịch bao trùm lên màn đêm u tối. Thỉnh thoảng lại có tiếng chó sủa ma xen lẫn với tiếng ếch nhái từ xa vọng tới, tiếng kêu tích tắc từ cái đồng hồ cũ và tiếng thở nhẹ nhẹ của hai người đang nằm suy tư trong gian buồng. Đêm nay là một đêm khó ngủ đối với hai ông bà. Ông đã kể xong câu chuyện từ lâu, ko ai nói câu nào, có lẽ do những gì xảy ra quá quái dị khiến họ phải chau mày lên suy nghĩ. Đêm như dài lê thê.

Trên ngọn dừa đứng im trong khoảng trời lặng gió hoà lẫn vào bóng đêm đen đặc, chợt hiện lên hai cái miệng hình bán nguyệt trắng hếu, sau đó là những tiếng cười khúc khích tan trong tiếng ếch nhái ộp oạp ngoài cánh đồng mênh mông.... Trong buồng, sau khi ngừng nói chuyện được một chốc như để cố gắng dỗ dành giấc ngủ, thế nhưng ông Bà nội vẫn trần trọc, bà cựa mình hết lần này đến lần khác. Ông đã quay lưng ra phía ngoài, lên tiếng gắt nhẹ:

- Bà cựa gì lắm thế!.

- Tôi ko ngủ được, trong lòng cứ phấp phỏng lo lo!. Có nên viết thư cho mấy đứa ko mình?.

- Ko!. Tôi nói luôn cho mà biết, để yên cho chúng nó học, chưa gì đã rối lên. Rõ lắm chuyện!.

- Thế ông định tính sao đây???

- Tính gì?. Mới được một ngày, để xem tình hình thế nào rồi hẵng hay, đã rõ nó là giống gì đâu mà tính với chẳng toán!.

Tự nhiên lại bị gắt oan, bà đâm ra ấm ức, mới vùng vằng trở mình nằm đầu lưng với ông, cự lại:

" Thế ông nghĩ nó là người chắc?! ".

Cả hai ko nói thêm gì nữa. Trên tường, chiếc đồng hồ đang chỉ 2h05p sáng. Hai người đang nằm yên nhắm mắt để ngủ mà mãi ko ngủ được. Đêm nay có vẻ con Vàng im ắng quá nhỉ!. Chợt có tiếng động lạ phát ra ngoài gian giữa. Bà giật mình mở toang mắt, chăm chú lắng nghe, ông cũng đã nghe thấy rồi thì phải, hơi quay đầu nhìn ra. Loẹt...xoẹt...Loẹt....xoẹt...!. Rầm...! ông Bà nội ngồi bật cả dậy, trống ngực bà đánh liên hồi, mắt láo liêng hoảng hốt. Ông thì ngồi yên nghe ngóng. Loẹt...xoẹt... Rầm... rầm...

- Cái, cái gì thế hở ông???

- Làm sao tôi biết được, cái quái gì cũng hỏi!

Bà nội tôi mặt méu như sắp khóc đến nơi, bà nhát mà. Từ bé tạng người đã yếu đuối, cũng hay ốm đau vặt. Tiếng loẹt xoẹt nghe như tiếng móng tay cào vào vách cửa liên tục, tiếp theo là tiếng rầm rầm như có ai đó đang dùng chân đá mạnh vào vách.

Lúc này thì ông tôi điên tiết lên, nghiêng răng vợ cái đèn pin xỏ dép đi ra ngoài. Bà nội cũng lật đật theo ra sau. Lát sau, tiếng chốt cài cửa bị bật ra, tiếp đó là tiếng khô khan từ cái bản lề lâu ngày ko được tra dầu mỡ phát ra kéo kẹt. Hai cánh cửa mở toang ra, hiện lên đằng sau nó là màn đêm đặc quánh, ko nhìn rõ được một cái gì. Ông tôi bình tĩnh đảo mắt ngó quanh, chẳng có gì cả, chỉ nghe tiếng đế kêu liên miên. Bà đứng nép đằng sau lưng ông, sốt sắng hỏi:

- Có gì ko mình?

- Có cái gì đâu!. tiên sư nó, nhà nghèo có chó gì đâu mà trộm!.

Ông tôi chủ ý nói to để giả như có thằng trộm nào đó đang trốn đâu đây có nghe được chán mà bỏ đi. Lúc này, ông mới lia đèn pin xuống thấp hơn phía đối diện, vùng ánh sáng hạn hẹp của nó lia trúng phóc một cặp mắt đang mở to, gập ánh đèn bỗng sáng choang lên lấp lánh như đèn neon trông thật ghê hãi. Bà nội khế thót lên một cái. Hoá ra là Vàng... nó đang ngồi chồm hồm trên bờ tường, nháy phóc xuống chạy lại chỗ ông bà. Miệng thè ra thở khè khè, còn chân trước thì khều khều một thứ gì, bộ dạng như thể muốn nói với hai người.

Ông tôi mới chiếu đèn pin ra chỗ mà con Vàng đang chỉ, thì hiện ra một vật gì tròn tròn nằm chổng chơ. Là cái mũ cối!. Hai ông bà ngờ ngác nhìn nhau. Cái mũ mà lúc chiều ko rõ đã biến đi đâu mất nay đang nằm im lìm dưới nền gạch tối. Con Vàng đã đem nó về từ đâu?. Và chính nó còn biết đập cửa để báo cho hai người. Nó

khôn đến thế sao?. Gạt mọi cái dầu hời to ðùng ðang xuất hiện trong ðầu, ông tôi mới nhẹ nhàng cúi xuống xoa nhẹ vào ðầu nó, rồi bảo nó quay trở về chuồng gà nằm ngủ, nó vẫy ðuôi, quay ðít lững thững ði ngay. Ông dọi ðèn theo bóng nó một lúc. Nó làm gì mà bàn chân nó bê bết bùn, lông còn vương mấy cọng lá tre khô.

CHƯƠNG 8

BÀ HÀNG XÓM

Sau khi nhặt cái mũ đem trở vào nhà, ông bà mới bật đèn lên ngồi ở bàn uống nước, tâm trạng rối bời. Cái đèn sợi đốt toả ánh sáng vàng vọt phản chiếu bóng lộm khộm của hai người già lên vách tường xanh lục bạc phếch. Nom cái mũ đang nằm im lìm được đặt trên mặt bàn, cả hai ông bà đều thấy nẫu hết cả ruột gan.

Nhìn kỹ cái mũ, sao mà nó lấm lem bùn đất, thứ bùn đo đỏ, thoạt nhìn đã khô nhưng đưa tay quệt thì lại nhão ra ngay, còn hơi có mùi lờm lợm, tanh tưởi. Hình như nó chỉ mới vừa kịp khô lại. Ông lẩm bẩm:

- Chả có nhẽ cái mũ bị lôi ra tận ngoài ruộng hay sao nhìn gớm thế?!

- Chắc vậy rồi mình ạ, khắp người con Vàng cũng dính đầy bùn đất rồi lá tre. Chắc cu cậu chui qua bụi tre ra đó.

Ông định đưa tay rót ít nước chè uống thì ấm trống trơn, lại thôi rồi tiếp:

- Tôi chỉ lạ là làm sao nó biết được mà ra ngoài đó tha cái mũ về?. Mũi thính quá nhỉ!. Giỏi!.

Nghe ông nói đến đây, chợt bà đảo mắt như sợ có ai nghe thấy những lời mà mình sắp sửa nói ra. Bà rướn người ghé sát về phía ông thì thào:

- Ông này, sao mà tôi cứ thấy con chó nhà mình có cái gì đó lạ lẫm.

- Lạ thế nào???

- Tôi....cũng ko biết, nhưng tôi thấy nó ko giống con chó bình thường... thú thật, đôi khi tôi còn sợ khi nhìn nó nữa...

- Lại bắt đầu mê tín rồi đấy hả bà???. Nói cấm có sai, cho mấy người ít học như bà biết chỉ tổ thêm phiền phức!. Tự bà dọa bà thôi, đến lúc bình nằm một đồng ra đó chả lẽ kêu mấy đứa kia về chăm mới hả dạ?. Bớt bớt đi cho tôi đỡ mệt!.

Ông bực bội la bà một mạch. Ko phải ông ko để ý thấy những điều kì lạ ở con chó của gia đình, mà là, càng lái suy nghĩ theo hướng thần bí thì sự việc cảm tưởng lại càng khó hiểu thêm. Chẳng thà cứ khoa học nó theo cách thực tế nhất có thể, biết đâu, tất cả chỉ là do ông bà phức tạp hoá quá lên mà thôi. Nói xong, ông đứng phắt dậy khoát tay:

- Thôi dẹp, đi ngủ đi, gần 3h sáng rồi kia kìa. Mai tôi còn đem quạt ra phố sửa. Nóng bỏ mẹ ngủ nghê cái nỗi gì!.

Tiếng tắt công tắc đèn nghe " tách " một cái, ánh đèn vàng trong nhà cũng vụt tắt ngay, trả lại một màu tối om cho ko gian yên tĩnh. Tiếng xép lẹp dẹp rồi tiếng trở mình nhẹ nhẹ của hai người trong nhà cũng đã dừng lại. Ngoài khung cửa sổ bằng gỗ cũ kỹ, ngay phía bên dưới, con Vàng đang ngồi yên lặng, tai nó vểnh lên, có vẻ như đã thu hết mọi lời nói của hai ông bà trước đó vào trong tai rồi. Sau đó nó khịt khịt mũi, đứng dậy, lặng lẽ quay lưng đi về phía chuồng gà, cặp mắt chợt loé lên một màu sáng xanh nhàn nhạt như lân tinh rồi lại tắt đi ngay.

Ngả lưng mới được một chập mà trời đã sáng tinh mơ. Hai ông bà mệt mỏi cựa mình sau giấc ngủ ngắn ngủi, về mặt pha lẫn sự mệt mỏi. Ngoài chuồng gà, mấy con gà đã nháo nhác chờ người ra mở cửa chuồng để vọt xuống vườn kiếm ăn. Con Vàng cũng lim dim mắt nằm trên nóc chuồng. Một ngày dài trải qua biết bao nhiêu là chuyện cuối cùng cũng kết thúc và ngày mới lại bắt đầu. Thế nhưng, hai ông bà ko biết rằng, ngày hôm nay, có lẽ sẽ còn dài hơn ngày hôm qua nhiều hơn thế.

Bây giờ đã là 7h15p sáng, Bà nội đang chiên lại ít cơm nguội với muối mè để ăn sáng, nhanh cho ông còn đem cây quạt ra phố sửa, tiện thể ghé chợ mua ít thức ăn. Trời mùa hè, 8, 9h là đã nắng trầy nắng trật lên rồi. Ăn xong, ông xách chiếc xe đạp Thống Nhất ra sân, cột cây quạt máy sau yên xe rồi cẩn thận chằng dây thun lên cho chắc chắn. Đội tạm cái mũ tai bèo lên rồi đi ra cổng. Trước khi đi, còn dặn Bà nội đừng đi đâu cả, cứ ngồi trên nhà mà xem phim, vườn tược thì đã có cậu Vàng lo, chờ ông về. Bà nội gật đầu

vàng, dạ tiễn ông ra cổng. Trở vào nhà, bà pha ấm nước chè mới rồi đem mớ cà pháo ra vừa cắt vừa xem tivi. Ngồi xem chừng được 45p thì nghe tiếng gọi í ới từ ngoài vọng vào:

- Ông H ơi, bà H ơi! Có ai ở nhà ko???

Bà nội nhồm dậy ngó đầu ra, phía cổng thì chả có ai. Rảo mắt ra phía vườn thì hỡi ôi, giật thót cả mình. Phía sau mấy tàu lá chuối xen lẫn lá đu đủ, một khuôn mặt trắng phau phau tròn trịa, đang lấp ló hiện ra, cứ như mặt người chết trôi, nom hãi quá!. Định thần nhìn kỹ lại bà nhận ra đó là bà P hàng xóm, nhà có đội dừa quả ngon hết sảy. Bà nội lật đật chạy ra, con Vàng cũng từ trong chuồng gà phóng ra theo phía đằng sau, miệng nó khể gầm gừ một cách khó hiểu.

Bà P hàng xóm nhà tôi đáng người hơi béo, da trắng, khuôn mặt tròn, mái tóc ngắn hơi xoăn tự nhiên. Bình thường bà đó là người xuề xòa, hay nói hay cười. Bà nội neho mắt bước lại gần, trông bà P hôm nay nom khang khác. Da bà P đã trắng nay lại càng như trắng hơn dưới ánh nắng, một sắc trắng xanh xao. Khuôn mặt tròn bành bạnh ko chút cảm xúc đơ ra, ko hiểu sao lại khiến người nhìn liên tưởng rằng ẩn dưới lớp da trắng nhợt bủng beo đó là các thớ thịt đang trương lên. Đôi mắt bà đó hơi lơ lơ như người ngái ngủ chứ ko tinh anh như mọi khi. Đặc biệt là hai hốc mắt lõm sâu, hằn lên một vùng thâm sì bao quanh mắt như gấu trúc. Đôi môi nứt nẻ, nhợt nhạt càng làm tăng thêm sự quái dị trên gương mặt bà hàng xóm quen thuộc. Bà nội tiến lại hỏi:

- Có chuyện gì thế cô P? Ông nhà tôi nay đi công chuyện chưa về, có mình tôi ở nhà thôi.

Bà nội nói xong mất vài giây sau bà P mới đáp lại, giọng trầm đục đứt quãng, bình thường bà này giọng oang oang cơ các bạn ạ!.

- Chiều nay... tôi đưa nhà em...xuống tỉnh khám bệnh...nên nhờ hai bác...thì thoảng...ngó sang...trông hộ tôi cái vườn...Em đi chắc phải...mất ít hôm...mới về...

Bà nội vừa nghe vừa hơi đơ ra, kiểu ko chú tâm vào câu nói, vì đang còn bận nhìn bộ dạng của bà P. Sau đó mới ậm ừ khoát tay:

- Rồi rồi, cô chú cứ yên tâm, hàng xóm láng giềng việc khó thì chớ chứ việc cón con thì nhà tôi giúp được! Cứ yên tâm mà lo chữa bệnh. Mà, chú bị làm sao hở cô???

Bà nội tôi chợt nhớ ra ông T mới hỏi thăm tình hình xem như nào, thì bà P đáp:

- Bị....đau lưng...lưng mỏi quá...đau....nặng lắm...

Bà P. nói mà gương mặt thì đỏ ửng, đôi mắt hốc hác vô hồn. Bà nội lại thoáng rung mình một cái. Lúc này, Bà nội đang đứng đối diện với bà P ở bên kia hàng rào, đằng sau lưng bà ấy, cách một khoảng vườn, chệch về phía tay phải là gian nhà ngói của hai ông bà. Bất chợt Bà nội mới vô tình nghiêng người nhìn vào gian giữa ngôi nhà. Dưới ô cửa thấp lè tè, một bóng người cao lêu nghêu đang lom khom đi ngang qua, bất chợt người đó quay ngoắt ra đứng trúng lúc Bà nội đang ngó vào, rồi lại lom khom bước tiếp.

Cái lưng gầy và dài nhô lên như cái gò, trông như đang cồng một cái mai rùa nặng nề ở trên lưng. Bà nội giật thót cả mình, sống lưng lạnh toát, cứ đứng trố mắt ra nhìn mất vài giây, sau đó mới sực tỉnh, vội vàng vàng vàng hấp tấp nói:

- Vậy, vậy hả cô?. thế phải đem chú đó đi khám xem có mắc bệnh gì nguy hiểm ko còn biết đường mà chạy chữa cho kịp, nhà cửa vườn tược cửa để đấy bọn tôi nom cho. Thôi, tôi thấy cô có vẻ cũng căng thẳng phồng? Nhớ giữ gìn sức khỏe còn chăm chú đấy!. Rõ khổ!. Haizzz!

Bà nội nói một lèo như thể muốn xua đi cảm giác rờn rợn ban nãy. Rồi quay lưng cúi xuống định ngắt mấy quả ổi chỉ thiên tí làm nước chấm rồi lấy có để đi vào nhà thì đụng ngay mặt con Vàng đang phục đằng sau từ bao giờ. Hai mắt nó trợn lên lừ lừ nhìn thẳng vào bà P đang đứng ngậy ra. Lúc bà lom khom cúi xuống thì vô tình ghé sát mặt con chó. Cũng vô tình nhìn thẳng vào trong đôi mắt nâu thẫm bóng bóng của nó. Nhìn thật kỹ, dưới ánh nắng chói chang, phản chiếu trong đáy mắt con Vàng là mặt bà, sau đó là mặt P bé hơn ở đằng sau. Nhưng lạ hơn, hình như có thứ gì đó nhô ra trên vai bà ấy, đen thui, còn khuôn mặt bà P thì chỉ có mũi và miệng, hai mắt giờ chỉ là một màu đen xì như khi người ta đeo kính râm, chỉ khác là ở đây, mỗi mắt của cái kính râm đó ko tròn mà có hình dáng của 5 ngón tay bé tí đang bạm chặt vào hai mắt của bà P.

Thực sự Bà nội ko thể nhìn thêm nữa, chân tay đột nhiên bủn rủn, vội vàng ậm ừ đưa tay vạt đại vài trái ổi rồi tất tả quay trở vào nhà, vừa đi vừa liếc lại đằng sau. Còn phía bên kia hàng rào tạm bợ, bà P vẫn còn đứng ngậy ra đó, mắt đỏ ửng nhìn theo bóng Bà nội rồi mới chậm chậm xoay lưng bước đi, đi được vài bước bà ta dừng lại đưa tay lên day day mắt, miệng khẽ rên mấy tiếng về đau đớn:

" Hai mắt... dạo này ngứa ngứa...thế ko biết, móc xù đi cho rồi!".

CHƯƠNG 9

TRẮNG VÀ ĐEN

Đã gần 2 tiếng trôi qua kể từ lúc cuộc nói chuyện giữa Bà nội và bà P hàng xóm kết thúc. Bà nội tôi mới nấu xong bữa cơm trưa, cơm canh đã được bà dọn sẵn, bà đang ngồi chờ ông ở bàn uống nước với vẻ sốt ruột, thỉnh thoảng lại ngó nghiêng ra cổng ngóng ông về. Con Vàng giờ cũng đang ngồi nghe ngóng ở trước hiên, mặt hướng ra cổng.

Giờ ngồi trong nhà quan sát, Bà nội mới tiện để ý một điểm khá đặc biệt trên người con chó. Toàn bộ lông bao phủ trên người nó đều một màu vàng sẫm, đến phần đuôi dài, to và hơi cong lên thì sắc vàng đó càng sậm màu hơn. Đi đến phần chót đuôi thì hầu như đã chuyển sang màu cam đỏ hoàn toàn, làm người ta liên tưởng đến hình ảnh một ngọn lửa đỏ đang âm ỉ, chùng một lúc nào đó sẽ bùng lên dữ dội. Bà đang chăm chú ngắm nghía vẻ đẹp đặc biệt của Vàng, thì ngoài sân có tiếng leng keng mở cổng sắt. Ông đã về. Con Vàng sủa lên mấy tiếng mừng rỡ rồi chạy ngay ra quán quít lấy chân ông.

Ông dựng xe vào sát bậc thềm hiên nhà giữa, cởi cái mũ cối đã lấm tấm mồ hôi ra khỏi đầu rồi quạt lia lịa. Vai và lưng áo ông cũng nhễ nhại mồ hôi. Bà chạy ra đỡ phụ cây quạt điện đặt xuống đất nói:

- May quá, sửa luôn được hả mình?

- Ừm, họ bảo sửa nhanh thôi nên tôi ngồi chờ để lấy luôn, trưa còn có cái mà xài. Trời càng ngày càng nóng bức quá rồi. Nay khéo phải 39, 40 độ chứ chẳng chơi.

Đợi ông rửa chân tay mặt mũi xong, hai ông bà bắt đầu bữa cơm trưa bên tiếng quạt máy vù vù. Con Vàng cũng khá là biết tận

hưởng, nó chui thẳng vào trong nhà nằm ẹp bụng dưới nền gạch mát lạnh, hưởng ké nguồn gió nhân tạo mát rượi. Ông nội nhìn nó mắt nheo nheo lại, trong ánh mắt có tia cười, như cái nhìn của một người ông dành cho đứa cháu tinh nghịch. Có vẻ như ông đã quên hết những chuyện nặng nề đã xảy ra bữa trước. Đang ăn đột nhiên bà đằng hắng lên tiếng:

- Ông này, nãy tôi mới gặp cô P, cô đó bảo chiều nay vợ chồng cô chú xuống tỉnh khám bệnh, nhờ mình coi giùm nhà cửa, vườn tược.

- Vậy hả bà, cô chú bệnh gì? lâu rồi không thấy vợ chồng nhà đó. Hoá ra là bị bệnh à?

- Chắc vậy, chú T bị đau lưng, nghe nói đau lắm không chịu được nên cô P phải đem xuống tỉnh gặp.

- Đau lưng gì mà ghê thế!. Chắc, thôi xuống đó khám cho nhanh, chứ khám ở cái bệnh viện huyện này biết bao giờ mới lành bệnh được.

Bà cứ ngập ngừng đắn đo không biết có nên nói ra những gì mình đã thấy lúc gặp gỡ bà P cho ông biết hay không. Vì muốn nói rõ cũng rất khó. Huống chi thoát nghe nó có vẻ khá là phi lí. Chẳng lẽ lại bảo là: "Nhìn mặt cô P như người chết trôi đó ông ạ!". Thế nào ông cũng trợn mắt lên quát cho một trận. Đã vậy còn cái thứ gì hiện ra trong mắt con chó nữa. Bà khẽ thở dài im lặng. Thấy bà không tập trung ăn mà cứ lầy đũa khều khều mấy hột cơm trong chén, ông nhướn mắt nhắc:

- Kìa, bà không khoẻ hay sao vậy?

- À....ko!. Tôi thấy hơi nhức đầu thôi.

- Ăn nhanh đi rồi vô trong nằm nghỉ, chiều tôi xuống vườn lượm ít củi khô. Hết củi nấu nước rồi.

Cơm nước xong xuôi, ông bà nội lên giường ngả lưng một lát. Hôm nay có vẻ dễ ngủ hơn vì đã có quạt máy chạy vù vù. Một tiếng sau, ông đang nằm ngủ thì nghe bà nội miệng ú ớ nói mê man mấy tiếng...tay giơ lên khua loạn xạ, miệng nhả nhó, trên trán, những nếp nhăn đang dồn lại với nhau. Ông hốt hoảng lay vai bà rồi gọi tên bà tới mấy lần mới thấy bà dịu lại rồi từ từ mở mắt ra. Bà khẽ rên mấy tiếng mệt nhọc, nằm yên nhìn thẳng lên trần nhà. Hồi lâu sau mới run run nói:

- Tôi...nằm mơ ông ạ.

- Mơ làm sao, nói tôi nghe coi!.
-
- Hả?
- Tôi....tôi mơ, nhìn thấy cô P...
- Hả??? Vậy là sao hả bà?. Chắc tại sáng nay bà mới gặp ngta nên mơ lung tung vậy thôi!.
- Không biết nữa....nhưng tôi thấy sợ quá!.

Rồi bà chống tay ngồi dậy, run run kể. Từ lúc hai ông bà bắt đầu đi nghỉ trưa, bà nội lim dim độ chừng 15 phút thì ngủ hẳn, sau đó lạc vào giấc mơ kia. Trong mơ, Bà nội thấy mình đang ngồi ở bàn uống nước, uống nhiều nước lắm. Bà cứ rót hết ly này đến ly khác, rót xong là đưa lên miệng hớp một cái cạn luôn, rồi lại rót ly khác. Sau khi uống được chừng 7-8 ly thì bà mắc tiểu. Bà mới đi ra cái mương nước ở mé vườn trái đầu cổng, chỗ gần với hàng rào ngăn cách nhà hàng xóm để đi vệ sinh. Thỉnh thoảng mắc tiểu quá ông bà nội cũng hay ra ngay cái mương bé này mà tiểu vì nhà vệ sinh hồi đó nằm tít ở cuối khu bếp của ngôi nhà.

Tả tí cho các bạn hình dung ra cái rãnh của nhà em. Cái rãnh đó ông em tạo ra mục đích là để thoát nước từ sân ra, nước sẽ từ sân chảy qua rãnh rồi dẫn ra một cái rãnh lớn hơn được cả nhà em và nhà ông T đào chung, nằm giữa ranh giới hai vườn rồi xả ra ngoài đồng. Rãnh nông thôi, người có thể đi qua được. Theo thứ tự thì là cái rãnh nhỏ ở mé vườn nhà em tiếp đến là hàng rào rồi đến cái rãnh lớn. Cuối con rãnh lớn đó là đội dừa.

Mới ngồi thụp xuống thì bà nội thấy có bóng loáng thoáng ở cuối hàng rào. Lạ cái là cái bóng đó nó cao lêu nghêu, cao gì mà đến tận ngọn dừa, chân thì ngắn có một mẩu mà phần thân phải dài đến cả mấy thước. Cái bóng trắng toát, thân phì ra, phúng phính, không rõ đang bận đồ gì trên người. Bà nội không nhìn rõ được mặt mũi ra sao vì hình như trên vai nó đang cõng một cái bóng khác... Cái bóng này nhỏ hơn mà lại đen thui cơ. Nó đang đưa tay ra lắc lắc một quả dừa, nghe có cả tiếng cười khúc khích, có vẻ thích thú lắm, còn cái bóng lớn kia thì im bất như tượng đứng. Bà nội em nín hẳn tiểu, cứ ngồi trơ ra đấy mà nhìn vì sợ điếng hồn rồi.

Và càng xui xẻo hơn, hai cái bóng kì dị kia dường như đã ngừng thấy mùi kẻ lạ, chúng từ từ xoay cái đầu nghiêng qua phía bà nội đang ngồi. Cái đầu chúng hoạt động có vẻ không đc trơn tru lắm, cứ

ngắc ngư như người máy, phải mất ba, bốn giây sau mới quay qua hẳn được. Và quả thực, cảnh tượng sau đó quá kinh hãi, đến nỗi quả tim bà như muốn nhảy ngay ra khỏi lồng ngực vì quá sức chịu đựng của nó, bà la lên thất thanh rồi kéo quần quay lưng chạy thẳng. Theo sau là tràng cười khúc khích nhưng đầy ám ảnh như bám theo sau gáy, nối tiếp đó là một tiếng cười quái dị khác xuất hiện: khắc...khắc...khắc.....!

CHƯƠNG 10

ÁNH ĐÈN CHỚP TẮT

Bà chạy một mạch vào trong nhà mà cảm giác những tiếng cười quái đản đó vẫn đuổi theo sau sát rạt không chút buông tha. Trong đầu bà vẫn còn hiện rõ mồn một hình ảnh kì quái đó. Ngay khi hai cái đầu của hai cái bóng gớm ghiếc kia nhìn thấy bà thì chúng bắt đầu di chuyển. Cái bóng trắng toát cao lớn vươn hai cánh tay dài thòng ra hươ hươ trong không trung, năm đầu ngón tay đều thâm tím lại. Có lẽ nó không nhìn thấy đường đi vì hai mắt đang bị cái bóng đen thui cười trên vai kia bịt lấy.

Lúc này Bà nội mới nhìn lại phần mặt của bóng trắng, nó tròn xoe như cái mâm, lại trắng bạch, cánh mũi phập phồng, hai lỗ mũi bằng hạt đỗ đen, phía dưới là cái miệng lớn đang khép hờ, vành môi như căng ra, đến nỗi nứt toác, hằn lên những rãnh thịt bầm máu, thâm đen, che lấy hốc miệng tối om. Trên đầu cái bóng cũng có tóc. Những lọn tóc như không còn sức sống, đang ngả màu ghi nhạt, khô và quăn lại như những cái lò xo, chúng đang thi nhau rụng xuống, rụng một loáng thì trên đầu nó chỉ còn lơ thơ vài sợi. Bà nội cảm thấy có cái gì đó rất quen nhưng nhất thời chưa nhớ ra.

Còn cái bóng nhỏ đen thui kia, chẳng hiểu sao nó khiến bà cảm thấy sợ sệt thật sự, sợ cái thái độ tinh ranh, ma mãnh của nó. Phần đầu nó tròn tròn, khuôn mặt chỉ độc có cái miệng đang ngoác ra đến tận mang tai, hai hàm răng trắng hếu chiếc còn, chiếc mất đang nghiêng chặt, rỉ ra từ kẽ lợi những vệt máu đỏ thẫm. Miệng nó rít lên những tiếng cười lúc tinh nghịch lạnh lót, lúc lại là những tiếng hét thình lình đến chói tai. Hai chân bé xíu của nó không ngừng đong đưa trên đôi vai của cái bóng trắng.

Lúc này từ miệng cái bóng cao lớn bắt đầu phát ra một điệu cười kì quặc: khặc...khặc...khặc... Như thể cổ họng bị nghẽn lại, cơ miệng và lưỡi không cử động nên chỉ có thể phát ra những tiếng trầm đục như vậy mà thôi.....

Ông nội bình tĩnh nghe bà thuật lại đầu đuôi câu chuyện, hai tai không bỏ sót lấy một từ. Xong đấy cũng ngồi thừ ra nghĩ ngợi. Nếu bình thường chắc ông cũng không đến nỗi nặng nề như vậy, chỉ là một giấc mơ đầy ma mị. Có điều, cái chi tiết về con ma đen thui với cái miệng hình bán nguyệt mới khiến ông khó xử. Vì cả hai ông bà đều mơ giống như nhau. Giống như nó cố tình để cho hai người nhận thấy sự tồn tại của nó. Vậy mục đích của nó là cái gì đây?. Nó là ai? Nó từ đâu đến?. Tại sao nó một mực quấy phá nhà ông bà?. Những câu hỏi rối rắm xuất hiện nhưng tuyệt nhiên không có lời giải đáp, khiến tinh thần hai người già càng lúc càng rối rắm hơn bội phần. Bà nội giờ đã định thần lại được một lúc, ngả lưng dựa vào vách tường lạnh. Mặt hơi ngửa lên, mắt nhắm hờ, khẽ nói:

- Tôi nhận ra, cái bóng trắng đó rất giống cô P...

- Cái gì?. Bà đừng ăn nói lung tung!

- Tôi không nói lung tung, tôi nhận ra đó là cô P, tôi còn lạ gì cô ấy. Tại sao cô đó lại ra nông nỗi này, lại đi với cái thứ trời đánh đang ám hại nhà mình hả ông?!

- Thôi!. Bà im đi cho tôi nhờ!. Đừng có phán xét gì khi chưa rõ thực hư, mang tội chết!. Bà nằm xuống nghỉ đi. Chuyện đâu còn có đó, từ từ rồi tìm cách giải quyết, nó cũng chưa động gì tới mình nghiêm trọng. Tôi chuẩn bị xuống vườn đây.

Đoạn ông xuống giường, xỏ dép đi ra giếng. Trong nhà, Bà nội đã nằm ngủ được một giấc khá sâu, lần này thì không còn mộng mị gì nữa. Lúc tỉnh dậy đã nghe loáng thoáng tiếng tích tắc đều đều từ cái đồng hồ treo tường vọng lại. Ngẩng đầu lên nhìn đã 4 giờ chiều rồi.

" Chết chưa, mới đó mà đã hơn 4 giờ, chắc mấy con gà đói lắm rồi! ".

Rồi bà quần lại đầu tóc đi xuống bếp. Đang thấy nắm lúa cho đám gà ăn ngoài chuồng thì thấy ông đi lên. Một nách ôm một bó củi to toàn những cành tre khô chẳng chặt. Nách còn lại ôm mấy quả bưởi. Bà hốt hoảng nói to:

- Ôi trời, mấy quả bưởi bị sao vậy nè ông?

- Ủm, không biết, chắc là bị ong chích với lại nắng quá đó mà.

Bà chạy vội ra đỡ ôm củi rồi nhìn mấy quả bưởi vừa được ông thả cái " phịch " xuống đất, mặt nhăn lại xót của.

- Haiz, ong chích làm gì mà tới như vậy, mọi năm nắng cũng to mà bưởi biếc có bị gì đâu!. Ông nhìn coi, quả nào quả nấy to như con trâu mà giờ quắt quéo còn một nhúm bằng cái nắm tay thế này???

Ông ậm ừ cho qua chuyện:

- Năm ngoái khác, năm nay khác. Thời tiết nó thất thường lắm bà biết làm sao được.

Rồi ông xách ôm củi đi thẳng vào bếp còn lại bà cứ ngồi nhìn mấy quả bưởi ở giữa sân, mặt ngẩn ngơ. Đưa mắt nhìn ra khu vườn xa xa, lấp ló sau những tán cây, chỉ còn ba quả bưởi vàng ươm tròn xoe, đang khẽ rung trên cành.

Tiếng chim cuốc kêu ngoài cánh đồng báo hiệu trời đã bắt đầu chập choạng tối. Con Vàng không rõ đã đi đâu từ nửa chiều, nó không có trong sân. Chắc nóng quá lại mò ra con rạch ngoài đồng ngâm mình cho mát. Ông bà dọn cơm chiều lên ăn, ăn được nửa buổi thì thấy con chó chạy từ dưới vườn lên, toàn thân nhóp nhép như dính nước. Bà vừa nhai miếng rau muống vừa nói:

" Cu cậu lại ra con rạch ngoài kia rồi ".

Loáng cái đã xong bữa cơm thanh đạm, ông thì đi cho con chó ăn còn Bà nội bê mâm cơm ra ngoài giếng rửa. Hồi đó nhà nhà đang còn xài nước giếng. cái giếng nhà em nằm ở góc sân bên phải, trước cái chuồng gà. Đối diện với hướng giếng nhìn chéo sang trái là mé vườn gần cổng vào và nhìn được qua hàng rào sang khu nhà ông T bà P hàng xóm. Lúc này thì ông bà đó đã đi xuống tỉnh từ đầu chiều rồi. Nhà bên đó cũng giống ông Bà nội bên này, có mỗi hai ông bà nương tựa lẫn nhau vì con cái đều đi làm xa hết. Nhà vắng bóng người một cái là trông lặng lẽ và âm u liền. Huống chi lại vào lúc trời chập choạng tối như thế này.

Đang thông thả rửa mấy cái chén bát, Bà nội cảm thấy có điều gì đó không đúng... Trong ngôi nhà của ông bà hàng xóm bên kia vườn tự nhiên có ánh đèn. Ánh đèn vàng vọt bên trong lọt qua khe hở chỗ cánh cửa của ô cửa sổ nhỏ, chiếu xuống nền gạch bên ngoài một khoảng nhàn nhạt. Ngôi nhà thấp lè tè với ánh đèn ảm mình đằng sau những tán lá rậm rạp của khu vườn đang hiện lên

trước sự ngỡ ngàng của Bà nội một cách đầy ma mị. Càng lạ lùng hơn khi nó bắt đầu chớp tắt. Ánh sáng chập chờn, nhấp nháy liên tục như khi điện bị chập, hoặc là, biết đâu, có một bàn tay của kẻ nào đó...đang bật tắt liên tục cái công tắc đèn, khiến nó kêu lên " tách ", " tách ".

CHƯƠNG 11

MÈO ĐEN

"Ông ơi, ông ơi..."

- Hả?. Chuyện gì vậy bà? Tôi đang chỉnh cái đài (cát xét)

- Ông...ông, ông ra ngoài này nhanh đi...có, có chuyện này lạ lắm, ra nhanh đi...

- Chuyện gì, tôi đang bận!

- Kêu ông nhanh lên mà lại, đài điếc để sau!

Bà nội khế nạt, bình thường là ăn ngay ca khúc cải lương rồi đó nhưng hôm nay thì không. Ông ngoảnh mặt ra nhìn bà đang đứng sau song cửa sổ, vẻ mặt nóng vội, hồi thúc, ông đành bỏ cái đài xuống rồi đi ra, định nói bà một tràng thì bị bà lấy tay lên che miệng suýt một cái, ra dấu giữ yên lặng. Rồi bà vẫy vẫy tay ra điều bảo ông đi theo. Khi ông ra tới chỗ cái giếng, thì thấy con Vàng đang ngồi phục trên mái chuồng gà, miệng gầm gừ cảnh giác. Bà kéo ông ngồi thụp xuống sau bờ giếng, ló đầu nhìn ra, ngón tay trở nhắm hướng ngôi nhà hàng xóm chỉ chỉ. Ông cau mày tỏ vẻ không hiểu gì rồi cũng nhìn theo hướng tay bà chỉ. Những gì ông thấy cũng giống như điều Bà nội thấy lúc rửa chén. Ánh đèn trong ngôi nhà xa xa vẫn chớp tắt liên tục.

- Vậy mà nó không cháy bà nó cái đèn luôn cho rồi nhỉ?!

- Cái ông này...! Lúc dầu sôi lửa bỏng mà ông còn nói chơi được! - bà khế vỗ vào vai ông một cái.

Hai người im bật, nhấp nhòm bên cái giếng bám đầy rêu mà ngó nghiêng. Lúc này trời đã tối hẳn, ngoài thứ ánh sáng vàng nhạt hắt ra từ mấy khe cửa của ngôi nhà thì đều không trông thấy gì khác cả. Chợt có một vật gì đó đen thui từ trên mái nhà vọt xuống đúng

khoảng sân được ánh điện chiếu nhàn nhạt, lộ ra hình dáng một con mèo đen to lớn.

Toàn thân nó bao phủ bởi một màu đen tuyền hắc ám. Càng làm nổi bật lên hai con mắt xanh lè như dạ quang, ở giữa là hai con ngươi đen mỏng dẹt nhỏ xíu, Con mèo ngồi yên trước sân, cái đuôi dài ngoe nguẩy, để lại đằng sau một vùng tối dị hợm là cái bóng của nó. Nó ngồi im, đưa mắt nhìn sang phía nhà ông bà nội thì thấy con Vàng đang nhe răng ra như muốn nhảy xổ vô mà cắn xé. Con mèo liền lùi lại, khè ra một tiếng, lông trên người dựng hết cả lên.

Bỗng một tiếng “ meo... meo.. “ rất nhỏ khác ở đâu vọng lại, con mèo mới quay ra, ngược mặt lên nhìn về phía phát ra tiếng kêu ấy với ánh mắt sắc lẹm. Xong, nó đứng dậy bước chầm chậm về phía mấy cây dừa rồi lọt thỏm vào bóng tối. Khi cái bóng của con mèo đen kia biến mất, cũng là lúc ánh đèn trong ngôi nhà vắng người cũng tắt hẳn, cả không gian trở lại về im lìm và lạnh lẽo đến ghê rợn.

Tất cả sự việc đều được hai người và một chó ở bên này nhìn thấy, tuy không nhìn được rõ nét nhưng cũng đủ để họ phải lạnh gáy. Chẳng phải gia đình bên đó đã đi vắng từ buổi chiều rồi hay sao?. Ngôi nhà vắng vẻ làm sao có thể tự động bật tắt đèn như vậy?.

- Hay là chỉ có mỗi chú T đi thôi – ông nội hỏi qua loa

- Ko!. Cả nhà có hai ông bà, chú T lưng sưng to thế làm được gì, cô P chả phải đi cùng xuống chăm sóc chứ.

- Thôi đi vô nhà đi bà!.

Ông đẩy bà ra hiệu, cả hai nhẹ nhàng đi vào nhà. không quên đóng cửa nẻo rồi tắt đèn cẩn thận.

Nằm trên giường giấy lát, ông mới nói:

- Gần cuối tháng rồi, mai bà dậy sớm chuẩn bị đồ đoàn rồi tôi chở ra đón xe xuống thăm mấy đứa.

- Đi lúc này sao được, tôi không yên tâm.

- Có gì mà không yên tâm. Bà ở nhà cũng có giải quyết được gì đâu. Xuống đem cho tụi nhỏ ít gạo, ít bánh trái, tiện thể ghé vào nhà chú D mà chơi mấy ngày cho khuây khoả, biểu vợ chồng chú con gà.

- Nhưng mà...

- Không đôi co nữa, tôi tính rồi thì cứ vậy mà làm. Ngủ đi kéo mai lên xe lại say xe.

Nói đoạn, ông xoay lưng lại rồi nhắm mắt ngủ. Mặc kệ bà còn đang phân vân, lo lắng về sự tình. Một đêm lặng lẽ và mờ mịt cứ thế trôi đi...

Sáng ngày hôm sau, hai ông bà đã lục đục dậy từ rất sớm chuẩn bị các thứ để bà đem xuống tỉnh thăm các con. Ông không quên xuống vườn hái nốt ba quả bưởi còn lại để bà đem đi luôn. Xong xuôi, ông chở bà ra con đường lớn đón xe, vì đồ nhiều nên ông phải đi hai lần mới hết. Vừa lúc thì chiếc xe trò đến, mùi xăng xe khó chịu xộc hắt ra ngoài. Bà lật đật bước lên, không quên ngoái đầu lại dặn dò ông ăn uống và cẩn thận mọi thứ, có gì thì gọi điện xuống nhà chú D cho bà. Ông vừa ậm ừ gặt đầu xong thì cũng là lúc cánh cửa xe khép lại. Chiếc xe lại lao đi, để lại đằng sau một lớp bụi mù mịt khiến ông phải nheo mắt nhìn. Ông cứ đứng ngó chiếc xe cho đến khi bóng nó khuất hẳn sau một ngã ba.

Về đến nhà, ông loay hoay làm lật vật một lúc rồi chuẩn bị đi nấu cơm. Con Vàng dường như cũng biết rằng bà chủ của nó đã đi vắng nên nó càng cảnh giác để bảo vệ ông hơn vì giờ cả nhà chỉ có một người một chỗ nương tựa lẫn nhau. Đang nấu ấm nước để pha chè trong bếp thì có tiếng gọi vọng vào:

- Chú H ơi! chú có nhà ko?!

Sau màn khói xám đang bốc lên nghi ngút từ cái bếp củi, ông lộ đầu ra nheo mắt nhìn. Ngoài phía cổng, một thanh niên trẻ dáng dấp cao ráo, hơi gầy đang nghiêng ngó nhìn vào trong. Áo sơ mi trắng nổi bật. Cậu ta thấy ông thì mở miệng cười tươi rồi nói:

- Chú H đang làm gì vậy chú ơi?!

CHƯƠNG 12

TRUYỀN NHÂN

Thoáng thấy bóng áo trắng đang ngó nghiêng trước cổng, con Vàng đang nằm khuất sau bậu cửa ngóc đầu dậy nhìn. Lạ cái, nó chẳng sủa gì, cũng không nhảy xổ ra như mọi khi mà cứ tròn mắt nhìn người thanh niên đang toe toét cười đằng kia. Đoạn, nó héch mũi lên ngửi ngửi rồi lại nằm xuống nhưng đôi mắt vẫn không ngừng dò xét. Ông bị lớp khói mờ mịt che mắt nên không nhìn rõ là ai, đành đứng dậy chạy ra. Gần đến nơi mới "à" lên một tiếng:

"Cậu Khanh phải không! "

Rồi nhanh tay mở cái chốt cổng. Người thanh niên bước vào sân, thái độ thoải mái, nói:

- Lâu lâu mới ghé nhà chú H, dạo này cô chú vẫn mạnh khỏe chứ ạ?!

- Ờ, cũng may trời thương, tôi và bà nhà vẫn khỏe cả.

- Vàng, cô đầu chú, giờ này chắc đang nấu cơm nhỉ?

- À, bà nhà tôi mới xuống tỉnh thăm mấy đứa sáng nay rồi.

- Vậy ạ, lâu lắm không gặp thằng Q, thằng M, bọn nó chắc cũng ít về.

- Ừ, cái sự học hành nó phải để lên đầu chứ, hai ông bà già tôi vẫn còn tự lo thân được. À mà ba cậu dạo nay sao rồi?.

- Ba cháu xuất viện đc nửa tháng rồi, giờ thì sức khỏe cũng hồi phục một hai phần rồi chú!.

- Vậy là tốt rồi, từ hồi sang thăm ba cậu đến giờ nhà tôi cũng bận nên chả có đi đâu ghé qua hàng xóm trên đó được.

- Cháu hiểu mà - chàng thanh niên khoát tay cười xoa.

- Cháu cũng vậy, có đi đến đâu được đâu chú, cả tuổi thanh xuân chỉ để đi bốc thuốc thôi chú ạ!

Chàng ta vừa nói vừa giơ hai bàn tay ra hoa hoa trước mặt để minh hoạ. Rồi chấp tay sau lưng, chép miệng than thở:

- Nói thật, là vì tâm nguyện của ba cháu nên cháu phải theo, ông cụ gần đất xa trời rồi, trả nghĩa được ngày nào hay ngày nấy!.

Ông đứng nghe chàng trai tâm sự, thi thoảng lại khẽ gật đầu về cảm thông lắm:

- Cậu nghĩ vậy là tốt, cha truyền con nối, cố gắng mà phát triển cái nghề gia truyền của dòng họ, trách nhiệm của " đích tôn " nặng nề lắm!. - Rồi đưa tay vỗ vỗ lên vai cậu ta.

- Khà!. đó thế mà cháu lại thích ông truyền cháu nối hơn!. - Khanh cười ha ha rồi cao giọng nói về tếu táo.

Ông khẽ cười khan một tiếng, hình như là hiểu ý cậu ta muốn nói gì.

- Sinh nghề tử nghiệp, thôi thì chọn cái nghề nào nó nhẹ nhàng thì ta làm cậu ạ. Còn cả cái dòng họ nữa đâu phải chuyện đơn giản. Thôi cậu vào nhà ngồi đi, tôi đang nấu dở ấm nước, sắp sôi rồi, pha ấm chè rồi làm ván cờ chứ nhỉ!. Lâu lắm rồi không xuất trận!. Khà...khà!.

- À, dạ thôi chú H ạ. Để tối đi, tối hôm nào rồi cháu lại sang, chú cháu mình làm ít mỗi, vừa nhấm vừa so tài cho nó hứng khởi chú ạ. Nay cháu sang là định xin chú mấy cây tre để về làm cái giàn phơi thuốc. Dạo này khách khứa tăng, chỗ giàn phơi kia không đủ nữa chú!.

- Vậy hả, làm ăn thế là tốt, mát mẻ!. Hỏi gì thì khó chứ dăm ba cây tre thì nhà này thiếu gì, cậu xuống nhấm cây nào thì chặt cây đấy.

Ông vừa nói vừa ẵm vai anh ta đi, không quên chạy vào bếp lấy thêm con dao rựa dài và nặng cho anh chàng cầm theo.

Khanh vừa cầm dao vừa nhấm hướng vườn dưới nhà ông mà đi, bất chợt, anh ta quay ngoắt đầu lại nhìn vào phía trong nhà, hai, ba giây sau mới bước tiếp. Về mặt không rõ đang nghĩ ngợi điều gì...

Vì đang nấu dở ấm nước nên ông em không đi cùng cậu ta. Lúc này, Khanh đã xuống đến vườn. Cả khu vườn rộng mênh mông bao trùm lên bóng áo trắng thanh nhã. Cậu ta chưa vội ra chọn tre, còn

đang thông thả rảo bước ngó nghiêng khu vườn um tùm cây cối này. Tay cầm dao chấp lại ở sau lưng. Chợt.. ánh mắt Khanh dừng lại ở cây dừa mà ông dựng hàng rào. Những vết cào xé ở gốc cây nay đã khô và thâm lại. Khanh tiến lại gần để quan sát kỹ hơn, cậu ta đưa ngón trỏ ra sờ vào một vết rạch ngang khá sâu ở gốc cây rồi đưa lại gần mũi ngửi. Trên đầu ngón tay trỏ của cậu ánh lên một sắc đỏ nhàn nhạt dưới ánh nắng. Sau đó, lại ngửa cổ nhìn lên phía ngọn dừa.

Lát sau, Khanh đứng dậy phúi phúi bàn tay rồi thọc vào túi quần. Điều bộ ra chiều dăm chiêu lăm. Anh bước chầm chậm đi dọc theo bìa vườn, gần cái hàng rào ngăn cách hai khu vườn, một lớn, một bé của hai nhà. Vầng trán cao và rộng hơi chau lại chút đỉnh. Gương mặt tuyệt nhiên không thể hiện bất cứ thái độ gì đặc biệt. Duy chỉ có đôi mắt sáng là đang không ngừng quan sát phía dưới đôi chân mày rậm, phần đuôi chân mày hơi héch lên. Lúc này Khanh đang đứng sát bờ rào, mặt hướng về phía nhà ông T, anh đảo mắt nhìn quanh một lượt.

Chợt tiếng lá cây xào xạc, một luồng gió khô dị hồm từ bên kia vườn thốc tới, nồng và sộc một mùi gì đó hơi oi oi. Anh nghiêng người đưa tay lên che mũi, mắt sắc nheo lại. Tai trái hơi giật giật cũng là lúc trong đầu Khanh thu được những âm thanh gì đó mà chỉ có mình anh biết. Hai con ngươi nâu nhạt co lại, ánh lên tia nhìn sắc bén. Đôi mắt đang hướng thẳng nhưng dường như có thể cảm nhận được tất cả mọi chuyển động vô hình xung quanh. Khanh khẽ " hừ " một tiếng. Lúc này sức nhớ ra việc chính, anh chàng mới nhặt dao hướng phía bờ tre mà bước đi. Khanh biết, rất xa ở một xó tối lạnh lẽo và im lìm trong ngôi nhà ông T, có hai cái bóng nhờ nhọt, vô định đang chĩa mắt về phía anh hằm hè, phần nộ.

Lúc này trên nhà ông tôi đã nấu xong ấm nước được một lúc, đang ở bàn uống nước lau chùi lại mấy cái ly ngồi đợi anh chàng Khanh lên. Một lát sau thì thấy bóng áo trắng thấp thoáng ngoài mé vườn, trên vai Khanh vác hai cây tre khá dài, trán rịn mồ hôi. Dáng dấp thư sinh nhưng chàng ta không vì thế mà tỏ ra " chân yếu tay mềm ". Có lẽ, đó là một phần trong những gì mà ông nội của Khanh để lại cho đứa cháu đích tôn nhà họ Hứa.

CHƯƠNG 13

HỨA GIA

"**C**hú H, tre nhà chú đúng là tre tốt. Có hai " tôi " này về đóng giàn, thì cứ phải gọi là đến đời con của con của cháu chắc vẫn còn như mới. Ha ha!.

- Cậu cứ nói quá!. Chủ tốt đương nhiên tre phải tốt rồi. Khả khả!. - ông cười tít mắt lại.

Khanh đặt hai cây tre nước vỏ xanh biếc xuống sân, đưa tay áo quệt mồ hôi. Thấy vậy, ông vẫy anh ta vào nhà ngồi nghỉ. Hai người, một già một trẻ ngồi bên bàn nước, trên bàn chỉ có ấm nước chè khô, đó vậy mà trông thi vị vô cùng. Khanh ngồi dựa lưng vào thành ghế, nhìn thấy bộ ấm chén, bèn với tay ra nhấc lên xtôi. Về mặt thích thú. Cậu ta vừa quan sát vừa nói:

- Ái chà, chú H có bộ chén trà đẹp quá!.

- À, cái này là của ông cụ thân sinh ra bà nhà tôi để lại. Tôi cũng không rõ lắm, thấy bà nó kể là đồ của ông cụ, cụ dặn là để dùng trong nhà, giữ gìn cẩn thận. Còn một cái bình cắm hoa nữa, kia kia. - ông vừa kể vừa chỉ tay về phía kệ tủ gỗ để cái tivi. Một cái bình củ tỏi cỡ vừa màu trắng được đặt bên cạnh.

Khanh ngoái cổ lại nhìn theo. Cậu ta càng tỏ ra hứng thú hơn, liền đứng dậy ra tận chỗ cái bình nhấc nó lên xtôi. kì thực bề ngoài cái bình khá đơn giản. Dáng củ tỏi, thân phình to, bầu bầu, thắt dần lại về phía miệng. Nước men của nó không quá bóng, không quá mịn và trơn như đồ gốm sứ thông thường. Lại không phải một màu trắng ngà mà là trắng hơi xám, điểm li ti những đốm đen. Trên thân bình vẽ màu một vị cổ nhân Trung Hoa. Khanh xoay ngang xoay dọc cái bình rồi luyện thuyên nói:

- Ông nội cháu khoái mấy món đồ cổ này lắm, nhất là những đồ nguồn gốc từ Trung Quốc xưa, quê nội của cháu. Hình như hình vẽ vị cổ nhân này cháu có xâu qua trong nhật ký của ông nội rồi. Để xâu nào, là Hán Chung Ly!. Đúng rồi, Hán Chung Ly trong sách của cụ Vương Hồng Sển. Còn gọi là Chung Ly Quyền, một trong Bát tiên. Tay cầm phát chủ là bảo bối, khi vượt biển thả xuống nước đi thoăn thoắt. Ha ha. Nét vẽ thanh thoát, bay bổng quá. Đúng là đồ quý!

Ông nội tôi nghe cậu ta giải thích thì lắc đầu cười phào:

- Hà, tôi không sành mấy lĩnh vực này lắm. Tiện cái là, có cái bình cắm hoa ngày rằm, ngày lễ cho nó thơm tất cậu ạ.

Quả thực, cả nhà tôi, đời các cố nội, ngoại thì tôi không rõ, chứ từ đời ông nội tôi trở đi thì hiểu biết về văn hoá Trung Hoa không được rộng lắm. Sử mình chưa tinh huống hồ sử nước khác. Tôi chỉ biết một chuyện, là cố nội tôi khi dựng nhà cho ông bà thì có dùng chữ nho hay chữ hán gì đấy, đại loại là không phải chữ quốc ngữ, để viết lên một số mái kèo, dui, mè của ngôi nhà. Tôi đoán là để đánh dấu hoặc ghi mốc thời gian ngôi nhà được xây nên. Còn mục đích và công dụng cụ thể ra sao thì tôi không được biết. Tuy nhiên, cũng xin nói trước cho các bác biết là chuyện này có liên quan đến " vụ việc " li kì mà ông Bà nội đang gặp phải. Sau này sẽ rõ.

Lúc này, Khanh đã quay lại bàn nước, đang từ từ nhấp một ngụm chè. Cậu ta đột nhiên im lặng, ánh mắt thâm sâu, rồi quay ra nhìn về phía vườn cây. Sau đó mới đằng hắng:

- Chú H này, nhà chú T đi đâu sao nãy cháu ngo qua, thấy cửa nẻo khoá im lìm thế chú nhỉ?.

- À, hai người nhà bên đó mới đi xuống tỉnh khám bệnh chiều qua rồi. Nghe bà nhà tôi nói chú T bị đau lưng, sưng một cục thì phải.

- Vậy ạ?. Thế cô P thì sao chú?. Có đau ốm gì không?.

- Hả?. À, tôi cũng không rõ, dạo nay không thấy hai cô chú đó ra ngõ chơi, nhà tôi thì cũng bận, thành thử... Haizz, " gần nhà xa ngõ " là thế.

Ông tôi vừa phân trần vừa rót thêm nước chè vào chén của Khanh. không hiểu tại sao cậu ta lại hỏi như vậy. Khanh không nói gì chỉ khẽ gật đầu. Anh ta chỉnh tư thế, ngồi nghiêm chỉnh lại, hai tay đan vào nhau chống trên đùi rồi tiếp lời:

- Chú H này, hơi đường đột nhưng cho cháu hỏi là dạo gần đây, trong nhà chú có xảy ra việc gì không bình thường không?. - Khanh hơi nheo mắt, giọng nhỏ nhẹ thăm dò.

- Hả...?. Sao... tự nhiên cậu lại hỏi tôi thế???

Ông tôi nghe xong thì ngó người, dấu biết rằng cậu ta có " khả năng " cảm nhận được chuyện tâm linh kì bí nhưng vẫn không khỏi có phần ngạc nhiên. Khanh hơi cúi đầu, cười mỉm rồi đáp:

- " Điều trùng tiểu kĩ ", cháu đây tài cán nhỏ mọn, linh tính chẳng biết có chính xác hay không...cháu chỉ lo, chú và cô, nhà neo người lỡ có chuyện gì xảy ra, không có ai giúp đỡ kịp thời thì biết xử lý ra sao???. Chú cháu ta tuy cách biệt tuổi tác nhưng nói là tri kỷ e cũng không quá lời. Thôi thì, nếu có chuyện gì khó khăn cháu có thể giúp, chú cứ qua gặp cháu. Giờ cũng muộn rồi, cháu xin phép về, để cho chú còn ăn cơm.

Khanh nói xong, liền đứng ngay dậy, cười cười rồi bước ra sân, vác hai cây tre lên vai. Ông tôi ra mở cửa cho cậu ta rồi trở vào nhà. Cậu ta vừa ra khỏi cổng thì hơi nghiêng mặt, mắt sắc liếc lại phía sân nhà. Rồi khẽ lắc đầu, miệng lầm bầm mấy chữ:

" Sao phải trốn! "...

Khanh đã về được một dạo, ông tôi đang ngồi một mình ở gian giữa, trầm ngâm suy nghĩ. Chốc chốc lại thở dài. Cậu thanh niên tên Khanh ấy ông còn lạ gì. Ông biết cậu ta từ khi cậu ta còn là một đứa trẻ. Về lai lịch nhà họ Hứa thì ông không rõ lắm, chỉ biết là, Hứa Yên - ông nội của Khanh, đã định cư ở vùng quê này từ rất lâu rồi. Cũng chẳng rõ vì có gì lại rời quê hương xa xôi lưu lạc sang tận đây.

Hồi trẻ, cụ Yên hành nghề khám bệnh và bốc thuốc, kiêm cả cúng bái, ma chay, lễ lạc cho người dân trong vùng. Ông cụ là người nho nhã, tính cách khiêm nhường, khảng khái. Những nhà nào khó khăn về kinh tế, cụ thường khám bệnh, cho thuốc miễn phí, hoặc làm lễ lạc không lấy công, coi như làm công tích đức cho đời con cháu. Hơn nữa, cái nghề của ông cụ không được phép tham lam, lợi dụng để mưu cầu danh lợi, ắt họa hại thân. Cụ Yên hay nói câu đó mỗi khi muốn từ chối nhận tiền bạc từ khách.

Khi gia đình ông tôi mua mảnh đất này rồi dựng nhà sinh sống, đã thấy căn nhà họ Hứa nho nhỏ nằm ở mặt đường, dẫn vào khu nhà tôi, thường hay có người lui tới. Anh chàng Khanh lúc đó mới là một đứa nhóc độ năm mười tuổi, thường hay chạy ra ngoài đường

chơi. Bà nội cũng có mấy lần ghé nhà nhờ cụ Yên khám bệnh bốc thuốc rồi làm vài ba cái lễ lạt. Sau này, khi lớn hơn, đám trẻ cũng thường hay qua lại, chơi đùa với nhau.

Dần dần vì tuổi cao sức yếu, cụ Yên để ông B tức ba của Khanh tiếp tục hành nghề chữa bệnh bốc thuốc, còn cái nghề đạo sĩ hay thầy bà kia thì ông B nhất quyết không chịu học, và cũng cấm luôn cậu con trai. Nào ngờ, nó lại yêu thích cái nghề nguy hiểm đó của ông nội. Hồi bé mỗi khi cụ Yên thi lễ hay làm phép, cậu nhóc thường bám theo xem và học mót. Lớn thêm chút nữa thì xin ông dạy và chỉ bảo qua sách cổ.

Chính bản thân Khanh cũng từng không ít lần đối mặt với ma, quỷ từ khi còn là thiếu niên. Cậu nhóc gọi đó là "những cuộc phiêu lưu kỳ thú", rất đáng để trải nghiệm. Và cũng từ những cuộc phiêu lưu kỳ thú đó mà trên khắp cơ thể của Khanh, đầy những vết sẹo to, nhỏ như là minh chứng về tuổi thơ dữ dội của anh chàng. Chính vì vậy mà ông B ngăn cản việc đưa con trai yêu quý dần thân vào cái nghiệp trừ ma diệt quỷ. Nguy hiểm đầu tiên, bản thân người thầy hay đạo sĩ để có thể trừ tà, ma, vong hồn, ác quỷ, ngoài tinh thông đạo, bùa, chú, ấn, quyết... vv.vv, còn tốn rất nhiều sức lực, nếu nghiêm trọng thì hao tổn nguyên khí, chưa kể, nếu gặp phải trường hợp khó nhằn, còn bị nó quật lại, phản tác dụng hoặc vận nghiệp vào thân, ảnh hưởng đến cả đời con cháu sau này.

Khanh là đứa con trai duy nhất của ông và là "đích tôn" của cả dòng họ Hứa, ông không thể để con trai gặp cơ sự gì được. Đó vậy mà, thằng nhóc vẫn lén lút giấu người lớn tham gia ít nhiều về mấy vụ tâm linh trong vùng, và đến giờ vẫn vậy. Những câu chuyện ly kỳ này tôi xin phép kể riêng ở phần ngoại truyện.

Đang ngồi suy nghĩ lan man về gia đình nhà hàng xóm. Một cái bóng lù lù từ trong gian buồng đi ra, khiến ông giật thót mình.

"Cái con chó này, đi đâu nãy giờ?. Sao lại chui từ trong đấy ra, hả ?".

Con Vàng nghe tiếng ông, nhướn mắt lên nhìn một cái rồi lại cụp xuống, lưng thững đứng ở mé cửa, đưa mặt ra cổng nhìn, nó khịt khịt mũi như thể thám thính động tĩnh, sau đó, chùng đã yên tâm, nó mới khể khàng nhảy qua bậc cửa đi ra sân.

Thoáng cái đã 5 rưỡi chiều. Ông tôi lúc này đã lại cơm nước xong xuôi. Nhà có mỗi một mình, cũng chả có việc gì làm, mấy hôm

nay toàn gặp chuyện đau đầu nên ông cũng chẳng còn tâm trí nào mà đi ra làng ra ngõ. Cứ quanh quẩn ở trong nhà, đến cái vườn quen thuộc ngày thường vẫn hay xuống dọn dẹp, làm lật vật bây giờ cũng chẳng buồn bước chân xuống nữa.

Giờ đây mỗi khi nhớ đến nó là trong đầu ông lại hiện lên cái gốc cây dừa bị chặt nham nhở, cái vũng đọng dừa và cái miệng trắng đang ngoác ra cười bí hiểm. Ông muốn bà đi khỏi nhà mấy hôm là vì lo cho bà, sức khỏe vốn đã yếu, lại bị " nó " đùa cợt mấy hôm nay, nếu " nó " còn chưa dừng lại, e là bà tự đổ bệnh mà nằm liệt giường. Thôi thì đẩy bà đi chơi mấy hôm rồi ở nhà từ từ ông sẽ tính. Cùng lắm là tìm người giúp đỡ. Bằng cách nào đấy phải đuổi cổ chúng nó ra khỏi mảnh đất của cái nhà này. không thể để nó tác quái tác quái như vào chốn không chủ được.

Ông ngồi trên bậc hè dưới mái hiên, trầm ngâm suy nghĩ, nhìn lên bầu trời lúc này đã chuyển từ màu xanh thăm thẳm sang một màu vàng hơi ửng hồng, mà người ta hay gọi là " ráng chiều ". Mặt trời hầu như đã lặn hẳn chỉ còn vương lại chút vàng hào quang nhợt nhạt. Đêm tối lại sắp sửa kéo về bao trùm lên mọi thứ, như người ta thường hay quan niệm rằng: âm thịnh thì dương suy. Những điều ma quái, dị thường như những cái rễ cây gai góc xương xẩu cứ theo cái đà đó mà sinh sôi nảy nở, lây lan phát triển không ngừng, quần lầy và nuốt chửng tâm trí người sống đi vào hoang mang, lo sợ và bế tắc.

Chợt từ trên trời vọng xuống những tiếng: quác...quác..., ngửa mặt lên nhìn thì không thấy gì. Đó là tiếng con chim lợn, còn nghe bảo rằng, mỗi khi có tiếng chim lợn kêu mà nó đậu lên nóc nhà ai thì nay mai trong nhà đó sẽ có người chết. Bà mà ở nhà giờ này là thể nào cũng đứng dưới hiên ngửa mặt lên mà quát: " phỉ phui cái mồm mày đi!". Con Vàng đang nằm trên bờ tường, nghe tiếng đó thì ngửa mồm lên, hai tai dựng đứng.

Lúc này ông mới chống tay đứng dậy, phỉ phui quay vào nhà để chuẩn bị ra khoá cổng rồi đóng cửa nẻo vào nằm nghe đài một lát rồi ngủ. Giờ cũng chẳng còn biết làm gì nữa. Chỉ mong có thể ngủ được trọn vẹn một đêm, không bị thứ gì quấy phá.

CHƯƠNG 14

ÁNH LỬA TRONG ĐÊM

Đêm nay là một đêm cuối tháng. Trời hầm nóng nực. Nghe đài báo đang chuẩn bị có đợt gió Lào ập về. Kiểu này thì còn bức bối hơn nhiều. Nằm trên giường có quạt máy mà vẫn không thể xua hết được cái nóng dữ dội của mùa hè, mặc dù đang là ban đêm. Trần trọc mãi vẫn không ngủ được, ông tôi mới trở dậy mở hé một cánh cửa sổ ra cho thoáng khí. Gian buồng thấp và nhỏ đóng kín bưng kín mít, bí bách thì khó ngủ là phải rồi. Ngoài trời tối đen như mực. Ngó qua song cửa, cũng chẳng nhìn thấy con Vàng đâu. Đêm nay khá yên tĩnh, thi thoảng chỉ nghe tiếng dế kêu râm ran. Ông lại quay trở vào mừng. Có thêm ít khí trời từ bên ngoài tràn vào nên cảm giác dễ chịu hơn, ông từ từ chìm vào giấc ngủ. Giờ có khi cũng gần 1h sáng rồi.

Đang nằm nghiêng mình xoay lưng ra phía cửa sổ thì ông mở to mắt, bởi bên ngoài vừa có tiếng động lớn, đủ để tai người có thể nghe thấy rõ ràng. Tiếng này nhìn như tiếng " cạch " của một vật gì đó vừa cứng vừa nặng đập vào cánh cửa sổ gian buồng. Ông tôi tỉnh cả ngủ, nằm im lắng tai nghe. Cảm giác cột sống lưng lạnh toát bắt đầu xâm chiếm, toàn thân cứng đờ. Ông muốn quay đầu lại nhìn xem là cái gì nhưng tuyệt nhiên không cử động nổi. Chân tay dường như đã mất hết cảm giác không còn là của mình nữa, chỉ giống con rối chịu sự điều khiển bởi bàn tay của kẻ khác.

Rất nhanh sau đó, từ đâu ập đến một cái lạnh thấu xương, cái lạnh như mũi kim châm vào da thịt. Nó làm tê liệt cả dây thần kinh, thấu đến tận xương tuỷ rồi nhanh chóng lây lan ra khắp toàn bộ cơ thể, khiến ông phải rùng mình.

“ Tự nhiên lại bị bóng đè thế này?”

Ông nghiêng rằng thềm than trong đầu. Một cơn gió ma quái từ phía cánh cửa sổ đang mở ra thốc vào một mùi tanh tươi như đến từ chốn âm ti. Cánh cửa bằng gỗ cũ kĩ nhiều chỗ đã bị một ăn rỗng gập gió bắt đầu lung lay, cái bản lề rỉ sét phát ra những tiếng " kéo kẹt " khô khan càng khiến tinh thần ông tôi trở nên căng thẳng gấp bội. Bầu không khí rõ ràng đang nóng nực, đến ngọn gió từ cái quạt máy đặt phía chân giường thổi ra còn khó chịu, vậy mà cơn gió vừa rồi lại khiến ông chẳng rét mà run. Thế nhưng chỉ vài giây sau, tất cả lại trở về như chưa hề xảy ra chuyện gì. Không gian trở lại về yên ắng, cánh cửa cũ thôi không còn kéo kẹt nữa. Trong buồng chỉ còn lại tiếng vù vù của cây quạt phát ra, át đi tiếng thở nặng nề của một ông lão.

Ông tôi lúc bấy giờ vẫn chưa thể nhúc nhích cơ thể được. Tay chân dường như vẫn chịu sự khống chế của một thế lực vô hình nào đó. " Nó " vẫn chưa buông tha!. Chỉ là nghỉ giải lao trước khi bước vào một trò đùa cợt ma quái mới. Thần kinh ông tôi lúc này đã căng ra như dây đàn, cơ gân trên mặt hẳn rõ cả lên. Sự lì lợm của một cựu chiến binh chính là vũ khí duy nhất để đấu lại với thứ ma mãnh chết tiệt kia vào thời khắc này. Dường như, "nó" đã nắm bắt được những suy nghĩ đó của ông từ một góc nào đó trong bóng tối.

Cơn gió lạnh lại thổi đến, mang theo một tràng âm thanh ma quái rít lên: U....u....u... thổi tung cái mùng mỏng khiến nó bật lên bay tứ tung. Mồ hôi trên trán ông bắt đầu vã ra. Ông chửi thề trong bụng:

"Mả cha nó!"

Rồi ông nghiêng rằng nghiêng lợi cố gắng để thoát khỏi sự khống chế vô hình đang bủa vây quanh mình. Sau đó, lại một tiếng hét chói tai từ không trung vọng vào lạnh lốt:

- Á...á...á...a!!! .

Tiếng hét ghê rợn đó nghe chừng tinh nghịch lại như xen lẫn cả chút hờn trách của một đứa trẻ con. Nó như muốn bẻ gãy những song cửa gỗ để chui vào nhưng hình như vô ích bởi có một thứ gì đó đã chặn lại. Ông tôi cứ thế chịu trận phải đến nửa phút trôi qua, lưng áo đã rịn mồ hôi lạnh ngắt. Bỗng tai ông bắt đầu nghe thấy một âm thanh khác xen vào...Đó là những tiếng grừ...grừ... đầy hăm dọa

và cảnh cáo. Là tiếng của con Vàng!. Chẳng hiểu nó đã đi đâu khi ông xảy ra chuyện, đến giờ mới chịu xuất hiện...

Ông tôi sau khi nghe thấy tiếng gầm gừ đó thì khẽ rung mình một cái rồi toàn thân bắt đầu có cảm giác trở lại, tứ chi dịu dần sự tê liệt khó chịu ban nãy. Ông mới từ từ quay đầu liếc mắt ra phía cửa sổ rồi quay hẳn thân mình lại, phía sau những song cửa chỉ là một màu đen đặc hắc ám của bóng tối, không thể nhìn rõ cái gì. Đêm tối mờ mịt vô tình trở thành kẻ đồng lõa với thứ quỷ quái kia, giúp nó ẩn náu và hại người.

Ông tôi giờ đã nhồm hăn dậy đang ngồi ở mé giường căng mắt nhìn ra. Chỉ nghe tiếng con chó rú lên ghê rợn, rồi lại sủa không ngừng, móng chân cào xuống nền gạch vang lên loẹt xoẹt. Lúc này mắt ông đã quen dần với bóng tối, ông nhẹ nhàng chậm rãi lần mò đi ra nép mình sau song cửa quan sát. Chợt ông khựng lại, bộ dạng tỏ ra ngạc nhiên tột độ. Ngoài sân, cách ô cửa khoảng gần 2 mét, hình dáng một con chó hiện lên mờ nhạt giữa màn đêm đen đặc. Nó đang đứng phủ phục dũng mãnh. Phía chót đuôi tỏa ra một thứ ánh sáng nhàn nhạt như dạ quang màu cam đỏ, lông đuôi xoè ra hơi rung động. Thứ ánh sáng đó cứ lập lòe lúc tỏ lúc mờ, nhìn như ngọn lửa nung âm ỉ chỉ chực được bùng lên một cách mãnh liệt, có thể thiêu cháy bất cứ kẻ nào dám tiến lại gần thành tro bụi.

Có tiếng xào xạc, sột soạt xen lẫn giữa những tán lá cây, nhỏ dần về phía vườn, như thể có thứ gì đó đang di chuyển rất vội vã. Ông vội lia mắt theo hướng đó. Giữa một không gian tối om, không rõ đâu là cây đâu là bóng tối, có bốn đốm sáng xanh biếc như ánh đèn neon đang di chuyển giữa lưng chừng mặt đất. Ông tôi khẽ thót tim một cái, sức nhớ đến con mèo đen ma quái từng xuất hiện bên sân nhà hàng xóm. Đêm nay, nó lại mò sang cả nhà ông nữa!. Liệu nó có liên quan gì đến những sự việc kì lạ vừa mới xảy ra kia?

Ông tôi hoang mang nghĩ ngợi...Chợt như phát hiện ra điều gì, ông tôi khẽ " hử " lên một tiếng vẻ kinh ngạc. Tối hôm đó hai ông bà chỉ nhìn thấy có một con mèo, nhưng đêm nay tới tận bốn con mắt, vậy là, chúng không chỉ có một mà là đến hai con!.

Phía trong sân, hai mắt con Vàng lúc này cũng hắt ra một sắc đỏ tựa hồ như đốm lửa lập lòe, sau đó nó dịu dần rồi mất hẳn. Con Vàng còn giữ tư thế đó khoảng mười mấy giây nữa, xong đó, nó

mới quay đầu nhìn vào ô cửa buồng. Ông tôi giật thót mình vội vàng thụp đầu xuống, cũng chẳng hiểu tại sao phải làm như vậy.

Một cảm giác chạy qua rất nhanh. Chính là cái cảm giác lén lút của một kẻ đang đứng rình mò điều gì đó. Con Vàng thì chẳng biết có nhìn thấy ông hay không, nó khẽ khịt khịt mũi mấy cái, mõm dài và đen ngước lên, hai mắt lại như lần trước ánh lên một màu xanh nhạt như lục bảo rồi tắt ngấm. Vàng ngồi chồm hồm giữa sân, đưa bàn chân lấm lem thứ bùn đất nâu đỏ đặc quánh đang bốc mùi ngai ngái lên lầy lười liếm. Thịnh thoảng nó dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú ra phía vườn cây tối om bên dưới, hai tai dựng đứng nghe ngóng.

Bất chợt, nó đứng dậy nhảy phắt lên bậu tường, hướng mặt về hướng vườn cây, nhe hàm răng nhọn ra gầm gừ một cách dữ tợn. Hai con mắt nâu thẫm bắt đầu lại loé lên những ánh đỏ kì ảo. Ông tôi một phen nữa thất kinh, nhấp nhồm nhìn ngó không yên. Con Vàng lúc bấy giờ ngửa cổ sủa một tràng dữ dội rồi ba chân bốn cẳng phi một cái rõ xa, rẽ những bờ cây bụi cỏ thấp lao xuống cánh vườn bên dưới. Hai chấm đỏ sáng lập loè, xa dần rồi mất hút vào bóng tối. Phía khu vườn rộng, màn đêm rì rào, thâm u, chẳng biết còn che giấu bao nhiêu thứ nguy hiểm khó lường đang chực chờ phía trước.

CHƯƠNG 15

TRÚNG

Tiếng kêu tích tắc từ chiếc đồng hồ ngoài nhà điểm từng giây trôi qua một cách nặng nề hết sức. Những tường sẽ được ngủ một giấc ngon lành nhưng đâu ai ngờ tới, những điều ma quái thường chỉ xuất hiện trên phim ảnh, nay lại đang diễn ra trước mắt, ngay trên mảnh đất của hai ông bà. Ông tôi lúc này đã trở lại giường, ngồi phệt xuống ngoài cái mùng ban nãy vừa bị cơn gió ma thổi tung, giờ vẫn còn đang bay phàn phật vì bị cây quạt thổi vào.

Đã được hơn 5 phút trôi qua kể từ lúc con Vàng lao xuống khu vườn dưới. Sau đó ông tôi còn đứng lại quan sát động tĩnh chừng một, hai phút nữa nhưng chẳng nhìn thấy gì đành lần mò trở vào giường ngồi. Tâm trí ông trở nên rối rắm, có phần hoang mang. Thứ nhất là từ bọn mèo đen, thứ hai là từ chính con chó trung thành của gia đình ông bà. Những biểu hiện quái dị chẳng thể nào giải thích ngay được khiến ông càng lúc càng thêm căng thẳng xen lẫn cả sự bức bối. Mà đêm thì còn dài quá...

Đang ngồi bần thần suy nghĩ, linh tính mách bảo ông rằng "chúng nó" sẽ chưa dừng lại. Và quả thực, sự bình yên chỉ kéo dài trong 5 phút ngắn ngủi sau đó mà thôi, trước cơn bão thì thường lặng gió. Từ trong không gian yên ắng, tai ông lại bắt đầu thu được những âm thanh kì dị ngày một rõ ràng hơn, như thể chúng đang từ xa tiến lại gần. Chuỗi âm thanh đó văng vẳng, lặp đi lặp lại như khi người ta nói vào một cái micro:

Hi..hi....hi...ii...hi....i.

Giờ thì không còn nhầm lẫn gì nữa, chính là điệu cười ma quái ban nãy

Hi....hi...hii..ha...ha...a..

Nó vẫn không ngừng gieo vào tai ông, khó chịu như tiếng ong vo ve liên hồi, khiến đầu óc ông khó chịu như muốn nổ tung. Bỗng: phạch....phạch.., q uác....quác...ác.... Nổi tiếp sự ồn ào đó là một chuỗi âm thanh khác hẳn hơn, có vẻ như phát ra từ phía cái chuồng gà, bởi tiếng đập cánh loạn xạ và tiếng kêu chùng chùng như rất hoảng loạn của chúng. Ông vội giật nảy người, thần trí rối ren hết sức, liền bặm môi, đưa tay vào phía đầu giường quơ cây đèn pin, đi nhanh ra ngoài.

Mở toang cửa bước ra sân, một cảm giác lạnh lạnh tủa vào khiến ông chưa kịp thích ứng, ngay lập tức cảm thấy lạnh toát dọc sống lưng. không ngờ không khí ngoài này lại âm u, lạnh lẽo, khác hẳn bên trong nhà, hoặc cũng có thể không khí lạnh này là do một thứ nào đó gây ra. Mặc kệ những điều dị thường ấy, ông vội lạng lẽ nhằm hướng cái giếng đi tới. Màn đêm vô tận bao trùm, ánh sáng vàng yếu ớt từ chiếc đèn pin không đủ khả năng soi sáng rõ mọi thứ xung quanh.

Ở ngọn ánh đèn nhỏ hiện lên một khối ghi nhật là cái bờ giếng lớn, đằng sau nó là chuồng gà tối thui. Một vài cọng lông gà vẫn còn chao đảo trong không trung. Giờ đã không còn nghe tiếng con gà nào kêu nữa, chỉ còn tiếng: phạch...phạch...nhỏ hơn và đứt quãng ở bên trong. Một cảm giác căng thẳng bao trùm lên ông khi ngày càng tiến gần hơn về phía cái chuồng. Lưng áo ông đã ướt đầm mồ hôi dính cả vào lưng từ lúc nào, mặc dù toàn thân bên trong thì lại đang lạnh toát.

" Dù mày có là cái giống gì, tao cũng quyết liều với mày một phen, để xem ai sợ ai?!"

Ông nghĩ thầm trong bụng, tay nắm chắc cây đèn không ngừng lia qua lia lại để quan sát. Chỉ còn cách cái chuồng khoảng 2 mét nữa thì từ trong ô chuồng tối thui bên trái bất ngờ bay ra một thứ gì nho nhỏ, phóng vèo một cái ra phía ông vội đang bước tới. Ông liền né sang một bên. Chưa kịp định hình ra là gì, lại một cái nữa bay ra, phóng ngay qua mặt ông rồi đáp xuống đất, nghe " bẹp " một tiếng. Hình như nó bị vỡ.

Ông vội lia đèn ra chỗ đó, thì giật mình khẽ " hả " lên một tiếng như không tin vào mắt mình nữa, hai quả trứng gà vỡ nát, lòng đỏ lẫn với lòng trắng đang nằm be bét một đám trên mặt đất. Mặt ông

lúc này nhăn lại như táo khô, cơ hàm bạnh ra tức tối. Mấy quả trứng ấy, là Bà nội đã lọc ra kỹ càng để cho mấy con gà mái ấp, hy vọng sẽ nhanh chóng nở ra đàn gà con để dành đến tết. Kẻ nào xác xược dám giở những trò như vậy?!

Ông liền trừng mắt lên, quay lại định lao ra mở tung cánh cửa chuồng tạm bợ xem là cái giống gì to gan đến thế thì lại tiếp một quả trứng khác bay ra xượt qua đầu, trứng gà từ bên trong ổ cứ như được ai nhặt lên và ném ra ngoài như chơi đá. Ông tôi mặt hầm hầm, mức chịu đựng cuối cùng cũng đã lên đến đỉnh điểm, một tay mở tung cánh cửa chuồng gà bên trái, một tay ông rọi đèn pin vào trong. Ngay lập tức từ trong đó, vọt ra một vật thể xù xì, to lớn, nó rú lên ghê rợn rồi nhảy xổ vào người ông tôi, khiến ông loạng choạng ngã ngửa ra sau. Hai tay ông nắm lấy người nó nên đánh rơi cây đèn pin xuống đất lăn đi một đoạn.

Trên nền gạch lạnh ngắt, ông đang vật lộn với con vật vừa phóng ra, chính là con mèo đen dị hợm ban nãy. Toàn thân nó đen xì toả ra một mùi khó ngửi kinh khủng, hôi hám kinh khủng. Bộ lông dày và thô bết lại từng đám xù xì. Đuôi nó không ngừng quật qua quật lại theo những tiếng khè khè phát ra từ cái miệng đầy răng. Nó cắn cái móng đen nhọn hoắt sâu vào áo ông, hai con mắt xanh lè phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo, quỷ dị, nhìn chăm chăm vào ông, con ngươi thu lại mảnh như sợi chỉ. Cái lưỡi dài sặc mùi tanh tưởi của nó bắt đầu thè ra đỏ lôm, trên mặt lưỡi chi chít những cái tưa nhỏ nhọn hoắt như gai, chực chờ liếm vào mặt ông tôi. Ông liền nghiêng qua nghiêng lại tránh né, tay không ngừng đẩy nó ra khỏi người. Ông bặm môi, gân mặt hằn lên thấy rõ, dùng hết sức lực hai bàn tay, gồng mình bóp chặt lấy cổ nó.

Con vật kì dị dẫy dụa, cổ họng bị bóp chặt không thể kêu lên một tiếng, giờ hai chân trước lên cào loạn xạ, trúng cả vào má của ông. Toàn thân nó dựng đứng, toả ra một luồng khí mờ nhạt màu ghi tối vẩn vù như khói thuốc, lạnh lẽo bay lên trên cao. Cùng lúc đó, hai con mắt nó nhạt dần thứ ánh sáng xanh ban nãy. Giây lát sau chỉ còn lại hai tròng mắt đen thẫm mở trừng trừng. Ông quăng nó xa ra, con vật giãy giụa rồi loạng choạng đứng dậy, xù lông đuôi " méo " lên một tiếng thảm thiết rồi vọt nhanh vào phía bụi rậm phóng đi mất dạng.

Lúc bấy giờ ông tôi mới lão đảo đứng bám vào thành giếng thờ hồng học, mồ hôi từng giọt to tướng thi nhau lăn xuống rớt cả vào mắt. Chừng hai, ba giây sau đó, ông mới ra lợm lại cây đèn bị rớt lúc nãy rọi vào trong ô chuồng trái quan sát. Bên trong đó, tầng trên đặt ba cái ổ nhỏ lót đầy rơm làm ổ cho mấy con gà mái đẻ và ấp trứng còn tầng bên dưới, hai con gà mái đang nằm chổng trơ trên mặt đất, hai chân đập đập, cánh thi thoảng giang ra đập loạn xạ một cách vô thức.

CHƯƠNG 16

CUỘC GẶP GỠ

Tiếng chuông kính koong từ chiếc đồng hồ điểm 6 giờ sáng khiến ông tôi đang nằm ngủ gật cạnh bàn uống nước giật mình tỉnh dậy. Cả đêm qua ông đã thức trắng, thật sự như vừa trải qua một cơn ác mộng...Sau khi đem hai con gà còn sống đặt lại vào trong ổ rơm, ông trở vào nhà bật đèn gian giữa lên rồi ra bàn thờ thắp mấy nén nhang, mong tổ tiên dòng họ phù hộ độ trì, bảo vệ cho ông và gia đình thoát khỏi những thứ tà ma vất vưởng đang quấy phá. Xong rồi ông ngồi luôn ở bàn uống nước ngóng con chó giờ vẫn chưa thấy về, đó vậy mà lại ngủ quên mất. Mới chợp mắt được một chút đã lại nghe tiếng gà gáy sáng rồi.

Chỉ một đêm trôi qua mà nhìn sắc mặt ông phờ phạc hẳn. Bọng mắt đã bắt đầu trũng sâu, tóc lại thêm vài sợi bạc. Ông mở cửa gian nhà chính, bầu không khí dịu nhẹ lúc sớm mai trong trẻo và dễ chịu ùa vào khiến tinh thần ông thoải mái hơn đôi chút. Ông chấp tay sau lưng đi ra sân, đứng gần bờ tường hoa nhìn xuống khu vườn mênh mông, ánh mắt xa xăm. Ông đang nghĩ ngợi lung lay. Có lẽ, chỉ còn một cách duy nhất để sớm đưa gia đình ông thoát khỏi sự quấy phá của "chúng nó". Ông khẽ thở dài rồi cất bước quay trở vào nhà.

Bây giờ là 8 giờ rưỡi sáng, con Vàng đã về được một lúc, khi ông tôi đang rửa ít bát đĩa vì mới ăn sáng xong. Nó chạy một mạch lại chỗ đĩa cơm ông đã để phần sẵn ăn lấy ăn để, có vẻ như rất đói. Cả người bê bết bùn đất, lá cây. Ông tôi nhìn thấy thế, chỉ lẳng lặng đứng quan sát, nghĩ rằng đêm qua con chó đã đuổi theo một trong hai con mèo chết tiệt kia và quần thảo với nó.

- Vậy là một người, một chó xử lý được hai con mèo thành tinh, hà hà. Đúng là không thể tin được!

Ông nghĩ thầm trong bụng rồi khẽ lắc đầu tự giễu cợt. Nhìn con chó đang hồn nhiên liếm nốt đĩa cơm rang, ông đứng trầm ngâm quan sát nó một lúc, chờ nó ăn hết hẳn rồi đưa tay vẫy nó lại:

- Vàng, tới đây!

Con chó ngược mặt lên nhìn rồi quấy đuôi lững thững chạy lại chỗ ông ngay. Ông cúi xuống xoa xoa đầu nó, sau đó dẫn nó đến chỗ chuồng gà, lấy cái xích sắt cũ đã máng trên cột chuồng tự bao giờ, thông vào cổ nó.

"Giờ tao đi vắng, nằm đây trông nhà nhá. Ngoan, nghe chưa?!"

Xong xuôi, ông đứng dậy, phúi phúi tay đi vào. Con chó ngồi đó, vẫy đuôi nhìn theo bóng ông đi, miệng khẽ ư ử lên mấy tiếng. Ông vào nhà, sửa soạn xong xuôi, lấy cái mũ cối đội lên đầu, đóng cửa nẻo cẩn thận rồi đi ra cổng khoá kỹ lại. Sở dĩ ông xích con Vàng lại là vì sợ trong lúc ông đi vắng, bọn mèo kia lại mò đến dở trò, dụ con Vàng đi tận đâu, bỏ mặc nhà cửa ra đây. Bọn mèo đó có vẻ khá dè chừng con chó, nên chắc không dám quá hung hăng, thôi thì cứ tạm cột nó ở đây, lát về rồi tính.

Ông rảo bước, nhắm hướng đường lớn mà đi. Từ cổng nhà ông đi ra rồi quẹo trái mấy trăm mét nữa là ra tới con đường lớn, nơi có nhà cậu Khanh nằm ở ngay khúc quẹo bên phải. Lúc này ông tới đã gần đến nơi. Ngôi nhà ba tầng kiểu cũ nằm nép mình sau cây hoa phượng cao lớn, đang trổ bông đỏ rực cả một góc đường. Sát cây cột điện dây dợ chằng chịt đang có mấy cái xe đạp, xe honda dựng vào. Mặt tiền tầng một ngôi nhà treo một tấm bảng hiệu lớn. Ông tới ngó vào bên trong thấy lối nhỏ người đứng người ngồi, kẻ khám bệnh, người bốc thuốc.

Cậu Khanh bận áo sơ mi xanh nhạt đang ngồi bên một cái bàn gỗ bắt mạch khám bệnh cho một phụ nữ trung niên. Ông tới lảng lảng đi vào, ngồi ở một cái ghế băng sát cửa chờ đợi. Anh chàng Khanh đang trình bày công chuyện với chị phụ nữ kia thì quay ra cửa nhìn, thấy ông tới liền dừng lại cười nói:

"A chú H, chú chờ chút nha!"

rồi giơ tay ra hiệu với ông. Ông tới gật gật đầu cười rồi tiếp tục ngồi đợi cho văn khách. Nhưng vì khách hơi đông nên phải đến 40

phút sau, Khanh mới rảnh tay vẫy ông ra phía buồng trong rồi bảo:

- Chú chờ cháu có lâu không?. Nãy cháu khám luôn cho mấy người kia để còn tiếp chú, khỏi bị ai kêu réo làm phiền.

- Vậy giờ cậu có thật sự rảnh không, tôi thấy còn mấy người đang chờ mà.

- À, mấy người họ đã khám từ trước rồi, lần này đến tái khám và lấy thuốc tiếp thôi, việc này cháu giao cho người làm làm là được rồi. Mình lên lầu nói chuyện cho thoải mái, đi chú.

Khanh vừa nói vừa cười, chỉ lên phía cầu thang. Ông đi theo sau anh ta. Khanh dẫn ông đi qua tầng hai, rồi đến một cầu thang nữa lên tầng ba. Cậu ta vừa đi vừa kể:

- Tầng hai dạo này nhà cháu để làm phòng sinh hoạt chung rồi. Tại dạo này mở rộng tiệm thuốc, dành nguyên tầng một để kinh doanh. Giờ cháu chuyển lên tầng ba ở, cạnh phòng thờ của gia tiên và ông nội, tiện thể trông coi luôn. Lại không bị ảnh hưởng bởi tiếng ồn ở tầng một.

Ông tôi vừa leo cầu thang vừa nghe anh chàng nói. Quả thật cũng lâu rồi ông chưa ghé thăm nhà họ Hứa. Cũng vì bận việc linh tinh, nhà cậu Khanh thì lúc nào cũng có người ra người vào, thành thử ông cũng ngại. Lên đến tầng ba, phía bên phải cầu thang là hai căn phòng. Phòng thứ nhất đóng cửa. Khanh dừng lại ở phòng thứ hai, mở cửa ra mời ông vào. Căn phòng vuông vắn, không rộng lắm. Bày biện, trang trí theo kiểu sinh hoạt của người Tàu.

Khanh đi đến bàn uống nước là một cái sập nhỏ bằng tre xanh biếc, hai bên để hai cái nệm vuông màu vàng tơ. Cậu ta khoanh chân ngồi, lấy phích pha trà bằng bộ ấm chén cỡ nhỏ màu ngọc bích. Ông tôi cũng ngồi xuống phía đối diện, nhìn ngó xung quanh một lượt. Trên bức tường sơn trắng, treo vài bức bích họa sơn thủy, đôi câu đối bằng chữ nho và mấy tờ giấy màu vàng viết ngoằn ngoèo chữ gì đó nhìn chẳng hiểu. Phía tay phải căn phòng đặt một kệ tủ khá lớn, chứa toàn sách, một vài cái hộp to, nhỏ vuông vắn, chẳng biết bên trong đựng gì, hai cái bình cũ và mấy thứ đồ kim loại nữa. Nói chung, cả căn phòng đều bày biện đầy những đồ vật khá lạ mắt, chẳng rõ chúng để làm gì. Khanh đưa chén trà, cắt ngang sự quan sát của ông tôi:

- Phải lâu lắm rồi chú H mới ghé thăm đứa cháu này đó nhỉ?.

- Khà, cậu đang trách tôi đấy phải không?. Biết sao giờ, nhà cậu bây giờ bận rộn như vậy. Tôi chỉ sợ đến nhiều quá có người không thể tiếp được thôi.

- Ha ha, cháu chỉ e là có việc gì chú mới đến, chứ phía cháu lúc nào cũng hoan nghênh chú.

Cậu ta nói như thể đoán trước được lý do vì sao hôm nay ông ghé nhà. Ông liền cười gượng, đưa tay nhấp một ngụm trà rồi trầm giọng nói:

- Hoạ vô đơn chí, cả đời tôi xưa nay chưa làm điều gì thất đức, đó vậy mà... quan trọng là hoạ nó thích thì nó cứ vào thôi!!!. Ha ha...

Ông tôi nói xong vỗ đùi đét một cái. Khanh trầm ngâm nghe ông tôi nói, mặt không cười tếu táo như mọi khi, vì anh cảm nhận được sự lo lắng của ông tôi đằng sau câu nói đùa cợt nhưng thực ra là nặng nề kia. Anh nhìn thẳng vào ông, ngay ngắn ngồi rồi chậm rãi đáp:

- Chú đừng nói thế, chuyện gì cũng có cách giải quyết. Thực ra hôm nọ qua nhà chú, cháu cũng có đoán được một, hai phần. Có điều là chú chưa mở lòng nói ra, cháu sao tiện tham gia vào.

Ông tôi đến lúc này thì như “trong chừng đã rõ, mặt ngoài còn e”, đành thờ dài tiếp:

- Đến nước này thì tôi cũng hết cách cậu ạ. Nhà tôi có ai biết về mấy chuyện ma quỷ đâu. Ở mấy chục năm giờ không xảy ra sự gì, nay tự nhiên lại có biến. không biết có thất lễ gì với gia tiên tiền tổ hay phạm vào ai không. May mà gần nhà có cậu, không thì lại phải lặn lội một quãng xa để tìm người giúp. Mà cũng chả biết tìm ai cho tin cậy. Chậc!.

Ông nói xong, như trút được mớ phiền não trong lòng mấy hôm nay chép miệng, đưa tay nhấp một ngụm trà nóng. Mùi thảo mộc dịu nhẹ thoang thoảng lan toả, khiến thần kinh, khứu giác khoan khoái và thư giãn lên rất nhiều. Cậu Khanh gật gù nghe ông tâm sự, không nói gì, có vẻ đang trầm ngâm suy nghĩ, giây lát mới lên tiếng:

- Cháu hiểu. Nhìn thần sắc chú không tốt, ngũ quan tối sầm, cháu đoán là bên nhà đang bị thứ gì không sạch sẽ ám vào. Theo cảm giác của cháu, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, nếu để nó kéo dài thì sẽ nghiêm trọng, e là nó diệt hết dương khí của cả hai nhà, nhà chú và nhà chú T.

Khanh nhấn mạnh từng chữ, dường như mức độ nghiêm trọng của sự việc đã tăng lên. Ông tôi mặt hoang mang hỏi lại:

- Cậu nhìn thấy được chúng nó phải không?. Tôi còn chưa kể gì...

- Khà, cháu thấy sơ sơ thôi.

Cậu ta khoát tay cười xoà. Sau đó, ông tôi mới đem toàn bộ những gì đã xảy ra tại nhà mấy hôm nay kể cho Khanh nghe. Cả vụ quấy phá của hai con mèo tối hôm qua nữa. Duy có con Vàng thì ông chỉ kể qua loa. Khanh nghe ông thuật lại đầu đuôi câu chuyện xong xuôi rồi bảo:

- Cái quan trọng nhất là phải tìm ra căn nguyên sự việc, hay nói cách khác chính là nguồn gốc của hai vong hồn trẻ con kia. Như vậy sẽ giải đáp được câu hỏi: tại sao nhà chú sinh sống bao nhiêu lâu nay không có vấn đề gì mà cho đến bây giờ chúng mới xuất hiện quấy phá?, từ đó mà tìm hướng giải quyết.

- Cậu nói đúng. Nhưng...làm cách nào?.

- Cái này cháu chưa nói chính xác ngay được. Còn phải sang nhà chú xem xét và trực tiếp đụng độ với bọn nó xem thế nào đã...!

Khanh xoay xoay chén trà nhỏ trên bàn, ông tôi nghe cậu ta nói thế thì phì cười:

- Hà, cậu làm như đi đánh trận không bằng.

Khanh không phản ứng gì, mắt anh ta đang nhìn lên những tấm giấy màu vàng nghệ dán trên tường, viết ngoằn ngoèo mấy nét chữ đen, môi hơi nhếch lên, đáp:

- Người bình thường nên nghĩ thế thì tốt hơn.

Ánh mắt anh đột nhiên xuất hiện ánh nhìn sâu xa, vẻ mặt tư lự, dường như trong đầu đang hồi tưởng về một chuyện gì đó. Ông tôi nhìn Khanh, chẳng biết chàng thanh niên ngồi đối diện mình đang nghĩ gì. Vài giây sau, cậu ta mới đằng hắng phá tan bầu không khí im lặng:

- À phải rồi, nhà chú hiện đang nuôi một con chó hả?.

- Đúng rồi, nãy tôi mới kể đấy. Con chó đó của thằng con đầu đem về được hơn tháng rưỡi rồi. Đang tuổi lớn.

- Vậy ạ. Nó là giống chó gì vậy chú?

- À, chó ta bình thường thôi. Được cái khoẻ mạnh, lớn nhanh mà khôn phải biết!.

Khanh hơi gật đầu theo lời ông tôi kể, tiếp lời:

- Có điều, cháu định nói với chú là....

- Cậu Khanh ơi!!!. Có khách mới đến khám đang chờ!.

Tiếng gọi í ới của ai đó từ dưới lầu vọng lên cắt ngang lời nói của Khanh. Cậu ta đành phải dừng lại, đáp vọng xuống:

- Cháu biết rồi, giờ cháu xuống đây!.

Xong đó, anh quay sang nói với ông:

- Thế này vậy, giờ chú cứ về đi. Tình hình thì cháu tạm hiểu rồi. Chiều nay cháu phải sang bên kia sông thu mua ít thảo dược, tiện thể qua thăm ba cháu luôn. Nếu về sớm thì tối cháu qua nhà chú luôn mà về muộn thì chừng trưa mai cháu qua.

Ông tôi gật gật đầu, hỏi vợ:

- Bác Bá dạo này chuyển sang bên kia rồi hở cậu?

- Vâng, ba cháu chuyển về căn nhà cũ của ông nội ở cho thoải mái. Mẹ cháu tiện chăm sóc, nhà bên này người ra người vào, không khí không tốt cho người bệnh.

- Ừm, biết vậy. Thôi tôi về đây, cậu còn làm việc. Cho tôi gọi lời hỏi thăm anh Bá nhá, để thủng thẩn vài bữa mọi chuyện êm xuôi, tôi qua bên đó thăm ảnh.

- Vâng. Cháu cảm ơn chú.

Hai người đứng dậy đi nhanh xuống dưới nhà. Ông tôi xuống đến nơi, tạm biệt cậu ta một câu nữa rồi đi về, Khanh cũng quay trở lại bàn khám bệnh cho một cụ già chẳng kịp nhìn ngó gì nữa. Bước ra khỏi nhà họ Hứa, ông ngửa mặt lên nhìn, mặt trời đã sắp đứng bóng rồi. Cái nắng gay gắt chiếu xuống đỉnh đầu, ông chấp tay sau lưng, đội mũ lên, bước chậm chậm queo vào con hẻm nhỏ. Chợt từ bên kia đường có tiếng gọi giật lại:

- Anh H đi đâu đấy!!!.

Ông tôi vội quay người lại nhìn, sau đó nheo mắt cười nói vọng sang:

- À vâng, chào chú!.

Bên kia đường, một người đàn ông dáng người hơi thấp, đầu hói bóng loáng một đám ở giữa, bụng tròn phình ra, đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế nhựa trông mấy cái giỏ tre, lồng tre bày ngổn ngang phía trước hiên nhà. Đó là ông V, nhà ở mặt đường đối diện, thỉnh thoảng hay vào nhà ông tôi xin ít tre về đan giỏ. Ông ta thấy ông tôi quay lại thì cười rõ tươi mắt híp lại, giơ tay vẫy vẫy ông lại cho bằng được:

- Anh H, vào đây, vào đây đã!!!.

Ông tôi cũng chẳng rõ ông ta gọi vào có chuyện gì, được cái tiện thể đang rảnh rồi, thôi thì nhân đây đi thăm nhìn hàng xóm láng giềng luôn một thể. Nghĩ vậy, ông ngó quanh nhìn xe cộ rồi rảo bước nhanh qua bên kia đường, nơi có ông V béo đang ngồi cười tươi khoe hàm răng giả trắng đều.

CHƯƠNG 17

VẮNG NHÀ

"T hời thôi, chắc không được đâu. Tôi còn con chó với bầy gà ở nhà nữa. Đi như vậy thì tội nó chết đói mất, thôi để bữa khác đi chú!.

Ông tôi xua xua tay từ chối lời mời của ông V. Chẳng là ông ta mời ông tôi ở lại ăn cơm trưa, nhắm chút rượu vì đang sắp có ít mời.

- Chắc, bữa khác thì có mà tới tết Tây. Nhà có phải gần gũi gì đâu mà bước cái là kêu anh qua liền được, với lại bữa khác không tiện bằng bữa nay...

Ông V nói tới đây, hai mắt nhìn quanh, mày nhướn lên, cái miệng dẹo queo liến láu làm cho hai gò má núng nính thịt căng bóng hơi ửng đỏ như chuyển động theo cơ miệng, ông hạ giọng nói nhỏ:

- Con vợ tôi nó không có nhà!. Hì...hì... Ngày thường làm gì được xoa đây anh!. Tính khí con vợ em anh còn lạ gì...!.

- Thế cô nhà đi đâu chú?.

Ông tôi cười khan hỏi lại.

- Nó đi xuống xóm dưới từ chiều hôm qua rồi, bên xóm đó có nhà bà bạn ngày xưa làm chung chỗ tiệm tạp hoá với mẹ nhà tôi. Chắc, nhà đó đang có đám. Đưa con gái chả hiểu tại sao đi chăn trâu mà để trâu nó húc cho. Thiệt tội!.

Ông V chép chép miệng mấy cái, vừa kể, vừa cảm cúi đan cái lồng gà dang dở. Ông tôi thì nhướn mắt hóng chuyện, rồi ngồi xồm xuống bên cạnh:

- Vậy hả chú?!. Xóm nông nghiệp đó hả?. Dưới đó thì tôi không quen biết ai, thỉnh thoảng có công chuyện mới đi ngang qua thôi, không biết là con nhà ai vậy chú?.

- Nhà cô G, có thằng con trai mới đi lính đợt sau tết, chắc anh không biết, tôi cũng không quen dưới đó nhiều. Có con mụ nhà tôi là hay đi ngồi lê đôi mách suốt ngày, việc nhà thì nhác việc chú bác thì nó siêng lắm!. Số tôi nó khổ vậy, lấy phải con vợ như sư tử Hà Đông xổng chuồng!. Việc buôn bán chả lo toàn đùn đẩy cho chồng!. Nó nghe tin nhà bà kia có chuyện là xách đít đi ngay, nào là, xuống giúp chị đó một tay lúc tang gia bối rối, đưa con trai đi lính kia thì chưa về kịp.

Ông V vừa nói quai hàm vừa trề ra như nhạo lại lời của bà vợ đanh đá. Xong híp mắt cười hề hề:

- Vậy cũng hay!. Mụ đi cho tôi thành thói, thích làm gì thì làm, ăn gì thì ăn mà uống bao nhiêu thì uống. Nhất là tối mò ra đồng soi ếch, bắt cua bắt cá các thứ...chẳng ai quản lý. Hí hí...!

- Khà, nhất chú rồi còn gì!.

Ông tôi trêu lại, định đứng dậy đội mũ rồi xin về thì ông V chừng như đã đoán được, bèn lấy tay giữ lại, miệng liếng thoảng:

- Kìa, bác vội gì. Tôi trình bày đến tới nước đó rồi mà bác vẫn bỏ tôi về được thì tôi giận thật đó!. Từ hôm qua đến giờ tôi uống rượu một mình nhạt miệng quá, tính rủ mấy lão bên này qua nhưng toàn mấy lão công chức kiểu cách, kiêng này kiêng nọ, tiểu đường hay tim mạch gì gì đó không dám uống. Nay tiện có bác ở đây, quý hoá quá!. Hề...hề, bác ở lại ăn bữa cơm với tôi đi. Tôi có món này đãi bác, ngon phải biết!. Chẹp!.

Ông V vừa nói vừa chếp miệng như thể phụ họa cho thêm phần thuyết phục. Ông tôi thì ậm ừ về xuôi xuôi nghĩ bụng: "đằng nào nhà cũng gần hết đồ ăn mà chưa kịp đi chợ, cũng có một mình buồn, thôi thì ở lại, hai ông già nhân tiện vợ đi vắng nhâm nhi bữa cơm rượu cho ấm cúng, rồi lát đem ít cơm thừa, xương xẩu về cho con Vàng ". Nghĩ vậy nên ông không về nữa, quay ngồi lại trả lời:

- Ủm...ờ...vậy cũng được. Vậy hôm nay có món gì mà cứ nằng nặc rủ tôi vậy ông?

- Chân giò luộc cuộn nem, bác thử món này chưa?. Chẳng là bữa rồi nhà thằng em vợ nó làm thịt con lợn, nó chia cho cái chân giò với ít lòng. Hề hề!.

Ông V vừa nói vừa cười ha hả, điệu bộ tếu táo, hàm răng giả cái nào cái nấy trắng đều. Bụng phệ tròn tròn phình ra căng cả lớp áo thun đang mặc, in hằn cái rốn lồi lên thấy rõ. Ông tôi chỉ chỉ rồi nói:

- Nhìn cái bụng phương phi của chú, tôi thấy ái ngại đấy. Rượu chè hạn chế bớt lại, mình có còn trẻ nữa đâu, cái tuổi mà không gì quan trọng bằng sức khỏe như này, một khi mang bệnh vào thì khổ lắm chứ không phải đùa đâu!.

- Tôi biết. đó thế nên con vợ tôi nó mới sát sao, mà cái tính nghiện rượu của tôi nó còn chẳng bớt được phần nào. Có điều mình cũng bớt bớt đi cho vợ con nó mừng. Dạo này tôi chuyển qua uống bia anh ạ!. Hề!.

Ông tôi khẽ cười rồi lắc đầu:

- Tôi cũng chịu thua chú!.

Ông V đưa tay gãi bụng cũng cười trừ một cái rồi như sực nhớ ra điều gì bèn ngẩng mặt lên hỏi:

- À vậy chị nhà dạo này khỏe không anh?.

- Bà nhà tôi vẫn bình thường, nay cũng không có nhà. Hà!.

- Vậy à, trùng hợp ghê!. Chị đi đâu anh?.

- Bà nó xuống tỉnh thăm mấy đứa nhỏ đó mà.

- Vâng, nhanh thật!. Mới hôm nào còn lằng xằng ra xin giấy tre chú V về chấm điểm môn kĩ thuật mà giờ đứa nào đứa nấy lên đại học cả rồi. Hà hà. Thôi anh vào nhà đi, ngồi ngoài này nắng chết. Đồ tôi làm hôm qua vẫn còn nhiều lắm. Con vợ tôi nó béo đấy rồi đang bày đặt giảm cân, nhà có hai vợ chồng nên mỗi tôi ăn là chính. Giờ tôi bắt nồi cơm nữa là lâm trận được. Khà!.

Ông V kéo ông tôi vào trong nhà, dẹp mấy cái lồng to, nhỏ qua một bên hiên rồi cũng nhanh nhẩu vào theo. Nghe nà nội kể, lối trên mặt đường thì nhà tôi thân với nhà cậu Khanh và nhà ông bà V hơn một chút. Nhà cậu Khanh thì là vì cậu đó hay vào trong ngõ chơi với ba và cô chú từ hồi bé, trên đấy ít trẻ con. Còn nhà ông V thì hay vào nhà tôi xin tre, có khi mua cả số lượng lớn vì nhà ông đó chuyên đan lát đồ tre, nứa cũng được gần mười năm rồi.

Ông V béo nhìn vậy mà đảm việc nhà lắm. Hai ông bà hiếm muộn, ngoài bốn mươi mới có được đứa con gái, nay nó lớn thì lại theo chồng sớm, nó lấy chồng cũng chừng nửa năm nay. Bà V thì tính tình có phần lẩn át chồng, mồm miệng mau lẹ, nghỉ hưu xong thì về phụ ông chồng buôn bán nhưng chủ yếu đi thông dong là chính, việc nhà cửa ông V lo hết. Mỗi khi sinh hoạt phụ nữ trong khu, Bà nội cũng hay ngồi cạnh bà ấy, chăm văn nghệ văn gừng lắm. Đó là nói sơ qua cho các bác hiểu rõ về mối quan hệ giữa các nhà với nhau, không tự nhiên mà đây mơ rề má được.

Lúc này, hai cụ đã chuẩn bị các thứ xong xuôi, chiếc chiếu được trải ra đầy đủ, chuẩn bị ngồi lai rai được rồi. Bình rượu to tướng được ông V ịch bê ra, đặt giữa chiếu. Ông ta cười khả khả nhanh nhẩu giới thiệu:

- Ông anh biết rượu gì đây không?.

- Tôi chịu thua, cũng chỉ biết rượu trắng, rượu nếp cẩm, ngâm dái dê, rắn rết các thứ...Bình thường tôi cũng ít uống rượu mà, có sành như chú đầu. Loại rượu này lạ nhỉ, màu nước xanh biêng biếc thế chú?!

- Khả khả, giới thiệu với ông anh, đây là rượu Bàu Đá. Ngoài bắc mình không chuyên loại này đâu. Đây là của thằng cháu họ sống trong Bình Dương gửi về cho tôi đây. Nó biết tính tôi mà lì.

- Khả!. Quý hoá nhỉ?!. Thử 1 ly xem nào!.

Ông tôi cười to rồi giơ chén ra trước mâm, ông V cũng hứng chí mở nắp dùng cái gáo gỗ be bé múc rượu vào 2 cái ly. Hai ông già bắt đầu nhâm nhi bữa cơm trưa. Vừa ăn vừa nhấm rượu, kể vài chuyện vặt vãnh, linh tinh, ăn gần hết đĩa thịt luộc thì hai ông ngồi đã chừng gần một tiếng. Ông V lúc này đã bắt đầu ngà ngà say, ngồi xếp bằng cầm cái ly mà điệu bộ ngất nga ngất ngưỡng, hai má đỏ hồng như Trương Phi, líu lười nói:

- A H, đã chán thịt lợn chưa?. Ăn mãi thịt cũng chán. Hay là đêm nay anh với tôi ta vác đèn pin ra cầu 3 tháng 2 soi ếch đi. Mai lại làm bữa hương đồng gió nội, hề...hề...!.

Ông V vừa nói vừa tít mắt lại, mặt mũi đã đỏ bừng cả lên, đủ biết loại rượu này nặng cỡ nào. Ông tôi thì chỉ uống cầm chừng, dù

bị ông V ép nhưng chỉ nhấp môi cho có lệ, rượu này uống không quen:

- Để tôi coi sao đã, không biết tôi có đi được không. Nhà đi vắng cả rồi.

- Ông anh cứ khéo lo. Cứ khoá cửa nẻo cẩn thận vào với lại anh bảo có con chó đó thôi. Nhà anh ở gần đồng, nó kêu lên cả khu nghe thấy đó chứ nói gì ngoài chỗ đồng cách mấy bước chân.

- Nói như chú chạy về đến nơi trộm nó khoắng sạch mẹ rồi!.

Ông tôi nhếch môi cười khan.

- Mấy khi, tối nay ông anh cứ đi với tôi. Đảm bảo mai ông anh có một bữa cơm ngon hết ý. Ta phải tận dụng triệt để quãng thời gian khi mấy bà lớn vắng nhà mà giải phóng chứ. Quyết định vậy nha!.

Ông V quả quyết, gạt gù giờ chén rượu lên, ông tôi cũng giờ chén ra cạn, ông ta ngửa cổ nốc một hơi hết sạch, rồi khà ra một tiếng, bỏ tọt miếng lòng vào miệng nhai nhồm nhoàm. Độ nửa tiếng sau thì vẫn bữa, ông V lúc này đã say lắm rồi, ngồi nói linh tinh, ông tôi đầu óc cũng hơi chệnh choáng, nhưng vẫn còn tỉnh táo. Đánh một mình thu dọn các thứ, rồi rửa bát đĩa cho ông ta. Sau đó, ông tôi ra về, không quên cầm theo ít cơm thừa cho con chó.

Ông về đến nhà mở cửa nẻo các thứ xong xuôi rồi ra chỗ con Vàng. Mọi thứ vẫn ổn, không có dấu hiệu gì bất thường. Con chó thấy chủ về thì mừng rỡ nhảy chồm lên sủa vang, sợi xích vẫn đeo ở cổ. Nó có vẻ khá đói, cứ ngửi lấy ngửi để bàn tay ông đang dấu mùi cơm thịt. Ông đổ chỗ thức ăn ra đĩa cho nó, tháo xích ra rồi rửa tay đi vào nhà.

Ông tôi lên giường định chợp mắt một lúc vì hơi men nặng quá khiến đầu óc ông nặng trĩu. Ngủ một mạch mãi đến khi miệng cảm thấy đắng, cổ họng khô khan ông mới tỉnh dậy vì khát nước. Ra bàn ngồi cho tỉnh ngủ, nhìn đồng hồ đã 6 giờ chiều rồi. Ông nhìn ra sân, thầm nghĩ không biết cậu Khanh tối nay có về kịp không. Quả thực, ông cảm thấy ái ngại khi nghĩ đến việc không được ngủ yên giấc đêm nay nếu có thứ gì mò đến quấy rối lần nữa. Cứ nhớ đến câu nói của cậu Khanh là nhà ông đang bị ám bởi những thứ không sạch sẽ là ông lại cảm thấy nản ná trong lòng. Ngồi hồi lâu, ông đứng dậy, ra giếng rửa mặt mũi cho tỉnh táo, tranh thủ kêu đàn gà lên rải lúa

cho chúng ăn rồi lừa vào chuồng. Con Vàng thì ông không xích nữa, cho nó thoải mái. Sau khi khoá cửa nẻo cẩn thận ông tôi lại lững thững đi lên nhà ông V.

Ra đến đầu đường cái, ông hé đầu nhìn vào nhà cậu Khanh. Tầng một vẫn mở cửa bán thuốc nhưng chỉ thấy người làm bận rộn, cậu Khanh không có ở đó. Giờ này chắc đã sang nhà bên thăm ông bố rồi. " Kiểu này khéo đêm nay lại một mình chinh chiến " - ông tôi nghĩ thầm trong bụng, khẽ lắc đầu ngao ngán. Sau đó lại nhìn vào nhà ông V, thấy cửa chính vẫn đóng im ỉm, khéo là lão béo này chưa tỉnh rượu.

Nghĩ vậy, ông tôi chấp tay rào bước sang bên đường, quẹo vào nhà ông ta. Cửa đóng nhưng thật tình không chốt trong, vì lúc trưa ông V say bí tỷ, có biết trời trăng đất dày gì, lúc về thì ông tôi tiện tay khép vào thôi. Ông tôi tay đẩy cửa, miệng gọi ông béo nhưng chả có ai lên tiếng. Bước vào nhà thì đúng là ông V vẫn còn chưa tỉnh, đang nằm ngáy như trâu trên chiếc chiếu trải dưới nền gạch. Có lẽ bà vợ cũng không về qua nhà nên mới giữ được nguyên hiện trạng như vậy.

Ông tôi lại lay ông V, mãi 15 phút sau ông ta mới lồm cồm ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở kêu khát nước. Uống nước xong xuôi một lúc, ông V nghe chừng đã tỉnh hơn, đưa tay xoa xoa bụng, kêu đói và xót ruột. Thế là hai ông cụ lại loay hoay chuẩn bị bữa cơm chiều. Còn ít lòng dòi, ông V đem nấu một nồi cháo lòng, cắm thêm nồi cơm ăn cho chắc bụng rồi ra hiên nhà ngoài, chỗ bày bán ít đồ tạp hoá, lấy ra mấy cái bánh đa đem vào. Ông V không ngừng rủ rê ông tôi đêm nay nhất định phải đi bắt ếch với mình. Ông tôi thì nửa này nửa kia, phần thì muốn về coi nhà nhưng cũng khá ngại " gập gờ " mấy con mèo quái dị, đâm ra cứ ậm ừ, rồi tặc lưỡi nói:

- Nếu vậy thì tối nay không rượu chè nữa, đêm mới tỉnh mà lợi ruộng được. Tôi sợ, ếch đâu chẳng có mà ăn lại phải kiêng chú từ dưới ruộng lên thì thôi ở nhà ngủ khoẻ.

- Kìa ông anh đúng thật nói đùa. Tựu lượng tôi đâu phải hạng xoàng. Nhưng nếu anh thích thì tôi chiều, chẳng mấy khi, rượu thì uống lúc nào chả được. Hề...hề!. Tôi chỉ xin làm đôi chén cho nóng cái người lên thôi, có hơi men vào cho nó khí thế. Ha...ha...!.

Ông V vỗ đùi, híp mắt cười khoái chí. Ông tôi chỉ biết lắc đầu buông xuôi, múc ra hai tô cháo lòng nghi ngút khói, đợi ông V đi lấy rượu ra. Ông tôi không uống, ông V cũng chỉ uống hai chén nhỏ rồi ngồi xì xụp ăn tô cháo nóng hổi. Bữa cái cũng gần 9 giờ tối. Hai ông cụ đã dọn dẹp các thứ xong xuôi, đang ngồi uống nước chè nói chuyện huyền thuyên cho xuôi bụng, định tầm tiếng nữa thì bắt đầu đi ra đồng. Tầm đó đi là vừa, tiết trời dịu và mát mẻ hơn. Nhưng ông tôi bảo đi sớm để tạt qua nhà cho con chó ăn kéo nó đói.

Vậy là tầm 9 giờ hơn hai ông cụ đã lục đục xách giỏ, nơm, đèn pin và các thứ chuẩn bị lên đường. Lúc băng qua đường lớn, ông tôi ngó sang nhà cậu Khanh lần nữa, giờ này cửa nẻo đã đóng, không còn tiếp khách, bên trong tầng 1 và 2 thì vẫn sáng đèn. Ông V đi cùng ông tôi tạt qua nhà xem tình hình thế nào rồi cho con Vàng ăn, may mắn là mọi thứ vẫn ổn, con Vàng thì đang nằm trên nóc chuồng gà. Ông vào đổ cơm ra đĩa cho nó rồi vào bếp xách chiếc xe đạp ra, lấy thêm cây đèn pin và một cái gậy tre tầm hơn 1 mét, xong đó đi ra khoá cổng lại, cùng ông V đi ra cầu 3 Tháng 2.

Vì muốn đi ra đồng thì phải đi từ chân cầu men theo bờ cỏ mà xuống. Mà từ khu nhà tôi ra cầu cũng tầm sáu, bảy trăm mét nên hai ông thống nhất với nhau là đạp xe ra cho nhanh, tí về mệt đi bộ sẽ ngại. Ông tôi định ngồi lên chỗ ông V thì ông ta cứ nằng nặc đòi lái, bảo là ai lại để thằng gầy chở thằng béo bao giờ, thế là ông tôi tặc lưỡi nhường tay lái cho ông ta.

Lên xe, ông V vừa ị ạch đạp, vừa lúi lồ kể những chuyện tầm phào, một lát đã ra đến đường lớn. Bây giờ chắc tầm 10 giờ kém rồi, cả con đường rộng mà vắng hoe, chả thấy bóng dáng xe cộ nào qua lại nữa. Hai bên đường, những ngôi nhà mọc san sát đều đã tắt đèn nằm im lìm ẩn sau những tán cây và cột điện dây dợ chằng chịt, mọi thứ đều đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Hồi đó đèn đường lớn thì cũng có rồi, nhưng mà không lấp nhiều và sáng rộng như bây giờ. Có khi phải đến cả cây số mới có một cột đèn như vậy. Hai người phải bật cả hai cây đèn pin lên mới thấy lối. Lúc này ông V béo đã đạp gần đến trạm xăng đó rồi. Vì chỗ ông tôi là thị trấn của huyện, nên có phần nhỉnh hơn đôi chút. Đi từ hướng khu nhà ông đâm ra cầu 3 tháng 2 thì đầu cầu có một trạm xăng dầu, chẳng biết xây từ bao giờ nữa. Mọi người hay gọi là cây xăng BH (tên gia đình chủ cây xăng). Trên nóc cổng cao của cây

xăng đó có một cái đèn soi xuống, do nhà đó lắp lên để tiện việc kinh doanh và trông coi trạm xăng. May mà có nó, không thì đoạn đường hướng ra cầu tối thui thui, trông dài hun hút như đi vào cửa địa ngục.

Ông tôi ngồi sau yên xe đang lắng tai nghe mấy chuyện vặt vãnh giữa vợ chồng nhà ông V mà ông ta đang kể thì chợt ông V thắng khựng lại. Ông tôi bất ngờ bị lực thắng xe đột ngột làm cho dúm dúm người về phía trước, đầu đập vào cái lưng “êm ái” đầy thịt của ông ta. Ông tôi mới đập tay vào vai ông V khẽ lăm bầm trách móc hỏi sự tình, nhưng ông V không đáp lại. Nghi là có chuyện gì, ông tôi mới chống chân lên gác xe đạp, rướn người lên nhòm ra phía trước. Trước cái đầu hói tròn của ông V, độ chục mét nữa, chỉ là một vùng ánh sáng vàng mờ nhạt từ chiếc đèn nhỏ gắn trên nóc cổng trạm xăng hắt xuống mặt đường vắng tanh. Vùng sáng đó chỉ chiếu sáng được một khoảng từ trạm xăng ra phía cây cầu tầm 5 mét, sau đó, tất cả lại chìm ngấm vào bóng đêm đen đặc. Lúc này, ông tôi mới khẽ lay vai ông V mấy cái nữa, tỏ vẻ khó hiểu:

- Sao vậy chú?!

- Hả...à..ừm..., kì lắm bác ơ. Rõ ràng, tôi mới nhìn thấy đây mà... đi lại gần lại không thấy đâu nữa???

Ông V vừa nói nhanh vừa ngó nghiêng không ngừng như tìm kiếm gì đó.

- Chậc, thấy cái gì mới được?!. Chú nói rõ tôi nghe xem nào!.

Ông e cũng sốt ruột gắt nhẹ.

- À, thì, nãy đang đạp xe tôi thấy có bóng người thấp thoáng đi bộ từ hướng cầu vào, chỗ có ánh sáng đèn chiếu ra kia kìa.

Ông V vừa nói vừa giơ tay chỉ chỉ về phía trước.

- Nhưng giờ đạp lại gần thì chả thấy ai...!.

Ông tôi cũng ngó người như thể đầu óc chưa kịp load được dữ liệu vừa thu nạp từ những lời ông V nói, vì ngồi đằng sau nên không chứng kiến được gì bèn đáp:

- Hay quẹo vào cái hẻm kia rồi...!

Ông hướng ánh mắt về phía ấy, mé bên trái cây xăng là một hẻm nhỏ dẫn vào khu nhà tôi. Bình thường, các khu ở đây đều có nhiều hẻm nhỏ từ đường lớn đổ vào và thông với nhau. Lúc này,

phía bên trong hẻm đó tối thui và sâu hun hút. Ông V im lặng giây lát rồi lên tiếng:

- Chắc vậy!.

Rồi lại đạp xe tiếp tục đi. Chẳng hiểu sao, lúc đạp qua con hẻm và trạm xăng heo hút, hai ông đều cảm thấy hơi rờn rợn, bầu không khí như bị hạ nhiệt độ đột ngột bao trùm. Đi qua rồi vẫn thấy lạnh lẽo sau gáy, như thể có con mắt nào đó đang lặng lẽ theo dõi chuyển động của hai ông già. Ánh đèn pin lọt thỏm dần trong vùng tối mênh mông. Phía đầu con hẻm nhỏ cạnh cây xăng ẩn hiện một bóng hình mờ nhạt, lấp ló sau gốc cây cột điện xám ngắt. Sau đó, nó di chuyển, bay là là hướng ra phía cây cầu, toàn thân bao phủ một lớp khí trắng lạnh lẽo, âm u.

CHƯƠNG 18

ÔNG BA BỊ

"Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy lạ...!.

- Lạ cái gì?.
- Tôi nói lạ là cái vừa rồi đó, tôi uống có hai chén như mắt muối chứ nào phải hai chai!.
- Hà, tôi có nói gì đâu. Là tự chú không chắc chắn thôi nhá.
- Chắc, chẳng lẽ hoa mắt thật?!
- Tôi chẳng nói rồi sao!. Chắc người ta queo vào hẻm rồi, chú mãi mê nói chuyện không để ý đó thôi!.
- Vâng. Đường tối bỏ mẹ. Mấy tay cán bộ không xem mà lắp thêm đèn đường vào, mang tiếng thị trấn mà có khác mẹ gì vùng sâu vùng xa!.

Nói xong thì hai ông cụ đã đến đầu cầu 3 tháng 2, xuống xe dựng nó vào một mô đất khuất dẫn xuống phía dưới có cây đại rậm rạp, rồi vác các thứ cuốc bộ xuống men theo con dốc thoai thoải. Phía dưới cây cầu là con sông nhỏ, một nhánh của sông lớn chạy qua, dẫn nước tưới tiêu cho đồng ruộng. (Tôi xin phép giấu tên con sông lớn). Giờ này, mà không soi đèn thì cũng chẳng biết đâu là sông đâu là bờ đất. Hai bên cầu đều là cánh đồng trải dài bất tận. Đêm xuống không thấy một ánh đèn nào, chỉ có tiếng côn trùng, bò sát kêu liên miên.

Ông tôi soi đèn nhìn lối đi. Ông V đi bên cạnh, tay cầm cây gậy tre rà nhẹ từng bụi cỏ, từng rãnh nước cạn đọng rải rác khắp nơi, tay kia cầm đèn pin quét qua quét lại hai bên bờ ruộng. Vì đường đồng nên khá khó đi, đầy những mô đất nhấp nhô, mương máng, đường đi lại nhỏ xíu. Đèn thì không đủ sáng để soi rõ mọi thứ, nên

có mấy lần ông tôi vấp phải đá hay gò đất suýt trượt té. Soi được một hồi lâu mà mới tóm được vài ba con ếch. Cũng bởi vì mấy hôm nay chẳng có trận mưa nào, thành thử ếch nhái chúng cũng rủ nhau đi tránh nóng hết. Ông V lắc đầu than:

- Hôm nay chắc không được nhiều anh ơi!. Chờ đợt mưa đến thì có mà tha hồ!. Lại đúng mùa sinh sản của nó nữa thì cả cái đồng này sẽ đầy lũ ếch chúng nó!.

Ông tôi gật gù:

- Ờ, thôi thì mai đủ bữa cơm là ngon rồi!.

Sau đó đi lên một đoạn trước mặt, lia đèn pin ra xem xét, cuối ngọn đèn chiếu tới là một dãy tre cao dày đặc trải dài một phía cánh đồng. Đó chính là lối nhà tôi và mấy nhà có phần vườn giáp với đất đồng. Ông tôi nhận ra khu vực vườn gia đình vì có mấy cây dừa cao đánh dấu. Vậy là đã lang thang ra tận đây rồi, xa chỗ chân cầu phải biết. Bình thường, nếu đứng từ trên bậc tường hoa nhà tôi, nhìn chếch về phía tây nam là thấy được cầu 3 tháng 2 và cánh đồng thấp thoáng ở đằng xa.

Ông V thì vẫn chăm chú tập trung vào chuyên môn, cứ nghĩ tới món ếch xào măng hay ếch om chuối đậu là bụng ông lại rạo rực hẳn lên. Ông béo đưa gậy gạt những ngọn cỏ dại mọc um tùm trên lối đi và lớp bùn hơi âm ẩm dưới mé ruộng, không bỏ sót một góc ngách nào, biết đâu lại vớ thêm được món gì hay ho. Đang chăm chú rà soát thì ông V nghe một tiếng “ tùm “ nho nhỏ từ đâu vọng lại. Ông ta mới nhanh tay lia đèn ra xung quanh xem xét nhưng không thấy gì, cảnh vật vẫn yên ắng. Lúc lia đèn trở lại thì đúng phía rặng tre. Ông V chợt khựng lại, mắt chăm chú nhìn không chớp, rồi cứ thế bước từ từ lại gần chỗ đó.

Ông tôi đi phía trước ông V một đoạn, lúc này đang mải mê nghĩ ngợi lan man, chắp tay sau lưng nhìn ngó xung quanh, lúc sau mới quay đầu lại định xem ông V thế nào thì đằng sau hoàn toàn tối om, không có một ánh đèn nào và cũng chẳng thấy bóng dáng ông V đâu cả. Ông tôi giật thót mình, không hiểu đang xảy ra chuyện quái gì. Từ phía đều tối om. Ánh đèn thì hạn hẹp. Thực sự, trong tình hình bấy giờ rất khó để xác định được phương hướng. Ông tôi đành cất tiếng gọi to nhưng không có ai trả lời. không gian tĩnh mịch một cách bất thường, thỉnh thoảng mới nghe tiếng ộp oạp của ếch nhái vọng lại.

“ Thôi chết rồi!”.

Ông tôi than thầm trong bụng, trải qua mấy vụ ở nhà khiến ông hình thành một linh cảm đặc biệt theo trực giác. Và trực giác lúc này nói với ông tôi rằng: có chuyện không hay rồi...! Tuy nhiên ông vẫn bình tĩnh soi đèn tìm hướng dẫn lại phía cầu, vừa đi vừa gọi ông V xem ông ta ở đâu, có thể chẳng may sảy chân trượt xuống một cái hố bị cỏ che phủ nào đó không chừng. Ông tôi không có gậy, cứ thế một mình dò dẫm, trong lòng khá lo lắng. Rõ ràng mới thấy đó xong, ngoảnh đi ngoảnh lại cái người đã biến mất tăm như diễn xiếc vậy.

Đi được tầm mười mấy mét, chợt phía trước một quãng tầm ba, bốn mét xuất hiện rạch nước nhỏ dẫn vào một ruộng lúa, mấy hôm nay trời nắng chang chang, không đổ mưa nên con rạch cạn trơ. Ông tôi bước lại gần ngó đầu xuống nhìn thì thấy sau bờ cỏ rậm rạp lấp ló một cái nón trắng trắng. Sau đó có bóng một người hiện ra. Dáng vẻ cho thấy người này đang ngồi khom lưng, xoay lưng về phía ông tôi, cái nón rách cũ kĩ che kín phần đầu và vai. Có điều, dáng vóc người này nhỏ thó, lớp quần áo lại như thể rộng lưng nhùng, không ăn nhập gì. Tối quá ông tôi chẳng nhìn ra đồ màu sắc ra sao, nhờ ánh đèn rọi vào chỉ thấy một khối xỉn xỉn, sáng hơn nền trời tối thui một chút.

Theo nhận định thì đó không phải ông V béo rồi. Ông tôi nghĩ bụng, đoán là người này cũng đi đồng bắt ếch như hai ông vì thấy có một cái bịch cũ vứt bên cạnh nên định tiến lại hỏi. Nào ngờ, cái bịch rách đó bất chợt dịch chuyển, phát ra những tiếng sột...soạt...

Lúc này quan sát kỹ hơn, ông tôi mới thấy nó lồi lên một ụ, như thể có vật gì bên trong, và cái thứ đó đang động đậy. Dù nghĩ là mấy con ếch nhưng ông vẫn hơi giật mình bối rối nên khựng lại, nhẹ nhàng lùi ra phía sau, định ngồi thụp xuống núp sau một mô đất nhô lên cạnh đường đi như sợ người kia phát hiện ra.

Nhưng đã không còn kịp nữa, từ trong chiếc bịch rách hở ra một vệt dài, lộ ra hai đốm sáng rực xanh lét và quỷ dị. Bất ngờ, nó lao ra khỏi cái bịch, nhảy tót ra đám cỏ bên trên, chĩa mặt chăm chăm nhìn về phía ông tôi. Ánh đèn pin từ tay ông chiếu thẳng vào mắt con vật cũng không khiến nó loá mắt mà né tránh, nó cứ nhe nanh giơ vuốt khè ra những tiếng rợn người. Ông tôi đứng chôn chân tại chỗ thủ thế, chưa biết làm gì tiếp theo thì lại được chứng kiến tiếp một màn ma quái dị thường khác.

Cái người phía sau con mèo đen to lớn kia vừa thoáng rung mình mấy bận. Cái nón lắc lư trên vai rồi đột ngột bị hất tung ra. Nhưng chẳng hề có cái đầu nào cả. Thay vào đó, hiện ra một thứ gì hơi dài, đen xì đang ngoằn ngoèo thò ra từ phần cổ áo. Thân người đó nhúc nhích khiến lớp quần áo rung động rồi cũng rũ xuống, lộ ra một thân thể hắc ám, nhảy lại phía con mèo đen ban nãy. Chính là con mèo thứ hai...

Ông tôi đứng cách hai con mèo tầm ba mét. Mắt tròn lên đầy kinh ngạc. không thể ngờ là chúng nó theo ám ông đến tận đây. Ông đổ mồ hôi ướt đầm lưng áo, toan quay lưng chạy đi. Đám mèo kia cũng bắt đầu hành động. Chúng rướn người lên nhe nanh khò khè, toàn thân đen xì toát ra lớp khói xám đầy tà khí, ánh mắt sắc lẹm phát ra những tia nhìn ngày càng lạnh lẽo, chết chóc. Ông tôi quay lưng chạy thì luống cuống trượt chân vào lớp bùn đất sát mé ruộng trượt té xuống bên dưới, bụng bảo dạ thôi lần này xong rồi...!

Ông đưa tay lên vuốt trán vì mồ hôi túa ra rơi vào mắt cay xè, từ tay xộc vào mũi một mùi gì cay nồng, hơi thơm thơm. Ông đưa tay lại mũi hít ngửi lần nữa rồi soi đèn vào bàn tay thì thấy dính đầy lá cỏ, lúc đó cũng không còn tâm trí đâu mà nhìn cho rõ nó là loại cây gì. Chúng cũng bám đầy trên lưng áo và ống tay. Chắc ban nãy trượt xuống ông đưa tay bám vào đồng cỏ dại mọc chi chít ven đường.

Chợt một tiếng “ méo “ rít lên ghê rợn, vang vọng như từ chốn xa xăm tới. Ông tôi giật mình ngoái đầu lại nhìn hai con mèo, thì đã không còn thấy bóng dáng chúng nó đâu nữa. Tất cả đã lại mất hút như trò ảo thuật của một tay bịp nào đó.

“ Tiên sư nhà nó!” –

Ông tôi rít qua kẽ răng, lồm cồm bò dậy, thì thầm niệm tâm:

- Cầu xin tổ tiên, thánh thần trên cao linh thiêng cứu giúp!. Soi đường, dẫn lối cho con thoát khỏi cảnh ma trạch quỷ hờn. A di đà phật!

Vừa dứt lời, bò lên trên bờ cỏ khô ráo, ngóc đầu dậy nhìn thì đập ngay vào mắt ông tôi ở phía gần bờ tre tối thui đang lấp ló thứ ánh sáng leo lét. Ông tôi ngó người ra nhìn, mồm còn chưa khép lại, trong đầu đang nghĩ thầm có thể nào lần này là ông V không? Và kia là ánh sáng từ cái đèn pin của ông đó phát ra...

“ Không lẽ linh ứng đến vậy?”

Ý nghĩ đó xẹt qua đầu ông tôi rất nhanh. Nhưng không còn thì giờ để phân tích mọi thứ nữa, ông tôi lật đặt rọi đèn nhằm hướng có ánh sáng bước tới.

CHƯƠNG 19

ẢO GIÁC

Nói thì lâu nhưng mọi thứ xảy ra nhanh lắm. Ông tôi lúc này đang tắt tả nhắm hướng có ánh sáng đèn mà đi. Trong bụng thầm mong ông V béo vẫn bình an vô sự, chỉ là lộn ra chỗ rặng tre mò ếch trong lúc ông không để ý mà thôi.

“ Khéo mò phải rắn rết rồi không chừng!”

Ông tôi nghĩ ngợi. Từ lúc thoát khỏi sự bám đuôi của hai con vật ma quái và nhìn thấy ánh sáng, ông tôi đi cũng chừng được 10 phút rồi. Chạy một hồi cộng thêm bờ ruộng chập trùng, mấp mô khó đi, hai chân ông lúc này đã có dấu hiệu mỏi. Cả người bắt đầu thấm mệt, mồ hôi không ngừng thi nhau đổ ra như tắm. Giữa ban bẻ đêm tối tự nhiên cảm thấy lạnh lẽo, cô quạnh cho dù đang là mùa hè.

Sau khi dừng lại chống hai tay lên đầu gối thở dốc và nghỉ một lát cho đỡ mệt, ông tôi mới ngẩng đầu lên rọi đèn pin quan sát, miệng lầm bầm:

“ Sao đi mãi vẫn chưa tới là thế quái nào???”.

Bấy giờ, ông mới chợt ngớ ra là có gì đó không đúng!. Giả dụ từ vị trí ông gặp hai con mèo ban nãy đến phía có bụi tre là tầm cỡ hai, ba trăm mét và đi tắt đường đồng lại thì giờ phải ra đến nơi rồi mới đúng, hướng hồ, ông còn vừa đi vừa chạy. vậy mà, mỗi khi ông rọi đèn pin ra hướng có ánh sáng hắt lên để định vị đường đi, thì lúc nào cũng là một quãng khoảng hai, ba trăm mét như vậy. không xa hơn cũng không gần hơn. Nghĩ thế nên ông cảm thấy khá bối rối, mặt đanh lại, rà soát trí nhớ xem mình đã đi như thế nào. Rõ ràng, ông đã cố chọn con đường thẳng nhất dẫn đến phía bụi tre, vậy mà giờ ngẫm lại, cứ như thế, ông chưa hề di chuyển một mét nào vậy!.

Chưa biết lý giải làm sao cho đúng, ông tôi đành chiếu đèn ra xung quanh xem xét. Rọi về phía rặng tre, vẫn thấy có ánh sáng thấp thoáng ở một quãng xa như thế. Lúc này ông tôi bụng bảo dạ là lại bị ma che mắt, quỷ đưa đường nữa rồi. Nhưng quan trọng, đâu là thực đâu là ảo?. Ánh sáng kia hay là quãng đường ông đang đi???. Có khi nào, tất cả đều là ảo giác của ông hết hay không?!. Ý nghĩ đó khiến ông tôi xuống tinh thần thấy rõ, ngồi bệt xuống đám cỏ ven bờ ruộng. Sau lưng thỉnh thoảng thổi tới một cơn gió heo hút, lạnh lẽo.

Một mình giữa chốn đồng không mông quạnh nửa đêm nửa hôm như thế này, cho dù là người cứng rắn nhất, cũng không tránh khỏi cảm giác lạc lõng và bị cô lập. Ông lại nhớ đến những ngày tháng chiến tranh gian khổ, cái chết luôn thường trực như hơi thở, phải giành giật và chiến đấu đến giây phút cuối cùng. Tình cảnh ông tôi đang lâm vào lúc bấy giờ, chẳng khác nào một người lính đơn phương chiến đấu với bọn địch đang vây bủa ngoài kia. Nhưng tình huống đó lại cho người ta cảm giác quả cảm và bi hùng. Còn lúc này, ông lại thấy bản thân như đang rơi vào sự bỡn cợt, trêu đùa của một thế lực kì bí nào đó, mà nguồn cơn của nó là gì thì ông không tài nào đoán được, cũng chẳng hề biết chúng có mục đích gì hay không.

Ngồi ngẫm nghĩ giây lát, cơ thể cũng đã hồi phục mấy phần, ông tặc lưỡi chống tay đứng dậy, quyết định đi thử lần nữa xem sao, biết đâu do ông đi sai đường, tưởng đường thẳng nhưng trời quá tối nên đi lộn đường vòng. Đường đồng cũng như những đường ngang dọc trên một bàn cờ vậy. Đường cắt và nối với nhau, đôi khi cũng có lối cụt là bờ tre, con sông hay rạch nước chắn ngang. Cho nên, cũng không loại trừ khả năng ông đi nhầm đường. Lúc này, nơi ông tôi đang đứng là trong một ruộng lúa vàng ươm, đang mùa thu hoạch, nhà người ta đã gặt được một phần rồi.

Trên mép bờ chất đầy xác lúa, ở gần giữa ruộng có cắm một con bù nhìn đứng xiêu vẹo. Nó được hoá trang sơ xài, là chiếc cọc gỗ bọc rơm rồi trùm cái áo phông trắng rách ra ngoài, trên đầu còn đội thêm cái mũ cối. Chắc nó đã được cắm ở đây từ đầu mùa vụ. Mới đầu rọi đến, ông tôi còn suýt thót tim, tưởng hồn ma nào đang bay phát phơ phía đó. Tính toán xong xuôi, ông tôi mới quan sát khung cảnh xung quanh thêm lần nữa, cố gắng ghi nhớ vào trong

đầu. Lấy con bù nhìn làm dấu rồi tiếp tục đặt lật bước đi, hy vọng phen này sẽ không bị lạc nữa.

Nghĩ rằng đã tính toán cẩn thận nên tinh thần ông tôi phần chần chừ hơn đôi chút, đi cũng vì thế mà nhanh hơn. Đi được một quãng tầm sáu, bảy phút trôi qua, ông vừa chiếu đèn về phía bờ tre vừa nhìn lối đi, khi thu đèn về rọi dưới chân thì ngọn đèn quét qua một vật gì trắng trắng, là là phía trên ngọn lúa. Lại là con bù nhìn ban nãy!!!. Ông tôi sửng người, đứng khựng lại trở mắt nhìn, cảm thấy bất lực hoàn toàn. Trong đầu, những con đường nhỏ ngoằn ngoèo hiện lên chằng chịt rối rắm như mê cung, khiến ông bất thần cảm thấy choáng váng.

Cùng lúc ấy, một tiếng cười khanh khách khoái trá vọng đến, vắng vắng bên tai. Ông xoay người nhìn khắp ban bệ, không thể xác định được vị trí đang đứng cũng như nơi phát ra tiếng cười dị hợm kia. Bốn bề chỉ đặc một màn đêm sâu thẳm bao trùm, hoà trộn cùng tiếng cười quái đản như thách thức. Sự lạnh lẽo bủa vây từ bên ngoài xâm chiếm vào cũng không thể lấn át được sự hoang mang, căng thẳng trong lòng ông lúc bấy giờ.

Ông bực bội đưa tay lên vuốt mặt, bất giác lại ngửi thấy một mùi quen quen... Chính là cái mùi cay nồng, thơm hơi hắc ban nãy. Chúng sộc vào mũi, sau đó nhanh chóng khuếch tán vào khắp khoang miệng và đầu, len lỏi vào từng dây thần kinh. không hiểu sao, sau khi ngửi thấy mùi ấy, đầu óc ông tôi hơi chệnh choáng giây lát rồi như bừng tỉnh, các giác quan nhạy bén và tỉnh táo đến lạ thường. Toàn thân dễ chịu, khoan khoái, sự mệt nhọc cũng bay biến đi đâu mất.

Đứng sẫm soi bàn tay tôi luồn dính đầy vụn cỏ lạt lạt, lúc này ông tôi mới ngẩng mặt nhìn lên. Vẫn khu ruộng ấy, con bù nhìn ấy, nhưng thấp thoáng phía sau nó một quãng không xa, một khối màu ghi tối nhờ nhờ hiện ra, chính là rặng tre, còn có tia sáng mờ nhạt gần lối ấy. Ông tôi mở to mắt, không chút chần chừ, lật đặt bước nhanh về phía trước, không để ý rằng, tiếng cười ranh mãnh cũng đã im bật tự bao giờ.

CHƯƠNG 20

MA GIẤU

Nếu nói về chuyện bị ma quỷ trêu đùa thì trên đời này không thiếu gì. Nhưng rơi vào tình huống như ông tôi đang gặp phải thì quả là nghiêm trọng. không biết dạo gần đây, ông bà đã làm gì mà khiến bản thân lâm phải có sự như vậy. Chúng nó ám liên miên đến nay cũng gần 1 tuần rồi. Đêm nào ông bà cũng không được yên giấc. Mà gia tiên, tiền tổ cũng chẳng thấy báo mộng gì. Nhìn dãy tre cao sừng sừng trải dài phía trước mặt, bất giác trong lòng ông dấy lên nỗi bất an. Ông lại nghĩ đến bà và các con. Giờ này chắc gia đình ông đang yên giấc trên giường. Chỉ cần họ được ngủ những giấc bình yên không mộng mị hay lo lắng gì là ông yên tâm rồi.

Về phần ông, ông luôn tin vào kinh nghiệm lăn lộn trên chiến trường từ thời trai trẻ, không gì có thể quật ngã được tinh thần bất khuất của người lính. Và ông tin, bây giờ cũng chính là lúc dùng chúng để đối mặt với những điều ma quái đang ẩn nấp.

Lúc này có lẽ đã nửa đêm, người ta thường nói hôm nay là “ cực âm “, thời điểm mà âm khí phát lên mạnh nhất trong ngày, có thể lấn át được dương khí. Nhất là những nơi lạnh lẽo, vắng vẻ, âm u, rậm rạp...thì chúng lại càng vượng hơn nữa.

Ông tôi lúc bấy giờ đã đến rất gần dãy tre, chỉ còn cách khoảng chục mét nữa. Dãy tre này khá dài, chạy từ phía gần chân cầu ăn vào lối nhà tôi, xiên xiên về hướng tây nam. Phần cuối dãy tre che khuất con sông nhỏ chạy qua. Nhờ ánh đèn pin chiếu vào, ông tôi nhận ra được mặt sông loang loáng ở phía sau dãy tre một đoạn.

Ông chỉ lướt qua nó một lượt rồi chú tâm vào tìm kiếm vị trí của ông V béo ngay. Ánh đèn pin của ông ta giờ này đã tối hơn, nhợt

nhật như bị màn đêm vô tận nuốt mất. Có lẽ, pin đã yếu rồi. Liếc nhìn cây đèn trên tay, ông thầm chửi rủa trong bụng. Đèn của ông cũng đã có biểu hiện yếu pin, ánh sáng chiếu ra yếu ớt hơn hẳn ban nãy. Cũng phải thôi, lang thang trên cánh đồng chắc cũng độ ba tiếng rồi. Kiểu này phải nhanh lên, nếu còn dây dưa, sợ là đêm nay không ra được khỏi cánh đồng này...

Trong đêm tối trời, có bóng dáng một ông lão đang tắt tả khom người, luồn lách qua những bụi rậm, cỏ dại, soi đèn như tìm kiếm gì đó trên cánh đồng mênh mông. Ngoài kia, nơi con sông nhỏ chảy im lìm, hai bên bờ heo hút và thâm u. Mặt sông phẳng lặng, nào ai thấy được ẩn sâu trong lòng nó là những đợt sóng ngầm đang lặng lẽ cuộn về xuôi. Đêm hè nhưng không trăng không sao, chúng đã bị những áng mây đen xì vùn vủ trên bầu trời che khuất, báo hiệu một đợt mưa sắp đổ tới chỉ nay mai.

Ở một phía không xa, chợt có bóng hình chập chờn như sương sa ẩn hiện, bay là là dọc bờ con sông nhỏ, đến cuối dãy tre thì dừng lại, đứng yên giây lát, rồi từ từ xoay cái đầu nhìn về phía bờ tre, sau đó rú lên một tràng thảm thiết, bi ai lại xen lẫn cả sự dè chừng, sợ hãi rồi vọt cái, nhảy ùm xuống nước. Chỉ thấy giữa mặt sông tung toé những bọt nước trắng xoá bắn lên, sóng dập dềnh chao đảo một lúc rồi lặng dần.

Cùng lúc đó, ông tôi đang đứng trước dãy tre cao lớn, lòng không khỏi cảm thấy rợn ngợp, chiếu đèn lên trên cao ngửa cổ nhìn, chỉ thấy những thân tre tầng tầng lớp lớp, mọc xen kẽ nhau, cao vùn vút, che lấp một khoảng trời. Luỹ tre đứng im như bức tường thành sừng sững trong đêm tối, như che giấu những con mắt đang ẩn náu quanh đây. Ông tôi không để sự vật nhìn thấy ảnh hưởng đến tâm lý quá lâu, nhanh chóng dời ánh đèn xuống phía đường đi, lần mò tìm kiếm ánh đèn yếu ớt phát ra từ chỗ ông V béo.

Đang mải miết đảo quanh quan sát thì bất ngờ ông nghe một tiếng thét danh gọn rít lên, the the đến chói tai dội tới, tiếp đến là một tiếng “tùm” vọng lại. Âm thanh tựa như khi có người nhảy từ trên bờ xuống một con sông nào đó. Ông giật mình dừng lại, vội lia đèn ra phía con sông. Nhưng cái đèn vô dụng sắp hết pin, nên ông không nhìn rõ dc cái gì cả. Chỉ thấy mặt sông sóng sánh, dập dềnh đôi chút, bụng bảo dạ là con cá quấy nước rồi thu đèn về. Nhưng tắt

nhien, ông cũng biết rằng sông nước thì lúc nào cũng có âm hồn vất vưởng, chỉ là cổ gạt suy nghĩ đó ra khỏi đầu mà thôi.

Đi dọc theo bờ tre lát nữa, đã thấy có ánh sáng nhợt nhạt hắt ra len lỏi giữa một khóm tre già phía cuối dãy, ông tôi tất tả, vội vàng bước nhanh đến, miệng gọi tên ông béo. Ra đến nơi, phía ngoài mấy khóm tre mọc tùm lại che lấp chỗ ông béo là cây gậy tre ông đó dùng khi soi ếch ban nãy.

“ Sao lão này lại quăng cả gậy ra đây thế này?”

Ông tôi cau mày tự vấn, sau đó bước lên mấy bước, soi đèn vào sâu mấy khóm tre, thì bất giác ông ngớ người ra, bộ dạng có phần hơi thất kinh. Đập vào mắt ông là cảnh tượng ghê người và hết sức cổ quái. Sâu phía trong mấy bụi tre, lộ ra một khoảng đất trống nho nhỏ, ông V béo đang ngồi gục, đầu nghoẹo sang một bên, lưng tựa vào gốc tre, sắc mặt tím tái, quai hàm bạnh ra. Một chân co một chân duỗi, lớp đất đỏ dưới chân thì hỗn độn, tung toé, hai tay buông thõng ra hai bên. Ánh mắt có vẻ không tỉnh táo, không nhắm hắm mà mở lơ lơ, miệng lẩm lem bần và những miếng sơ dừa già trôi ra khỏi khoang miệng đang há to.

Bên cạnh ông ta, có một quả dừa già rụng từ lâu nay đã khô lại, phần vỏ tróc ra nham nhở, cũng có cả vết cào cấu của vật gì sắc lẹm. Nhưng hơn hết, thứ khiến ông tôi đứng khựng lại, trợn mắt nhìn, không dám cất tiếng gọi ông V cũng như tiến tới lay ông đó dậy chính là thứ đang vất qua cổ ông béo. Là một con rắn. Ông tôi hơi thất kinh, sợ nhúc nhích chút thôi sẽ kinh động tới con vật, bèn đứng yên rọi đèn vào mắt nó. Con rắn dài tầm tám, chín phân, toàn thân màu xám xem lẫn những xọc màu nâu, đầu nhỏ tương đối và có hình bầu dục, đuôi ngắn. Cái lưỡi dài và mảnh của nó không ngừng thè ra rồi lại thụt vào như thám thính, hai con mắt tròn đen láy như hạt đỗ thì lại như bất động.

Theo những gì vừa quan sát được, ông tôi nhận định nó là một con rắn nước. Loại này thì không độc, nhưng làm sao để nó bỏ khỏi người ông V mà không để lại một vết cắn nào vẫn là tốt nhất. Mà cũng chẳng biết là ông ta đã bị con rắn tọt cho nhát nào chưa nữa!. Ông tôi đảo mắt xung quanh xem có vật gì gỡ con rắn ra không, thì thấy cái giỏ tre đựng ếch của ông ta đang nằm lẫn lóc ở một góc. Nắp giỏ vẫn còn nguyên vẹn, không bị bung ra, nên lũ ếch chắc vẫn còn trong ấy.

Ông tôi bèn chậm chậm cúi người, đưa tay cầm cây gậy tre ra khều cái giỏ lại, mở nắp lôi ra một con ếch. Con ếch giờ chân quấy đạp, còn sống nguyên, cổ họng phập phồng kêu lên oàm oạp, ông tôi xách căng nó vút nhẹ ra chỗ ông V. Con ếch liền nhảy chồm chồm mấy bước. Chuyển động đó đã thu hút sự chú ý của con rắn nước, ngay lập tức phản xạ. Nó nhanh chóng rời cái cổ ngắn thịt của ông V nhằm hướng con mồi trườn đến một cách nhẹ nhàng. Chỉ một cú đớp chuẩn xác, con ếch đã nằm trong miệng con rắn, nó liền tha con ếch bò đi, tìm một chỗ yên tĩnh để xử lý con mồi.

Lúc này ông tôi mới thở phào một cái, nhẹ cả người, giờ thì rảnh tay, chạy vào xem xét tình trạng ông hàng xóm. Không hiểu ông ta đã gặp phải chuyện gì mà người mềm nhũn ra, thần trí không còn tỉnh táo, hai mắt mờ mờ đờ đờ đảo qua đảo lại dưới lớp mi. Miệng ú ớ đứt quãng do bị đóng sớ dờ khô khốc chặn lại. Ông tôi liền móc thứ đó ra khỏi miệng ông V, tay vỗ vỗ vào hai má ông ta, nhưng chẳng ăn thua. Ông V béo dường như không nghe thấy tiếng gọi của ông tôi, cứ lú lú nói gì đó nơi cổ họng:

“Không ăn đâu... không... không ăn...!”.

Lay và gọi một hồi chẳng có tác dụng gì, ông tôi lúc này mới chợt dừng lại giờ bàn tay ra nhìn. Xác cổ ban nãy đã rơi gần hết, ông lại vội kéo áo, quần mình lên dòm xem còn vương lại chút nào không. Sau đó, gỡ chúng ra bỏ vào lòng bàn tay, vê tròn lại rồi nhét vào một lỗ mũi của ông béo. Ông hàng xóm hít thở một lúc, lồng ngực phập phồng rồi bắt đầu có dấu hiệu hồi tỉnh. Hai cánh tay khẽ giật giật mấy cái, đầu lắc lư, còn đôi mắt thì nhắm tịt lại. Ông ta rên ra vài tiếng rồi từ từ mở mắt ra, ánh mắt thất thần nhìn trân trân về phía trước. Còn đọng lại nơi đáy mắt tối sầm hằn lên những vằn đỏ ngang dọc là sự hoảng loạn, kinh ngạc chưa kịp tan biến đi.

CHƯƠNG 21

ĐỤNG ĐỘ VỚI YÊU MA

Ông tôi vỗ vỗ vào hai má ông V, nhìn sâu vào mắt ông ta, không thấy có biến chuyển gì lạc quan về thần sắc. Ông V nửa tỉnh nửa mê nhưng cũng chẳng có phản ứng gì là có nhận biết mọi thứ xung quanh, chỉ là ông ta chưa bắt tỉnh nhân sự hẳn mà thôi. Có lẽ số vận cổ ban này còn ít quá, không đủ độ giúp ông ta hồi lại. Hai chiếc đèn đem theo thì sắp sửa cạn pin. Nếu không nhanh chóng rời khỏi chỗ này e rằng sẽ phải lưu lại nơi đồng không mông quạnh cho tới sáng. Chẳng ai muốn vậy chút nào, việc trước mắt là phải nhanh nhanh thoát khỏi chốn quỷ ma này cái đã. Nghĩ vậy, ông tôi bèn xốc nách ông V dậy, đỡ ông ta đứng tựa vào vai mình rồi cả hai lão đảo bước ra khỏi rặng tre. Ông tôi không quên xách cả cái giỏ còn chứa vài con ếch đeo vô một bên vai. Lấy nó về xem như chút vớt vát lại cho một đêm đầy ám ảnh như hôm nay...

Ông hàng xóm hơi lùn nhưng lại mập mạp, khó khăn lắm ông nội tôi mới đỡ ông ta đi được một đoạn đường đồng. Hai cái đèn yếu pin cùng chiếu ra còn không bằng một cái lúc bình thường càng khiến cho hành trình chạy trốn khỏi cánh đồng đêm nay thêm gian nan gấp bội. Ông tôi cứ cắm cúi men theo hướng dãy tre dài mà đi, đỉnh ninh trong bụng thể nào cũng ra được chỗ chân cầu. Phía tay phải ông là lũy tre, bên trái một đoạn là con sông, bất chợt có cơn gió nhẹ thổi ngang qua từ phía đó, mang theo cái lạnh run như giữa đêm đông. Toàn thân ông tôi khẽ run, mình mẩy nổi đầy da gà. Lúc này đang hoạt động thể chất, cơ thể tiết rất nhiều mồ hôi, chẳng may trúng ngọn gió độc thì chắc bỏ mạng!. Ông thảm than trong bụng vừa thở hổn hển, nặng nhọc kéo theo ông hàng xóm bước đi.

Một tiếng động rất khẽ phát ra sột soạt giữa những gốc tre mọc dày đặc, chỉ chít gai nhọn trên những cành khô đang chĩa ra tua tủa. Nhìn xa chúng tựa như những cánh tay gầy guộc trơ xương đang lặng lẽ vươn dài ra, như muốn túm lấy cổ hai người ngoài kia lôi tọt lại giằng xé. Tiếng sột soạt đó vẫn đều đều vang lên, kèm theo chuyển động rất nhanh của một thứ gì đó trong bóng tối, nó lao vút xuyên qua những gốc tre mà không hề hấn gì.

Trong màn đêm thăm thẳm hiện lên bốn đốm sáng xanh lơ như dạ quang, hắt ra một tia lạnh lẽo. Hai con vật di chuyển chậm dần, có vẻ đang muốn đùa giỡn con mồi, đợi nó kiệt sức rồi mới từ từ nhảy ra tấn công. Còn hai cái bóng người thì đổ xiêu đổ vẹo, vất vả bước từng bước trên con đường đồng ngoằn nghèo bé tí, không mấy may cảnh giác những biến động xung quanh. Bờ tre vốn đã dài nay lại càng như dài ra lê thê, đi mãi vẫn chưa đến đích.

Ở một cục diện khác, hai cái bóng đen to tướng kia đã dừng lại ẩn mình sau những lũy tre, chót đuôi chúng liên rung rinh mấy cái, toả ra một làn khói đen đặc sặc mùi tử khí. Hai răng nanh bắt đầu dài ra, nhú ra khỏi miệng, nhọn như vuốt hùm. Chúng khè ra mấy tiếng, để lộ cái lưỡi đỏ lòm tanh tưởi, ánh mắt hung hiểm nhìn chằm chằm về phía con sông.

Cùng lúc đó, làn khói đen dị hợm từ người chúng bay lên, không ngừng toả ra như những con rắn con đang uốn éo bò trườn, đều nhất loạt nhắm hướng con sông im lìm bay tới, rồi đột ngột tụ lại thành một đám mây đen vằn vữa ở giữa mặt sông, chực chờ lao xuống. Mặt sông đang phẳng lặng, phút chốc gợn lên những đợt sóng nổi tiếp nhau, bọt nước bắt đầu sủi lên lăn tăn, cảm giác như có một đợt sóng dữ dội bên trong lòng nó. Một giây sau, đám khí đen hắc ám đó như mũi tên lao ra khỏi cung, phóng thẳng xuống nước không một tiếng động, để lại trên phần tiếp giáp giữa nước và không khí những vân loang lổ nhàn nhạt màu tím đen phút chốc rồi tan biến.

Ngay sau khi đám khí đen lao xuống, lòng sông bắt đầu chao đảo, xuất hiện một hút xoáy lớn dần, ở tâm vòng xoáy, nước bắt đầu dồn lên, phát ra tiếng ùng ục như nước sôi, sủi bọt trắng xoá. Từ không trung vọng lên tiếng khóc nho nhỏ, tiếng rên rỉ xen lẫn tiếng nấc thút thít vô cùng thê lương. Một bóng trắng méo mó hiện ra giữa tâm vòng xoáy, chỗ nước đang dồn lên ùng ục. Sau đó, cái đầu

bóng trắng nhú dần lên khỏi mặt nước, tóc dài đen nhánh rũ rượi nước bết lại, che phủ đi khuôn mặt. Rồi nó từ từ trôi lên, đúng hơn là bay lên khỏi vòng xoáy, là là phát phơ trên mặt sông loang loáng, toàn thân không ngừng run rẩy...

Những sự việc đó ông tôi chẳng hề hay biết, lúc này chỉ mong một điều duy nhất là đủ sức đưa ông V ra khỏi đây và đèn đủ pin cho đến khi về đến nhà. Nghĩ vậy nên ông xăm xái bước, dẫu bước chân đã chệnh choạng vài ba phần. Bất ngờ, ở cuối ngọn đèn yếu ớt vừa quét tới phía trước mặt, một bóng trắng lao xoẹt qua rất nhanh. Ông tôi hoảng hồn khựng lại, suýt té ngã ra phía sau vì giật mình.

Ông rọi đèn ra bốn phía tìm kiếm, may may không thấy gì, đành thu đèn về, lầm lũi tiếp tục bước đi, nét mặt tối sầm, chẳng rõ ông đang nghĩ ngợi điều gì bên trong. Hai ông lão không hề hay biết, cái bóng trắng ban nãy thoát cái đã hiện ra phía sau lưng hai người cách chỉ hai, ba mét. Nó cứ lặng lẽ di chuyển theo sau họ, phần chân hoàn toàn chỉ là một mảng khí trắng mờ ảo, lướt êm ru trên mặt đất.

Đi được một quãng khá xa, phần vì đã thấm mệt khi lang thang trên cánh đồng suốt mấy tiếng đồng hồ, phần vì thân hình ông V quá nặng nề, lại tay xách nách mang, ông tôi lúc này dường như đã kiệt sức. Nhắm tính đã đến gần chân cầu, ông bậm môi gồng mình dìu ông V đi tiếp, không còn thì giờ để mà nghỉ ngơi nữa. Mồ hôi nhễ nhại túa ra ướt đầm lưng áo ông. Cây gậy tre được ông tôi kẹp vào một bên nách vì cũng chả còn tay nào mà cầm.

Đang bước đi, bỗng nó bị gì đó kéo giật lại phía sau, ông cảm thấy cân cán ở nách, bèn nhìn xuống thì đã thấy cây gậy bị lôi về phía sau một đoạn khá dài, chỉ còn lại đằng trước chừng gang tay. Trong bụng ông khẽ thót mấy cái, đồng thời dấy lên linh cảm chẳng lành, chính là sự nguy hiểm!. Tay chân ông tôi cứng đờ, cảm giác phía sau gáy rờn rợn, da gà da vịt lại thì nhau nổi lên, tóc tai dựng đứng. Tám lưng ướt đầm mồ hôi bắt đầu chịu trận những ngọn gió từ sau thốc tới, lạnh run người. Ở bên cạnh thì ông V hoàn toàn bất động, không hay biết gì.

Cảm giác có ai đó đang nhìn chăm chăm vào gáy mình từ phía sau lưng quả thật không hề dễ chịu chút nào mà áp lực vô cùng. Ông giữ nguyên tư thế, phút chốc trong đầu suy tính rất nhanh nên

làm gì tiếp theo, cầm đầu chạy hay quay lại nhìn, bởi lẽ đằng sau lúc bấy giờ hoàn toàn im ắng, tuyệt nhiên không có bất kỳ tiếng động nào, ngoài việc đem tới cái lạnh khô khan. Nếu như bình thường chắc chắn ông sẽ cầm đầu chạy một mạch đến khi nào ra tới chân cầu thì thôi, nhưng lúc này một thân đang đỡ ông V làm sao chạy nhanh cho được, cho nên chạy không phải là ý hay. Còn nếu quay đầu lại nhìn, dù có hay không cũng một lần chắc chắn, có khi thần hồn nát thần tính cũng nên... Nói thì lâu nhưng sự việc xảy ra nhanh lắm. Cố giữ bình tĩnh, ông liếc mắt lại phía sau một cách căng thẳng, còn nghe được rõ tiếng tim đập dồn dập trong lồng ngực như trống liên hồi. Ánh mắt ông bất thành linh chạm phải một bàn tay trắng bệch, tím tái và gân guốc đang nắm ở đầu kia cây gậy tre.

Một cảm giác kinh hãi chạy xẹt qua người ông như điện giật, khiến ông đứng chôn chân tại chỗ. Ánh mắt ông tiếp tục men theo bàn tay ma quái đó di chuyển ra xa hơn, vẫn là cánh tay đó, nó dài thòng như cao su đàn hồi cách thân hình đang đứng ở một quãng xa. Ông nheo mắt cố nhìn vào phần đầu cái bóng nhưng cha mẹ ơi!, chẳng thấy đâu cả ngoài cái cổ dài trắng ngấn như bị bẻ gấp cong ra phía sau. Sau lưng nó, mớ tóc đen xì xì đang đung đưa chạm đất, hoá ra, nó bị gãy cổ...đầu bật ngửa ra đằng sau. Bóng ma lạnh lẽo, mờ ảo đứng lẫn trong bóng tối, như hoà quyện vào tầng khí âm u xanh nhàn nhạt đang bốc lên ngày một dày đặc từ dưới lòng đất. Cảnh vật trên cánh đồng lúc đó đã không còn mang vẻ dịu hiền nơi dương thế nữa rồi!

...Ma nữ bắt đầu tiến tới chỗ ông tôi, cái đầu cũng từ từ ngẩng lên. Khuôn mặt nó hiện ra lấp ló sau mái tóc dài đen nhánh đang rũ xuống phủ kín mít như vải trùm đầu. Ông tôi trợn tròn mắt nhìn mà tay chân không sao nhúc nhích nổi, gân guốc nổi chằng chịt trên trán, bụng nghĩ phen này về gặp tổ tiên thật rồi, không thể chống cự mà cũng chẳng có ai cứu!. Chết trong nỗi bất lực và sợ hãi tột độ chính là như thế.

Âm hồn ma nữ tiến đến, từ từ ngẩng mặt lên, ẩn hiện sau mớ tóc hỗn độn là hai con mắt to mở tròn tròn vô cảm hiện ra, lòng mắt trắng dã bao quanh tròng mắt đen thẫm như nhìn xoáy vào ông. Không hiểu sao ông tôi như bị hút vào ánh mắt ấy, giống như bị thôi miên. Cái đầu nó ngoẹo qua một bên, dáng vẻ nhếch nhác, thờ thẫn. Bất chợt từ phía con ma phát ra một giọng nói âm u:

- Ông ơi.... cháu đau....lắm...!.

Rồi từ từ nó đưa cánh tay còn lại chỉ vào bụng. Ông tôi nhìn theo hướng tay nó chỉ, thì thấy chỗ đó bắt đầu thấm ra vết máu đỏ tươi, loang dần ra toàn bộ cái váy trắng toát nó đang mặc. Vết máu loang đến đâu, hồn ma lại tỏ vẻ đau đớn hơn đến đó, tay nó không ngừng cào cấu phần khoang bụng, rồi nó bắt đầu khóc, tiếng khóc nhỏ thút thít, xen lẫn những tiếng nấc ai oán, bi thương. Sau đó nó đưa bàn tay trầy trụa nhóp nháp máu tươi lên ôm mặt khóc, càng ngày càng nức nở hơn:

- Cháu đau...đói....cháu lạnh...cháu...cháu muốn ... về ... nhà Nhà...!... Nhà... cháu...!.

Tiếng nói non nớt thăm thẳm vang vọng từ cõi âm bao trùm xung quanh ông. Ông cảm giác như đó chỉ là một cô bé. Toàn thân cô gái ướt nhẹp, nước đang nhỏ từng giọt từ trên tóc xuống hoà lẫn với máu. Đột ngột, âm hồn đó ngược lên, đôi môi tím tái, khoe miệng còn rịn máu tươi, cái đầu lại bắt thần ngoẹo về một bên, đôi mắt mở trừng trừng như chỉ còn một tròng đen đặc quánh. Nó meo mào, bất ngờ đưa tay ra đỡ phía trước bụng. Ánh mắt ông tôi cũng rời khuôn mặt nó di chuyển xuống dưới thì hỡi ôi, nội tạng trong ổ bụng nó vừa xổ nguyên cả rở ra ngoài, bung thòng xuống đất nên nó đưa tay ra hứng lại. Lòng mề, ruột non ruột già bèo nhèo một đồng lẫn lộn nhầy nhụa, nhóp nháp. Con gió thốc tới mang theo mùi tanh tởm lợm đến phát nôn khiến ông lợm giọng, khế rùng mình.

Chợt từ đâu đó, những tiếng “ méo “ rít lên chói tai không ngừng, xen lẫn tiếng thờ phì phò đầy đe dọa. Hồn ma thấy thế thì hoảng hốt, cái đầu nó lắc lư, xoay tứ phía như cảnh giác, mắt trợn trừng trừng bắt đầu hằn lên những tia máu đỏ bao quanh tròng mắt. Một luồng khí đen hắc ám từ đâu kéo đến, từ từ xuyên qua lồng ngực phía bên tim thâm nhập vào cơ thể nó. Hồn ma nữ ngựa cổ rú lên một tràng thảm thiết, căng người ra giãy giụa, vùng vẫy. Thứ khí chết chóc đó phút chốc đã xâm chiếm tới đôi mắt, giờ đây, cả một vùng tối đặc quánh phủ đầy hai hốc mắt nó.

Từ trên khuôn mặt xám xanh xuất hiện những vết vân vân màu đen như mạch máu li ti chạy toả ra lan dần khắp cơ thể mờ ảo. Dường như điều này khiến con ma đau đớn, nó nghiêng răng ken két, tiếng khóc thê lương ban nãy đã im bật, thay vào đó là âm thanh gào rú dữ dội nơi cổ họng. Mười ngón tay tím tái cũng bắt đầu

chuyển màu, móng chột dài ra rất nhanh chuyển sang tím đen. Mái tóc ướt bết lại trên mặt phút chốc bung ra, toả bông bênh trong không trung, biến thành một lớp khí đen đặc tỏa ra như những con rắn. Âm thanh kì dị, rộn rạo xen lẫn, như làm đông cứng không gian lúc bấy giờ. Đứng ở phía đối diện, lồng ngực ông tôi căng ra, chịu một áp lực rất lớn. Tim tựa hồ bị bàn tay ai đó bóp nghẹt, khiến máu không thể lưu thông, phổi không thể hô hấp, chúng đồng loạt như muốn nổ tung.

Khoảnh khắc đó, đã đạt đến giới hạn của sự kinh hãi, chân tay bất giác bứt ra được khỏi sự xiềng xích, ông tôi liền mặc kệ tất cả, quay ngoắt đầu xốc nách ông V lên ba chân ban căng cầm đầu chạy thẳng. Tiếng gió rít sượt qua tai, đằng sau lưng, con ma nữ dữ tợn vẫn bay theo đuổi sát rạt, nó giơ hai tay đầy móng nhọn hoắt ra cào cấu trong không trung, miệng không ngớt gầm gừ, kêu gào loạn xạ, toàn thân loang lổ màu máu đỏ thẫm, bộ dạng khác hẳn lúc đầu. Ông tôi thì ngày càng chạy chậm dần, ông đuối sức quá, lẽ nào phải bỏ mạng tại đây?.

CHƯƠNG 22

CUỘC CHIẾN ÂM DƯƠNG

Một cảnh tượng dị thường đang diễn ra trên cánh đồng rộng mênh mông lúc nửa đêm, bóng một người cao diu theo một người thấp tắp tả chạy như sợ không còn thấy ngày mai, đuổi theo đằng sau là cái bóng trắng hung tợn, toàn thân phát ra quỷ khí đầy chết chóc, ngày càng đuổi đến sát hai con người kia hơn. Có lẽ, họ đã sức cùng lực kiệt, đành phó mặc sống chết cho ông trời. Ông tôi vấp phải gò đất nhô lên giữa lối đi, té bổ nhào xuống, ông V lăn ra bên cạnh. Chẳng hiểu sao, ông đó ngày càng rơi vào hôn mê, không có dấu hiệu hồi tỉnh gì. Lồm cồm bò dậy, ông tôi thảm nhủ lần này thì chết chắc rồi, sức đã kiệt, nó lại là loài ma quỷ, lấy gì để đánh nó?!

Giả như nó là một thứ xác định, hữu hình, thì ông thề đem chút hơi tàn này ra mà chiến đấu. Giờ thì tận số rồi!...Bất chợt, có tiếng cười rữ rượi nổi lên từ đằng sau, ông quay lại nhìn, thấy con ma nữ cũng đã dừng lại, nó cứ chờn vờn giữa không trung, hai bàn tay đầy móng nhọn hua qua hua lại, hàm răng bạnh ra nghiêng chặt rít lên từng tiếng trầm đục. Mắt lồi ra nhìn trân trân vào hai ông cụ đợi chờ. Ông từ từ xoay người đứng lên, nhanh nhẹn đỡ ông V, mắt không rời con ma nữ, xem nó có hành động gì hay không. Thật kì lạ, con ma chỉ đứng yên quan sát, đầu nó hết ngoẹo qua trái rồi lại nghiêng sang phải, như thể đưa tai ra thám thính.

Đôi mắt nó bị một màn khói đen bao phủ, khiến nó trở nên hung dữ, sẵn sàng nhảy xổ ra tấn công bất kì thứ gì, nhưng cũng đồng thời tước đi tầm nhìn của nó. Ông tôi cũng đã nhìn ra kẻ hờ ấy, bèn giương đông kích tây, nhặt một viên đá vừa tay gần đó, ném ra phía có trũng nước đọng, đánh “tôm” một tiếng. Con ma liền quay ngoắt

lại, xộc xạo lao đến. Chỉ chờ có thế, ông tôi vội vàng xốc nách ông V, nhặt đèn cầm đầu chạy, luống cuống chỉ quơ được có một cây đèn mà thôi.

Chợt phía trước mặt chéch bên tay trái có khối gì sừng sững như bức tường hiện ra. Chạy lại gần hơn ông nhận ra đó là cái lò gạch cũ của xóm bên kia đồng đã dừng hoạt động từ lâu, nay chỉ bỏ hoang, chính quyền vẫn chưa có động tác xử lý. Nó nằm trên một khu đất cao và trống ở rìa cánh đồng, gần cầu 3 tháng 2. Vậy là sắp sửa ra đến chân cầu rồi. Nhưng niềm vui chẳng tày gang khi âm thanh gào rú quen thuộc đã văng vẳng bên tai, kèm theo những trận gió lốc cuốn tung cỏ lá phát vào mặt.

Tình thế nguy ngập, giờ chạy làm sao lại với vong hồn đã biến thành quỷ ấy, không chút chần chừ, ông kéo ông V vào sau bức tường cao được dựng bằng những viên gạch đỏ. Khắp khu đất còn rất nhiều những chồng gạch dựng ngổn ngang khác, vô tình tạo thành những bức tường và góc ngách như mê cung. Ông tôi nhẹ nhàng đưa ông V chui tọt vào ngồi trong một xó kín, chung quanh được che chắn bằng những chồng gạch khắp ba phía, hình dáng nom tựa như một cái bếp lò, nín lặng nghe ngóng, đến thở cũng không dám thở mạnh. Con ma nữ đã tiến vào khu “lò gạch”, đang chầm chậm tìm kiếm. Thoắt cái, bóng dáng nó đã hiện ra trên một bức tường gạch khá cao. Nó đu mình xà xuống thấp, di chuyển giữa những góc ngách, đầu lắc qua lắc lại nghe ngóng.

Ông tôi ngồi bó gối trong hốc tối, chợt khẽ rung mình một cái, nghiến răng cố giữ cho bản thân không phát ra tiếng động, vì ánh mắt vừa quét tới phần chân váy mờ ảo vừa lướt ngang qua chỗ nắp. Duy chỉ có tiếng tim đập thình thịch thì ông không sao kiểm soát được. Ông vẫn ngồi im trong đó chừng mấy phút, tranh thủ lấy lại sức. Bỗng bên ngoài vang lên những tiếng bịch, bịch. Sau đó là tiếng thở phì phò rờn rợn. Lũ mèo cũng đã kéo đến?....

“ Xui thật! “ - Ông ngửa cổ thàn than. “ Ông trời quyết triệt đường sống của con thật ư?. Bà ơi, không có tôi, liệu bà có thể dạy bảo các con nên người không...?. Mạng tôi e là khó giữ rồi...!”.

Ông tôi nhắm nghiền mắt, trong giây phút ấy, trong lòng chợt dâng lên những xúc cảm khó diễn tả, nghẹn ngào đầy nước bọt xuống cổ họng. Chợt từ đâu đó, những tiếng bịch, bịch lại vang lên chắc nịch, lần này còn có cả tiếng loẹt xoẹt. Rồi những tiếng gầm gừ

phát ra nơi cổ họng của một con vật nào đó nom rất oai hùng, mỗi lúc một rõ hơn. Con vật đó ngửa cổ tru lên một hồi hú....ú...ú...u vang vọng, âm thanh như lan ra khắp cánh đồng, dội lại trong không trung. Không hiểu sao, lúc đó trong đầu ông tôi lại tưởng tượng ra hình ảnh một con chó sói hung mãnh, oai phong hiện ra dưới ánh trăng tròn vành vạnh. Một cảm giác quen thuộc xuất hiện, không lẽ nào...?.

Ông tôi đang ngẩn người nhíu mày suy đoán thì đám mèo rú lên thảm thiết, chúng liên tục khè ra những đám khí đen quỷ dị. Ông tôi tò mò, bèn khế ló đầu ra khỏi chỗ núp, hé mắt xem. Vì tắt đèn pin rồi thành thử không trông thấy gì. Nhờ bốn đốm sáng như lân tinh phản quang trong bóng tối, ông nhận ra vị trí của hai con mèo chết tiệt. Ở phía còn lại, hai đốm đỏ rực hiện ra, đằng sau, một đốm màu vàng cam lúc ẩn lúc hiện ngày một rõ hơn, lớn dần lên. Ông tôi há hốc mồm, hình ảnh này ông đã thấy một lần từ ô cửa buồng...đó chẳng phải là là vàng sao?

Lúc này, tình hình dường như đã thay đổi, cuộc đuổi bắt người của bọn ma quỷ đã biến thành cuộc chiến giữa bọn mèo đen ma quái và con chó của ông tôi. Nghĩ cũng thực lạ kì!. Những tiếng gầm gừ cảnh cáo phát ra nơi cổ họng con Vàng cùng dáng vẻ kì lạ của nó dường như làm lũ mèo kia không dám manh động, cứ vờn qua vờn lại phía đối diện, ánh mắt hung hiểm. Chợt ông giật mình kinh hãi, một cái bóng trắng ẩn hiện trong bóng tối phía sau lưng con chó, nó đang nhẹ nhàng bay thấp xuống.

“ Định giở trò đánh lén hay gì?! “

Ông khế rít lên, bụng nơm nớp lo cho con chó. Nhưng vàng đâu phải hạng vừa, giác quan nó nhạy bén vô cùng, ngay khi hồn ma kia vừa giơ móng vuốt nhè đầu vàng định giáng xuống, nó liền quay ngoắt lại, nhe răng táp tới, cái đuôi dài quất xoẹt qua, đánh một vệt dài trúng thân mình con ma nữ. Bị một đòn chí mạng, con ma rú lên đau đớn, giãy dụa ôm cái bụng vốn đã nát tươm nay trông lại càng thê thảm hơn. Một dòng máu đen chảy xuống từ thân nó, đồng thời, phía sau ót và mái tóc, luồng khí đen đặc bay ra, tan dần trong không trung.

Hồn ma rũ xuống, nó run rẩy, bộ dạng sợ hãi khi nhìn thấy con Vàng. Nhất là cái đuôi lớn đang ngày càng toả ra luồng khí chói lòà, nóng hừng hực. Nó rú lên một tràng thảm thiết nữa rồi rùng mình tan

biến đi đâu mất, mặc kệ hai con mèo ở bên kia đang không ngừng chĩa mắt vào nó hằm hè sai khiến. Bị mất đi con tốt thứ hai, hai con mèo đen ranh mãnh điên tiết, réo lên không ngừng, hốc mắt xanh lè lúc nào cũng hắt ra những tia lạnh lẽo. Chúng lượn đi lượn lại, bốn chân đã lộ ra móng đen sắc lẹm, nanh dài nhú ra trắng hếu, bộ lông xù ra, hút lấy luồng khí âm đang bốc lên từ dưới lòng đất. Hút tới đâu, thân hình chúng càng to lớn lên đến đấy. Phút chốc kích thước đã to ngang cỡ một con Malinois trưởng thành.

Ông tôi mất trọn tròn, mồm há hốc khi theo dõi trận chiến đang diễn ra trước mắt. Chót đuôi con Vàng lúc này xoè ra, ánh đỏ cam rực rỡ hiện rõ đến mức soi sáng được một khoảng như cây đuốc cháy rừng rực trong đêm đen. Nhờ thế mà ông tôi nhìn khá rõ mọi việc từ chỗ nấp gần đó. Lúc này, hai con mèo kia đã ngừng lại việc hút âm khí, giơ đuôi lên khẽ rung mấy cái, những luồng khí đen kịt từ thân mình chúng lại toả ra bao phủ xung quanh.

Bất thành linh, một trong hai con phóng tới, hai chân trước chĩa ra những cái vuốt dài nhọn hoắt nhằm vàng quét tới. Vàng liền nhanh nhẹn né được. Con vật lao qua đầu con chó, phốc cái đã hạ mình ở phía sau. Bây giờ, vàng đang bị kẹp giữa hai con mèo to lớn như thân báo. Nhưng điều đó chẳng hề làm cho nó sợ hãi hay nao núng, ánh mắt nó kiên định nhìn chằm chằm vào hai kẻ thù, lấp lánh tia đỏ rực nơi đáy mắt. Hai con mèo rít lên, đồng loạt lao ra, tấn công cùng một lúc, nhe răng nanh định cắn.

Ngay khi hai con vật to lớn từ hai đầu vừa nhảy tới, Vàng lấy đà nhảy vọt lên cao nhe răng ra tát một miếng vào cổ một con, đuôi quật vào con còn lại. Chỉ nghe một tiếng “ méo ” tru lên ghê rợn, sau đó Vàng đáp bịch một cái xuống đất. Hai con mèo loạng quạng rơi xuống, lớp khí đen đã giãn ra, nhạt dần. Con trúng cái đuôi lửa của Vàng có vẻ bị thương khá nặng. Chỗ đó bị toác ra một vết khá dài, da thịt bắt đầu mục rữa, có làn khí xanh nhàn nhạt thoát ra ngoài từ chỗ ấy. Con mèo còn lại cũng rú lên, lần nữa phóng tới, cái đuôi nó vút vào thân vàng nghe chát một tiếng, xé gió vun vút tấn công, vàng lẹ làng né tránh rồi một cú chuẩn xác ngoạm lấy đuôi con vật quật xuống đất bịch một cái. Nó dấy dựa thoát ra, liền cùng con còn lại nhảy qua tường gạch biến mất dạng. Những tiếng méo rít lên còn văng vẳng trong không trung.

Lúc này, nghe chừng đã an toàn, ông tôi mới lồm cồm chui ra khỏi chỗ nấp, đứng dậy nhẹ nhàng tiến lại chỗ vàng. Vẻ mặt chưa kịp tan biến đi sự kinh ngạc tột độ. Con chó cũng từ từ quay đầu lại nhìn, miệng nó vẫn còn gầm gừ, nhe nanh. Ánh sáng đỏ vẫn loé lên trong hai con mắt và chót đuôi vẫn hừng hực lửa. Ông tôi khựng lại, khẽ thót một cái, bộ dạng đó của con chó làm ông giật mình, có gì đó sợ hãi. Ông run run cất tiếng gọi nhẹ nhàng:

- Vàng, vàng ơi, tao đây!. Lại đây!.

Rồi đưa tay ra phía trước như mọi khi ông vẫn kêu nó tới. Con chó gầm gừ mấy giây nữa rồi dần dịu lại, đốm sáng cũng nhạt dần rồi tắt ngấm. Nó đã bình thường trở lại, miệng ư ử sữa lên mấy tiếng như vui mừng, đuôi quấy tít tít, lao đến chồm lên người ông, liếm lấy liếm để. Bất giác, có một giọt nước mắt lăn trên gò má ông.

CHƯƠNG 23

BÌNH MINH MỚI

Mở cửa ngôi nhà quen thuộc đóng kín cả ngày hôm qua, ông tôi kéo ông hàng xóm vào ngồi dựa bên bàn nước, nhanh chân đi bật sáng tất cả đèn đóm lên. Chưa khi nào ông thềm ánh sáng như lúc này!. Sau đó lại ngồi đánh phịch xuống ghế, ngửa lưng, nhắm mắt giây lát cho hoàn hồn. Tay chân ông rã rời, chạy cả quãng đồng, rồi còn phải dìu theo ông V béo từ đồng về nhà, chẳng khác nào đánh trận. Đưa tay rót đầy cốc nước, ông uống một hơi hết sạch, suy ngẫm lại toàn bộ những gì mới trải qua, nếu không có vàng, không biết giờ này ông còn được ngồi ở nhà thế này nữa không...?. Đồng hồ trên tường chỉ 3h15p sáng. Tưởng tránh được ai dè đêm nay cũng mất ngủ luôn như đêm hôm qua. Quay sang xem tình hình ông béo, ông ta không hiểu bị cái gì mà đến giờ vẫn có thể yên say giấc nồng đến vậy, thì thoảng còn ngáy nữa. Ông tôi cũng chẳng vội đánh thức ông ta, 2 tay đan sau gáy ngửa cổ ra thành ghế chợp mắt một lúc cho lại sức.

Nháy mắt cái trời đã sáng. Bao giờ cũng vậy, mỗi khi ánh mặt trời ló ra khỏi rặng tre là khung cảnh nơi đây lại trở về bình yên như vốn có của nó, rũ sạch sẽ những thứ ma quỷ hắc ám còn vương lại sau một đêm dài tối tăm. Ông tôi đã tỉnh giấc, uể oải vươn tay vươn chân mở cửa đi ra sân, cơ thể đã vơi bớt sự mệt mỏi, tuy nhiên các cơ gân vẫn còn đau nhức bèn đưa tay lên đấm đấm mấy cái.

Con Vàng cũng đang nằm nghỉ ngơi ở cuối hiên nhà, mắt nó lim dim, thấy ông ra thì đưa đuôi lên vẫy mấy cái, chắc nó cũng mệt lắm. Đêm qua nó đã “ hộ tống “ hai ông trên quãng đường từ đồng về nhà. Vì ông V bất tỉnh nên ông tôi không thể lái xe được, đành vất

tạm cái xe cùng các thứ linh tinh ở bụi rậm gần chân cầu rồi đưa ông V cuốc bộ về. Chắp tay nhìn xuyên qua khu vườn ra cánh đồng, cảm giác hải hùng vẫn còn chờn vờn trong tâm trí ông, mới đây thôi, ông suýt đã phải bỏ mạng tại nơi ấy. Có nằm mơ cũng không sao tin được những gì mới xảy ra, đúng là trên đời, vốn chẳng thiếu những điều khó tin và chuyện gì cũng có thể xảy ra được cả. Thở dài một cái, ông rảo bước ra giếng rửa mặt mũi cho tỉnh táo rồi tranh thủ làm vài việc lặt vặt, xong xuôi, trở vào nhà đánh thức ông V. Thế nhưng, ông ta đã tỉnh dậy từ lúc nào đang nằm vật ra ghế, miệng khẽ rên la gì đó.

- Chú tỉnh rồi à?. Thấy trong người sao?.

- Tôi không sao, hơi đau họng thôi.

Sau đó ông ta nhồm dậy với tay rót ly nước, nhắm mắt, miệng lẩm bẩm:

- Quái nào mồm lợm thế không biết???!.

Súc miệng xong, ông béo quay ra hỏi:

- Tối qua chuyện ra sao, anh kể tôi nghe coi. Đúng là đen thấy mồ, được bữa đi săn ếch thì gặp ma ngay được!. Sợ sồn ra quần!.

Ông béo chép miệng, mặt có chút thất thần khi nhớ lại chuyện gì đó. Ông ta vốn nhát gan mà. Ông tôi vẫn đứng giữa nhà, bèn cất giọng nói:

- Chú phải kể cho tôi mới đúng!. Ngoảnh đi ngoảnh lại đã thấy mất tăm. Chú gặp phải chuyện gì?.

Ông V béo nhăn trán, gãi đầu kể:

- Tôi chỉ nhớ mang máng, lúc soi đèn qua chỗ rặng tre gần bờ sông đó, thấy có thứ gì nhảy xuống trũng nước cạn tõm một cái, thì tôi tưởng ếch nhái hay cá thôi, sẵn có cái nơm tôi định ra kiểm chác thêm tí, ai dè ...

Nói đến đây, ông V dừng lại, chép miệng lắc đầu. Ông tôi tò mò gặng hỏi:

- Dè gì, chú nói tiếp đi.

- À thì, chắc, gặp ma đấy!. Tưởng xong mẹ luôn rồi đó chứ anh...!

Rồi ông V run run thuật lại:

- Lúc mò ra đến trũng nước, rọi đèn xem thì đúng tôi thấy nước trong cái trũng đang sóng sánh, đang mừng thầm là có nguyên đàn ếch kéo nhau ra đây tránh nóng với lại sinh đẻ, nên ngồi xuống định

bắt. Nhưng soi kĩ lại chẳng thấy cái chó gì, bực mình tôi định quay về, thì lúc quay lại nom ra phía bụi tre, thấy có bóng hai đứa con nít đang ngồi xổm trong đó. Tôi giật bắn cả mình, mới nghĩ bụng, trẻ con gì lang thang ở đây giờ này. Chắc cú gặp ma mẹ rồi, tôi sợ quá, chân tay run cầm cập, định gọi anh mà không sao mở mồm được. Tôi mới cầm đầu đi tiếp, kệ thầy chúng nó, coi như không nhìn không thấy gì hết. Em đi mới được ba bốn bước thôi mà đã muốn sồn đái ra rồi. Thế mà nó còn không buông, mả cha nó. Nó cứ ngồi ngoác mồm ra cười khanh khách, tay cầm đất chọi vào người em, trúng mấy phát vào mặt đau thấy bà. Điên tiết lên, em quay ngoắt lại chạy ra phang cho mỗi đứa một cái thì bọn nó chạy biến đi đâu mất. Em tìm mãi không thấy, chui vào cả gốc tre. Lúc quay lại thì ôi chao anh ơi, chẳng biết là bị hai thằng nhồi che mắt hay là sao mà em tìm mãi không thấy lối ra, tre nó bịt kín bụng anh ạ. Gọi anh chẳng thấy tăm hơi gì cả. Xong cái, lại thấy hai thằng ranh con đó chạy rầm rập ở ngoài bụi tre, nhả răng ra cười, em điên máu lên phi cái gậy qua thì nó lại nhảy phắt đi đâu mất. Mệt quá em ngồi xuống nghỉ, được lúc lại nghe có tiếng khóc. Lúc này thì hoảng lắm rồi, không biết là trên cái đồng này có bao nhiêu con ma nữa. Ngửa cổ lên xem tình hình thế nào thì hỡi ôi, thấy cái bóng trắng xóa đang đậu trên ngọn tre, mặt mũi ghê lắm anh ơi, nó còn thò ruột ra ngoài nữa chứ lì! Em thề chứ cả đời em chưa bao giờ gặp thứ gì gớm ghiếc như vậy. Ruột nó phải gọi là thả xuống sà gần chạm cả vào mặt em, máu nhỏ tanh tách, em sợ quá lịm mẹ đi. Oẹ!...nhớ lại vẫn buồn nôn thế không biết!.

Ông hàng xóm vừa kể vừa nhăn mặt, ôm bụng vẻ khó chịu lắm. Rồi lại tiếp:

- Mà hình như em gục rồi bọn nó vẫn không tha anh ạ. Nó theo vào cả giấc mơ hay sao ấy. Hai thằng ranh đó nó cho em quả dứa to lắm, dí vào mồm bảo “ông uống nước dứa đi, uống xong cháu để ông đi, không giữ ông ở lại chơi nữa”. Thế là em uống, công nhận nước ngon đáo để, em uống lấy uống để xong dòm vào óc quả dứa thấy đỏ lòm lòm. Mả cha nó, lại cho tay vào móc họng nôn ra nhưng chúng nó giận dữ không cho, đưa quả dứa lên mồm xé cùi dứa nhét vào mồm em. Anh ơi, mồm chúng nó rộng lắm, răng cái nào cái nấy biến ra nhọn hoắt, lồm chồm như răng mèo, ngoạm xé dứa xé ra ngọt như dao luôn. Chẳng biết thật hay mơ ngủ mà em thấy nó thật

lắm. Chúng nó nhét đầy mồm em một lúc thì bỏ đi. Sau đó em không biết gì nữa. Đúng là chuyện như bịa. Chắc!.

Ông tôi lúc này đã đi lại ngồi xuống ghế đối diện, nét mặt trầm ngâm. Ông dự định sẽ không hé răng nói bất cứ điều gì về những việc ma quái đã xảy ra trên cánh đồng đêm hôm qua. Và những tưởng chuyện ông V béo gặp phải sẽ liên quan đến hai con mèo nhưng tuyệt nhiên không thấy ông ta nhắc đến, nên ông bèn hỏi giọng thăm dò:

- Vậy à?. Chú có nhìn kỹ không, là hai đứa con nít hay là con gì?. Đồng mình dạo gần đây nghe nói có đám mèo hoang mò tới bắt chuột đồng đấy!.

- Ở hay, anh nghĩ em rảnh hơi đi phía chuyện mua vui chắc?.

- Đâu có, ý tôi là cũng không ngoại trừ thứ chú gặp không phải là những đứa con nít.

- Ở, không phải con nít thì là con gì?.

Ông V ngồi khoanh chân trên ghế, vẻ mặt ngờ ngác hỏi. Ông đành khua tay tếu táo nói lảng đi:

- Hà, tôi hỏi xem chú có phải vì hơi men mà hoa mắt không thôi.

- Bác thật đúng là, giờ phút đó có say thì cũng bị làm cho hết say đi ấy.

Hai ông cụ ngồi trò chuyện với nhau thêm lát nữa thì bụng bắt đầu đói meo, cả hai bèn rủ nhau lên quán cháo lươn bà T ở đầu đường cái ăn bát cho ấm bụng. 8 rưỡi sáng, ăn xong bát cháo lươn thấy người ngợm tỉnh táo lên bao nhiêu. Ông tôi theo ông V qua nhà chơi định trưa ở lại, ông béo làm thịt đám ếch hôm qua làm bữa nhắm rượu bù lại sức. Ngồi được lúc thì bà vợ ông V về. Tiếng xe đạp lạch cạch dựng ngoài hiên nhà, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng nheo nhéo của bà ta gọi chồng. Ông V liền lạch bạch chạy ra. Bước vào nhà là một phụ nữ mặt mũi sắc xảo, tóc còn đen dài búi gọn một củ sau gáy, bà ta đứng cao hơn ông chồng cả cái đầu, thấy có người lạ bèn cất tiếng chào đơn đả:

- A, anh H, a qua chơi lâu chưa?. Lên bán tre cho nhà tôi hả?.

- Đâu có, cô làm như tôi là giống người thực dụng lắm không bằng. Hà.

Ông tôi nhếch môi cười khan. Ông V cũng nhanh nhẩu nói chen vào:

- Phải đấy, bà làm như ai cũng như bà!.

Bà N khế hứ một tiếng, đưa mắt liếc xéo ông chồng một cái rõ sắc rồi cao giọng nói:

- Ông ở nhà liệu mà ăn uống, đừng có ngày ba bữa thì hai bữa lè nhè rồi hàng hoá không có ai trông coi giùm cho đâu. Tôi nay mai còn chạy đi chạy lại giúp cho bà chị không về được, tự mà lo thân lấy!.

- Có bà ấy, kể việc nhà bà cũng đơn đả như vậy thì hay nhờ?!. Chuyện nhà người ta giúp được mấy thì giúp, có ai bắt bà phải thế đâu?!.

- Ông thì biết gì, tình nghĩa chị tôi chơi với nhau từ hồi còn đi làm, nay nhà người ta xảy ra cơ sự, mình ở gần không sốt sắng thì còn ra thế thống gì. Cứ ru rú xó nhà như ông bao giờ mới mở mang lên được. Tôi làm thế là còn vì lo việc cho con U nhà mình nữa ấy.

Rồi lại liếc dài lườm ngắn. Bà ta đổi giọng trầm buồn, nói lảng đi:

- Haiz, nói chuyện nhà đó nghe cũng tội. Bác H ở gần đồng biết gì không, vụ con bé đi trần trâu bị húc ấy?.

- Tôi không, có nghe ai nói gì đâu. Nãy lên chơi chú V nói qua mới biết.

- Vậy à. Nó là đứa con thứ hai của bà chị trước làm cùng chỗ với em. Đi học về tranh thủ dắt trâu ra đồng thả cho nó tắm sông cho mát, chả biết sao mà bị con trâu nó húc cho, chết thảm lắm. Nghe đâu lúc mấy ông ra lượm xác về, khoang bụng đã bị con trâu dày nát tươm cả rồi. Phải nhặt nhanh, gom hết nội tạng lại cho vào hộp đem về. Hãi quá!. Cổ thì gãy, đội khâm liệm mất nửa buổi chiều để tắm rửa, xấp xếp người ngọm con bé cho ngay ngắn rồi mới nhập quan. tôi ở bên đó đợi cả buổi chỉ nghe mùi máu xộc lên tanh ngòm, ngấy đến tận óc. Haizz!. Chỉ tội bà G, nhà có mỗi hai đứa con, thằng đầu mới đi nghĩa vụ còn chưa về kịp. Từ qua đến giờ cứ khóc lên khóc xuống, ngất mấy bận rồi. Nhà bên đó bảo là quan xác, đợi anh trai nó về xong xuôi rồi mới đưa ra đồng, thành thử đám còn kéo dài vài hôm nữa.

- Ủm, nghĩ cũng tội nhỉ?. Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Chết trẻ thiêng lắm đây.

- Chả thế!. Con bé còn nhỏ mà, năm nay đang học năm cuối cấp ba. Chết oan mà còn đau đớn kiểu này thì còn về quấy gia đình nhiều đó chứ!.

Bà N nói mắt nhướn lên, giọng trầm bổng phụ họa, bộ dạng như kinh sợ lắm. Sau đó hắng giọng:

- Ờm, thôi anh ngồi chơi với nhà em. tôi về thay bộ quần áo rồi phải qua đó giúp ít nữa đây. Nhà bên đó quan hệ rộng, khách viếng đông ghê cơ!.

- À vâng, cô cứ tự nhiên.

Bà N tắm rửa, thay bộ quần áo mới, sửa soạn lại đầu tóc rồi lại tất tả đi ngay.

Ông tôi lúc này mới sực nhớ ra còn vớt cái xe đạp ngoài chân cầu, vội vàng bảo ông V rồi đứng dậy định đi ra lấy xe. Ông V bảo để ông ta lấy xe đạp nhà chớ ra, ông tôi gật đầu. Lấy xe đạp xong, ông tôi bảo ông V về nhà làm thịt chỗ ếch trước đi, ông ghé vô bưu điện gọi điện thoại xuống nhà chú D dưới thành phố xem tình hình bà thế nào.

Bưu điện thị trấn nằm cùng dãy với nhà ông V, cách có vài căn thôi. Trong điện thoại, Bà nội nói vẫn khỏe, mới qua trường thăm chú hai, nay mai sẽ qua thăm cô út, khoảng hai ba ngày nữa thì về. Ông cũng đành nói dối khi bà hỏi tình hình ở nhà, chứ biết nói sao bây giờ. Rồi bảo bà không cần vội, cứ thông thả ở lại chơi thêm ít hôm, dù gì cũng mất công xuống. Có gì ông sẽ chủ động gọi. Hai người chuyện trò qua loa chốc nữa rồi cúp máy.

Bước khỏi cửa bưu điện nhìn ra, thấy bầu trời tối sầm, không có nắng gay gắt như mọi khi nữa, sắp sửa mưa rồi, kiểu này không biết bao giờ mới tạnh. Đang suy nghĩ vẫn vơ, chợt ông nhìn thấy bóng áo trắng quen thuộc đang chạy chiếc honda ngoài lòng đường, ngang qua bưu điện, ông liền vội vàng gọi vọng ra:

- Cậu Khanh ơi!!!.

Vì khoảng cách cũng không xa lắm nên cậu Khanh đã nghe thấy tiếng gọi, bèn quay đầu qua nhìn, thấy ông, cậu ta nhoẻn miệng cười rồi đi chậm lại, đỗ xe vào vỉa hè đợi ông tôi đang bước tới, cất giọng hỏi:

- Chú đi đâu ra đây?. Đi bộ hay đi xe không thì lên cháu đèo về.

- Thôi tôi đi xe cậu ạ!. Cậu mới đi thăm ông cụ về đấy hả?.

- Vâng, giờ mới xong việc đây chú!. Trưa qua nhà cháu ăn cơm, rồi ta sang nhà chú!.

- À, thật ra tôi nhận lời lão V béo đằng kia trưa nay ăn cơm với lão rồi. Hà, như vậy đi, nếu cậu không bận gì, thì trưa qua đó luôn,

tối qua bọn tôi mới đi soi ếch, nay được bữa mời.

- Vậy để giờ cháu chạy qua nhà xem công việc thế nào rồi trưa cháu qua nhà chú V nhé!. Chú sang đó trước đi, lâu rồi không ăn thịt ếch. Ha ha.

- Ủm, nhất trí!.

Nói xong, cậu Khanh nổ máy xe phóng đi, còn ông tôi lạch cạch đạp xe đạp đi sau, quẹo vô nhà ông V béo. Bên ngoài mới 10h trưa mà bầu trời đã tối sầm, mây đen kéo về vùn vủ, thi thoảng có tiếng sấm ùng ùng nổi lên.

Ở nhà, con Vàng đang ngồi xồm trên bờ tường, ngược mõm lên trời hít hít gì đó. Nghe tiếng sấm từ xa, tai nó liền dựng đứng lên nghe ngóng. Một giọt nước to tướng rơi bộp xuống giữa mõm nó. Sau đó, nhiều tiếng lộp độp khác thi nhau nổi lên, âm thanh rào rào trên mái nhà, dưới sân. Bầu trời, mặt đất hoà thành một mảng âm u, tối ngà ngà chẳng còn thấy ánh sáng.

Bên nhà bà P hàng xóm, ngôi nhà tối thui chìm trong nền trời ảm đạm. Ở khoảng sân gạch nhỏ trước hiên nhà vắng teo, thoáng hiện lên một bóng trắng mờ ảo. Những giọt mưa nặng hạt đổ từ trên cao xuống như xuyên qua người nó, rơi độp xuống nền gạch. Vẻ mặt nó âm trung, mái tóc dài phủ kín nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra cái miệng nhỏ tím tái. Phút chốc, bóng hình nó lướt đi, biến mất ở phía sau mé tường bên phải rẽ ra lối đằng sau của ngôi nhà.

Giữa hai khu vườn, trên mặt đất, hơi đất bốc lên một mùi ngai ngái trong cơn mưa, cảm giác như có luồng khí âm màu xanh nhạt nặng nề đang chờn vờn, len lỏi giữa từng ngọn cây, bụi cỏ, hoà lẫn với hơi nước. Và trên những tàu dừa to lớn đang chao đảo vì gió, có hai bóng đen đu qua đu lại, chúng rì rầm nói gì đó với nhau trong khi hai cái miệng rộng gần nửa khuôn mặt đầy răng trắng hếu vẫn ngoác ra nghiêng chặt, không hề cử động dù chỉ một chút.

CHƯƠNG 24

BÀN TÍNH

"Hai chú, đã tàn tiệc chưa vậy?. Bạn quá, giờ cháu mới qua được đây!.

Cậu Khanh đẩy một cánh cửa nhà khép hờ thò đầu vào trong ngõ nghiêng. Hai ông cụ đang ngồi chờ sẵn bên mâm cơm ngẩng mặt lên, ông V cất tiếng mời đon đả:

- A ha, " quý tử " đây rồi. Vào, vào nhanh đi!.

Rồi đưa tay vẫy ríu rít. Ông tôi hỉ hả:

- Gớm, định để hai ông cụ chúng tôi chết đói luôn hay sao ?. Cơm canh rượu thịt nguội hết cả rồi này. Chỉ chờ mỗi cậu thôi đấy!.

- Ôi trời, các chú đợi làm gì, cứ từ từ nhắm trước rồi cháu qua, chú nói làm cháu chả dám ngồi nữa!.

Khanh nói thế nhưng tay thì đã nhanh chóng đưa đĩa ra gấp một cái đùi ếch bỏ vào chén:

- Sáng giờ vội về, xong về cái là có việc làm luôn chưa có gì bỏ bụng hai chú ạ. Cháu đói gần chết!.

- Rồi, biết vậy, nhưng vẫn phải " cạn " cái đã!.

Ông V giờ cái ly sóng sánh rượu của mình lên, ánh mắt chờ đợi. Cậu Khanh cũng đáp lại, vội hạ chén đưa ly lên, ba người cùng cạn một cái. Ông V béo gật gù:

- " Rượu ngon lại có bạn hiền, tri âm tri kỷ, hội thuyền gặp nhau!". Há há, thấy tôi làm thơ hay không quý vị?!

Rồi vỗ đùi đét một cái, nhe răng cười mắt hít cả vào. Cậu Khanh thì dáng vẻ khác hẳn, thong thả hạ chén xuống mâm, hai tay chống lên đùi, chậm chậm nói như ngâm thơ:

- Tữu phùng tri kỷ, thiên bôi thiếu!. Uống cùng tri kỷ ngàn li vẫn ít, thôi thì cháu làm vài miếng thịt cho ấm cái bụng cái dạ. Hihi.

Xong đưa đĩa gấp thịt bỏ vào miệng nhai, lắc lắc đầu:

- Tữu năng ích nhân, diệc năng tổn nhân. Haizz.

Ông tôi từ tốn ngồi ăn giờ mới lên tiếng:

- Đúng là ông nào cháu nấy, chú V nhể?.

- Đúng, đúng bác. Có khi anh tôi ta phải nhờ cháu Khanh đây mở cho cái lớp bổ túc Hán ngữ, chứ nghe cậu nói cứ ù ù cạc cạc y như vịt nghe sấm vậy thì xấu hổ chết.

Ông V nói tay bóp củ lạc rang kêu lên lách tách, mắt đảo qua đảo lại phụ họa. Cả ba người liền cười lên khoan khoái. Dĩa ếch hầm, măng xào trên mâm đang bốc khói nghi ngút, mùi thơm toả ra ngào ngạt trông thật ấm cúng. Ngoài trời, cơn mưa rào như trút nước ban nãy giờ đã thưa hạt, ngớt dần. Bầu không khí trong trẻo, dịu mát, phảng phất mùi đất bốc lên ngai ngái sau cơn mưa. Trong nhà, ông V béo chảng biết đã nốc hết mấy chén rượu, mặt đã hơi ửng đỏ, như nhớ ra chuyện gì li kì lắm, bèn giơ tay chỉ vào đĩa thịt ếch, giọng lè nhè:

- Đây này, cậu Khanh biết gì không?. Để có được bữa mời hết sẩy như hôm nay, hai ông lão tôi đây đã phải gian nan khổ cực một phen đấy cậu không biết đâu!.

- Sao thế chú, có vụ gì kể cháu nghe với!.

- Trời ơi, ghê mà khiếp lắm!.

Ông V giờ đã ngà ngà say, ăn nói chảng đâu vào đâu, cứ hoa tay múa chân như làm xiếc. Ông tôi thì không muốn ông ta vội vàng kể ra chuyện đêm qua vội can ngăn:

- Chú say rồi đấy. Đã bảo rồi, rượu này nặng thì uống ít thôi. Ăn gì lót bụng đi rồi kể gì thì kể.

- Ở hay, tôi vẫn đang ăn đây. Cứ để tôi chia sẻ cái kỷ niệm đáng nhớ nhất đời tôi về lũ ếch ở cái đồng mình cho cháu nó nghe, cho nó sợ cùng, há há. Đảm bảo sợ mất mật luôn đó cậu Khanh!.

Dứt câu liền quay sang vỗ đùi Khanh, giọng như hù dọa. Khanh thì vẫn đang chăm chú lấp đầy cái bụng rỗng bằng một chén cơm nóng hổi, tranh thủ đáp lời:

- Nghe hấp dẫn thế chú, nhưng chú ăn chén cơm đi rồi kể, để cháu bối cơm cho.

Ông V dường như không còn để ý đến những lời mà hai người kia đang thì thào bên tai nữa, mắt ông trân trân nhìn vào Khanh, như cố lục lại trí nhớ và hồi tưởng lại cái đêm kinh hoàng mà ông đã trải qua, sau đó líu lô kể một tràng, câu được câu mất. Vậy mà cậu Khanh cũng chịu khó nghe, cứ thỉnh thoảng lại gật gù mỗi khi ông V kể đến đoạn bị ma trên kinh hải như thế nào. Còn ông tôi ngồi đối diện Khanh thì chưa biết nói sao, chỉ lẳng lặng ăn, thì thoảng thêm pha vào giữa câu chuyện kinh dị mà ông béo đang kể cho đỡ nhạt. Kể xong xuôi, ông V ngắt ngừng thở một câu:

- Ngẫm lại đến giờ vẫn còn “run” cháu ạ!. Số mình chưa tận, gặp người yếu bóng vía chắc đứt tim luôn rồi!. May bác H đây không sao, chứ bị nó nhát luôn thì hai ông già chắc ngủ ngoài đồng hết.

Cậu Khanh nghe hết câu chuyện của ông V, có vẻ đang suy nghĩ gì đó, thỉnh thoảng lại nhìn sang ông tôi với ánh mắt khó hiểu. Ông tôi thì nghĩ thầm, rằng chàng thanh niên kia đã từng tận tất cả, bèn rót đầy ba ly rượu nâng lên:

- Thôi, trải qua đại họa mà vẫn bình an vô sự coi như là phúc lớn mạng lớn, nếu có lần sau, cậu Khanh đây sẽ đánh cho chúng hồn phi phách tán không còn hại người được nữa, cậu Khanh nhỉ?. Hà hà!.

- Ha ha, phải để xem chúng nó có dám thò cái đầu ra gặp cháu không đã. Cháu kính hai chú!.

Bữa cơm trưa của hai ông già và một thanh niên nhanh chóng qua đi. Giờ đã gần 2h chiều, mưa cũng đã tạnh từ lâu. Ông V lại say bết nhè nằm một đống, cậu Khanh giành việc thu dọn hiện trường và rửa chén. Ông tôi thì ngồi pha ấm chè bên bàn nước. Cậu Khanh làm xong ra ngồi đối diện, nhấp chén chè nóng腾腾 háng nói:

- Vụ đêm qua, hẳn không phải là ngẫu nhiên chú nhỉ?.

- Ủm, cũng tại tôi mà chú V mới bị vạ lây. Càng ngày tôi thấy chúng nó càng tác quái tác quái hơn cậu ạ. Tôi thì không sao, nhưng chỉ lo cho bà nhà tôi, mấy hôm nữa về mà chuyện này chưa giải quyết được thì tôi chả biết phải làm sao nữa.

- Chú yên tâm đi, cháu đã hứa giúp chú thì cháu nhất định sẽ làm. Nếu nhanh chóng thì chỉ độ dăm ba ngày thôi mà. Cháu về thu xếp công việc ổn thỏa rồi sẽ làm ngay.

- Cảm ơn cậu!. Thật ngại quá!.

- Thế đêm qua, làm sao mà chú đưa chú V về nhà được. Hai vong hồn hài nhi đó không làm gì chú chứ?.

- À, thực ra...có cậu à!. Nhưng con chó...chính con Vàng nhà tôi đã cứu tôi

Lúc này ông tôi không thể giấu giếm hay nói lảng đi về con chó được nữa, vì sự việc đã ngày một nghiêm trọng hơn trước rất nhiều. Về mặt ông trầm xuống, dường như bên trong đang đấu tranh dữ dội lắm, vì ông không thể không tin vào một sự thật rằng, con chó mà gia đình ông đang nuôi, không phải là một con chó bình thường, nhưng nó là loại yêu ma, quỷ quái gì thì ông lại chưa biết. Nếu cậu Khanh đề nghị phải diệt nó, liệu ông có đành lòng chấp thuận?. Dẫu sao, năm lần bảy lượt bảo vệ ông đều là nó cả, làm sao ông có thể nhẫn tâm được. Cậu Khanh dường như nhìn thấu được tâm tư của ông nội em, liền cất tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ ấy:

- Chú H, vậy chuyện đêm qua là như thế nào, chú có thể kể lại tường tận cho cháu rõ được không?. Cái này rất quan trọng.

Ông tôi khẽ gật gật đầu, nhấp một ngụm chè đắng rồi cất giọng trầm buồn thuật lại toàn bộ sự tình. Khanh ngồi yên lặng lắng nghe, thi thoảng đưa tay lên xoa xoa cằm, vẻ như đang phân tích các tình tiết. Chợt ánh mắt cậu sáng lên, chân mày giãn ra, miệng có nét cười, bảo với ông:

- Chú H, tạm thời cháu đã nắm được tình hình. Về con chó nhà chú, đích thị nó không phải chó thường, cũng chưa chắc là loài yêu ma, cháu vừa nhớ ra trong sách của ông nội để lại có một tài liệu nhắc tới trường hợp này, lát cháu về sẽ tìm kiếm lại. Nhưng vấn đề cần làm rõ tiếp theo ở đây, là trên cánh đồng mình hiện giờ ngoài hai vong hồn hài nhi có ý định hại người ra thì còn một vong nữ nữa theo lời chú kể, việc này khiến cháu cảm thấy băn khoăn. Bình thường, ở nơi sông, hồ, cây cối rậm rạp thì không thiếu gì ma cỏ, nhưng chúng cũng có loại này loại kia, vô hại và có hại, có tà khí, quỷ linh hoặc không. Với loại bình thường nếu vất vưởng nơi trần gian thì chỉ cần lập đàn cầu siêu, giảng độ là xong. Còn loại thứ hai, thì không đơn giản như thế. Thực ra, cháu có thể cảm nhận thấy vùng đất quanh thị trấn mình có ác linh hay tà khí không, nhưng quả thật kể từ cái năm cháu lên mười sáu đến nay, thì chưa từng phát hiện ra. Vì địa thế vùng đất quê ta tọa lạc tại nơi có long mạch chảy qua, trước mặt là con sông lớn, đằng sau lại có núi chống đỡ, âm

dương vốn được cân bằng, vô tình cũng toả ra nguồn năng lượng rất tốt. Đó là lý do vì sao ông nội cháu quyết định lập nghiệp sinh sống tại đây. Thôn quê yên bình lại được linh khí trời đất bảo hộ. Mấy năm qua, thi thoảng nhìn thấy mấy cái vong lành lẫn khuất không có chốn dung thân thì cháu âm thầm độ cho thôi, cũng không có vấn đề gì cả. Tại sao bây giờ lại có âm khí vượng đến thế?. Chỗ này đã bị tà khí làm đảo lộn lên rồi.

- Thật vậy hả cậu?.

Ông tôi tròn mắt nghe Khanh chia sẻ.

- Vâng, thật ra, cháu đâu dám công khai làm việc ấy, ba cháu đã cấm rồi, cháu cũng chỉ là gặp thì thuận tay cứu rồi linh hồn người ta thôi. Cũng là bí mật riêng của ông nội và cháu. Haizzz.

Một mảng ký ức li kì về tuổi thơ như sống lại trong đầu Khanh. Thấp thoáng nụ cười phúc hậu, khảng khái, chòm râu phất phơ bạc như cước của ông nội khi lần đầu chỉ cho cậu ta cách tọa thiền hay kiết ấn lại hiện ra. Trong người Khanh ngay lúc đó chợt dâng lên một cảm giác phấn chấn lạ lùng, như thể có một nguồn linh lực mạnh mẽ từ đâu truyền đến, toả ra khắp kinh mạch, huyết đạo trong cơ thể. Ngũ quan cậu sáng lên, hồ hởi nói với ông tôi:

- Đến lúc hàng yêu phục ma rồi!. Ha ha. Cháu định xử lý vong ma nữ kia trước, có thể nhờ nó mà lần được nhiều thông tin quan trọng để đối phó với hai quỷ linh nhi kia.

Ông tôi trầm ngâm suy nghĩ, cố nhớ lại mọi việc. Chợt mắt ông loé lên, một chi tiết vừa xẹt qua trong đầu:

- Khoan đã, hình như có gì đó khá trùng hợp. Xem nào...!. Nãy cô N nói gì nhỉ?. Phải rồi, chính là cô bé ấy!.

Ông tôi reo lên, vỗ đùi đét một cái. Hồi trưa, khi bà N nói về cái đám ma nhà bà chị kết nghĩa, ông tôi không để tâm lắm, cũng không nhanh trí suy luận ra được. Giờ nghĩ lại lời kể của bà N thì thấy các manh mối quả thật rất trùng khớp với nhau. Cậu Khanh ngồi đối diện sốt sắng hỏi:

- Là sao chú?.

- Cậu đi về có nghe tiếng kèn đám ma hay đi ngang qua cái đám ở xóm nông nghiệp gần đây không?.

- À có chú, trên đường về ban nãy cháu đi ngang qua mà, cũng thấy có gì lạ lắm nhưng lúc đó vội không nán lại lo việc bao đồng được. Biết thể nào cũng có chuyện mà!. Chú phát hiện ra gì vậy?!

- Ừ, tôi nhận ra, vong hồn nữ tôi gặp đêm qua chính là cô bé mới chết nhà đó. Không thể nào chỉ là ngẫu nhiên được đâu!.

Khanh gật gù, ánh mắt nheo lại như nhìn xuyên qua lớp cửa gian nhà chính ra con đường lớn, thì thầm:

- Cháu nghĩ, chú cháu mình nên ghé thăm đám tang đó một chuyến!.

- Cậu nói sao?.

Ông tôi trợn mắt ngạc nhiên, chưa hiểu cậu ta có ý định gì thì Khanh đã quả quyết:

- Chiều nay đi luôn nha chú. Giờ cháu về thu xếp công việc cho người làm rồi chiều cháu qua đón chú!.

Ông tôi nghe cậu ta nói sao thì làm vậy. Hai người không lãng phí thời gian, thống nhất xong xuôi, liền nhanh chóng đóng cửa cho ông V béo nghỉ ngơi rồi ai về nhà nấy chuẩn bị.

CHƯƠNG 25

ĐI ĐÁM MA

Thoắt cái đã gần 6 giờ chiều, vì cậu Khanh còn phải tranh thủ khám bệnh, hốt thuốc cho mấy vị đến khám đột xuất nên lỡ cái hẹn từ ban trưa với ông tôi. Tới hơn 5 giờ rưỡi chiều mới thấy cậu ta chạy xe máy vào kêu cửa. Cậu Khanh bận áo sơ mi màu đen tuyền cổ tàu, đeo chéo trên vai một túi vải trông khá to và cũ, hoạ tiết rồi rầm gần giống thổ cẩm. Cũng may mùa hè ngày dài nên vẫn còn sáng sủa lắm, lúc này, hai người đang trên đường đi đến cái nhà có đám ma kia. Ông tôi ngồi sau vỗ vai Khanh nói nhỏ:

- Nay, tôi với cậu tự nhiên không mời mà đến liệu có sao không nhỉ?

- Hì hì, không lo đâu chú. Nhà cô đó biết cháu mà, có đột qua hốt thuốc bổ suốt. Với lại, lúc này gia quyến nhà người ta đều đang đau buồn, bận rộn cả, mình đến là có tâm nên cũng chả ai để ý làm gì đâu mà.

Đi chừng 10 phút thì xe đã đến đầu ngã ba quẹo vào xóm nông nghiệp. Bên tai đã thấp thoáng nghe thấy tiếng kèn đám ma réo rất buồn bã. Nhà bà G, mẹ cô gái mới chết nằm sâu trong con hẻm ngoằn ngoèo, từ đường chính quẹo vào, đi thêm vài chục mét, đã thấy xa xa một cái rạp nho nhỏ màu trắng dựng lồi ra ngoài đường một chút, cảnh tượng hết sức ảm đạm. Cậu Khanh dừng xe, ghé sát nói vào tai ông tôi vì tiếng kèn trống từ trong át ra:

- Giờ như vậy chú, chú chỉ việc đi theo cháu thôi, mọi việc cứ để cháu tự lo, có gì cháu sẽ báo tiếp.

Xong xuôi, hai người rảo bước đi vào.

Sân nhà bà G khá rộng, đặt ngang dọc mấy dãy bàn ghế. Mùi nhang khói toả ra nghi ngút, vương vấn trong không trung. Vì chết ngoài đường, ngoài chợ lại oan khuất nên xác cô bé không được đem vào nhà chính mà được bỏ vào hòm đặt ở giữa sân. Họ hàng ruột thịt, người thân thích với gia đình cô bé trên đầu đều chít dải khăn tang màu trắng, vài người đang ngồi vật vã khóc lóc tỏ lòng đau xót. Riêng người anh trai chưa về kịp chịu tang em gái, dải khăn của cậu được đặt trên linh toạ.

Những người khách đang lặng lẽ bước tới phúng điếu, thấp cho cô gái trẻ bạc mệnh nén nhang rồi khấn vái, một người đàn ông trung niên đang đứng bên cạnh linh toạ, tóc điểm hoa râm, chờ để lạy trả lễ theo tục lệ, có lẽ là anh em ruột thịt của bà G.

Khanh và ông tôi cũng chậm chậm bước đến đặt vào cái đĩa nhỏ phong bì phúng viếng rồi lần lượt châm lửa đốt nhang. Phía trước quan tài là linh toạ cao hơn độ ba bốn mươi phân, hai bên đặt hai cây chuối nhỏ. Trên phủ vải đen chạm đất, mặt trước dán một chữ " Thọ " lớn màu trắng. Di ảnh cô gái được đặt chính giữa, góc trên bên trái có gắn dải băng đen đang thấp thoáng hiện ra sau làn khói trắng từ bát nhang bay lên nghi ngút. Bên cạnh là bài vị làm tạm thời bằng giấy viết bằng chữ nho. Đèn nến thấp sáng lung linh cùng mâm cơm cúng. Ông tôi khựng lại vài giây khi nhìn vào tấm ảnh. Một cảm giác rờn rợn lại ủa về chạy dọc sống lưng lạnh toát. Khanh quay sang bắt gặp dáng vẻ đó của ông bèn hỏi:

- Sao vậy chú?.

- Tôi, không sao. Nhưng đúng là cô bé này...!.

Khanh không tỏ thái độ gì, chỉ khẽ gật đầu, bảo ông lại đằng kia ngồi uống trà nước. Ông tôi lật đặt quay lưng đi, đằng sau, trên bức di ảnh, khuôn mặt trong trẻo của cô gái trẻ hiện ra, miệng mỉm cười tươi tắn, mái tóc dài đen nhánh được vén gọn gàng qua tai, đôi mắt tròn đen láy thì như đang nhìn xoáy vào lưng ông mãi không thôi.

Ra tới nơi, đã có vài người khách đang ngồi, một vài người họ hàng nhận nhiệm vụ tiếp khách thay, vì chủ tang tức bà G lúc này tinh thần đang hết sức rối ren, đau buồn. Trong đám người, ông đã thoáng thấy bóng bà N vợ ông V, liền đi tới ngồi cạnh, cậu Khanh thì đã lên đi đâu mất tiêu. Bà N ngược mặt lên thấy ông thì hơi ngạc nhiên bèn hỏi:

- O, bác cũng sang viếng cháu nó đó hả?. Bác uống ly nước đi.

- Vâng, lúc trưa nghe cô kể cũng thấy tội nghiệp, sẵn tiện có cậu Khanh nhà bác B rủ sang nên tôi đi luôn, đến thấp cho cháu nén nhang an ủi vong hồn nó. Haizz.

- À, cu Khanh nhà đối diện đó hả?. Thế nó đâu rồi bác?.

- À, mới đây xong, chắc lại gặp ai quen chạy đi đâu nói chuyện rồi. Hà!.

Ông tôi vừa nói vừa giả vờ ngó nghiêng tìm kiếm bóng dáng Khanh. Bà N tiếp lời:

- Haiz, chạy ngược xuôi từ qua đến giờ tôi mệt quá, chắc tiếp hộ chị G đợt khách này nữa rồi tôi tranh thủ về nhà chút, sáng mai mới qua.

- Ủ, tí cô về nghỉ đi cho lại sức, kéo đồ bệnh ra thì lại khổ. Mà cô G mẹ cháu bé đâu hả cô?.

- Chị đó đang nằm nghỉ trong buồng anh ạ. Nãy ra ngồi được lúc lại khóc lóc vật vã ngất xỉu mọi người phải khiêng vào rồi. Tội nghiệp, chồng mất sớm, nhà có ba mẹ con thì giờ đưa con gái lại bỏ mẹ với anh trai mà đi như vậy. Thằng anh nó nghe đâu rạng sáng mai mới về đến nhà, đóng quân tuốt trong Đắc Nông. Haizz. Cảnh nhà côی cút.

- Đúng là... chẳng biết được cái gì nó xảy đến cô nhỉ?.

Ông tôi vẻ mặt trầm buồn đưa chén chè lên uống. Bụng đang tự hỏi không biết anh chàng Khanh này đã đi đâu.

Lúc ra thấp nhang cho cô gái, Khanh đã cảm thấy có gì đó không ổn. Anh không nhìn thấy linh hồn của cô ta đâu. Trong giai đoạn " thân trung ấm ", linh hồn cô gái phải ở đâu đó quanh đây. Anh bèn đi quanh nhà xem xét. Người nhà bà G lúc này đang bận rộn, mỗi người một việc chạy ngược chạy xuôi lo hậu sự, nên cũng chẳng ai để tâm đến chàng trai lạ mặt. Khanh vòng ra mé sau ngôi nhà, đằng sau là khu bếp có khoảng sân khá rộng, đang bày ngổn ngang đồ bếp núc linh tinh. Lúc này trời đã xâm xẩm tối, khu bếp được thấp sáng bằng một bóng đèn vàng vọt. Nhìn vào góc trong gian bếp thấp hơn phía đối diện, Khanh thấy một bóng đen ngồi thu lu trong đó như cái chum. Anh vội nép mình sau bờ tường quan sát. Cái bóng động đậy rùng mình thành một luồng khí đen bay ra phía tiền sảnh. Vẻ mặt lạnh lùng, Khanh nhẹ nhàng quay trở lại sân trước, túi vải cũ kĩ vẫn đeo chắc trên vai.

Len lỏi qua đám người đang đi lại tất tả, ánh mắt Khanh dừng lại sau cỗ quan tài đen im lìm. Ngày xưa, nhà nào cũng xây theo lối sân thấp hơn nền nhà rất nhiều, nên đều có bậc tam cấp nổi từ sân lên bờ hè. Đằng sau quan tài của cô gái là cái bậc tam cấp đó. Hiên nhà chính bên trên tạm thời được che đi bằng một tấm rèm màu đen, ngòai đằng sau đó là mấy người của đội kèn, trống. Phía bên này, một vòng hoa được dựng vào phía trước trên đề " tập thể lớp 12C ".

Khanh nhìn lướt qua một lượt, ánh mắt dừng lại ở bậc tam cấp. Cái bóng đen ban nãy chồn vờn một lúc rồi tụ lại đứng trên bậc thấp nhất nghĩa là gần quan tài và linh tọa. Trên nắp quan tài có chén cơm úp, đôi đĩa tre vót hoa nan kẹp quả trứng luộc cắm vào giữa chén cơm. Ngoài ra còn bày chín khúc chuối nhỏ để cắm nhang bên cạnh chín ngọn nến trắng. Lúc này, cái bóng méo mó bắt đầu vươn nửa thân trên ra đằng trước dài ngoằng, ghé sát đầu xuống hít lấy hít để mùi nhang, nến rồi sà qua chsn cơm rồi lại nhòai người sang hít mâm đồ lễ phúng điếu. Nó hít đến đâu, hoa quả đang tươi rói tự nhiên trở nên héo, thúi hết đến đó. Khói hương bay lên cứ tự động bị hút về một phía mắt nhắm. Hai bên linh cửu, người thân cô bé vẫn đang gào khóc thảm thiết chẳng hề hay biết gì. Khanh lẩm bầm trong miệng:

" Thầy cúng rước nhâm về rồi! ".

Nhưng do trước khi nhập quan, đã làm lễ " phật mộc " nên nó không theo vào được mà lang thang ẩn náu xung quanh nhà. Vậy có lẽ, do nhà neo người lại cấp bách nên phía bên gia đình chỉ mời được thầy cúng cho đủ lễ nghi chứ đúng ra, còn rất nhiều thiếu sót, mặc dù có tiến hành làm lễ gọi hồn về từ chỗ cô bé mất. Khi làm lễ nhập quan anh lại không được chứng kiến, khả năng là thầy cúng đã yểm phía trong linh cửu một lá bùa nào đó rồi, thí như bộ bài tam bích chẳng hạn, nên hồn ma theo về kia mới còn lang thang ở ngoàì giờ này do nó không theo vào quan nhập xác được. Gia đình cũng không tìm hiểu để lập đàn tràng cầu siêu, khai thị cho cô bé biết đường vãn sinh đến cõi Phật trong lúc này quả là sơ xuất.

" Gay quá "!

Khanh thở dài trong đầu. Mà có làm thì hồn cô ta cũng có nghe thấy được đâu, không về nhà, lại lang thang chốn u minh lạnh lẽo, khó lòng mà siêu thoát. Nhất định Khanh phải tìm hiểu cho rõ

nguyên nhân. Trước mắt phải bắt cái vong đang " ăn chực uống chùa" nhà người khác kia cái đã!. Nói là làm ngay, Khanh đảo mắt xung quanh xem có ai chú ý tới mình không rồi rón rén đi vòng lại chỗ chiếu có người nhà cô gái đang túc trực ngồi nép vào phía bên trong. Tay kín đáo cho vào túi vải lấy ra một linh phù nhỏ màu vàng xung quanh buộc ngang mấy vòng bằng một sợi chỉ mảnh màu đỏ.

Hai đầu sợi chỉ gắn hai mảnh gỗ trầm nhỏ xíu. Sau đó, Khanh ngồi xếp bằng xuống, chấp tay nhắm mắt bắt đầu niệm chú. Đoạn, tay trái Khanh bắt kim cương chỉ, tay phải kiết ấn, ánh mắt như đao thần định phía trước, miệng lầm rầm tràng ngôn ngữ Đà La Ni một cách kín đáo. Tiếng kèn trống từ nhà trên vọng xuống réo rất át đi nên mọi người hầu như không phát hiện ra điều gì. Câu chú vừa được cất lên thì trước trán Khanh cũng xuất hiện một vòng hào quang màu vàng toả ra nhàn nhạt trong giây lát.

" Thu "

sau câu lệnh đó, linh phù quán chỉ đang kẹp trên hai ngón tay anh bỗng loé lên vệt phổ quang lấp lánh, những nét vẽ nhỏ bé ngang dọc bằng chu sa như hằn rõ lên, nổi trên ba ấn chiện đỏ chói tạo thành một sợi dây ma thuật vô hình, bung ra, vươn tới cái bóng đen kia rồi quán chặt lấy. Chạm phải sợi dây, hồn ma như chạm phải tia sét, ngàn vạn đau đớn liền ra sức dấy dựa nhưng vô ích, nó gào rú quật đổ một cây chuối con được dựng hai bên linh tọa, khiến mọi người giật mình hoảng hốt, nhìn cây chuối đổ rạp xuống mà không rõ nguyên do.

Lúc này Khanh vẫn hết sức tập trung định lực, không hề có một chút phân tâm, miệng lại trì chú nhanh hơn, lập tức sợi dây màu vàng càng ra sức siết chặt lấy hồn ma rồi kéo nó về thu gọn vào trong linh phù. Ngay lập tức, sợi chỉ đỏ loé lên tia sáng rồi ôm chặt lấy thân linh phù, thứ ánh sáng rực rỡ kia cũng tắt dần đi. Đâu đó trong không trung còn sót lại những tiếng rên rỉ đau đớn mà chỉ có Khanh mới nghe thấy được. Cậu nhanh tay bỏ linh phù trở lại vào túi, nhắm mắt thành cần, hai tay chấp lại khế đọc lầm rầm câu gì đó trong miệng, hoàn tất xong xuôi rồi mới khẽ khàng đứng dậy bước ra phía đám người đang ngồi ở bàn nước.

Ông tôi đang nói chuyện với bà N và mấy người khách thì thấy cậu Khanh lững thững bước tới, ông liền hỏi ngay:

- Cái cậu này đi đâu nãy giờ vậy?

- Dạ, cháu đi tìm nhà vệ sinh, xong rồi đi xem xét vài vòng xem có gì hay ho không.

- Thế có gì lạ không?.

- Một chút ạ. Cô N, cô qua lâu chưa?

- Chào cậu, tôi ở đây từ qua đến giờ đó chứ, chị G đây là chỗ bạn bè thân thiết với tôi mà.

- À, vậy hả cô!.

Ông tôi và cậu Khanh ngồi lại chuyện trò một lát rồi cũng xin cáo từ ra về. Ngoài đường đã tối om, đi ra đến ngã ba lớn mà vẫn còn nghe văng vẳng tiếng kèn trống nỉ non buồn bã vang vọng trong gió.

CHƯƠNG 26

CĂN NHÀ GỖ

Tên đường trở về từ đám tang, cậu Khanh rủ ông tôi vào quán cháo lươn bà T ăn tối vì lúc này đã khá muộn. Cậu Khanh cúi đầu vừa thổi vừa húp cháo xì xụp, ông tôi ngồi đối diện, hỏi qua làn khói bốc lên nghi ngút:

- Hồi nãy cậu đi đâu vậy?.
 - Cháu đi xem xét tình hình xem thế nào. Chú biết gì không, linh hồn cô bé đó không có ở nhà.
 - Cậu nhìn thấy được linh hồn phỏng luôn hả?.
 - Dạ, nói ra cũng dài dòng lắm. Đại khái là linh hồn cô bé thì không thấy đâu mà lại thấy vong hồn kẻ khác nè chú!.
 - Là sao?. Có chuyện đó thật sao?.
 - Dạ. Có lẽ thầy cúng nhà họ mời làm lễ gọi hồn cô bé về không được thành công. Cũng may là nó không theo vào quan tài được, không thì cũng phiền phức lắm đó.
 - Tôi không ngờ tâm linh nó lại phức tạp như vậy?. Vậy bây giờ mình phải làm gì tiếp theo?.
- Ông tôi bối rối hỏi.
- Chú đừng vội, đêm nay về cháu sẽ cố tìm hiểu con chó nhà chú. Dù gì, chẳng phải là hai con mèo ranh kia sợ con chó đó sao. Chú cứ về nhà nghỉ ngơi đi, đêm nay chúng nhất định không dám bén mảng tới làm phiền nữa đâu.
 - Tôi biết rồi. Tôi chỉ mong có thể giữ Vàng lại nuôi như trước thôi cậu Khanh ơi!.

Khanh đang cầm cúi ăn, bèn dừng lại, ngẩng đầu nhìn về mặt ông tôi lúc đó, một ánh mắt chất chứa sự lo lắng lẫn khuất nơi đáy

mắt ông cụ. Anh khẽ mỉm cười trầm giọng nói:

- Chú yên tâm, dù sao đi nữa, vàng vẫn là toàn tâm toàn ý bảo vệ gia đình chú, là một con chó rất đáng yêu mà. Chú ăn cháo đi, kéo nguội.

Ông tôi hơi ngạc nhiên ngẩn người ra trước câu nói đó. Không hiểu chàng thanh niên đang ngồi đối diện sẽ làm gì con chó nhà ông. Thậm chí cũng không thể có một lời hứa trấn an trước hay sao...?. Ông tôi thờ dài rồi cũng cố gắng ăn cho xong tô cháo, còn mua thêm một tô về cho con chó.

Cậu Khanh chở ông tôi về, nán lại đứng ở sân xem xét tình hình hồi lâu. Đưa mắt nhìn khắp khu vườn âm u, Khanh nhìn thấy luồng âm khí đang ngày một dày đặc. Sự luân chuyển âm dương đã trở nên hỗn loạn, vòng cân bằng cũng bị đảo lộn. Tà khí phát tán khuếch đại, quỷ linh trở nên hung mãnh hơn. Cảm thấy không an tâm, Khanh bèn vận dụng kì môn độn giáp tính một phen hung, cát ra sao. Một lát sau quay sang dặn dò ông tôi:

- Đêm nay chú hãy đóng chặt cửa ở yên trong nhà. Dù bên ngoài có gì nhất định cũng đừng ra ngoài, tốt nhất là thấp cho tổ tiên nén hương xin ông bà về phù hộ. Bên ngoài đã có con chó rồi. Còn ngôi nhà này, hiện giờ bọn chúng không vào được đâu.

Khanh chỉ tay về phía ngôi nhà, ánh mắt dừng lại trên phần mái nhà ông.

" Chính là chỗ đó!"

Cậu đưa tay chỉ. Đó là khúc thượng lương - xà nóc (phần cột gỗ nằm ngang dưới con rường, dùng để liên kết các cột cái và cột quân. Nhà ông nội tôi hồi đó là do cổ nội xây theo kiểu nhà gỗ cổ, mãi đến những năm 98 mới tu sửa lại). Ông tôi cũng nhìn theo hướng tay Khanh chỉ rồi trợn mắt ngơ ngác hỏi:

- Sao nhà tôi chúng nó lại không vào được?. Nhà ông bà T bên kia bọn nó còn vào cả trong nhà rồi đó chứ.

Ông vừa nói vừa chỉ tay sang ngôi nhà hàng xóm đang tối thui thui.

- Nếu bọn chúng vào được thì đã vào từ rất lâu rồi.

Khanh chấp tay sau lưng, mỉm cười chậm rãi nói:

- Vì ngôi nhà này đã được yểm chú trấn ma quỷ, chính là trên khúc thượng lương kia, câu chú cũng không thường đâu. Cỡ như hai con quỷ nhi còn chưa vào được thì mấy cái vong phách yếu đuối

làm sao dám vào nhà chú. Chú H, thực ra chuyện này cháu đã phát hiện từ lâu, có điều nó không có gì nghiêm trọng, nên cháu nghĩ không cần nói ra làm gì. Không ngờ lại xảy ra cơ sự.

Ông tôi nghe xong thì đứng khựng vài giây, vẻ mặt ngạc nhiên, chỗ cậu Khanh nói, chỉ là một cột gỗ to nằm ngang chót vót gần nóc nhà, đang giăng đầy mạng nhện. Nhà ông bị yểm bùa chú mà ông không hề hay biết. Cậu không hề nói với ông.

- Sao, sao thể có chuyện đó!?. Cha tôi không hề dặn dò gì tôi về chuyện này cả. Cậu có nhìn nhầm không?.

- Cháu dám chắc. Không tin chú cứ từ từ kiểm chứng.

- Khanh khẽ cười đáp lời, làm sao anh có thể nhìn nhầm được. Nguyên cả khúc thượng lương ở giữa nóc nhà đang toả ra ánh sáng vàng đầy uy lực, năng lượng nguồn sáng hội tụ ở cột gỗ đó từ tim mái toả ra bao bọc lấy toàn bộ ngôi nhà. Đương nhiên điều này thì chỉ có mình Khanh thấy mà thôi. Người yểm được chú này tuyệt nhiên không phải tầm thường, đức hạnh cũng có thể xem như ngang hàng với ông nội Hứa Yên của cậu, quả thực làm cậu tò mò, bèn hỏi ông:

- Ngày xưa, cụ cố thân sinh ra chú học nghề ở đâu?. Dựng ngôi nhà này gồm những ai chú có biết không?.

- À, là như vậy....

Ông tôi chậm rãi kể:

- Hồi trẻ cha tôi lang thang theo mấy người bạn đồng hương lên tận Quảng Ninh tìm nghề để học mấy năm trời. Chỗ đó gần Trung Quốc, cuối thế kỷ 19, đầu thế kỷ 20, là nơi có rất nhiều nghề nhân người Hoa qua nước ta làm ăn, buôn bán thông qua con đường biên giới, họ làm nhiều nghề khác nhau. Phải nói là người Tàu có rất nhiều kĩ thuật hay và cao siêu, cha tôi cùng vài người bạn gặp được một cao nhân chuyên về nghề nề, mộc, cảm thấy có hứng thú đặc biệt nên ông xin theo học, từ đó cũng quen thêm được nhiều bạn bè người Hoa hơn. Sau này đã lành nghề, cha tôi quyết định trở về quê lập nghiệp, cùng về với cha tôi ngoài vài người bạn cũ còn có cả hai người Hoa nữa. Lí do là vì họ nghe nói quê mình là nơi đất rộng người đông, đất đai trù phú, muốn đến ngao du và tìm hiểu. Sau này, một trong số những người bạn của ông đứng ra lập nên một đội thợ lớn, cha tôi cùng hai người gốc Hoa kia cũng có tên trong đó. Về

sau, khi dựng ngôi nhà này, ông mới mời những người bạn trong đội thợ cũ có cả hai người Hoa kia giúp xây cất ngôi nhà.

- Thì ra là như vậy. Có khả năng rất lớn thứ được yểm trong nhà chú là do hai người Hoa làm. Họ đã tạo ra một thứ linh lực vô hình bảo hộ cho ngôi nhà này, quả là đáng ngưỡng mộ. Nhưng có một điều khiến cháu hơi băn khoăn, là tại sao cụ cố và hai người Hoa lại làm như vậy, lý do là gì?.

- Haizz, tôi cũng như cậu thôi, không biết gì về chuyện này. Ông cụ thì tuyệt nhiên không nói gì về việc yểm bùa chú trong nhà cả. Hồi đó tôi đang công tác ở ty thương nghiệp (công ty thương nghiệp) dưới tỉnh, lấy vợ xong hai vợ chồng ở khu tập thể của công ty, định mua nhà dưới ấy, nhưng tôi là con trưởng không muốn xa quê, xa cha mẹ, nên cuối cùng dồn tiền quay về mua mảnh đất này của thị trấn. Hồi đó, đất hoang nhiều, thị trấn đang mở rộng quy hoạch nên thu hẹp ruộng đồng lại, đất ven ruộng cắt ra bán theo quy định nhà nước. Tôi mua mảnh này mất gần ba chục triệu lạng đó, mấy chục triệu hồi đó to lắm, cũng may lo được phần đất, còn phần dựng nhà dựng cửa đã có cha mẹ lo, chứ hai vợ chồng tôi đều ở xa, có quán xuyến được việc gì đâu. Haizz.

Ông tôi trầm ngâm kể tiếp:

- Duy có một lần lúc ngôi nhà đang được xây, tôi ghé về xem tình hình thế nào, thì thấy cha tôi có bảo là mảnh đất này phần âm không được yên ổn, nhưng không lo, ông đã nhờ được người làm lễ hoá giải rồi. Nghe ông nói vậy thì tôi cũng yên tâm nên không nghĩ ngợi gì cả, lâu dần cũng quên hẳn đi.

- Vậy là đúng rồi. Hai cao nhân người Hoa kia khi đến xem mảnh đất này đã phát hiện ra điều gì đó, có thể họ đã lập đàn hoá giải còn tạo ra pháp chú kia để đề phòng rủi ro. Có nghĩa là thứ tồn tại ở mảnh đất này xưa kia không phải dạng dễ đối phó. Cháu nghĩ là, việc lập đàn hoá giải năm xưa đã không được như ý, vậy nên đến giờ nó vẫn còn lẩn khuất ở đây.

- Nhưng tại sao gia đình tôi ở mấy chục năm trời mà không xảy ra chuyện gì?. Nhà ông T cũng vậy.

- Tạm thời cháu chưa nghĩ ra nguyên nhân, chỉ có thể phỏng đoán là, quỷ linh ở đây năm xưa bị hai cao nhân kia lập đàn hoá giải nhưng bất thành đành phải chuyển sang tiến hành trấn yểm nó,

đồng thời lập chú bảo vệ cho ngôi nhà. Suốt thời gian qua, chúng bị nhốt bởi sự trấn yểm nên mảnh đất không xảy ra chuyện gì.

- Vậy thứ gì đã phá vỡ vòng trấn yểm khiến chúng thoát ra ngoài?.

- Việc này cần có thời gian tìm hiểu chú ạ!. Việc trước mắt thì chú nhớ những gì cháu dặn nhé. Nãy cháu tính quẻ thấy đêm nay khả năng bọn chúng lại xuất hiện phá quấy, chỉ cần chú ở yên trong nhà thì sẽ bình an vô sự. Giờ cháu về để còn tìm hiểu lai lịch con chó và chuẩn bị một số thứ nữa nên không thể ở lại được.

- Tôi hiểu rồi, cậu cứ về đi.

- Vâng, vậy cháu về đây. Chú cẩn thận nhé!.

Khanh chào ông tôi rồi ra về, giờ chỉ còn ông đứng trầm ngâm suy nghĩ giữa sân. Trong gian nhà tối om, con Vàng lại lững thững đi ra. Ông thở dài rồi đi vào đóng cửa lại.

CHƯƠNG 27

TRUY TÌM NGUỒN GỐC

Khanh về đến nhà, liền gác lại công việc bào chế thuốc, đi luôn lên tầng ba. Cậu nhớ ra, trong những tài liệu cổ ông nội cậu ghi chép lại về những bí thuật, hiện tượng quái dị của cổ nhân, có một quyển đề cập đến " một loại chó " cổ xưa, xưa nay chưa từng thấy, hiếm có vô cùng. Cậu đã có lần đọc qua nó hồi lên mười tám tuổi, đã rất nhiều năm về trước... Điều này khiến sự hiếu kỳ và phần khích trong cậu trỗi dậy, bước nhanh vào phòng, bật sáng đèn lên rồi vội vã bắt tay vào tìm kiếm trên kệ sách.

Kệ sách lớn của Khanh chật kín những quyển sách đã cũ mèm xếp bên cạnh những quyển sách hiện đại dày cộp. Trên ngăn ba và ngăn hai đều không thấy quyển sách cổ ấy, chỉ toàn tài liệu về đông y, nam dược hoặc nghiên cứu về hệ thống kinh mạch trên cơ thể con người... Kệ cuối cùng của cái tủ, là nơi đặt những hộp lớn, nhỏ chứa những thứ minh khí và " bảo bối " ông nội để lại cho cậu.

Thực ra, bao năm nay cậu không dám lôi ra dùng hay nói đúng hơn là không có cơ hội để sử dụng chúng, mà kỳ thực, cách dùng cụ thể ra sao, cậu cũng chưa được tổ tường, đành chỉ giữ lại làm kỷ niệm tưởng nhớ đến ông nội mình mà thôi. Dạo gần đây vì bận rộn việc kinh doanh và ông ba lâm bệnh nặng, cậu hầu như không ngó ngàng tới cái kệ sách nữa, cũng quên bẵng đi mấy hộp đồ đó đựng những thứ gì bên trong.

Ánh mắt Khanh dừng lại ở một cái hộp bằng kim loại màu đen, có khoá chốt ngoài. Cái hộp này là cái đặc biệt nhất trong số hộp đựng ở đây. Nó được làm dành riêng cho cậu. Trong sinh nhật năm lên 10 tuổi, ông nội đã tặng cậu chiếc hộp đó cùng với một chiếc

vòng cổ, mặt dây là móng vuốt của một con hổ đực, được đục đẽo và tạc khéo léo thành chìa khoá để mở hộp. Bao năm qua cậu vẫn luôn đeo nó trên người.

Khanh đưa tay lên mò tìm quanh cổ, móc trong áo ra một sợi dây chuyền, thân dây được bện từ hai sợi vải màu vàng và đỏ, mặt dây là chiếc móng vuốt hổ đực hơi sẫm màu, cứng rắn. Khanh tháo nó xuống, đưa cái móng vuốt hình chìa khoá kì lạ vào ổ khoá xoay theo chiều kim đồng hồ 90 độ, một tiếng " tách " vang lên, nắp hộp liền bật ra. Cái hộp không to lắm, đủ để đựng một số đồ nhỏ linh tinh hoặc bằng kích thước một quyển vở. Bên trong hộp, có vài lá linh phù đặc biệt của ông nội, một cái nhẫn bằng đồng đen quý giá, trên mặt chạm chìm hình ba vị đại bồ tát hộ vệ cạnh Phật Tổ Như Lai là Bồ Tát Kim Cang Thủ, Quán Thế Âm Bồ Tát và Địa Tạng Bồ Tát đang ngự tọa.

Nằm ở đáy hộp là một quyển sách cũ. Khanh cầm quyển sách lên, phỉ phỉ vết bụi mờ đang bám trên đó rồi lật giở bên trong ra xem. Quyển sách bìa màu xám tro, trên bìa là hàng chữ Hán đã phai mờ đi hơn một nửa, được đóng tay bằng chỉ dày, chất giấy cổ mỏng, trơn láng màu vàng xỉn. Nội dung bên trong đa số là cách thức vẽ những loại linh phù, cách kết ấn và những kiểu tọa thiền trong Mật tông nói chung. Một số ghi chép về huyền thuật cổ xưa thất truyền ít ai biết đến mà ông cậu đang nghiên cứu dở dang. Gần cuối sách viết về những cổ trùng, cổ dực ở khắp nơi trên đất nước Trung Hoa và Việt Nam. Khanh giở mãi, cuối cùng tìm thấy một ghi chép có hình minh hoạ là một con chó đáng vẽ lạ kì với cái tên " Âm Dương Hoả Khuyến ". Ánh mắt Khanh như sáng lên, vội đem quyển sách lên bàn, soi dưới ánh đèn chăm chú đọc.

Qua ngày hôm sau, đúng vào dịp mùng một đầu tháng, ông tôi dậy sớm, đạp xe ra chợ mua ít trái cây về thắp nhang. Bình thường việc này do Bà nội lo hết, nay bà đi vắng ông đành xắn tay vào làm vậy. Trên đường đi ra chợ, ông mông lung nhớ lại vụ " ghé thăm " của đám mèo đen đêm hôm qua. Y như lời cậu Khanh nói, hơn nửa đêm là bọn chúng lại mò đến dụ ông ra ngoài, thôi thì giờ đủ trò nhưng chúng nó tuyệt nhiên không thể xâm phạm vào căn nhà gỗ cổ của ông được.

Dường như có một nguồn năng lượng vô hình chặn bọn chúng lại. Lại vương con Vàng canh giữ bên ngoài nên độ canh ba chúng

kéo nhau bỏ đi, liên tục rít lên những tràng âm thanh ghê rợn như tiếng trẻ con khóc réo rắt trong đêm. Ông tôi cứ y lời cậu Khanh dặn dò, nhét bông vào hai tai, nằm im cố gắng nhắm mắt ngủ, dù khó chịu cỡ nào cũng tuyệt đối không chạy ra ngoài nửa bước. Sáng nay dậy ra sân, cánh cửa sổ cũ kĩ bị một ăn rồng gần nửa chi chít những vết cào cấu nham nhở, còn có cả dấu răng.

"Bọn này hung dữ thật"

Ông rùng mình kinh hãi. Sực nhớ ra bầy gà, ông giật mình vội vàng chạy ra chuồng kiểm tra, đập vào mắt là một cảnh tượng hãi hùng khiến ông đứng hình trong giây lát. Hai con gà mái đang kỳ ấp trứng nằm cứng đờ dưới nền đất, cổ bị gặm nham nhở rách nát gần như đứt lìa, ổ bụng bị cào cấu toang hoác, bộ lông đã biến mất sạch trơn. Trên nền cũng không có lấy một giọt máu nào vương ra. Con gà như một cái xác khô nằm duỗi chân thẳng đuột, thân cứng ngắc bên cạnh những cái lông rơi xuống lả tả. Trên ổ rơm, mấy quả trứng bị dày xéo, quả nứt nẻ, quả bể nát thành một đồng nhầy nhụa lẫn lộn. Mùi máu gà hoà với mùi tanh của trứng trộn lẫn vào nhau tạo thành một thứ mùi khó ngửi kinh khủng. Ông bặm chặt môi, quai hàm cơ hồ bạnh ra, xô cái cửa chuồng đánh "rầm" một cái, không kịp được thốt lên:

"Mẹ nó!"

Ông lượm xác hai con gà gói vào tờ giấy báo lớn, xách xuống vườn chôn. Đổng trứng vỡ ông lượm ra, đổ vào cái đĩa cho con Vàng ăn, gì chứ món này lũ chó khoái lắm, còn trị được cả trường hợp chó bị cho ăn bả. Xong xuôi ông mới xách xe đạp ra chợ.

Mua đồ về thắp hương rồi dọn dẹp nhà cửa, lọ mọ nấu nướng, thoát cái đã quá trưa, ông tôi đang chuẩn bị đóng cửa lên giường đi nghỉ thì nghe tiếng cậu Khanh gọi vọng vào. Con Vàng đang nằm trên nóc chuồng tránh nắng, nhón thấy bóng áo sơ mi, nó nhảy tót xuống cánh vườn bên dưới, chạy mất dạng. Ông tôi lật đặt ra mở cửa cổng, cậu Khanh đứng bên ngoài vẻ mặt háo hức nói vọng vào:

- Chú H, có kết quả rồi đây!.

CHƯƠNG 28

ÂM DƯƠNG HÒA KHUYẾN

Còn nhớ tối ngày hôm trước, sau khi tìm thấy nguồn thông tin ghi chép về loại chó kì lạ trong sách cổ, Khanh đem lên bàn đọc ngẫu nhiên. Quá nửa đêm mới dừng lại, vì cậu còn tranh thủ nghiên cứu cả một số cách kết án, bài chú mới, định bụng sẽ dùng trong trường hợp cấp bách. Sau đó lại chỗi chiếc hộp, lấy cái nhẫn tạc hình phật bằng đồng đen lên đeo vào ngón tay trở, ngắm nghía hồi lâu rồi mới lên giường. Lúc này, ông đã dẫn cậu Khanh vào nhà, ngồi bên bàn nước, mời cậu dùng chè bằng bộ ấm nhỏ màu xanh nhàn nhạt. Khanh tiện mắt quan sát bèn nói luôn:

- À, hôm trước sang mãi ngắm mấy món này, cháu quên không dặn chú, mấy món đồ cổ này chỉ nên để trưng thôi, chớ có đặt lên bàn thờ cắm hoa hay rót rượu mời ông bà tổ tiên.

- Ồ, sao lại vậy hả Khanh?

- Nói chung là đồ cổ không nên dùng làm đồ thờ cúng cho gia tiên chú ạ. Đồ càng cổ càng có "linh", có thể ví như vật sống. Để trên bàn thờ gia tiên là một điều cấm kị, trái phong thủy, đem lại vận xui cho gia chủ.

- Thì ra là như vậy, lát tôi đem cái bình kia xuống. Sáng nay mồng một nên đem ra cắm ít hoa vào bày thắp hương. Mà ban nãy cậu bảo "đã có kết quả", là đã có cái gì?

- À, chính là về con chó của nhà chú đây!

Ông tôi nghe thấy cậu Khanh nói đã tìm ra gốc gác của con Vàng liền bèn chồn trong dạ, con chó nhà ông vốn mập mờ về lai lịch, nay xem như có cơ hội được tỏ tường rồi. Bèn vội vàng hỏi:

- Thật sao, quý hoá quá!. Rốt cuộc nó là giống gì vậy cậu?.

Khanh không trả lời câu hỏi ngay, vàng trán rộng hơi chau lại, cơ hồ có chút băn khoăn về những điều sắp sửa nói ra. Cậu chống tay lên đùi dềnh hắng đáp:

- Như vậy nè chú H, đêm qua cháu về lục tìm những kỷ vật mà ông nội để lại, nhìn thấy trong một quyển sách cổ có ghi chép về một loại chó cổ xưa, rất hiếm gặp tên là " Âm Dương Hoả Khuyển ". Con chó của chú chính là loại đó!.

- Cái gì mà Âm Dương...cậu này, tôi...tôi chưa hiểu gì cả, cậu giải thích thêm đi.

Ông tôi bần chồn, ngờ ngác nghe những lời cậu Khanh nói, dường như không nuốt nổi mấy chữ đó, bèn hỏi lại. Khanh từ tốn đáp.

- Chú đừng gấp, cháu còn chưa nói hết. Chuyện này cũng khá dài dòng.

Đưa tay nháp một hớp chè nóng, Khanh chậm rãi trình bày:

- Về thời gian xuất hiện trường hợp đầu tiên thì đã không còn chính xác nữa, chỉ có thể nhận định là rất cổ xưa. Ông nội cháu hồi trẻ trước khi lưu lạc sang Việt Nam có lang thang ở những vùng núi giáp biên giới hai nước. Đó là những nơi địa hình hiểm trở, bốn bề đều là núi non, rừng rú, sông lớn uốn khúc chảy qua. Trong một lần đi vào một bản nhỏ tìm cây thuốc và qua đêm tại đó, ông nội cháu được dịp chuyện trò với một vị trưởng lão mà người dân trong bản thường gọi là Già làng. Bên bếp lửa bập bùng của căn nhà sàn, vị trưởng lão kể cho ông nội nghe rất nhiều giai thoại li kỳ về những con ma rừng, ma núi...Trong đó có nhắc tới một loại chó kì lạ, chỉ xuất hiện ở những nơi núi non trùng điệp, rừng rậm bao phủ mà chỉ những người già cả trong làng mới biết và thường gọi nó với cái tên: "chó lửa" hay "chó cầm đuốc", do phía chót đuôi của nó có một nguồn năng lượng bí ẩn có thể phát ra thứ ánh sáng vàng cam đỏ rực như ngọn đuốc. Về sự giải thích của loại chó đó, người Già làng kể, trước kia, vị thầy mo của làng cho rằng, " chó lửa " là một con chó giống đực khi sinh ra không có nhịp tim nên bị chó mẹ bỏ rơi trên một vùng đất chí âm, ví dụ như nghĩa địa, nơi có mồ mả... Chính vì ở nơi vượng âm như thế mà con vật có thể phát triển bình thường bởi nó hút âm khí mà lớn. Cơ bản có thể xem con chó đó như một loại cương thi vậy. Cơ thể nó giống như một vật chứa, có thể hấp thụ bất kì nguồn khí nào. Sau bảy ngày bảy đêm, con chó lại

được một con hổ cái đem về thu nạp, nuôi dưỡng dòng rã bảy bảy bốn chín ngày. Hổ là một loài thuần dương, vía của loài hổ rất mạnh, con chó lại là vật thu hút nguồn khí, lập tức hấp thụ khí dương từ con hổ mẹ. Vậy là trong cơ thể nó hình thành một dòng chảy âm dương tuần lập, có thể điều hoà hai dòng khí đối nghịch trong cùng một chỉnh thể đồng nhất. Âm, dương bình sinh vốn được xem như đối lập nhau, thế nhưng khi được con chó hấp thụ, nó liền dung hoà hai thái cực đó lại, cuối cùng kết tinh chính là ngọn lửa âm dương nơi chót đuôi dài của nó. Loại lửa này, bản chất có thể xem như giống "tam muội chân hoả" của Thái Thượng Lão Quân trong truyền thuyết, hoặc " Lửa Bát Nhã ", có thể thiêu đốt mọi thứ nó muốn. Riêng với loại ma, quỷ, vong hồn, đây giống như khắc tinh của chúng vậy.

Cậu Khanh nói một hồi, đến đây thì dừng lại, ánh mắt trầm ngâm nhìn ra khu vườn ngoài kia. Phía đối diện, ông tôi chăm chú lắng nghe, dường như vẫn còn mơ màng chìm trong câu chuyện như liêu trai chí dị mà chàng thanh niên Hứa gia vừa kể. Chẳng biết nói gì, có lẽ do quá kinh ngạc về nguồn gốc đầy cổ quái của con chó mà ông nuôi bấy lâu nay, ông tôi thở dài một tiếng, mặt hơi cúi xuống, buồn bã đáp:

- Vậy cậu nói coi, tôi nên làm sao?. Nói như cậu, vàng nhà tôi đích thực là loài yêu quái?.

- Không hẳn vậy!. - Khanh lắc đầu:

- Thằng con trai chú nhật con chó ở đâu vậy?.

- Nó nhìn thấy con chó trong lần về nhà nghỉ phép đợt trước đó cậu!. Trên đường đi xe về, gần doanh trại nó đóng quân. Là ở mạn QH, BT.

-Ồ, vùng đó xa xôi, hẻo lánh lắm, toàn rừng núi rộng lớn, vậy là phải rồi. Có khả năng, con chó này được tạo ra như lời vị thầy mo kia nói. - Khanh chau mày thì thầm.

- Vâng, vùng đó toàn người miền núi. Có lần, doanh trại của thằng con tôi còn phải cử lính xuống gác đêm cho dân ngủ vì sợ cọp, hùm mò đến bắt trộm gia súc, phá hoại cây trồng cơ mà.

Ngày xưa, ở những miền cao xa xôi, hẻo lánh, trong rừng thời đó còn bắt gặp hổ, báo trú ngụ chứ không như bây giờ, đều bị con người săn bắt lấy cao, lông, răng và móng vuốt...để trục lợi. Dần dần, đến cả cây rừng còn không thể sống yên hưởng hồ chi loài vật.

Lúc này, cả hai người ánh mắt đều hướng ra phía ngoài sân, nhìn xa xăm ra khoảng mênh mông vô định, theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Không gian lúc này thật yên tĩnh, bầu trời cũng rất trong và xanh. Chẳng ai biết được sắp tới sẽ phải đối mặt với quỷ dữ. Ngồi uống nước hồi lâu, cậu Khanh lên tiếng phá ngang sự yên tĩnh, hỏi ông em:

- Ủa vậy con chó đâu chú, mấy lần cháu đến đều không thấy nó đâu. Có vẻ như nó đang trốn cháu vậy đó.

- Ờm, tôi cũng không biết. Đúng là mỗi khi cậu đến là nó lủi đi đâu mất. Có khi nào...

- Chắc cu cậu ngửi thấy mùi "chết chóc" trên người cháu. Tưởng rằng kẻ xấu xa này đến bắt nó đi. Ha ha.

- Lẽ nào nó ý thức được nguồn gốc của bản thân?. - Ông tôi nhăn mặt thắc mắc.

- Loại này vốn đã không phải con vật bình thường rồi thì cháu nghĩ, có thể nó biết nhiều thứ. Chú gọi nó ra đây đi, cháu muốn hoá giải khúc mắc với nó. Sau này, để tiêu diệt hai con quỷ nhi kia, phải nhờ đến sự trợ giúp của cu cậu. Chứ một mình sức lực của cháu, vốn không tu tập đến nơi đến chốn lại non yếu e rằng muốn trấn yểm bọn chúng còn khó chứ nói gì đến chuyện tiêu diệt!.

- Vậy được, cậu ngồi đây để tôi đi tìm. Hồi nãy còn nằm dài trên nóc chuồng mà, cái con này...!.

Nói dứt câu, ông tôi đứng dậy, nhanh chóng bước ra sân đi ra phía bờ giếng, cất tiếng gọi:

- Vàng, vàng ơi!. Chạy đâu rồi!. Ra đây!. Vàng...

Ông tôi gọi mấy tiếng, mãi mới thấy nó lừ lừ đi lên từ dưới mé vườn, ánh mắt lăm lét. Ông lập tức gọi ngay:

- Vàng, lên đây, nhanh lên!.

Nó hơi vẩy đuôi nhưng vẫn không dám chạy đến chỗ ông, vừa liếc vào nhà nhìn vừa rón rén cảnh giác đi tới. Khi vàng bước đến chỗ ông đang đứng, ông cúi xuống vuốt nhẹ lên đầu nó:

- Con này bữa nay lạ, người nhà với nhau không mà làm gì mà y lăm la lăm lét vậy?!. Ra đây!.

Nói xong ông xốc nách nó ôm vào lòng chẳng câu nệ như ôm đứa cháu nhỏ đi vào hiên nhà. Con chó hơi cụp tai lại, vẻ sợ sệt lắm. Vô tình lúc ôm nó, ông đưa tay sờ lên lồng ngực bên trái của

nó, quả nhiên yên ắng, không cảm nhận được chút nhịp đập nào của quả tim. Nụ cười trên mặt ông tôi vụt tắt.

CHƯƠNG 29

QUYẾT ĐỊNH

Con chó bị ông tôi ôm lấy bế vô nhà, nhìn thấy cậu Khanh mắt nó liền trở thái độ cảnh giác, khe miệng bắt đầu gầm gè. Ông liền lên tiếng nạt ngay:

- Hừ, im ngay!. Đây là ân nhân nhà chúng ta, còn không biết điều mừng rỡ, sửa cái gì!.

Nó thôi gầm gừ liếc mắt lên nhìn ông, hai tai lại cụp xuống. Khanh vẫn ngồi thong thả trên ghế, nhìn ông tôi và con chó chột bật cười, cứ như hai ông cháu vậy. Cậu từ tốn nói:

- Cu cậu thông minh quá nhỉ. mấy tháng mà lớn to thế này?!

- Nếu tính từ lúc đẻ thì chắc độ bốn, năm tháng thôi.

Cậu Khanh khẽ gật đầu, trong bụng thầm nghĩ:

"đúng là hấp thụ âm khí có khác, phát triển hơn bình thường".

Sau đó, định giờ tay ra vuốt vuốt vào đầu nó. Ông tôi kẹp chặt đầu và thân con chó, khiến nó phải ngoan ngoãn nằm im. Khanh vừa vuốt ve, vừa buông lời nựng:

- Xin chào, tao là bạn, không phải kẻ thù, rất vui được gặp mày, Vàng! Ngoan lắm!.

Vàng nhìn thấy người thanh niên trên mình đầy mùi sát khí kia dường như có thiện chí với mình, cuối cùng nó dần dần hiền hoà trở lại, không ý kiến gì nữa, nhưng ánh mắt thì vẫn còn hồ nghi lắm. Thấy màn " làm quen " đã ổn, ông tôi thả Vàng xuống cho nó làm gì thì làm rồi phủi tay đi lại ngồi xuống ghế:

- Ai dà, trông vậy mà dễ dụ!. Hà!.

- Không đâu, chó khôn nó mới thế đấy chú. Ha ha!. Chú nhìn xem, lớp lông và bộ ria mép của nó, là lông hổ, ria hổ cả đó, không

phải của loài chó bình thường đâu.

Cậu Khanh thông thả giơ tay chỉ về phía con Vàng đang đi lững thững ngoài sân, nheo mắt nói. Ông tôi cũng nheo mắt nhìn theo hướng tay cậu ta chỉ. Bộ lông của nó đúng là dày, rậm và cứng hơn rất nhiều so với lông chó bình thường. Rìa mép nó thì không phải màu đen mà là màu trắng đục, rất dài. Những đặc điểm này, nếu bình thường không có vấn đề gì, ít ai để ý tới.

- Nếu vậy thì, bộ móng của nó chắc hẳn cũng giống vuốt cọp. Mấy lần tôi bắt rận cho nó, có bươi trong mấy kẽ chân thì thấy, móng nào móng nấy đen nhánh, vừa to vừa dài, nhọn quắm vào trong, phải dài hơn móng tay. Lúc đó cũng chột dạ nhưng nghĩ mỗi con nó mỗi khác nên cũng không để bụng.

- Chắc hẳn thế rồi. Đó là lý do vì sao hai con mèo kia dè chừng con chó. Gặp phải khắc tinh thì không thể tự tung tự tác được. Cũng may phen này gặp đúng "linh vật" ngàn năm mới xuất hiện một lần. Không thì e rằng cuộc chiến này không cân sức.

- Cậu cứ lo xa, tôi tin ông nội cậu sẽ bảo vệ cho cậu.

- Ha, cháu cũng chỉ mong có thế!

Khanh trầm ngâm giọng trầm xuống khẽ cười. Cho dù cuộc đối đầu lần này thành hay bại thì bản thân cậu mang tôn chỉ của một người "hành đạo", thấy tà ma lộng hành nhất quyết phải ra tay diệt trừ, không được để nó hại người. Ngẩng đầu lên nhìn, lúc này đã gần 2 giờ chiều, như sực nhớ ra điều gì, Khanh quay sang nói với ông:

- Đúng rồi, hôm nay là mùng một âm - ngày chí dương trong tháng. Thời điểm này, quỷ linh của bọn hài nhi kia đang suy yếu, có lẽ...đã đến lúc chiến đấu với chúng rồi!. Nếu càng chậm trễ, đợi đến sát ngày trăng tròn, sức mạnh của chúng được gia tăng do hấp thụ âm linh từ mặt trăng, khó lòng đánh lại.

Khanh dứt lời bèn đưa năm ngón tay lên làm rầm bấm độn chốc lát, một lúc sau chau mày thốt lên:

- Thuần Càn!. Không thể tin được!. Lẽ nào lần này có quý nhân phù trợ?!

Về mặt Khanh thoáng ngạc nhiên, bụng thầm tự vấn! Ông tôi không hiểu cậu ta đang làm gì bèn đằng hắng lên tiếng:

- Càn gì vậy cậu?. Có vấn đề gì hay sao?.

- À không chú, cháu đang tính toán một chút thôi!. - Rồi cậu ta lại dăm chiêu suy nghĩ.

- " Nguyên – Hanh - Lợi – Trinh - Chi tượng ", xoay chuyển tình thế, biến Khôn thành Càn, chuyển Âm thành Dương... Lễ nào, chính là bảo ta phải nương theo tự nhiên, tùy cơ ứng biến?.

Những suy luận rầm rối không ngừng dấy lên trong đầu anh. Nếu đúng như quả luận, có lẽ đây chính là thời cơ để triển khai đàn pháp tiêu diệt hai vong quỷ linh nhi kia! Nghĩ đoạn, cậu Khanh bậm môi, đầu gật khe khẽ, dáng vẻ quả quyết lắm. Hai tay ra chống lên đùi, ánh mắt thâm sâu. Cậu nhấp chén nước chè đã nguội lạnh từ lâu, nói với ông tôi:

- Chú cháu ta tranh thủ nghỉ ngơi đi, ngay hôm nay sẽ tiến hành xử lý hai quỷ nhi kia. Cháu tính toán rồi, giờ Dậu chiều nay là giờ hoàng đạo, chúng ta sẽ hành động vào giờ đó, tức là 5 giờ chiều.

- Hôm nay làm luôn hả?. Cậu coi có chắc chưa, tôi chỉ sợ gấp quá, lỡ xảy ra chuyện gì phát sinh e là khó xử lý!.

- Chú đừng lo, về cách thức đối phó bọn chúng, đêm qua cháu đã nghiên cứu cả đêm rồi, với lại có con Vàng tương trợ, hy vọng chúng ta sẽ gặp may mắn.

- Vậy được, cậu nói sao thì tôi nghe vậy. Sáng nay mới thấp nhang, có ít xôi vò với thịt luộc, cậu dùng tạm với tôi cho có sức lát còn đối phó với hai con quái.

- Dạ, vậy cũng được ạ!. Chú chuẩn bị đi. Cháu về nhà lấy đồ nghề lập đàn lễ rồi quay lại ngay!.

Nói xong Khanh đứng lên nhanh chóng dắt ra xe nổ máy chạy đi. Trong nhà, ông tôi cũng vội vã vào bếp chuẩn bị dọn ít đồ ăn lên.

CHƯƠNG 30

BÀY TRẬN

Nửa tiếng sau, có tiếng xe honda rè rè quẹo vào. Ông tôi đã chuẩn bị đồ ăn thức uống xong xuôi, đang đi đi lại lại trong gian nhà giữa, vẻ nóng ruột, trong lòng cứ bồn chồn không yên. Chỉ vài tiếng nữa thôi là mấy người bọn ông sẽ phải làm một việc hệ trọng, vận nạn lần này e rằng rất lớn.

Ông thì chẳng giúp gì được cho cậu Khanh, lại già cả, không biết một mình cậu đó có đủ sức đánh lại hai con quỷ nhi ranh mãnh kia không?. Ông bước đến bên bàn thờ gia tiên, rút mấy nén hương châm lửa cắm vào bát nhang rồi lầm rầm khấn vái, trình bày với các cụ, mong họ nghe thấy lời khẩn cầu của hậu bối mà về phù hộ, che chở cho con cháu thoát qua kiếp nạn này. Vừa xong thì cậu Khanh cũng tắt máy, xuống xe, đem các thứ đồ bước vào nhà.

- Cậu chuẩn bị xong hết chưa?. Có thiếu gì không để tôi đi mua?.

- Dạ đủ rồi chú. Có gì đâu, chỉ cần mấy món lợi hại, chủ chốt là được rồi. Quan trọng nhất vẫn là ở người thi triển, tức cháu đây. Ha ha.

Cậu Khanh nghe rồi cười, ngồi xuống bàn. Hai người dùng chút đồ ăn cho chắc dạ rồi bàn tính thêm đôi chút.

- Kế hoạch cụ thể ra sao, cậu nói để tôi còn biết.

- Nếu nói kế hoạch cụ thể, thì không có chú ạ!. Tuy nhiên, một điều chắc chắn chúng ta phải làm đầu tiên là cứu được vong linh cô bé chết yếu đang bị bọn quỷ nhi kia giam giữ hồn phách, nếu để lâu, qua bảy bảy bốn chín ngày tức là quá thời hạn chuyển sinh lục đạo luân hồi, e sẽ rắc rối, không còn cơ hội siêu sinh nữa. Bọn quỷ nhi

thì lại được gia tăng quỹ lực lên gấp bội vì chiếm được vong phách kẻ khác.

- Cậu nói đúng. Thật tội nghiệp con bé!

- Còn về phần chú, khi trận pháp bắt đầu, hãy cố gắng tập trung, nghe rõ những gì cháu nói và làm theo, không được phép làm sai dấu chỉ một li, vì có thể nguy ngập đến tính mạng đôi bên.

- Được!. Tôi hiểu rồi!

- Bây giờ, cháu chạy ra quán thịt chó trên phố mua ít máu chó mực, chú cứ ở nhà nghỉ ngơi đi.

- Ấy, sao vậy được!. Cậu để tôi đi cho!

- Thôi, chú đừng khách sáo!. Cháu đi xe máy cho nhanh, việc cấp bách rồi, đừng lãng phí thời gian!

- Vậy cậu đi nhanh rồi về!

Cậu Khanh phóng xe đi chừng 20 phút sau thì quay về, trên tay xách một bịch nylon bên trong chứa đầy máu chó đen ngòm, giơ lên trước mặt nói:

- Cháu phải canh mãi mới chờ được người ta làm thịt con chó mực để lấy máu. May mà hôm nay có con chó cái lông đen tuyền. Hên thế!. Mà nhìn cảnh đám chó bị bắt nhốt làm thịt cháu xót xa quá...cũng chẳng thể làm gì được!. Haizz!

- Ờm, còn ăn còn giết!. Người ta cũng chỉ coi giống chó như con gà, con heo mà thôi cậu à!

Ông tôi vừa đỡ bịch máu chó từ tay cậu Khanh vừa trầm giọng đáp. lát sau, cậu móc trong túi quần ra một gói giấy nhỏ gấp làm tư, bảo ông tôi giữ lấy, khi nào cậu bảo dùng thì đem ra dùng. Ông tôi cũng gật đầu thuận theo, chẳng biết cái gói nhỏ xíu đó chứa gì nữa.

Thời gian hôm nay dường như trôi nhanh hơn mọi ngày, mới đó đã gần 3 rưỡi. Cậu Khanh cùng ông tôi bắt đầu xách đồ chuẩn bị đi ra đồng, chính là chỗ cô gái nhà kia chết vì bị trâu húc để chuẩn bị nghi thức triệu hồn cô bé. Ông tôi kêu con Vàng lại, thòng dây xích vào cổ nó rồi dắt theo. Cả ba ngồi lên xe honda hướng cầu 3/2 phóng đi. Cậu Khanh để xe máy ở một nhà gần chân cầu rồi cả ba cùng cuốc bộ đi xuống. lát sau ra đến địa điểm đã định, Khanh dừng lại, đảo mắt quan sát một lượt, chỗ này, chính là mô đất bằng phẳng ven dãy tre, ở rìa cánh đồng, vị trí rất gần mấy cây dừa ở góc vườn nhà ông tôi.

Cậu Khanh hạ đồ xuống đất, trải tám bạt bằng nilon màu trắng ra, một cái cho cậu, một cái cho ông tôi. Hai cái bạt cách nhau độ chục bước chân. Sau đó, lôi từ trong túi vải lớn ra 10 cọc gỗ, hình dáng tựa như cái thẻ bài nhưng kích thước dài phải gần 10 phân, trên đỉnh đầu đều khắc một ký tự khác nhau sơn màu đỏ thắm.

Khanh dùng búa đóng 5 cái cọc xung quanh mỗi tấm bạt, khoảng cách đều nhau như đỉnh của ngôi sao năm cánh. Sau đó dán lên trên mỗi cọc một lá linh phù màu vàng, lại dùng muối trắng rải xung quanh khu vực diễn ra trận pháp thành một vòng tròn lớn.

Sau đó bảo ông tôi dắt con Vàng ra vị trí đã đo đạc đóng một cái cọc tre xuống, móc xích cho nó đứng ở đấy, trên cái cọc nơi con chó đứng cũng được dán một lá bùa. Chỗ chính giữa nằm ở tâm, cách đều vị trí hai người và một chó, cậu Khanh dùng máu chó mực vẽ nên một thái cực đồ, vị trí hai chấm nhỏ đặt hai linh vật đại diện cho Âm, Dương. Một chỉ âm và một chỉ dương. Vật chỉ dương chính là chiếc nhẫn bằng đồng đen của cậu, còn vật chỉ âm là một cọc nhỏ từ gỗ cây táo bị sét đánh trúng đúng giờ Tí.

Quẻ thuần Càn tính được ban này khi dùng kỳ môn độn giáp đã gợi ý cho cậu dùng hệ thống pháp đồ này. Về độ lợi hại ra sao, xem ra còn tùy thuộc vào bản lĩnh của tiểu tử nhà cậu nữa.

Khanh tiếp tục dùng máu chó vẽ rộng trận đồ ra bên ngoài, chốc lát đã hình thành một " Tiên thiên bát quái đồ " hoàn chỉnh. Đây chính là trận đồ chính trong cuộc chiến lần này, có thể tùy cơ thiên biến vạn hoá, linh động, thế lại khó phá vỡ do được dựng từ huyết thanh chính là máu chó mực. Sau chót, cậu lấy từ trong một cái hộp nhỏ ra tám viên linh thạch màu sắc khác nhau, trong suốt có, trắng đục có, đen thẫm có, lại có viên hoà trộn rất nhiều màu sắc lại mà thành như tinh vân, tất thấy đều hình dáng tùy ý, toát lên vẻ đẹp lạ thường.

Khanh đặt tám viên linh thạch vào tám vị trí đã định trên bát quái đồ, tạo thành tám đỉnh của một hình bát giác. Bên ngoài mỗi đỉnh đều cho cắm một ngọn nến trắng. Ngoài ra, phía ngoài trận đồ bát quái, Khanh cũng cắm 5 thẻ bài yểm bùa, đề phòng khi bất trắc. Xong xuôi, cậu đi vòng quanh khu vực vừa bố trí trận pháp kiểm tra lại mọi thứ. Chừng như đã ổn, mới bắt đầu tiến hành cắm một dây nến trắng từ chân cây dừa nằm cuối cùng trong đội, ở sát mép vườn, hướng thẳng hàng ra khu vực có trận pháp. Điểm cuối của

dây nển đóng một cọc tre, bên trên cũng được dán linh phù. Vị trí cái cọc tre này nằm trên cửa Khôn đóng từ bát quái đồ nhìn thẳng ra.

Xong việc đưa tay lên xem đồng hồ, chỉ còn 5 phút nữa là đến giờ Dậu, cậu Khanh quay sang bảo ông tôi chuẩn bị, đưa cho ông một linh phù, con chó cũng có một cái, ông đem móc vào giữa cổ và sợi xích của nó, thoạt nhìn trông như nó đang được đeo cà vạt vậy. Vàng chừng như cũng ý thức được vai trò của mình, nó ngồi ngay ngắn tại vị trí đã định, vểnh tai nghe ngóng, không hề vùng vẫy hay đi loang quanh.

Đồng hồ điểm 5 giờ chiều, cậu Khanh lúc này đã ngồi ngay ngắn, xếp bằng trên chiếc bạt trắng, liền bảo ông tháo xích cho con chó. Nó rất khôn, chỉ cần ông ra lệnh là nó lập tức không dám trái lời, vì vậy, không cần xích nó nữa. Cậu Khanh bấy giờ bắt đầu triển khai Mật Ấn nhằm khởi đầu đại cuộc được suôn sẻ, thuận lợi. Cậu nhắm hai mắt, hai tay đưa lên trước ngực tạo ấn Kim Cang miệng lầm rầm niệm chú.

Một lát sau, đúng lúc cậu gồng mình, bậm môi, cổ họng khẽ "hự" lên một tiếng, cũng là lúc, hai cánh tay cậu hiện lên những nét vẽ ngoằn ngoèo toả ánh sáng vàng chói, chúng chạy dọc từ bả vai xuống tận mu bàn tay, hắt ra làn điện quang rực rỡ, chỉ chốc lát sau, những nét vẽ đó tắt dần. Lúc này cậu Khanh mới từ từ mở mắt ra, một thần thái rất khác xuất hiện trên gương mặt cậu, không còn vẻ thư sinh mỏng manh kia nữa, thay vào đó, là một thái độ kiên định, cứng rắn, ánh mắt tĩnh nhưng tràn đầy uy lực.

Cậu lại tiếp tục nhắm mắt, hai tay kiết ấn đặt trên hai đùi xếp bằng, thiền định, huyết thái dương trên vàng trán rộng bắt đầu như hõm vào đôi chút, sau đó cả vàng trán cũng phản chiếu một quang sáng vàng nhàn nhạt. Vết hõm cũng xuất hiện sau ót, chạy dọc xuống lưng, hai xương bả vai trồi lên, nhấp nhô, khi kết thúc, ngay lập tức dọc theo cột xương sống trên lưng cậu lần lên những ký tự lạ mắt thẳng hàng vàng chói và hình vị thần thú Bích Sư Vương đang hồng lên oai hùng hiện ra phủ lên bóng cậu Khanh giây lát rồi biến mất.

CHƯƠNG 31

GỌI HỒN

Lát sau, Khanh mới từ từ mở mắt ra, vận khí trong nội huyết, điều hoà hô hấp mấy bận nữa. Cậu lấy từ trong túi vải đặt cạnh bên ra một chiếc chuông nhỏ màu vàng sậm, tựa hồ được làm bằng đồng. Trên đỉnh cái chuông có một sợi chỉ đỏ dài và mảnh, Khanh buộc nó nối vào cuống của một đoá sen, cắm phía trước mặt tầm mấy bước chân, hai bên đặt hai ngọn đèn dầu hoả.

Xong xuôi, cậu lắc tay rung lên mấy hồi chuông, tiếng chuông thanh khiết, lãnh lót vang ra hoà vào khắp không gian rộng lớn, vắng lặng. Tay còn lại cậu kiết ấn, miệng cất tiếng đọc bài chú Truy hồn. Một lát sau, từ không trung văng vẳng dội lại tiếng khóc nỉ non, thê thảm nghe nẫu cả ruột gan, một bóng hình vật vờ lúc ẩn lúc hiện chập chờn như sương khói đang chờn vờn trên mấy ngọn tre. Chính là cô gái chết thảm hôm bữa. Cô ta cứ đậu trên ngọn tre khóc thút thít, thấy vậy, cậu Khanh dừng chú, hai tay vẽ nên một thế ấn mềm mại, lúc cương lúc nhu, mở miệng từ tốn nói:

- Có điều chi oan khuất, vong linh mau đến đây giải bày, hà cớ gì lưu lạc chốn nhân gian, không chịu theo đức Phật đến cõi văn sinh?.

Lại đưa chuông lên rung ba hồi. Vong hồn cô gái nghe tiếng gọi thì ngừng khóc, hạ tay áo xuống, khuôn mặt bị mớ tóc dài xơ xác che đi, cứ lẳng lặng nhìn xuống lễ đàn. Khanh đành thúc ép:

- Nhu không ưa, ắt ta phải dùng cương cưỡng chế, lúc đó, vong phách bị đánh tan tác đừng trách ta nhẫn tâm. Không đi theo vòng luân hồi của trời đất là làm trái luân thường, không thể dung tha!.

Khanh trầm giọng nói như đinh như thép, hai tay bắt đầu tạo thế kiết ấn, kinh lực nổi lên. Ánh mắt tựa hồ như có tia sét hắt ra, thấy thế, oan hồn nữ nhi kia mới bắt đầu run rẩy, luống cuống chần chừ, đưa mắt ngó nghiêng xung quanh rồi cũng chầm chầm bay từ ngọn tre xuống đàn liễu, toạ lên trên đoá sen đang được cắm trước mặt Khanh. Cô ta mới ngồi lên đoá sen, lập tức cảm thấy dễ chịu, bay bổng, vong hồn như nhận được thuốc tiên chữa lành, cứ quay qua quay lại ngắm nghía cái đài sen. Lúc này Khanh mới từ từ cất lời:

- Nếu đi theo Đức Phật, đến chốn vĩnh sinh, vong hồn cô sẽ được như thế. Hà có gì phải vất vưởng lưu lại chốn dương gian vốn đã không còn thuộc về mình nữa?

- Hức...hức...Không...phải...Em...không cố ý...Em bị ép buộc...

- Ai ép buộc được cô? Một vong hồn!. Muốn cứu thì hãy liệu mà thành thật thì ta mới cứu cho!.

- ...Hức...hức...Em đâu muốn như thế này, là do...hai vong hồn hài nhi giữ lại...bọn chúng...không cho em...đi!. Huhuhu!. - Rồi lại bùng mặt khóc!.

- Được rồi!. Cơ sự thế nào cô hãy trình bày lại cho ta nghe, tỏ tường rồi, ta sẽ tìm cách giúp cô!.

Vong hồn cô gái ngừng khóc, ngẩng mặt lên, khoát hai tay áo trắng toát trước mặt thành vòng tròn cỡ một tấm gương nhỏ trước mặt, mặt gương sáng sánh loang loáng như nước. Một đốm sáng màu bạc hiện ra từ giữa trán cô gái, lơ lửng bay lên trên đỉnh đầu, cô liền nói:

- Ngài đây hãy kết nối tâm thức với em, tôi dùng chút sức lực yếu ớt này mở ra ký ức của bản thân khi còn sống để ngài được tỏ tường, nhanh nhanh kéo tôi không đủ sức để giữ giao thức nữa.

Khanh liền nhanh chóng căng sợi chỉ đỏ từ phía đài sen nối với cái chuông, đưa lên bên tai rung lên chín hồi thật nhẹ, hai mắt nhắm nghiền, thiền định. Tiếng chuông leng keng nho nhỏ như dẫn đường đưa lối tâm hồn cậu trôi dần theo sợi chỉ về phía mặt gương sáng sánh. Từ trong tâm thức, cậu cảm nhận có một nguồn năng lượng lạnh toát đang hút lấy giao tâm của cậu hướng về phía vong hồn cô gái kia, thần trí Khanh như chìm vào một không gian hỗn độn, bồng bềnh.

Cậu bước đi, bỗng phía trước mặt sáng chói, liền đưa tay lên che mắt, nheo mắt nhìn cậu thấy mình đang đứng trong một khung

cảnh rất quen thuộc, chính là cảnh đồng của thị trấn. Đằng sau lưng là dãy tre sừng sững, phía trước mặt là con sông im lìm. Bầu trời trên cao trong và xanh, thấp thoáng có bóng con diều bé tí chờn vờn trong gió, một buổi chiều đồng quê thanh tịnh.

Đang mãi thưởng thức vẻ đẹp dung dị ấy, bên tai Khanh chợt vang tới tiếng cười khúc khích của một đám trẻ, bèn xoay lưng lại nhìn. Phía đằng kia, ở cuối dãy tre rậm rạp, có một con trâu lớn mõm được cột vào gốc tre, đang thủng thỉnh đứng nhai cỏ. Khuất sau dáng vẻ to lớn của con trâu, nhấp nhô ba cái đầu đang chụm vào nhau, có vẻ như chúng đang chơi với nhau trò gì trông thích thú lắm, chỉ nghe tiếng cười ha ha vang lên.

Khanh tò mò, liền nhanh chân bước tới. Ba bóng lưng dần dần hiện ra, một nữ nhi lớn ở giữa, hai đứa bé ở hai bên. Đi tới phía trước bọn chúng, thì thấy cô gái độ tuổi tầm 17, 18 kia đang dùng tay tung lên một viên sỏi rồi lại chộp lấy, mỗi lần như thế, hai đứa nhỏ ngồi ở hai bên lại vỗ tay reo hò, bộ dạng thích thú. Khuôn mặt cô bé trắng xanh, nụ cười ngờ ngạc nhiên, còn khuôn mặt của hai đứa trẻ kia, tuyệt nhiên Khanh không nhìn rõ được. Chỉ thấy chúng mờ mờ một màu xám xịt, như có lớp khói xám ngất chờn vờn che lấy. Duy chỉ có cái miệng nhe răng trắng là vẫn xuyên qua lớp khói hiện ra, dường như chúng lúc nào cũng cười, không bao giờ biết mệt.

Cô bé kia làm động tác tung bắt đồng sỏi một lúc thì bắt đầu chán, không muốn chơi nữa, nói rằng sẽ về nhà. Hai đứa trẻ liền đổi thái độ giận dữ vùng vằng hét lên những tràng rất chói tai, re re đến rùng mình. Cô bé mặt bắt đầu tái mét, ánh mắt sợ sệt xin về, hứa rằng ngày hôm sau sẽ lại đến chơi với chúng. Lát sau bọn nó mới xuôi xuôi, đồng ý để cô bé dắt trâu ra về. Chúng cứ ngồi chồm hổm ở gốc tre nhìn theo bóng cô bé xa dần, một lúc sau bóng dáng hai đứa trẻ cũng nhạt dần rồi tan vào trong không khí.

CHƯƠNG 32

ĐỔI CHỖ

Khanh chăm chú quan sát toàn bộ diễn biến, chớp mắt một cái đã thấy mình đứng trong một khung cảnh khác, chính là lúc vong hồn cô bé khi hồi tưởng lại quá khứ chuyển sang một vùng ký ức mới. Lúc này Khanh đứng trong sân một ngôi nhà, cảm giác khá quen mắt. Chính là nhà bà G, bữa đến viếng đám ma cô bé cậu đã ghé qua. Trong nhà hình như có tiếng nói chuyện, Khanh bước nhanh lên bậc thềm đứng gần cửa nhìn vào.

- Mẹ ơi, sắp hết hè rồi, vô năm học mẹ mua cho con cái xe đạp mới nha!. Cái xe con đang đi cũ quá rồi, cứ vài ba bữa lại hư, tiền sửa có khi còn nhiều hơn tiền mua. Mà có phải trường gần nhà mình đâu. Lỡ đang đi nó lại giở chứng thì con mất luôn buổi học.

- Ờ...muốn mua thì cũng được thôi. Năm nay cũng cuối cấp rồi, mua xe xong thì ráng mà học hành cho đang hoàng, còn ôn thi đại học. Đã mua thì mua luôn loại tốt, hơi mắc tí nhưng nó bền, sau này mày không xài thì để ở nhà mẹ lấy đi chợ đi búa.

- Hihi, con biết rồi. Không biết mua loại nào hợp mẹ nhỉ?.

- Giờ tao thấy có Mini Nhật là loại mới, vừa bền, dáng cũng đẹp con gái đi hợp, không cồng kềnh quá.

- À, loại đó con thấy mấy chỗ cửa hàng bán xe đạp mới bày bán, nhìn cũng đẹp, con thích màu hồng.

- Khùng vừa thôi con, làm gì có cái xe nào sơn cái màu đó, con gái thì đi màu đỏ đi.

- Sao lại không có hả mẹ!. Màu đỏ chói quá, con sợ bạn bè trêu chọc.

- Đứa nào chọc kệ tụi nó!. Mà khi nào mua rồi tính, ra đó ưng màu nào thì lấy màu đó.

- Nhưng sắp sửa khai giảng rồi, mẹ định bao giờ mua ?.

- Để chần cho con trâu cho nó mập mập lên tí nữa, bán được rồi mẹ mua. Nhà mình không phải nghèo đói gì nhưng tiền cũng cần để dành dụm, sau này còn lo cho thằng anh mày nữa. Cứ từ từ rồi mẹ mua cho.

- Mẹ lúc nào cũng anh mày, anh mày thôi!. - Cô gái phụng phịu.

- Thiệt tình cái con này, nhà có mỗi nó con trai lớn, không lo cho nó trước thì sao?. Không được nghĩ những điều như vậy nghe chưa!.

- Dạ, vậy từ nay con sẽ chăm chỉ đi chần trâu cho nó mau béo tốt để còn được mua xe đạp. Hihi.

Nói xong, cô gái cười híp mắt, dáng vẻ hồn nhiên, trong sáng. Mẹ cô ngồi bên cạnh, mỉm cười gật đầu hài lòng, đưa tay vuốt mái tóc dài đen nhánh của con gái. Nhìn thấy cảnh đó, trong lòng Khanh chợt nhói lên một cảm xúc nghẹn ngào, thương xót. Buổi chiều hôm sau, cô gái lại như thường lệ dắt trâu ra ruộng cho nó tắm sông, gặm cỏ tươi. Về mặt đang tươi cười bỗng chùng xuống khi cô nhớ tới lời hứa với hai đứa bé quen ở ngoài đồng. Chơi với chúng đúng là đỡ buồn thật, nhưng mà cô cứ thấy sao sao. Thôi kệ, có xe đạp mới đi học vẫn thích hơn, chơi với chúng nó mấy bữa cũng không hề hấn gì.

Nghĩ vậy, cô bé nhanh chóng dắt con trâu ra khỏi nhà, vừa đi vừa hát ngân nga. Cô không hề biết rằng đây là lần chần trâu cuối cùng của cuộc đời cô, chiếc xe đạp còn chưa mua chắc rằng sau này sẽ không cần mua nữa...!. Khanh đứng ở đầu cổng buồn bã nhìn theo bóng lưng cô bé dắt trâu đi, khung cảnh tối dần, sau đó lại vụt một cái, lúc này anh mới thấy mình đã quay trở về vị trí ban đầu, là phía rìa cánh đồng giữa rặng tre và con sông. Hồn ma cô gái vẫn đang cố giữ giao thức để kể lại cho Khanh nghe những gì đã xảy ra với chính mình trong những ngày cuối tồn tại trên dương thế.

Cô gái lúc này đang ngồi trên một gò đất ven bờ sông, nhìn ra phía xa xa là tấm lưng đen bóng của con trâu đang đầm mình dưới nước. Đang mừng thầm vì không thấy tụi nhỏ hôm qua đến, cô bé vừa ngồi vừa khe khẽ hát một bài hát nhạc phim không đầu không cuối, chẳng rõ ý nghĩa là gì, vì lời bài hát là do cô học vẹt phát âm lại

theo tiếng Hoa, hồi đó đang một phim chương, phim kiếm hiệp Trung Quốc. Bất ngờ, đằng sau lưng thổi tới một luồng gió lạnh lẽo kèm theo tiếng cười ha ha. Cô bé giật mình quay lại, đã thấy hai đứa trẻ ngồi thù lù ở đằng sau từ lúc nào:

- Đám quỷ này, dọa chị sợ hết hồn. Tưởng nay không dám ra chơi với chị nữa.

Hai tên nhóc vẫn im lặng, không nói gì. Sau đó, chúng mới đưa bàn tay lên chỉ trở ra điều bảo cô tiếp tục chơi cái trò hôm trước. Cô gái nghĩ bụng:

- Cái trò đó có gì hay ho mà bọn nó thích vậy nhỉ?. Chán thấy mồ, thử dụ chúng nó chơi trò mới xem sao.

Nghĩ xong, cô bé nheo mắt tinh nghịch bảo với đám nhóc:

- Hay là hôm nay chị dạy bọn em trò mới nhá!. Đảm bảo vui hơn trò cũ nhiều!.

Hai đứa nhỏ vẫn ngồi im, chắc là đang nghĩ ngợi, hồi lâu mới gật gật đầu mà vẫn chẳng nói gì.

- Vậy được, đi ra đây.

Cô bé đứng dậy đưa tay vẫy vẫy, bước ra phía rặng tre.

- Hôm nay chơi trốn tìm nhé!. Chị đi trốn, hai đứa em đi tìm, được không?. Nếu bị tìm ra, thì chị đổi chỗ cho các em.

Hai cái bóng trẻ con kia đứng im, gật đầu khe khẽ. Cô gái bảo chúng quay mặt nhìn nhau, dùng hai tay bịt mắt nhau lại, rồi nhanh chân lén ra sau rặng tre, trốn thật kĩ, vẻ mặt lém lỉnh nghĩ thầm:

"Hai cái thằng ngờ nghệch này có mà thấy ăn mày, hihi".

Rồi khom lưng, hé mắt nhìn ra. Tuy nhiên chẳng thấy bóng dáng hai thằng con nít ấy đâu nữa. Đang ngó nghiêng tìm kiếm, bỗng thấy sau lưng có gì đó nhồn nhột, cô gái bèn quay lại thì " á " lên một tiếng, tay ôm ngực thở hắt ra, vì hai thằng bé lúc này đang đứng ngay sau lưng cô, ngửa mặt lên giơ tay khều khều vào lưng:

- Hai thằng quỷ này giỏi thế, sao tìm ra nhanh vậy!. Cứ như ma!. Làm tao sợ hết hồn!.

Bỗng một trong hai đứa bé bắt đầu cất giọng nói, tiếng nói kì quái cô chưa từng nghe thấy bao giờ, cứ như chúng nói vào một cái micro:

- Bây...giờ...đổi chỗ!. Đổi...chỗ...!.

- Cái gì vậy trời?. Đổi thì đổi, làm gì ăn nói rùng rợn vậy mấy ba?!

Cô bé nhón mắt cao giọng nói, chưa kịp làm gì, bọn chúng lại cắt ngang:

- Đổi...chỗ...đi...!.

Sau đó, hai đứa nhỏ giơ hai cánh tay của chúng lên, thẳng đuồn đuột như không có khớp, chuẩn bị tóm lấy cô bé. Toàn thân chúng bắt đầu tối sầm, phút chốc chỉ còn lại một màu đen xỉ phủ lên từ đầu đến chân, hai cái miệng rộng hoác trắng hếu hiện ra lờm chờm. Cô bé mắt trợn lên thất kinh, không hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mặt mình. Toàn thân run rẩy, hai tay ôm ngực thở hổn hển còn sắc mặt thì tái đi.

Cô lùi lại mấy bước, nhưng đằng sau là bụi tre gai góc, rậm rạp, làm gì còn đường lui. Không kịp suy nghĩ, cô đánh liều nhắm nghiền mắt, xô hai đứa bé cổ quái đang chặn phía trước ra cố sức chạy đi, chỉ muốn mở miệng kêu cứu nhưng không thể cất thành tiếng được. Hai đứa trẻ như một lớp sương mỏng xuyên qua người cô gái khi cô chạy vụt qua, không hề hấn gì. Chúng xoay ngược cái cổ ra đằng sau, chằm chằm nhìn cô, rồi đồng thanh rít lên:

- Đổi...chỗ...chỗ...!.

Âm thanh ghê rợn đó như va vào nhau, lặp đi lặp lại, dội đến tai cô bé, ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy hai cái bóng trẻ con đang đứng nguyên tại chỗ rặng tre, bốn cánh tay thẳng đuột vươn ra như muốn tóm lấy cô. Cô bé hoảng loạn, điên cuồng chạy thoát thân nhưng bất ngờ, thấp thoáng từ mé sông, con trâu nhà cô tự lúc nào đã mò lên bờ, nó đang chuẩn bị nhằm hướng cô lao đến. Ánh mắt nó đỏ ngầu, nước dãi nhiều xuống đất thành dòng, đầu nó cúi xuống, chĩa hai cái sừng cứng ngắc đen sì ra phía trước, hai chân trước cào cào xuống đất như lấy đà để chuẩn bị phóng vọt đi. Giây phút ấy, cô bé hồn phách bay lên mây, mắt trợn trừng, đồng tử căng ra, miệng há hốc, khuôn mặt đã chuyển sang trắng bệch vì sợ, cả thân người đứng sững lại chết trân tại chỗ. Đằng sau, tiếng nói ma quái của hai đứa trẻ vẫn như thổi vào sau ót:

" Đổi...chỗ...chỗ....mau...lên!".

Còn đằng trước là con trâu đã hoá điên đang hùng hục lao tới.

CHƯƠNG 33

QUỖY LINH NHI XUẤT HIỆN

Khanh đứng ở giữa dãy tre, chứng kiến toàn bộ cảnh tượng hãi hùng đang phơi bày ra trước mắt nhưng tuyệt nhiên không thể làm gì được. Lúc con trâu như mất đi kiểm soát, hồng hộc lao thẳng tới chỗ người con gái, nghe " phập " một tiếng chắc nịch, anh chỉ kịp nhắm mắt quay đầu đi hướng khác, không đành lòng nhìn những gì diễn ra tiếp theo. Những tiếng huỳnh huých của con trâu đang điên tiết dày xéo mặt đất xới lên tung toé, xen lẫn với tràng âm thanh thảm thiết, đau đớn của cô gái dội tới bên tai Khanh như có một lực sát thương ghê gớm.

Lòng ngực anh đã bắt đầu phập phồng, hơi thở gấp gáp. Đúng lúc đó, không gian kinh dị nhuộm màu chết chóc kia nhoè dần, chập chờn rồi vụt biến mất. Anh như từ chốn hư vô chơi vơi trong khoảng không gian vô định rồi rớt xuống, giật mình bừng tỉnh. Mở mắt ra, phía đối diện, vong hồn cô gái đứng lúc ngã vật ra đằng sau, khiến sợi chỉ đỏ căng ra, tình hình có vẻ nguy ngập. Hình bóng cô bé không còn ổn định nữa, cứ chập chờn, mờ nhạt dần. Cô hồn hển nói:

- Em...em... không trụ được nữa...Hai đứa trẻ kia...chúng đích thực đã hoá thành quỷ dữ...Vong phách em...đã bị chúng chiếm mất... mấy phần rồi...Em không thể thoát khỏi bàn tay chúng được....!.

- Cô yên tâm!. Là loài yêu nghiệt...ta nhất định không tha!. Ta sẽ cứu cô thoát khỏi sự khống chế của chúng!.

Anh vội vã nói trấn an cô bé, đồng thời bắt đầu kết ấn, niệm chú, gia tăng pháp lực hộ thể lên đài hoa sen, lập tức, một luồng khí

được truyền tới, khiến đài sen toả ra quầng sáng dễ chịu màu hồng nhạt, bao phủ lấy linh hồn cô gái trẻ. Cô gái sau khi hấp thụ luồng khí ấy, dường như khá hơn, bèn cúi lạy Khanh mấy cái, rưng rưng khóc, chỉ mong được về thăm nhà lần cuối. Khanh gật đầu chắc nịch:

- Được, ta sẽ giúp!.

Xong, an lại vung hai tay vận lực, tư thế nghiêm trang, miệng lầm rầm đọc "Thu hồn chú", chuẩn bị thu linh hồn cô gái trẻ vào một cái bình hồ lô mà cậu đang đeo bên hông. Bất chợt, từ đâu tới, những tiếng gió rít vang động qua bên tai, khiến cỏ lá bay xào xạc, những ngọn nến chao đảo. Khanh buộc phải dừng lại bài chú, đảo mắt ra hướng ngọn gió lạ vừa thốc tới. Chính là từ mấy cây dừa ngay hướng đối diện. Dây nến trắng được cắm dọc từ gốc cây dừa ngoài cùng đến phía đàn lễ ngọn lửa bắt đầu phập phù, chao nghiêng.

Một tiếng hét chói tai như đâm thủng màng nhĩ dội tới, sau đó, từ phía ngọn dừa, có hai cái bóng u linh hiện ra, thoắt cái chúng lao vút xuống bay là là phía dây nến trắng rồi phóng tới đình xông vào lễ đàn. Cậu Khanh đã có tính toán trước, định chờ khi hai cái bóng đen kia tới gần chỗ cọc tre có yểm bùa cuối dây nến thì sẽ vận lực, giải phóng năng lượng trong tám đạo bùa, khiến chúng phát nổ. Cậu nín lặng chờ đợi. Khi hai cái bóng như luồng khí đen hắc ám chuẩn bị bay tới cái cọc tre, Khanh chớp lấy thời cơ, vung hai tay tạo thành thế Kim Cang, kinh lực nổi lên, cậu hô to một tiếng đánh thép:

" PHÁT! ".

Pháp ấn từ hai ngón tay kiết chặt trở thẳng vị trí lá đạo bùa dán trên cọc truyền tới một luồng sáng ngoằn ngoèo như tia sét khiến nó bay phập phới và bắt đầu phát sáng, toả ra những tia phổ quang li ti rồi bất ngờ nổ tung. Một tiếng " ầm " vang dội truyền tới, sức công phá của đạo bùa quả thực lợi hại, hất tung cái cọc tre đang cắm sâu dưới đất bay lên không trung, xoay mấy vòng rồi rớt xuống. Tất cả đều nín lặng chờ đợi. Lễ nào hai vong quỷ nhĩ kia đã bị tan thành xác pháo?!

Lúc bấy giờ, ông tôi đang ngồi cách chỗ cậu Khanh một đoạn, căng mắt chăm chú theo dõi diễn biến trận pháp, trong lòng chộn rộn không yên. Chỉ thấy cậu ấy rung chuông, miệng thì lầm rầm vận lực mấy cái, rồi ngồi im lìm như tượng hồi lâu, sau đó thì rùng mình

mở mắt ra. Cách chỗ ông ngồi, con vàng cũng đi qua đi lại, nó sửa lên liên miên, nhưng dường như cậu Khanh lúc này không còn bị ảnh hưởng bởi những tiếng động bên ngoài nữa. Bỗng, cậu ấy gõ mình hô vang một tiếng thì liền ngay sau đó có tiếng nổ lớn ầm ầm vang dội như sấm khiến ông giật nảy mình, con vàng cũng tru lên một tràng. Trong giây lát chỉ nhìn thấy cái cọc tre đóng cuối dãy nền trắng bất ngờ văng lên cao vun vút rồi rơi xuống. Ông tôi thất kinh, mắt trợn trừng, miệng há ra nhìn theo. Cứ nghĩ là do bọn quỷ nhì làm, không nhìn được hấp tấp hỏi vọng qua:

- Cậu Khanh, cậu có sao không?. Có phải bọn quỷ nhì kia bắt đầu phá phách không?.

Cậu Khanh vẫn đang ngồi nghiêm trang, tập trung điều hoà nguyên khí. Nghe ông nói, mới sực nhớ ra điều gì bèn lên tiếng đáp trả:

- Cháu không sao!. Chú H, chú lấy bọc giấy cháu đưa ban nãy ra dùng đi. Cho vào lòng bàn tay hít vào mũi, ban đầu sẽ cảm thấy hoa mắt, đau đầu nhưng không sao đâu. Rồi chú sẽ rõ!. Xong xuôi, lại tập trung thiền định.

Ông tôi nghe những gì cậu Khanh nói, liền y lời làm theo, cuống quýt tìm trong túi quần lôi ra bọc giấy nhỏ, mở ra, bên trong hiện ra một thứ bột tím tím, lại có ánh lấp lánh. Ông đưa lên sát mũi nhẹ nhàng hít vào. Lớp bột mỏng mịn nhẹ tênh bay vào khoang mũi khiến ông hắt xì mấy cái. Bột khí li ti nhanh chóng len lõi vào sâu trong từng giây thần kinh não bộ, làm ông bắt đầu quay cuồng. Hai mắt tối sầm lại, nổi cả đom đóm. Tiếp sau đó, ngay giữa trán, hai bên thái dương và đằng sau gáy truyền tới cơn đau nhức kì lạ, ông ôm đầu nhăn nhó. Cảm giác như có thứ gì đó đang xé toạc vầng trán ông để chui ra vậy. Ông tôi vật vã một hồi rồi cũng dần dịu lại, mở mắt ra, lúc này cảnh tượng phía trước mặt đã không còn giống những gì ông thấy ban nãy nữa.

Ở đằng kia, cậu Khanh đang xếp bằng thiền định, trước mặt cậu là hình dáng một cô gái như ảo ảnh đang ngồi trên đóa hoa sen, vẻ mặt sợ hãi. Còn phía dãy nền gần bụi tre có mấy cây dừa, dường như có thứ gì đó đang chờn vờn như luồng khí màu xám đen ma quái. Chúng nhanh chóng tụ lại tạo thành hình hài méo mó. Mắt ông mở to, miệng lắp bắp:

" Chúng....chúng nó kia rồi...!".

CHƯƠNG 34

KHAI MỞ KẾT GIỚI

Cậu Khanh ngồi gần đó cũng đã trông thấy bóng dáng hai con quỷ nhi. Quả thực khó đối phó, cú nổ vừa nảy của tấm đạo bùa bị phong ấn năng lượng không thể giết chết được chúng mà chỉ khiến chúng suy yếu đi trong giây lát. Lúc này, bọn chúng đang thi nhau bay là là xuống mặt đất để hấp thụ âm khí, có lẽ sẽ mất chừng một lúc. Tranh thủ lúc ấy, Khanh quay sang nói với hồn ma cô gái:

- Thừa lúc bọn chúng đang suy yếu, cô mau tập trung. Ta sẽ dùng chú mở đường dẫn cho cô vào chiếc hồ lô bát tiên này. Cùng với lời chú, khi ở trong đây, vong phách cô sẽ từ từ được hội lại. Khi nào xong việc, linh hồn cô được tự tại, hãy trở về nhà báo mộng cho mẹ cô, bảo gia đình chuẩn bị lễ lạt đem lên chùa Đông Nam nương nhờ cửa Phật, ngày ngày được nghe kinh siêu độ, cô sẽ nhanh chóng được siêu sinh. Đã rõ chưa?!

- Dạ, em hiểu rồi ạ!. Đa tạ ngài đã cứu giúp!. Ơn này em không bao giờ quên.

Cô gái cúi gập người lạy Khanh mấy cái, nước mắt rưng rưng.

- Việc cấp bách, đừng chậm trễ nữa, đi mau!.

Dứt lời, Khanh bắt đầu niệm chú ngay, lời chú tuôn ra, xuất hiện một cầu vòng ngũ sắc rực rỡ tạo thành hình cái cầu bắc từ đài hoa sen đến miệng chiếc bình hồ lô. Cô gái khẽ rung mình một cái trở thành quang sáng thanh khiết bay men theo cầu vòng chui vào trong chiếc bình. Chiếc bình nhỏ vừa hút lấy linh hồn cô bé thì sáng lên ở đáy rồi tắt ngay. Cậu Khanh đẩy nắp bình lại. Đâu đây còn văng vẳng một giọng nói nhẹ như mây của nữ nhi:

- Tên em là....Hương...!.

Nhưng cậu Khanh lúc ấy đã không còn để tâm nữa, cậu nhanh chóng lấy lại tư thế, quan sát động thái hai con quỷ hài nhi kia. Chúng lúc này đã sắp sửa hoàn thành giai đoạn phục hồi quỷ khí đã mất mát, hình thù ngày một rõ hơn. Một điệu cười the thé rùng rợn phát ra từ hai cái miệng luôn ngoác rộng, máu đen rỉ ra từ kẽ răng. Giọng cười của chúng đã trở nên quỷ quyệt hơn xưa rất nhiều. Hình dáng cũng trở nên to lớn bội phần.

Đã đến lúc quyết trận sinh tử với hai con quỷ rồi. Cậu Khanh toàn thân thả lỏng, ngồi xếp bằng vận thể kiết giới, đã thông các huyết mạch để chuẩn bị khai mở nội lực từ bên trong. Đối phương không rõ sức mạnh ra sao nên không thể khinh xuất, cần chuẩn bị kỹ càng về mọi mặt. Sau khi vận khí xong xuôi, cậu Khanh quay sang dùng ánh mắt giao thức với ông tôi:

- Chú H, cháu cần thời gian khai mở kết giới, chú mau ra lệnh cho vàng tới phân tán sự tập trung của bọn yêu ma. Nếu không sẽ không kịp!.

Ông tôi đang tập trung quan sát động tĩnh kì quái của hai con quỷ nhi chột trong đầu xuất hiện một giọng nói âm vang, liền giật thót mình:

" Giọng nói này....chẳng phải của...."

Rồi tròn mắt quay sang phía Khanh, thì thấy cậu ấy cũng đang hướng ánh mắt sang phía mình, miệng không thấy động đậy, chỉ khẽ gật đầu một cái. Tình thế cấp bách, ông tôi cũng nín lại sự tò mò về cái thuật truyền đạt ý nghĩ huyền diệu kia, gật đầu đáp lời:

- Được!.

Rồi ông quay về phía con vàng đang chộn rộn nhảy chồm lên sửa liên miên ở đằng xa giọng danh thép ra lệnh:

- Vàng!. Mau ra ngăn cản chúng hút âm khí!.

Vàng đang chăm chú nhìn bọn quỷ linh, nghe tiếng ra lệnh của chủ, nó quay ngoắt đầu lại nghe ngóng, chừng như đã hiểu, nó ngay lập tức nhe nanh gầm gừ, bộ mặt đổi sang vẻ hung tợn, phục hai chân trước xuống chuẩn bị lao tới chỗ có hai luồng khí đen kịt đang vùn vù. Phía này, cậu Khanh đã nhìn thấy, liền bắt đầu chuẩn bị việc khai mở kết giới.

Ranh giới phân cách giữa kết giới và không gian xung quanh chính là vòng tròn lớn bao bọc khu vực đang thi lễ được rải bằng muối trắng. Muối từ xa xưa đã được cổ nhân xem như sự kết tinh

của Thiên - Địa, mang trong mình nguồn năng lượng thuần khiết, có thể phân tách, tụ hợp một cách linh hoạt. Lại có sự tương tác với các yếu tố năng lượng khác tồn tại trong trời, đất. Dùng muối để tạo kết giới, chính là kế sách đơn giản mà lợi hại, có thể xoay chuyển Càn Khôn, tạo nên không gian bất nhu bất cương, từ đó mà tùy ý thay đổi các trận pháp diễn ra bên trong nó. Đây lại là thứ khắc tinh của yêu ma, quỷ quái, có thể gây sát thương cho chúng ở một mức độ nào đó. Nếu được hấp thụ một nguồn năng lực lớn thì có thể nhốt bọn ma quỷ u linh, không cho chúng thoát ra ngoài.

Cậu Khanh bấy giờ đã bước vào thế triển khai thần pháp, khai mở các luân xa linh thiêng để kết nối với không gian vô hình. Người Khanh tọa thiền như tượng, mi tâm bất động, thần thái uy nghiêm. Chỉ có hai cánh tay rần rỗi là không ngừng kết hợp với nhau tạo nên những thế ấn huyền ảo vô vi. Mỗi khi cậu thay đổi một tư thế thiền định lại vẽ nên một thế ấn mới, xung quanh mỗi vị trí trên cơ thể liền tỏa ra luồng ánh sáng như vàng hào quang nhàn nhạt, xuất phát từ đỉnh đầu xuống vàng trán, truyền qua cuống họng xuống hai bả vai và lồng ngực rần chắc, tụ lại ở khoang bụng rồi rẽ nhánh chạy dọc xuống hai chân, dừng lại ở hai cổ chân. Điều ấy khiến xung quanh người Khanh tỏa ra những luồng sáng như ngũ sắc, đỉnh đầu có ánh sáng tím hồng, trước trán có ánh sáng thiên thanh như nước biển, ở lồng ngực phía quả tim lại tỏa ra một vàng sáng xanh lục nhàn nhạt dung hoà, dưới cơ bụng dẫn xuống hai cổ chân là thứ ánh quang vàng kim sáng chói, đậm dần như lửa đỏ thắm bao phủ hừng hực.

Lúc này, Khanh như hiện thân của vị Bồ Tát Kim Cang Tát Đỏa trí tuệ cao siêu. Quá trình khai mở những luân xa xong xuôi, cũng là lúc thần thức của Khanh dung hoà làm một với những trường năng lượng đang bao phủ trong không gian. Lớp không khí bên trong vòng tròn bằng muối như xoay chuyển, nghe có tiếng u u khe khẽ bên tai.

Ông tôi còn cảm nhận được những hạt hơi nước li ti man mát đang bay lên lơ lửng. Từ những hạt muối trắng đục, chúng dần đổi màu chuyển sang trong suốt như tinh thể, những hạt siêu vi bay lên dày đặc, liền lúc đó, Khanh đổi tư thế, giơ hai tay lên cao rồi vòng xuống, những ánh sáng ngũ sắc từ các điểm trên cơ thể bắt đầu di chuyển chạy về hướng hai lòng bàn tay đang kết Pháp Giới Ấn, tụ lại thành một cầu sáng đa sắc rực rỡ, lúc mờ lúc tỏ. Khanh vận kinh

lực, phát nguồn năng lượng hỗn quang ấy ra tứ phía, chỉ giây lát sau, từ vòng tròn tinh thể dần hình thành một lớp màng ảo ảnh huyền diệu, có màu sắc trong suốt lại loang lổ những vân màu khác nhau. Nhìn xa, y như một cái bong bóng xà phòng khổng lồ đang hắt ra những tia sáng chói loà vậy.

CHƯƠNG 35

TÁI ĐẦU

Khi quá trình khai mở đang diễn ra, lớp tường trong suốt đang dần hình thành phủ kín một không gian rộng lớn bao gồm đàn lễ, cậu Khanh, ông tôi, con vàng và hai con quỷ linh kia bên trong thì hai con quỷ nhi bắt đầu phát hiện ra sự việc, bởi chúng cảm nhận được nguồn khí âm đang giao động trở nên bất ổn. Lại bị con chó từ đâu nhảy xổ ra cản quấy, hai con quỷ nhi trở nên hung dữ, gầm rú vang trời. Lúc thì thét lên the thé chói tai, lúc lại ồm ồm như linh quái.

Con vàng bấy giờ nghe theo lệnh ông nội phóng ra chỗ hai con quỷ nhi, bắt đầu lao vào tấn công chúng. Nhưng vì khoảng cách cản trở, một dưới đất một trên không, vàng vài pha đớp hụt mặc dù đã co hai chân sau quật cái đuôi dài nhảy bật lên cao. Từ trong đáy mắt nó bắt đầu hắt ra hai tia sáng như lửa, chót đuôi cũng dần loang ra một quầng sáng cam đỏ rực. Vàng nhe nanh gầm gừ, ánh mắt hung tợn, không một tia sợ sệt, móng vuốt đen xì, dài sắc bầu vào mặt đất. Nó lại bật lên giơ chân trước tát vào thân thể hai con yêu một nhát dứt khoát, như thể cách tấn công của một con hổ dũng mãnh thay vì của loài chó.

Hai con quỷ nhi cũng không ngồi yên chịu đòn tấn công từ con vàng, chúng gào rú bắt đầu trở mình ra đòn tàn ác mong kết liễu được con chó đáng ghét để nhanh chóng thoát ra khỏi vòng kết giới đang chuẩn bị hoàn thành kia. Nếu bị nhốt trong vòng tròn này, chúng xem như mất đi một nửa tự tại, không thể thoải mái thu hút âm khí, tụ dồn quỷ khí mà lớn mạnh được. Chúng biến thành hai con mèo đen xì với thân thể to lớn như hắc báo phóng xuống mặt

đất bao vây con chó lại. Con vòng trước mặt, con quàng sau lưng, chực chờ sơ hở để nhảy xổ vào. So với hình dáng lần chạm mặt trước thì lần này, cơ thể của hai con mèo kia đã to gấp rưỡi. Con chó đứng ở giữa chỉ giống con mèo nhà nhỏ bé giữa bầy thú hoang. Ông tôi chứng kiến cảnh ấy, bụng lại thêm lo lắng cho con chó, ông không muốn con Vàng bị thương đâu chỉ là một vết rách da, bèn nhân nhó ngo nghiêng, cất lời nhắc nhở:

- Vàng, cẩn thận!

Con chó đang lừ mắt chăm chú theo sát mọi hành động của hai con mèo tinh, cảnh giác tột độ, chót đuôi nó phùng lên một ngọn lửa âm trung, khiến bọn mèo đen tản ra đôi chút, réo lên liên hồi. Rồi bất thình lình, con đứng phía trước mặt Vàng há to miệng, từ hàm trên, hai cái răng nanh vốn đã dài của nó đang ngày càng dài thêm ra, chốc lát đã dài hơn nửa gang tay rồi, cứ như hai cái ám khí sắc lẹm thò xuống. Con mèo tinh nhảy phốc một cái bay qua đầu con Vàng, quay ngoắt đầu lại ngoạm một miếng vào đuôi sau con chó nghe phập một cái. Vàng bị trúng chiêu nó gào lên quay đầu cản trả rồi lựa thế quật cái đuôi vào thân con mèo vừa bay qua đầu, nhưng con mèo đã nhanh nhẹn tránh được. Ông tôi nhìn con Vàng bị trúng cú ngoạm đó, không nhìn được thương xót la lên thất thanh:

- Trời ơi Vàng!. Cẩn thận!

Khanh cũng nhìn thấy cảnh ấy, liền bậm môi gồng mình thi triển pháp lực nhanh hơn, chỉ còn chút nữa thôi là bức tường kết giới sẽ hoàn chỉnh. Con vàng tuy bị trúng một nhát cắn nhưng nó không hề suy xuyến ý chí, liền quay lại lao vào đáp trả bằng những cú tát vun vút của chi trước, lại dùng cái đuôi đỏ lửa của mình để tự vệ, đám mèo bèn đảo quanh chưa dám lao vào. Chỗ đuôi con chó bị răng nanh bọn mèo ma kia cắn vào giờ đang sưng to và tạo thành hai cái lỗ tròn sâu hoắm.

- Bọn quỷ này toàn thân đều là chất độc!. Phải nhanh chóng trị thương cho con chó mới được!.

Khanh nghĩ thầm. Cậu đưa hai tay kết ấn, chấp lại trở lên trời, kinh lực nổi lên, từ không trung xuất hiện một đạo lửa rừng rực, Khanh miệng hô vang một chữ "NHẬP", tức thì đạo lửa biến thành một ký tự bằng chữ Phạn nhanh chóng tủa ra nhập vào bức tường của kết giới, khiến nó sáng lên như phát quang. Trên vòng tròn lớn bằng muối nằm trên mặt đất, lúc này lan toả ra những vân tròn một

cách đều đặn từ tâm. Cậu Khanh sau đó nhẹ nhàng đảo tay xuống, lồng ngực nhấp nhô đều hoà nguyên khí, cuối cùng cũng đã hoàn tất việc khai mở kết giới rồi.

Bây giờ, bọn mèo kia có muốn thoát ra thì cũng đã muộn. Chúng dường như cũng nhận thấy điều đó, liền sục sôi giận dữ, quỷ khí bắt đầu phát tác ra hừng hực, những luồng khí đen kịt bắt đầu vùn vụt trong không trung. Con vàng thì vẫn đứng trong vòng vây của bọn chúng, một con mèo lại lao vút qua, giò móng vuốt xẹt qua người con chó rồi đáp xuống. Vàng lẹ làng né được, thuận thế dùng đuôi lửa âm dương quét qua thân địch thủ, ngọn lửa chỉ mới lém qua phần da của một con trong số chúng, mà nó đã bắt đầu kêu lên ghê gớm, có vẻ như đau đớn lắm, chỗ da bị lửa xoẹt qua bắt đầu bong tróc một mảng lớn, lộ ra lớp thịt tím đen nhầy nhụa, tanh tưởi.

Con mèo còn lại thấy vậy gào lên giận dữ, gầm gè, cào cào lớp đất dưới chân, chuẩn bị nhảy xổ vô tấn công Vàng. Con mèo chúm hai chân trước xuống, hai chân sau đứng thẳng giò cái đuôi đen xì về phía trước, luồng tà khí bắt đầu tụ lại ở chót đuôi khiến nó cứ dài ra như gậy Thiết Bàng của Tề Thiên Đại Thánh trong truyền thuyết. Con mèo xoay tròn cái đuôi dài ngoằng vun vút xé gió như cái roi da, quất vào vị trí con chó đang đứng, vàng thấy thế nhảy qua nhảy lại tránh né, được mấy hồi, thân thủ nó dường như có phần chậm hơn, có lẽ do vết cắn trên đùi bắt đầu trở nên đau nhức. Khanh đang ngồi thiền toạ nuôi dưỡng nguồn chân khí bên trong cơ thể, chuẩn bị bước vào cuộc chiến tiêu diệt hai con quỷ linh kia, lúc này mới dùng " thần giao cách cảm " giao thức với ông tôi:

- Chú H, chú nói Vàng cẩn thận, chuẩn bị tìm cách quay lại vị trí cũ. Cháu sẽ yểm trợ!.

Ông tôi bụng đang bộn chồn không yên, đang lo lắng cho con chó thì lại nghe thấy giọng cậu Khanh truyền tới, ông bèn gật đầu nói vọng ra chỗ con Vàng ngay:

- Vàng!. Chuẩn bị quay về vị trí, không cần đối phó với chúng nữa!. Mày bị thương rồi!.

Rồi ông giò tay chỉ về phía cái cọc tre. Con vàng vĩnh tai nghe thấy lệnh của ông, nó đảo mắt nghĩ cách thoát ra khỏi vòng vây khốn của hai con mèo. Bỗng từ đâu, một tia sáng đỏ rực nhằm hướng ba con vật rẽ gió vun vút phóng tới.

CHƯƠNG 36

ĐỨC DƯỢC SƯ LƯU LY QUANG VƯƠNG

Từ trên cao bất ngờ phóng tới một sợi dây xích sáng chói như kim loại bị nung đỏ, nhằm hai con mèo kia mà quất xuống. Hai con mèo hơi bất ngờ, chỉ kịp tản ra để phòng ngự để lộ ra khe hở, vàng thu mình nhảy phốc một cái qua đầu một con, chạy lại chỗ cái cọc tre khi nãy. Cậu Khanh lúc bấy giờ mới dùng hai tay kết ấn để điều khiển sợi xích kim kia, miệng cất tiếng răn đe:

- Ma quỷ phương nào, cứ sao không chịu siêu sinh lại ẩn nấu chốn dương gian, hại người gây tội ác. Có biết nghiệp càng chồng nghiệp hay không?. Còn không mau đầu hàng, ta sẽ cầu xin Thần Phật tha cho một con đường mà siêu thoát!.

Hai con mèo nhảy qua nhảy lại tránh né sợi xích kim, nghe thấy những lời ấy từ người thanh niên, liền nhe răng giơ vuốt khè ra mấy tiếng thách thức về bất phục. Cậu Khanh liền bậm môi, cơ gân nổi lên, hằm hằm nói:

- Yêu nghiệt!. Không biết đường sám hối, vậy đừng trách ta không nương tay!. Hự!.

Dứt lời, vận lực thu sợi xích kim về, hít một hơi dài vào rồi từ từ thở ra, hai cánh tay tạo thế kiết già, lòng bàn tay một hướng lên trên thì lên một hướng xuống dưới, chuẩn bị tung pháp chú tiếp theo. Cùng lúc đó, ngồi cách một đoạn ông tôi đang lo lắng quan sát con chó. Biểu hiện nó có vẻ khác lạ, không còn háo hức đi loanh quanh cái cọc hay nhảy chồm lên sủa vang như ban nãy nữa. Nó nằm ẹp xuống đất, gác mõm lên hai chân trước, ánh mắt không còn tỉnh táo, bên cái đuôi in hai dấu răng nanh giờ đã có máu đen rỉ ra, vết thương

ngày càng trầm trọng. Ông nhăn nhó, e rằng tính mạng con chó đang nguy ngập bèn quay mặt về phía cậu Khanh nói to:

- Cậu, cậu Khanh ơi!. Vết thương con Vàng nặng lắm!. Xin cậu nhanh tay cứu giúp cho!.

Khác với cậu Khanh, ông tôi chỉ là một người phàm tục, không thể dùng " thần giao cách cảm " để liên lạc với cậu ấy được. Chỉ có Khanh mới có thể chủ động giao thức với người khác bằng pháp lực của mình mà thôi.

Cậu Khanh đang nghĩ cách đối phó với hai con quỷ nhi thì nghe ông em nói vọng qua, bèn dừng lại nhìn về chỗ con Vàng. Ánh mắt nó từ nâu thẫm đang dần chuyển sang một màu đỏ như máu, răng nanh và móng vuốt bắt đầu dài ra rất nhanh, lông dựng đứng lên. Nó khễ gầm gừ trong cuống họng, nhưng tiếng gầm gừ này giống như không phải của con Vàng nữa, mà là tiếng của một loài quỷ thì đúng hơn.

- Chết tiệt!. Bị nhiễm tà khí rồi!. Kiểu này quỷ biến như chơi, lúc đó e rằng một mình mình khó đối phó lại với ba con quỷ!. Cần phải tách chúng ra rồi hành động!.

Hai mắt Khanh tựa như ánh gương đảo qua đảo lại phía trước mặt, dường như đang suy nghĩ lung lắm. Anh lại vận lực vào ngón tay trở, miệng lầm rầm niệm thần chú Bồ Tát Kim Cang Thủ, chính là lời thỉnh cầu quyền năng diệt trừ yêu ma từ lời thần của ngài. Khi ngón trở của cậu sáng lên ở đầu ngón, liền đưa tay họa hình trong không khí, nét tay phóng khoáng ngang dọc, tạo ra một Thiên Lô Vồng sáng chói, hắt ra những làn điện quang như sét giạt. Câu chú tuôn chảy trong tâm thức nhanh chóng khiến Thiên Lô Vồng ấy phát ra lớn hơn, bay lên cao xoay chậm chậm.

Đúng lúc đó, cậu Khanh lại chỉ hai ngón tay vào tấm lưới lớn đang xoay trên cao kia rồi hạ một đường xuống dưới. Ngay lập tức, cái Thiên Lô Vồng tức khắc nhả hai con mèo đen ập xuống, chúng không kịp tránh né, bị cái lưới úp lên thân thể, kêu réo đình tai. Những ô lưới sáng chói chạm vào da thịt chúng chỗ nào lại phát ra tiếng "xèn xẹt" như điện chồ ấy. Bọn quỷ linh bị mắc kẹt trong Thiên Lô Vồng, tạm thời chưa thoát ra được, ra sức vùng vẫy. Nhân cơ hội đó, Khanh quay qua chuẩn bị trị thương cho con Vàng.

Cậu ngồi với dáng vẻ cung kính, miệng niệm một câu thần chú bằng tiếng Phạn, tay kết ấn Kim Cang Liên Hoa. Niệm hồi lâu, từ

trên bầu trời có tia sáng xé rách tầng mây rơi xuống vị trí chỗ cậu Khanh đang ngồi. Vàng hào quang vàng kim ấy xuyên qua lớp kết giới, toả ánh sáng lung linh huyền ảo. Sau đó, bóng dáng một vị thần to lớn hiện ra. Vị ấy ngự toạ trên một đài sen lớn, thân khoác áo cà sa vàng kim, khuôn mặt hiền hoà, dáng vẻ khoan thai. Trên tay ngài cầm một chiếc lọ nhỏ, tay còn lại tạo thế kiết già.

Ông tôi nhìn thấy cảnh ấy, phải nói là từ thuở cha sinh mẹ đẻ cho đến giờ, đây là lần đầu tiên được chiêm ngưỡng vẻ đẹp linh thiêng của nhà Phật, không khỏi bủn rủn tay chân, dụi mắt mấy lần, rồi cũng cúi sấp đầu kính cẩn vái lạy ngài, miệng lầm rầm bốn chữ: "A Di Đà Phật!". Khanh lúc bấy giờ lại tiếp tục nhắm mắt, mặt hướng lên phía vị thần đang ngự toạ, chấp tay cung kính niệm tâm.

Không biết như thế nào nhưng khoảng chừng vài phút sau, phía trên bầu trời nơi có vị thần nhà Phật toạ thiền, ngài dùng một tay đang kiết già vẫy nhẹ một cái, một giọt nước long lanh, tinh khiết như ngọc lưu ly từ trong chiếc lọ nhỏ trên tay còn lại bay lên rồi chậm chậm rơi xuống đúng chỗ con vàng đang nằm mê man. Giọt nước nhỏ "tóc" một tiếng vào khoé mõm đang nhe ra gặm gừ của nó rồi biến mất. Cậu Khanh nhanh chóng đổi thế kết ấn, vẽ mặt thành khăn, hơi cúi đầu, trong tâm niệm cất lên sự biết ơn, đa tạ sự cứu rỗi chúng sinh của ngài.

Vị thần ngự trên cao, vẻ mặt vô vi, hai ánh mắt mở khe khẽ nhưng ẩn chứa sự thâm sâu, có thể nhìn thấu được tâm can của vạn vật, khoé miệng ngài hơi cong lên, rồi khoát tay một cái, đài sen vàng xoay chậm chậm, bóng vị thần lập tức bay lên xa dần rồi khuất sau những đám mây, ánh sáng vàng chói loà vẫn còn xuyên qua tầng mây, đọng lại những tia sáng lấp lánh. Lúc này, ông em mới từ từ ngẩng đầu lên, quay sang hỏi cậu Khanh:

- Đó là thần thánh phương nào vậy Khanh?. Tôi thật không dám tin vào mắt mình nữa!. Linh thiêng quá!.

Cậu Khanh lúc này mi tâm vẫn đang nhắm lại, thiền định, cậu dùng giao thức nói với ông tôi:

- Đó là đức Phật Dược Sư chú ạ!. Cháu đã thỉnh cầu ngài dùng cam lộ để cứu chữa vàng!.. Cam lộ lưu ly của đức Dược Sư có thể làm tiêu tan mọi đau khổ, phiền não và bệnh tật của chúng sinh. Kể cả quỷ khí, tà khí hắc ám, gieo rắc sự lây nhiễm chết chóc!.

- Ra là vậy!. Nam Mô A Di Đà Phật!. Con cảm tạ đức Phật Dược Sư đã cứu giúp cho chúng con!.

Ông chấp hai tay lại trong bụng làm rằm khăn vái thêm lần nữa!. Lúc này cậu Khanh đã nhanh chóng quay lại xử lý hai con quỷ linh kia. Những mắt lưới từ chiếc Thiên Lôi Vồng không ngừng phát ra những lần phổ quang chứa sức mạnh của Lôi thần, cọ vào thân thể bọn quỷ khiến chúng dẫy dụa đau đớn, càng ra sức dùng quỷ khí xé toạc các mắt lưới để thoát ra. Nãy giờ lo dồn linh lực cho việc cứu chữa con chó nên Khanh không thể trì chú ra tăng pháp lực lên Thiên Lôi Vồng được.

Lúc này, những luồng khí đen kịt bao quanh hai con quỷ linh đã bay lên vòng quanh những mắt lưới rồi xiết lại như một thứ axit ăn mòn, lát sau đã khiến vài mắt lưới đứt ra. Ngày càng có nhiều mắt lưới hình vuông bị bọn quỷ linh xé rách. Cậu Khanh đang tập trung linh lực thì bất ngờ, hai con quỷ linh kia ngửa cổ rống lên một tràng ghê rợn, khí đen từ đâu hội tụ lại xiết chặt cái Thiên Lôi Vồng đã suy yếu rồi xé toạc nó ra nghe " xẹt " một tiếng. Lập tức, cậu Khanh đang ngồi thủ thế liền bị bật ra đằng sau một cái, như có một lực vô hình vận vào người cậu vậy. Khanh khẽ " hự " một tiếng, nhanh chóng gồng mình lấy lại tư thế, dùng hai tay kiết ấn điều hoà lại chân khí. Cái Thiên Lôi Vồng bị xé rách sau đó rã ra thành trăm ngàn mảnh có ánh sáng vàng rồi dần dần tan trong không trung.

CHƯƠNG 37

NGÀN CÂN TREO SỢI TÓC

"**K**ì lạ quá!. Bọn quỷ linh nhi này càng đánh càng mạnh!. Quỷ khí của chúng giờ còn nhiều hơn trước!. Một mình mình chủ trì trận pháp, nếu kéo dài e rằng không có đủ linh lực đấu lại. Nếu lần này thất bại, không những khiến chúng mạnh thêm mà đến tính mạng cả đám cũng không giữ được!.

Cậu Khanh trong bụng thầm lo lắng. Ánh mắt hằm hằm nhìn về phía hai con quỷ linh vừa thoát ra. Cậu đang tìm cách để đối phó, chỉ có thể thành công, không được phép thất bại - đó là lời giáo huấn ông nội truyền thụ cho cậu. Trước mắt cần phải nhanh chóng lấy lại nguyên khí.

Thế nhưng, tình hình có vẻ cam go hơn tính toán rất nhiều, thực tế là bọn quỷ nhi kia đâu phải ngu ngốc mà cho người thanh niên thời gian để chuẩn bị. Chúng gầm rú lao vào hành động ngay, chính là nhằm vào ông nội tôi. Vì trong ba kẻ thì ông tôi là người yếu nhất, dễ bề hạ gục hơn hai kẻ còn lại là cậu Khanh và con Vàng. Chỉ cần giết được ông thì quỷ khí của chúng sẽ lại được gia tăng thêm bội phần.

Chúng ngay lập tức rú lên những tràng the thé man dại, ngày càng trở nên dã ác hơn, từ hai thân báo liền biến thành đám mây đen kịt vùn vủ lao tới chỗ ông đang ngồi. Ông tôi không kịp nhận ra điều gì, chỉ thấy đột nhiên có một dải khí tối đen đang vùn vút phóng về phía mình, trợn mắt lên không kịp kêu lấy một tiếng. Điều ông kịp làm duy nhất là đưa hai tay lên che chắn trước mặt, đầu hơi cúi xuống. Chừng mấy giây trôi qua, không biết là mình còn sống hay đã chết, ông đang nhắm chặt mắt mới từ từ mở hé ra, nhìn ngó

thân thể mình. Bất giác ông há miệng lên kinh ngạc, một vòng tròn màu vàng kim nhàn nhạt đang bao quanh chỗ ông ngồi, chặn lại dải khí hắc ám vừa phóng đến ban nãy. Chung quanh ông, năm chiếc cốc có hình dáng thẻ bài đang phát sáng, tạo ra một lớp tường kim quang bảo vệ ông khỏi sự tấn công của bọn quỷ linh nhi.

Chợt ngó sang phía đằng kia, ông thấy cậu Khanh đang làm động tác thi triển pháp chú, tác động pháp lực lên năm chiếc đạo bùa dán trên năm cái cốc gỗ có khắc ký tự cổ đồ thẳm, kích hoạt nguồn năng lượng bị phong ấn trong nó. Ông vội liền nói vọng qua:

"Cảm ơn cậu!".

Về phần con Vàng, sau khi được tiếp nhận giọt cam lộ lưu ly từ đức Phật Dược Sư, nó nhanh chóng thanh tẩy được toàn bộ tà khí xú uế từ phát căn ban nãy của con mèo đen đã hoá báo, đang dần dần hồi phục. Cũng nhìn thấy cảnh tượng ông nội tôi xem bị bọn quỷ linh hại chết liền nhảy chồm lên sửa vang dữ dội. Ông bèn cất giọng trấn an nó:

- Vàng, ở yên đó!. Tao không sao!. Không được manh động!.

Bọn quỷ nhi không thể xuyên qua bức tường kim quang kia, cứ chờn vờn xung quanh vòng tròn đang bao phủ lấy ông, rít lên the thé. Lại biến thành hai con hắc báo lao vào dùng đuôi và móng vuốt cào cấu bức tường trong suốt nhưng lợi hại đó.

Chúng mới chỉ chạm vào một cái, lập tức bị phản ngược lại, bị hất văng ngược về phía sau, càng gia tăng lực lên bao nhiêu chúng lại càng bị phản trở về bấy nhiêu. Trong lúc chúng còn đang loay hoay với bức tường kim quang, cậu Khanh phía bên này đang ngồi toạ thiền, nhắm mắt tập hợp linh lực. Giao chiến với hai con quỷ bấy lâu, lại phải dùng khá nhiều linh lực để triệu hồi đức Dược Sư, nguyên khí của cậu đã vơi đi ít nhiều, không thể kéo dài thêm được nữa. Khanh trầm ngâm suy tính:

" Có lẽ phải nhờ đến ngài ấy thôi, không còn cách nào khác!."

Nói là làm ngay, cậu bắt đầu bước vào thi triển pháp ấn, cánh tay lại gồng lên, khoang bụng hóp lại, chuẩn bị gia tăng linh lực vào ấn chú để triệu hội đức Phật Mẫu Chuẩn Đề. Chỉ có đức Mẫu của chư Phật linh thiêng mới đủ từ bi hỷ xả, bao dung mà thu phục, thuần hoá hai vong hồn hài nhi đã hoá quỷ này!. Trước tiên Khanh kết ấn Tam Muội Gia, hai bàn tay chắp lại, hai ngón cái dựng thẳng lên. Sau đó, lại đổi tư thế ấn, niệm chú Kim Cang Liên Hoa, hai lòng

bàn tay chụm lại như cánh hoa sen, cất lời chú cung kính dâng lên chư Phật và các vị Bồ Tát.

Đúng lúc cậu chuẩn bị chuyển sang niệm bài chú Chuẩn Đề thì bất ngờ, có hai cái bóng đen từ đâu bất ngờ đổ ập tới định đánh lén Khanh từ đằng sau lưng. Cậu lẹ làng dừng lại bài chú, ngay lập tức đổi tư thế gồng vai lên, hai bàn tay nắm thành Kim Cang quyền, vận sức " hự " một tiếng. Tám lưng rộng lớn của Khanh lập tức toát ra những tia sáng chói, chặn lại hai cái bóng đen kia. Chúng bay lên cao, chuẩn bị nhào xuống lần nữa, Khanh vội vã bắt ấn, trở vào năm tấm đạo bùa dán trên năm cọc gỗ, tức khắc phát sáng tạo thành lớp kim quang bảo hộ quanh thân thể cậu. Phía trên cao, hai cái bóng quỷ nhi đang chờn vờn, không ngừng the thé rít lên. Chúng bị vòng kết giới do Khanh tạo ra giam giữ trong pháp trận, lấy làm căm phẫn lắm. Nguồn âm khí lại đang giao động, bất ổn, càng làm chúng thêm bức bối, quỷ linh phát tác ngày một dữ dằn hơn.

- Chết tiệt!. Bị chúng phá ngang rồi!.

Khanh khẽ rít qua kẽ răng. Để triệu hồi được Phật Mẫu Chuẩn Đề cần rất nhiều linh lực, phải thành tâm trì chú đủ 108 lần, giữa chừng không được ngắt quãng, còn phải vận tuần tự các thế ấn thì mới ứng nghiệm. Nay xem ra hự việc hết rồi!. Muốn làm lại cần thời gian khá lâu và đặng tâm phải tịnh, một lòng hướng về ngài thì mới triển khai chú ấy được, mà đám quỷ nhi kia đằng nào chúng để yên cho cậu hành lễ. Khanh nhắm mắt lại thiền định, cái cốt yếu là tâm can phải tịnh, không để bị giao động thì mới có thể triển khai bất kì pháp chú nào. Khanh dẫn đo:

- Chỉ còn cách kích hoạt trận pháp " Tiên thiên bát quái " kia!.

Tuy nhiên, quá nhiều sự việc phát sinh xảy ra ngoài tiên liệu của cậu, khiến linh lực trong người không còn đủ mạnh như trước. Muốn sử dụng Bát Quái trận, nếu không có các cộng sự cùng phối hợp thì bản thân người điều khiển trận đồ phải có pháp lực mạnh mẽ, đủ để kích hoạt và giữ cho các mắt trận luôn cân bằng. Nếu pháp lực cậu xuất ra trên tám viên linh thạch không ổn định, pháp trận sẽ rất dễ bị phá vỡ.

Đang miên man suy tính nên làm thế nào mới đúng, đột nhiên có những tiếng chan chát dội lại bên tai cậu. Hoá ra, bọn quỷ nhi kia đang ra sức phá vỡ bức tường kim quang bao bọc xung quanh. Chúng cũng đâu phải hạng thường, đã nhìn ra điểm yếu của địch

thủ. Ở đây chỉ có mỗi chàng thanh niên kia là có pháp lực, chỉ cần làm cho pháp lực của cậu ta suy yếu, chúng nhất định có cơ hội đánh trả, từ đó phá vỡ được kết giới. Ban nãy khi hoá thân thành hai con hắc báo, chúng không sao tác động lực lên lớp tường bảo hộ được, nên liền biến trở lại những luồng khí đen kịt, bay xung quanh vòng tròn, bao phủ lên nó một lớp mây đen tà khí mù mịt.

Cậu Khanh bấy giờ ngồi ở trong vòng tròn kim quang, phía bên ngoài bị hai con quỷ nhi dùng quỷ khí vây khốn tăm tối không trông thấy gì, kể cả những tiếng kêu thất thanh từ ông tôi hay tiếng sủa vang của con Vàng cậu cũng không nghe thấy. Chúng ngày càng gia tăng tốc độ, quỷ lực xoay vòng vòng quây chặt lấy vòng tròn kim quang, khiến áp lực dồn lên người cậu mỗi lúc một dữ dội hơn. Dường như có một lực siết vô hình đang ngày càng bóp chặt lấy cơ thể cậu. Chỉ ít phút sau, phía trên bức tường bảo hộ bắt đầu xuất hiện những khe nứt nho nhỏ, tà khí từ vết rạn đó len lỏi vào trong.

Trên trán Khanh bắt đầu rịn mồ hôi, mi tâm nhíu lại. Cậu vẫn ngồi thiền định, cố gắng vận lực giữ cho vòng kim quang không bị phá vỡ, tuy nhiên, linh lực chưa kịp hồi phục lại đã bị hao tổn thêm mấy phần, khó càng thêm khó. Trái ngược với điều đó, quỷ khí của bọn linh nhi thì càng đánh càng hăng, tỷ lệ thuận với sự phần nộ của chúng, lúc này đang gia tăng quỷ lực siết chặt lên vòng kim quang nhàn nhạt, dường như không còn ổn định kia nữa. Trong không trung rì rào vang lên những tiếng gào rú ghê người của đám quỷ, có vẻ như chúng nhất định phải lấy được mạng đám người này.

- Ha...ha...ha, không giữ được mạng còn muốn thu phục chúng ta? Thật nực cười!...ha..ha...ha!!!.

Từ không trung dội lại một tràng cười rũ rượi. Tiếp đến là giọng nói lãnh lút đồng thanh tuôn ra từ hai hồn hài nhi điệu bộ xác xược kia. Cậu Khanh nghiến chặt răng, nguồn tà khí thâm nhập vào lớp kim quang bảo hộ ngày một nhiều. Chúng trong đánh ra, ngoài đánh vào, chẳng mấy chốc sẽ phá vỡ được bức tường này. Những vết rạn nứt xuất hiện nhiều hơn, luồng áp lực cũng theo đó mà gia tăng. Cậu Khanh lúc này không chịu được nữa, " hự " lên một tiếng, cúi gập người xuống. Lớp kim quang nổ tung. Từ khoé miệng cậu thổ ra một nhúm máu đỏ tươi. Ông em cả kinh kêu lên:

- Cậu có sao không, cậu Khanh, mau hạ bức tường bảo vệ của tôi xuống, giữ lại chút nguyên khí cho mình đi. Đừng lo cho tôi!. Cậu,

cậu nghe tôi nói gì không?!. Cậu Khanh!!!.

Cậu Khanh lúc bấy giờ đã bị thương, không rõ vết thương có nghiêm trọng hay không, chỉ thấy lồng ngực cậu nhấp nhô, trán và lưng đều lấm tấm mồ hôi còn hai tai thì ù đi. Một phần linh lực kia cậu để duy trì lớp kim quang bảo vệ cho ông nội tôi. Cậu thầm nghĩ:

- Bây giờ chúng quay qua phá luôn ngũ phù kim quang kia, coi như mình khó sống. E là đến vận sức còn khó đừng nói đến việc triển khai pháp đồ bát quái!. Phải làm sao đây?!.
Không để cậu Khanh có cơ hội hồi phục nguyên khí, hai con quỷ linh tuôn ra những tràng cười thoả mãn rồi thét lên:

- Đi chết đi, lũ người yếu đuối!!!.

Nói xong, biết thành hai đám mây đen nhào xuống. Cậu Khanh bấy giờ vội vã lôi từ trong cái túi bố đặt bên cạnh ra một cái côn nhị khúc bằng đồng, trên thân có khắc chìm những ký tự lạ, cậu cầm ngang hai khúc côn bằng hai tay, giờ thẳng ra phía trước mặt, vận sức, gồng mình dồn linh lực vào hai cánh tay. Trong chốc lát, một luồng khí màu vàng từ hai bả vai cậu chạy qua hai cánh tay truyền vào cán côn nhị khúc, khiến chúng phát sáng. Cậu giờ cái côn lên uyển chuyển dùng hai tay điều khiển nó quay vun vút như chong chóng.

Từ trên cao, hai bóng đen bay xuống chạm phải côn nhị khúc lập tức bị quất văng ra xa, chúng ré lên một tiếng, lại nhất loạt lao vào. Cứ thế cậu Khanh dùng cây côn nhị khúc - bảo khí của ông nội Hứa Yên, liên tục múa may, chống đỡ lại đòn tấn công liên hoàn từ hai con quỷ. Nhưng có lẽ do vận quá nhiều sức, bất chợt Khanh lại bụm miệng nhổ ra một ngụm máu tươi. Bên tả và bên hữu, hai con quỷ nhi đã nhất tề xông tới, quyết không chừa cho chàng thanh niên một con đường sống.

CHƯƠNG 38

SUY TÍNH

Nhìn thấy cảnh cậu Khanh một thân bị lũ quỷ linh vây khốn, ông tôi bất lực, chỉ còn biết kêu gào, trong lòng thầm cầu xin thần phật ra tay cứu giúp. Đúng lúc đó, con Vàng đứng ở chỗ cái cọc tre liền chồm lên phóng vọt tới chỗ cậu Khanh. Nó dùng đuôi lửa Âm Dương chặn lại hai cái bóng đen hắc ám đang lao vào định đả thương cậu. Cậu Khanh thấy vậy liền nói:

- Cảm ơn mày!.

Rồi không chút chậm trễ tiến hành thiền tọa. Bị nội thương, cần có thời gian điều hoà huyết đạo thì mới khôi phục được nguyên khí. Hai con quỷ nhi lại bị con vật lông vàng kia cản trở đâm ra nổi điên, chúng hét lên vang trời, một giọng nói ồm ồm, khàn khàn thốt lên từ trên cao:

- Giống cầu đáng ghét, bọn ta xé xác người!.

Rồi hiện thành hai bóng hài nhi đen thui, giơ bàn tay tạo thành thế Ưng Chảo, móng vuốt chìa ra, nhằm hướng con vàng lao đầu phóng xuống. Ông tôi vội hô to:

- Cẩn thận!.

" Vụt, vụt!", những tiếng vỗ sượt qua người con chó như xé gió. Hai con quỷ nhi bay là là trên đầu nó, từ hai phía không ngừng vươn cái tay khẳng khiu đầy vuốt nhọn như móng chim Ưng ra tấn công. Về phần Vàng, từ sau khi được đức Phật Dược Sư cứu chữa, giọt cam lộ lưu ly ấy đúng là thượng phẩm đan dược của tiên phật, không những thanh lọc được toàn bộ tà khí xú uế của bọn quỷ mà còn khiến cho thể lực của con chó tăng lên mấy phần. Nó đứng chắn trước mặt cậu Khanh, bốn chân to lớn xoãi ra vững chãi như

cột nhà, nghe rằng gầm gừ cảnh cáo hai con quỷ. Móng đen từ bốn chân của nó cũng không thua kém gì bọn quỷ nhi kia, trông y như vuốt cọp. Ở đáy mắt Vàng, con người đen dẹt thu lại, lấp láy như đá mắt hổ. Từ chót đuôi dài của con vàng ngọn lửa Âm Dương chọt bùng lên dữ dội, ở rìa ngoài quang lửa nhàn nhạt nhưng có sức sát thương ghê gớm ấy bắt đầu xuất hiện những dải khí mảnh màu vàng cam, giống như nó đang hút thêm nguồn Hoả năng từ trường không gian do kết giới tạo ra. Cậu Khanh đang toạ thiền phía sau mở mắt, nhìn thấy màn ấy thì thầm thốt lên trong bụng:

- Lợi hại thật!. Ngọn lửa này không chỉ độc nhất vô nhị mà chủ thể chứa nó còn có thể dung hoà điều khiển, hấp thụ nguồn năng lượng từ bên ngoài để ra tăng công lực. Đúng là cực phẩm của trời đất!.

Phía bên trên, con vàng đã chuẩn bị lao vào trận chiến mới với bọn quỷ linh nhi ranh mãnh kia. Từ trên cao, hai cái bóng đen bay vòng vòng chùng như đã nhìn thấy một ngọn lửa rực sáng đang bốc lên rùng rục nơi cái đuôi con chó, liền cảm thấy e ngại. Có thể ngọn lửa đó chưa đủ lớn để giết chết được chúng, nhưng chạm phải nó thì quỷ khí của chúng liền bị hao tổn đi mấy phần, thành ra còn chần chờ, chưa dám khinh xuất, chỉ lờn vờn phía trên kêu ré inh tai.

Cậu Khanh lại có thêm thời gian điều hoà kinh mạch, khí huyết, lần này cậu áp dụng Nhuyễn Huyền Công, vì cách thực hiện nó khá đơn giản, không mất quá nhiều sức lực vận kinh, lại rất hiệu nghiệm, giúp gia tăng khí lực trong người, huyết dịch tuần hoàn, thần thái tươi tốt. Đây cũng là môn công phu cơ sở trong các môn nội gia không vận dụng cương dương của môn phái Thiếu Lâm. Tất cả những điều này căn bản đều do ông nội Hứa Yên truyền thụ cho cậu, đồng thời cậu tự trau dồi và kiên trì tu tập hằng ngày mà thành thực.

Giao đấu với bọn quỷ bấy lâu, cậu nhìn ra được một đặc điểm của chúng, đó là sự tự hồi phục. Dù bị kết giới giam giữ khiến yếu tố đó bị giảm xuống, nhưng thật ra chỉ là kìm hãm về mặt thời gian, còn quỷ khí của chúng chỉ cần tồn tại khí âm thì sẽ có thể hồi phục lại ngay. Cái giống quỷ linh muôn đời là càng đánh càng hăng, càng bị chọc giận hay sát thương thì chúng càng vùng lên mạnh mẽ. Nhưng tất nhiên, quỷ linh của chúng có đặc tính như vậy chắc hẳn là có nguyên do. Lại lịch hai con quỷ hài nhi này cậu lại chưa nắm được,

cũng như cách chúng thoát ra khỏi trần yểm của hai cao nhân người Hoa năm xưa, thế nên rất khó để nắm bắt được cách khắc chế lại sự hồi phục liên hồi của bọn chúng.

Luồng ánh sáng vàng nhạt phát ra từ người cậu Khanh trong thời gian thiền định đã dần ổn định lại, toả ra ngày một đậm hơn. Lúc này, con Vàng vẫn đứng phủ phục phía trước cậu ngăn cản lũ quỷ hài nhi xông đến quấy rối. Chúng chờn vờn ở phía trên, nhận thấy hai kẻ kia khi kết hợp với nhau thì càng khó đối phó hơn, bèn quay sang dòm về phía ông lão đang trú trong cái vòng kim quang. Chúng liền hét lên rồi bay về phía ông tôi. Cậu Khanh tức giận nhủ thầm trong bụng:

- Bọn hài nhi này còn ranh ma hơn cả người lớn, định tìm cách tách con chó ra khỏi mình đây mà. Hừm!

Phía đằng kia, chúng lại y như bài cũ biến trở lại thành hai luồng khí đen đặc hắc ám, tanh tưởi bao quanh xiết chặt lấy vòng kim quang đang bảo vệ cho ông nội tôi. Ông hoảng hốt mắt đổi hướng liên tục nhìn vào lớp mây đen đang từ từ bao trùm lên trước mắt. Con Vàng chứng kiến cảnh đó rất lo lắng cho ông nội, liền chồm lên sửa không ngừng, nó định chuẩn bị phóng tới sống mái với đám hài nhi quỷ quyết kia, thì bị cậu Khanh chặn lại:

- Vàng, đừng sốt ruột. Tao đã bình phục rồi!. Để tao lo!. Người về chỗ đi!.

Con Vàng ngoái cổ lại nghe những gì cậu Khanh nói, nó còn đứng chần chừ hăm hè nhìn về phía ông tôi mấy giây nữa rồi cũng lẹ làng chạy về chỗ cũ. Lúc bấy giờ, ông ngồi phía trong không còn nhìn thấy bên ngoài nữa, trước mặt chỉ có duy nhất một màn khí đen dày đặc bao trùm lên toàn bộ vòng tròn hộ vệ. Màu sáng vàng nhạt của nó dường như đã bị luồng khí hắc ám kia nuốt mất.

Ông cảm thấy cơ thể bị đè nén đến khó thở, không thể hô hấp, lớp tường kim quang như cũng bị siết chặt, bắt đầu xuất hiện những vết rạn nứt, âm thanh phát ra "răng rắc". Phía bên này cậu Khanh đã vận kinh lực, hai cánh tay dang ra, bàn tay nắm thành quyền chống lên hai đùi. Từ hai bả vai vòng ra sau tấm lưng cậu xuất hiện những ký tự cổ kì lạ màu vàng kim, hắt ra những tia phổ quang sáng chói, chúng hiện lên tuần tự rồi dần dần hình thành một hình vẽ hằn dưới lớp da lưng của cậu y như một hình xăm huyền ảo. Một lúc

sau, đã nghe thấy có tiếng gầm dữ dội không biết từ nơi nào vọng lại trong không gian kết giới.

CHƯƠNG 39

BÍCH SƯ PHÙ

Đúng lúc cái vòng tròn kim quang bao quanh người ông tôi sụp xuống, những tiếng nứt vỡ khô khan dội vào tai khiến thần trí ông rơi vào hoảng loạn, đám mây đen kết hợp từ hai luồng quỷ khí kia chuẩn bị nuốt chửng lấy ông thì bất ngờ trong không gian kết giới nổi lên một trận cuồng phong dữ dội, kèm theo đó là tiếng gầm như rung chuyển trời đất của một loài linh thú nào đó. Đám khí đen hắc ám bị trận gió kinh thiên kia thổi bạt sang một bên, liền lập tức tản ra biến thành hai hình hài nhi đen đúa, cất tiếng hét lạnh lóét. Bên dưới ông tôi lại một phen chết hụt, từ từ hé mắt nhìn ra đã thấy đám mây tà khí không còn nữa, chỉ thấy hai vong hài nhi đang chờn vờn trên cao kêu réo gì đó.

Quay đầu nhìn qua phía cậu Khanh, ông bất ngờ ngã người ra đằng sau thất kinh kêu " ối " một tiếng. Vì đằng sau lưng cậu ấy lúc này có một con vật rất to lớn, hình dáng cổ quái, kì lạ đang chờn vờn phía lưng chừng mặt đất. Nó cất tiếng rống " uồm uồm " trầm bổng vang xa như tiếng sấm. Thân mình to lớn như con trâu mộng, lớp bờm lớn từ đầu trải dài xuống cổ bung ra toả bông bành trong không trung. Tứ chi rắn chắc, cơ gân cuộn cuộn nổi lên. Phần đầu lại tương đối nhỏ so với phần thân, vô tình tạo nên sự dũng mãnh mà thiện chiến. Phần đuôi con thú có lớp lông xanh dài, cứ bông bành như một dải lụa.

Điều lạ lùng nhất chính là nước da màu xanh lục của nó, thoát nhìn con thần thú có hình dáng của một con sư tử nhưng có lớp da màu xanh. Đó chính là thú cưỡi của Văn Thù Sư Lợi Bồ Tát. Tấm phù yểm trên phần lưng cậu Khanh chính là của Bích Sư Vương.

Ban nãy khi bọn quỷ linh bị con vàng giữ chân, Khanh đã hồi phục lại sáu, bảy phần linh lực bèn quyết định triệu hồi vị thần thú này. Phía bên kia, hai con quỷ nhi đang bay vòng vòng dò xét con vật kì lạ vừa xuất hiện. Cậu Khanh bên này không chần chờ mà bước vào thế triển khai linh lực kết nối sức mạnh với Sư Vương ngay. Vị thần thú liền một bước nhẹ tênh phóng qua đầu cậu Khanh nhảy ra phía trước, bước đi êm ru trên không. Khanh tọa thiền đằng sau, hai tay kết ấn, mắt nhắm lại, thần thái vô vi.

Hai mắt cậu giờ đây như được kết nối với đôi lục nhãn của Sư Vương, có thể nói người và thần thú đã hoà vào làm một. Cậu Khanh dùng linh lực để kết nối và điều khiển thần thú, còn Bích Sư ban cho cậu nguồn sức mạnh oai hùng của Chúa tể sơn lâm. Hình Bích Vương Phù trên tấm lưng cậu vẫn sáng chói, đều đặn hát ra những tia kim quang li ti.

Sư Vương ngửa cổ gầm lên một tiếng vang dội, rồi liền bắt chợt xuất hiện một trận cuồng phong xoáy như vũ bão, thổi bạt về nơi hai con quỷ nhi đang bay khiến chúng nhất thời không trụ được mà dạt ra phía sau một đoạn. Ở dưới đất, ông tôi và con chó cũng suýt bị thổi tung do cơn gió dữ dội kia tác động. Con chó dùng những móng vuốt lớn như vuốt cọp cắm vào mặt đất bám lại còn ông thì cúi gập đầu xuống co hai chân lên che chắn. Hai tay níu chặt lấy mấy cái cọc gỗ thẻ bài đang được cắm sâu xung quanh.

Bị con thú lạ lùng toàn thân màu xanh công kích hai con hài nhi chưa biết ứng phó ra sao thì Sư Vương lại dậm chân, thổi ra một luồng kinh phong khác, luồng gió ghê gớm ấy thổi tới, quỷ khí của chúng như bị đánh tan tác, không tụ hợp được. Cậu Khanh chớp lấy thời cơ, điều khiển thần thú chồm tới trong không trung, đánh trực diện bọn chúng. Sư Vương ngoạm một cái vào một con hài nhi, nó lập tức phản xạ rất nhanh, biến trở lại thành luồng khí đen kịt tản ra trong không trung. Con hài nhi còn lại thấy thế, cũng nhanh chóng biến về luồng khí lao vào quán lấy thân thể to lớn của Sư Vương khiến cho Sư Vương khó chịu, bèn quay qua quay lại ngoạm vào nó. Nhưng ngoạm đến đâu, con hài nhi ranh mãnh lại tản ra đến đấy.

Sư Vương liền nhắm hướng thân mình thổi ra một trận gió, thổi bay con hài nhi kia đi, khiến lớp khí đen hắc ám tan tác mỗi nơi mỗi mảnh như tấm vải bị xé rách nát. Nó thét lên the thé, sau đó lại dần dần tụ hợp lại. Vì bây giờ, cậu Khanh đã hợp nhất với Bích Sư

Vương nên không thể cùng lúc quan sát được tất cả diễn biến trận đánh một cách độc lập được. Lúc này cậu trong thân thể Bích Sư đang nhằm con hài nhi quán lấy thân thể mà tấn công, không để ý được nhất cử nhất động của con còn lại.

Thừa cơ lúc ấy, nó khê khàng biến thành luồng khí đen lướt đi, nhằm chỗ cậu Khanh thiên toạ lao tới. Khi đến gần người thanh niên đang ngồi im bất động, con quỷ vọt cái biến trở thành con hắc báo dùng cái đuôi dài như chiếc doi da của mình quật một nhát trúng phía mạn sườn bên phải của cậu Khanh đánh "chát" rồi phóng đi. Cậu Khanh chỉ kịp "hự" lên một tiếng. Chỗ bên hông bị con hắc báo quật vào liền hằn lên một vết bầm tím đen to tướng. Cậu vẫn cố giữ thể giao kết linh lực với Sư Vương, nhưng mi tâm đã có chút động đây.

Sau khi đánh lén người thanh niên, con hài nhi lập tức phóng đi quay trở lại yểm trợ cho đồng bọn. Chúng nhất loạt biến thành hai luồng khí tả xung hữu đột, đánh trả kẻ địch từ hai bên. Sư Vương bay lượn trên không, liên tục tuôn ra những trận cuồng phong nhằm hai con quỷ kia thổi tới. Nhưng chúng tách ra hành động khó bề xử lý được cả đôi. Cậu Khanh lại đang bị thương, linh lực đã hao tổn mất mấy phần nên sức mạnh của Sư Vương vì thế cũng bị giảm xuống.

Tuy nhiên, hai con quỷ nhi cũng không thể tấn công lần át được vị sư tử to lớn kia vì chúng liên tục bị phong thần đánh cho tan tác. Cậu Khanh tuy vẫn giữ được giao kết với Bích Sư nhưng vết thương phía bên hông dường như khá đau đớn, ảnh hưởng đến một phần huyết đạo và luân xa vàng ở vùng bụng nên bắt đầu có dấu hiệu phân tâm. Bọn quỷ linh kia sức chiến đấu bền bỉ, cho dù có dùng Sư Vương giao chiến trong lúc linh lực cậu đang ngày một giảm sút e là cũng khó mà kết liễu được chúng, cứ kéo dài mãi chỉ càng thêm bất lợi. Cậu dứt khoát vận lực, kết ấn thu Sư Vương về. Điều cần làm lúc này là giữ lại càng nhiều linh lực càng tốt. Sư Vương gầm lên một tiếng vang trời rồi thu mình phóng vọt hai, ba bước qua đầu cậu Khanh chui tọt vào sau tấm lưng rộng lớn đang toả ra những tia phổ quang li ti rồi biến mất. Hình Bích Sư Phù loé lên một lần cuối trước khi tắt lịm. Cậu Khanh khê lằm rằm trong miệng:

" Xin đa tạ! "

CHƯƠNG 40

THỰC PHÂN

Không biết thời gian giao đấu với hai vong quỷ nhi đã trôi qua bao lâu. Nhưng lúc này, thể lực của Khanh đã mấy phần suy giảm. Hai chiếc kim trên chiếc đồng hồ đeo trên tay cậu đang xoay vòng vòng phía bên trong. Trong không gian kết giới, không có ranh giới phân định rõ ràng về mặt thời gian hay không gian. Chúng cũng như các yếu tố khác đều trở thành một khái niệm tương đối, hỗn độn và trừu tượng. Hai nguồn âm dương cũng vì thế mà trở nên giao động, bất ổn.

Lúc này, tình hình bên trong kết giới đang diễn biến rất căng thẳng, hai con quỷ nhi có phần nhỉnh hơn khi liên tục có nguồn khí âm tương trợ. Cậu Khanh sau khi thu Sư Vương về, lại liền điều hoà huyết đạo và nguyên khí, chặn lại sự tác chế từ vết ngoại công do con quỷ nhi chết tiết ban nãy gây ra. Ông em bấy giờ mới trông thấy một vết gò dài và tím bầm xuất hiện ở bên mạn sườn cậu Khanh, vì mãi chú tâm quan sát trận chiến trên không giữa Bích Sư Vương và con hài nhi kia nên ông không trông thấy. Ông em cất tiếng hỏi han:

- Cậu Khanh!. Có Vết gì hằn trên hông cậu vậy???. Cậu có sao không?!

- Cháu không sao!. Nhờ chú và con Vàng trông chừng giúp hai con quái kia một lúc!.

- Tôi biết rồi!.

Cậu Khanh đang nhắm hai mắt, lại dùng giao thức liên lạc với ông. Ông tôi quay qua chỗ Vàng ra lệnh cho nó:

- Vàng, để ý động tĩnh hai con hài nhi kia cho tao!.

Con chó đang ngồi chồm hổm ngẩng mặt lên nhìn hai con quỷ, nghe ông gọi lập tức nó lập tức quay qua vẫy vẫy đuôi, sủa lên mấy tiếng. Ở bên này, cậu Khanh vẫn đang cố gắng vận Nhuyễn Huyền Công. Chiếc túi bố màu đen đặt bên cạnh chỗ cậu ngồi đang mở hé miệng vì ban nãy lúc lấy chiếc côn nhị khúc do vội nên cậu chưa đóng lại. Một lá linh phù nhỏ màu vàng lộ một phần ra ngoài, lấp ló giữa miệng túi. Khi nãy triệu hồi Bích Sư ra nghênh chiến, những trận kinh phong mù mịt của thần thú vô tình thổi qua chiếc túi bố, khiến lá linh phù nhỏ thoát ra bay lất phất trong không trung, nhưng không ai trông thấy. Sau đó nó rơi xuống một chỗ khuất nằm im lìm trên đám cỏ.

Luồng khí âm dương trong kết giới đang không ngừng vận động khiến mọi vật mang "linh khí" trong nó đều bị ảnh hưởng do những chiều không gian phức tạp tác động lên. Lá linh phù nhỏ lúc này nằm trên mặt đất đang bốc đầy khí âm màu xanh nhàn nhạt thì bỗng hơi loé sáng lên đôi chút, sau đó đột nhiên bốc cháy tan ra thành những vụn tro mảnh. Một đám khí màu ghi nhạt từ đó chui ra, nhẹ nhàng bay lên cao. Ông tôi đang ngồi quan sát động tĩnh hai con quỷ nhi lướt là là trên mặt đất, chúng đang hút thêm âm khí để bù lại quỷ khí đã bị Sư Vương đánh tan tác ban nãy. Ngược mắt lên cao, đập vào mắt ông là một đám mây xám ngắt đang chậm chậm di chuyển. Ông cảm thấy nghi hoặc:

"Nó là cái gì vậy?. Chẳng phải là quỷ khí của bọn hài nhi kia sao?. Mà không đúng, quỷ khí phát ra từ hai con hài nhi có màu đen đặc tằm tối, còn luồng khí này...màu sắc sáng hơn! Lạ nhỉ?!".

Ông tôi nhíu mày băn khoăn. Ngó sang định hỏi cậu Khanh thì thấy cậu ta đang bất động tọa thiền, lại không dám làm phiền. Ông cứ ngồi nhìn cái luồng khí xám ấy một lúc.

Ở lưng chừng mặt đất, hai con hài nhi đang tranh thủ hồi phục quỷ khí dường như cũng đã nhìn thấy sự xuất hiện của luồng khí xám lạ mặt kia. Bỗng chúng thét lên chói tai, tụ lại thành một đám mây đen to lớn lao vút lên cao ngay chỗ đám khí kia đang chờn vờn vô định. Giữa không gian hỗn độn của kết giới vang lên một tràng cười quỷ quyệt

"Ha...ha.....haaa...!",

Sau đó là một tiếng ré thất thanh:

"Á..áaa...á...á!".

Nhanh như chớp luồng quỷ khí đen đặc kia tách ra như một cái miệng khổng lồ tóm lấy đám mây màu xám nho nhỏ kia như đớp một con mồi rồi nuốt chửng. Ông tôi la lên thất thanh:

- Cậu Khanh nhìn xem kia!.

Cậu Khanh đang vận Nhuyễn Huyền Công thì nghe thấy tiếng cười ma quái cùng tiếng kêu thảm thiết nào đó bèn mở mắt ra quan sát, đúng lúc ông tôi la lên. Hai người và một chó dưới này vừa kịp lúc chứng kiến một cảnh tượng y như trong các bộ phim tài liệu về thế giới động vật giữa kẻ săn mồi và kẻ bị săn mồi. Cả ba đều không khỏi bất ngờ:

- Cái đám khí xám ngất đó từ đâu ra vậy?!. - Cậu Khanh nghĩ thầm trong bụng. Nó chẳng phải đã bị luồng quỷ khí của hai con hài nhi kia " ăn " mất hay sao?!.
Ông tôi hoảng hốt đưa tay chỉ chỉ nói với cậu Khanh. Cậu Khanh không đáp lời, chỉ cau mày tỏ vẻ đăm chiêu lắm. Cậu cảm thấy có gì đó lẩn cấn trong đầu:

- Đám khí này...trông quen quen...Hình như...Thôi chết rồi, nếu thế thì...!.

Cậu Khanh hơi trợn mắt lên đôi chút, quay đầu sang đưa tay lục lọi trong chiếc túi bố:

- Quả nhiên không thấy đâu nữa!. Gay thật. Mình sơ xuất quá!. Haizz!.

Khanh càng lúc càng đăm chiêu hơn, vầng trán rộng đã nhăn lại, ngẩng mặt lên nhìn cảnh luồng khí đen đặc hắc ám kia đang thường thức " bữa ăn " từ đâu rơi xuống đầu. Lớp khí đen kịt sau đó liền càng lúc càng phình ra, như thể trương lên. Hình thù lúc này tựa như một đám tinh vân khổng lồ tròn và dẹt, lồi ra ở tâm, xoay tròn chậm chậm. Những dải khí mỏng quanh rìa đám mây không ngừng vùn vủ, chúng đang hút thêm âm khí trong trường không gian để bành trướng. Trông bọn hài nhi lúc này chẳng khác gì một sinh vật khổng lồ gớm ghiếc và đáng sợ. Hành động ghê rợn của chúng tạo nên những âm thanh ma quái trong không trung, rào rào như có muôn nghìn viên sỏi đá cọ sát vào nhau xen lẫn với tiếng " vù vù " như gió thổi.

- Gay go rồi, " ăn " được vòng hồn lang thang đó, quỷ khí của hai con hài nhi đã mạnh nay lại như hổ mọc thêm cánh!. Tất cả là do sự khinh xuất của mình!.

Cậu Khanh tự trách trong lòng. Lá linh phù đó chính là cái mà cậu dùng để bắt con ma theo về nhà bà G khi thầy cúng ra đồng làm lễ rước hồn cô bé về. Nó là hồn phách chết đường chết chợ đã lâu rồi, mà cũng vì oan khuất lại không có ai nhang khói, thờ phụng nên không đi vào lục đạo, cứ lang thang chốn dương gian.

Hôm bữa đem về định là khi nào xong việc này, sẽ tụng kinh đọc chú siêu độ cho nó rồi đem ra gửi ở chùa Đông Nam, vậy mà quá nhiều việc xảy ra khiến Khanh quên mất. Đêm hôm qua lúc đem quyển sách cổ của ông nội ra nghiên cứu, có một kiểu tạo linh phù mới cần có sợi chỉ đỏ, gấp quá Khanh bèn tháo luôn sợi chỉ đỏ hai đầu có gắn hai miếng gỗ trầm trên lá linh phù kia ra để làm thử. Sợi chỉ đỏ đó mới chính là thứ khoá chặt vong hồn kia ở lại trong lá bùa, còn lá bùa thực ra nhiệm vụ chỉ là phong ấn nguồn năng lượng hoặc làm vật chứa những thứ khác mà thôi. Như trong trường hợp hồn ma vô danh kia, tấm linh phù vừa làm nơi ở, vừa có tác dụng thanh tẩy những oán khí tích tụ trong nó. Chính vì vậy, vong hồn kia từ luồng khí đen ban đầu đến ngày hôm nay nó đã chuyển sang màu xám.

Hôm đi tới đám tang cô gái, Khanh chuẩn bị sơ xài, chỉ vợ đại vài tấm bùa hạng sơ cấp đi để đề phòng. Giờ thì nghiêm trọng thật rồi! So với hút khí âm, việc "thực phân" hồn phách của kẻ khác đem lại giá trị cao hơn nhiều, quỷ khí cũng nhờ thế mà tăng lên gấp bội. Cậu Khanh ngày một yếu đi mà bọn quỷ linh thì lại ngày càng mạnh thêm ra. Thần trí cậu lúc này đã hai, ba phần rơi vào ngõ cụt. Bảy giờ, quá trình "thực phân" của bọn quỷ nhi đã gần xong xuôi, chúng có vẻ khá no nê, liền cái biến thành hình hài quỷ nhi đen đúa, nhưng kích thước thì đã to lên gấp bội. Chúng đồng thanh cất giọng hả hê chĩa xuống đám người bên dưới, hai hàm răng lỏm chồm trong khuôn miệng ngoác rộng rin rít nghiền chặt:

- Để xem ai thu phục ai?!. Không biết tự lượng sức còn dám ngênh đầu với ta!. Để chúng ta cho bọn bay chết không toàn thây!. Ha...ha..ha...ha!.

Cậu Khanh mắt lừ lừ nhìn vào hai con quỷ nhi đang được thể càng tỏ ra phách lối, ngạo mạn kia. Chưa kịp ứng phó gì chúng thoát cái đã phóng ra từ lòng bàn tay một luồng khí màu tím đen mảnh như mũi tên lao thẳng xuống chỗ cậu Khanh đang ngồi. Chỉ kịp nhìn thấy tia khí như phi tiêu tối tăm xuyên vút qua lồng ngực bên phải

của cậu một cách lạnh lẽo. Khanh " hự " ra một tiếng, khoé miệng trào ra một dòng máu tươi. Trước khi bầu trời trước mặt bắt đầu mờ nhạt dần và mọi thứ tối sầm như đổ sập xuống trước mắt, Khanh chỉ kịp nghe thấy tiếng gọi thất thanh đến lạc giọng của ông nội tôi vọng từ phía bên kia sang:

- Cậu Khanh!!!!!!.

Sau đó....đối với cậu, không còn sau đó nữa....

CHƯƠNG 41

TÁI NGỘ

"Đây là đâu?. Sao tối tăm, hỗn độn như vậy...???!."

Khanh thấy mình đang bước đi trong một không gian không có bầu trời và mặt đất. Bốn bề xung quanh chỉ toàn một thứ màu loang lổ như chàm sẫm màu và đặc sệt, tuyệt nhiên không có một thứ gì khác. Thần trí anh mơ hồ, chẳng thể nào nhớ rõ tại sao mình lại xuất hiện ở nơi này, cứ bước đi trong vô định như thế. Càng tiến về phía trước, không gian càng tối dần, đặc quánh hơn. Chúng như thu hẹp lại, chẳng thể biết ở cuối con đường sẽ có thứ gì chờ đợi anh. Có lẽ là một màu đen tăm tối. Anh đã mơ hồ nghĩ ra điều đó, nhưng vẫn cứ bước tới. Đột nhiên, trong không gian kì lạ truyền đến tai một giọng nói vội vã:

- Mau quay lại, Tiểu Khanh!.

- Ai vậy?!. Ai vừa gọi tên mình?!

Khanh nghe tiếng nói ấy thì giật mình ngoảnh đầu lại nhìn. Một luồng sáng chói loà chiếu vào mắt anh. Khanh vội đưa tay lên che mắt, nheo mắt nhìn xuyên qua lớp ánh sáng rực rỡ ấy. Có chòm râu trắng bạc phơ hiện ra:

"khuôn mặt này...."

Khanh nhíu mày suy nghĩ, cảm giác rất quen thuộc nhưng nhất thời vẫn chưa nhớ nổi ra là ai, cứ đứng trơ ra mà nhìn. Người có chòm râu dài bạc trắng chậm rãi bước đến gần hơn, đưa tay lên vuốt vuốt bộ râu, thì ra là một ông lão. Bấy giờ, ông lão mới cất giọng nói tiếp:

- Tiểu tử ngu ngốc!. Đã non tay yếu chân lại còn nóng vội làm điều dại dột!. Muốn dòng họ Hứa tuyệt tự hay sao?!

- Họ Hứa...?!

Khanh chau mày suy nghĩ, có cái gì đó vừa chạy xẹt qua trong đầu, làm tâm trí anh bắt đầu rối vào nhau như tơ vò. Cảm giác này là gì chứ?

- Thưa, cụ là ai?. Con, đã từng quen biết cụ?.

Ông lão lại vuốt vuốt chòm râu, hai con mắt nheo lại hần lên những vết chân chim, toát lên tia nhìn phúc hậu, trù mền, khẽ gật gật đầu đáp lời:

- Chả nhẽ ta lại phải cốc đầu cho mấy cái thì mới chịu tỉnh ra?!. Nhớ tên mình hà có lại không nhớ được lão phu là ai!. Tiểu tử ngu ngốc!.

“ Ông lão này, có gì đã muốn đánh người?” Khanh ngây ra trước những lời nói lạ lẫm của ông lão đối diện, trong lòng thoáng có chút bực bội, nhưng cậu kìm lại, trước mắt phải hỏi cho rõ ràng cái đã:

- Thưa cụ, cháu đã làm điều gì không phải với cụ hay sao mà cụ nặng lời trách móc cháu như vậy?!

Ông lão nhướn mắt cao giọng khiển trách.

- Không những không phải mà còn khá nghiêm trọng nữa!.

- Thưa, cụ có thể nhắc lại là chuyện gì được không?. Sao cháu không nhớ!.

Khanh vừa nói vừa nhăn trán suy nghĩ, vẻ mặt băn khoăn. Ông lão đáp:

- Hừm!. Tu tập không đến nơi đến chốn mà dám một trận triệu hồi đến hai, ba vị thần Phật. Chưa kể, kẻ địch mạnh- yếu ra sao còn chưa nắm rõ đã một trận dốc toàn lực đối phó, không tiên liệu sinh tử ra sao!. Đó là hành xử mà thiếu suy xét!. Muốn luyện thành bậc cao nhân thì không bao giờ được phép hành sự lỗ mẫm như vậy!. Ta há chẳng đã nói rồi sao?!

Khanh nghe một tràng khiển trách từ ông cụ kia, cảm thấy nửa khó hiểu nửa lại như quen quen, chúng cứ thi nhau rằng nín suy nghĩ của anh. Khanh cảm giác đang đi tìm một cái gì đó nhưng tuyệt nhiên không nhớ ra được là mình đang tìm cái gì.

- Sao?. Khó nghĩ lắm phải không?. Bao nhiêu lần dặn đi dặn lại: địch mạnh hay yếu, chớ nên hồ đồ, bài trong sách cổ, luyện thành chớ lo.

Ông lão đi đi lại lại, khoan thai đưa tay vừa vuốt râu vừa ngâm bài vè.

- Bài trong sách cổ....?. - Khanh làm bầm tự vấn. Lại có cái gì đó chạy ngang qua đầu anh...

- Đúng vậy!. Muốn nắm thế thượng phong trong mỗi trận giao đấu nhất thiết phải luyện thành thục hết tất cả các bí kíp trong cổ tự, từ đầu đến cuối, lại dày công tu tập mới được. Vậy mà tên tiểu tử nhà người học hành không đến nơi đến chốn, chỉ một đêm đòi đem ra vận, không chết vì bị bọn quỷ nhi kia hại thì cũng bỏ mạng vì tầy hoả nhập ma nghe chưa!.

- Quỷ...quỷ nhi?!

Vừa nghe đến hai chữ " quỷ nhi ", đầu Khanh bỗng nổi lên một cơn đau nhức ghê gớm, còn có cảm giác gì đó giống như sụp đổ, phải rồi, là thất bại!. Anh ôm đầu nhăn nhó. Hai mắt nhắm tịt lại. Những hình ảnh kì lạ từ đâu xuất hiện trong đầu, chúng cứ xoay tròn xoay tròn như những thước phim. Anh nhìn thấy một ông lão ngồi cạnh một con chó, vẻ mặt hốt hoảng tột độ, đang la hét gì đó thất thanh. Anh nhìn thấy hai cái bóng loang lổ đen kịt hình trẻ con đang chờn vờn trên không, hai cái miệng chúng ngoác ra cười ngạo nghễ mà chẳng thấy mắt mũi gì.

Rồi, anh lại thấy bóng một người thanh niên, đang ngồi xếp bằng thần thái như một vị thiếu tăng, đột nhiên ngã quỵ ra như pho tượng bị đổ, anh giật mình kinh hãi. Cảm giác đau đớn truyền tới nơi lồng ngực bên phải, xen lẫn là sự buồn bã khi ném mùi thất bại. Người thanh niên đó, rất giống anh!. Phải rồi, đó chẳng phải là anh sao!. Khanh đột ngột như bừng tỉnh, hai mắt mở trừng trừng, những ký ức bắt đầu đổ về ào ạt như thác lũ, mất chừng vài phút sau, Khanh mới từ từ cúi đầu, run run nói:

- Con xin lỗi!. Con vô dụng quá, nội à!.

- Hừm!.

Ông lão đưa tay chấp sau lưng, từ tốn cất lời khuyên nhủ:

- Đáng trọng phụ thì không đặt nặng thành, bại!. Cái cốt yếu là chân nhân!.

Rồi đưa tay nhẹ nhàng chỉ chỉ vào ngực cậu.

- Hấp ta hấp tấp, học hành lồi lõm, bài vè ta dạy con đã quên rồi sao?.

- Thưa, không!. Chỉ tại con nóng lòng muốn diệt trừ bọn quỷ hại người, thời gian lại cấp bách, nên con...

- Thôi!. Sự cũng đã rồi!. Đã nhận ra sai lầm thì mau tìm cách mà sửa chữa, trừ ma diệt quỷ cứu người vẫn là cấp bách!. Có gì ta sẽ tính sổ sau!.

Nói xong, ông lão phát tay áo rồi quay lưng chấp tay bay chậm chậm về phía có ánh sáng ấm áp như vàng thái dương, Khanh liền đi theo sau, không còn dám ngoảnh đầu nhìn về nơi tăm tối, lạnh lẽo sau lưng mình nữa.

CHƯƠNG 42

CAO NHÂN

"**C**ậu Khanh!. Cậu Khanh ơi!. Tỉnh, mau tỉnh lại đi cậu ơi!.

Ông tôi luống cuống đứng lên chạy vội về phía cậu Khanh vừa sụp xuống sau khi trúng tia khí chết chóc từ bọn hài nhi kia. Về mặt ông hoảng hốt tột độ, những nếp nhăn xô vào nhau rúm rỏ, quỳ xuống đưa hai tay ra nâng vai cậu Khanh lên lay nhẹ nhẹ:

- Tại tôi....là tại tôi mà cậu ra nông nỗi này!!!. Cậu Khanh, đừng làm tôi sợ!. Cậu là người " trù yêu diệt ma " cơ mà, sao có thể để mấy đứa con nít đó hại chết?!. Mau, mau tỉnh dậy cậu ơi!!!.

Chưa bao giờ ông trở nên quần trí như vậy, đã mấy chục năm nay rồi. Cảm giác nhìn những người đồng đội thân yêu xung quanh mình ngã xuống, không một lời từ biệt, phút trước có thể vẫn cười nói, phút sau đã nằm xuống, chỉ còn là một cái xác không hồn lạnh lẽo, thật sự khủng khiếp bội phần... Cảm giác hụt hẫng, chơi vơi và mất mát ấy từ quá khứ giờ đây đang sống dậy xé nát cõi lòng ông nội tôi. Chàng thanh niên đầy nhiệt huyết vớt tấm lòng độ lượng này, chỉ vì muốn giúp gia đình ông mà hy sinh tính mạng quý giá. Ông, dù có trả mười cái mạng cũng không đền lại được!. Ông cứ ngồi cạnh cậu Khanh, khóc nghẹn ngào như thế, mặc kệ lũ quỷ nhi đang chờn vờn trên cao, xổ ra những tràng cười lạnh lót, thoả mãn:

- Ha... ha...ha...ha!. Lũ người yếu ớt!. Chuẩn bị đến lượt người!. Đến lượt người!.

Con Vàng cũng đã rời vị trí chạy về đứng chắn trước hai người. Nó ngẩng đầu lên cao, gườm gườm nhìn hai cái bóng đen đang bay chầm chầm quan sát. Chúng dường như đang chìm đắm trong dư vị

của chiến thắng nên chưa vội hành động ngay. Đúng là trẻ con!. Ông tôi

bần thần ngồi bên cạnh thân thể bất động của cậu Khanh. Lúc đó chẳng còn nghĩ được cái gì cả, có lẽ ông đang chờ hai con hài nhi giờ tay tung ra một tia khí lạnh lẻo nữa vào lồng ngực mình để kết thúc tất cả. Trong giây phút yếu mềm buông xuôi đó, một giọt nước mắt nóng hổi trào ra khoé mắt ông, lăn xuống gò má nhăn nhoe đầy vết đồi mồi rơi xuống trán cậu Khanh. Bất chợt, cơ mặt cậu ấy hơi giật giật, mi tâm bắt đầu động đậy, khoé miệng cũng mấp máp. Ông tôi giật mình, liền mừng rỡ kêu lên:

- Cậu Khanh!.

Rồi ông nhẹ nhàng đưa tay đỡ cậu Khanh dậy. Cậu Khanh khẽ cử động đầu rồi cũng từ từ mở mắt, ánh mắt tuyệt nhiên không biểu lộ vẻ gì đau đớn, ngược lại còn rất bình thản. Cậu đưa tay sờ lên ngực phải của mình. Có một đốm tròn nhỏ màu tím đen đang từ từ mờ dần. Ông tôi cũng đã nhìn thấy thốt lên ngạc nhiên:

- Kỳ diệu quá!. Là, là đức Dược Sư phải không cậu?.

- Không phải chú ạ!.

Khanh chậm chậm chống tay ngồi dậy, nhanh chóng chỉnh tư thế lại ngay ngắn, đưa tay chỉ về một phía:

- Là ông nội cháu!.

Ông tôi ngơ ngác nhìn theo cánh tay cậu Khanh, một hình bóng như ảo ảnh xuất hiện phía bên tay trái cậu, một ông lão râu tóc bạc phơ, dáng vẻ ung dung đang đứng đó. Xung quanh thân thể ông cụ toả ra luồng ánh sáng vàng đậm xen lẫn những tia kim quang lấp lánh. Ông em há hốc miệng lắp bắp:

- Trời, trời ơi!. Đó...đó là Hứa lão gia, là...là ông nội cậu kìa!.

- Dạ vâng!.

Ông lão dường như cũng nhìn thấy thái độ của mọi người đang kia, mắt nhắm lại hơi gật gật đầu. Ông tôi liền cúi đầu gập người làm rằm nói:

- Hứa lão gia, không ngờ...con được gặp ngài ở đây!.

Ông bay chậm chậm tới trước mặt hai người từ tốn đáp:

- Ông H, không cần khách sáo!.

Bấy giờ hai tên hài nhi trên cao cũng đang quan sát tình hình ở dưới mặt đất. Tên thanh niên yếu đuối kia tưởng đã mất mạng dưới tay chúng đột nhiên sống lại, lại có kẻ lạ mặt xuất hiện, nguồn linh

khí phát ra từ thân thể lão già đó ngời ngời như thái dương, vô tình tạo ra một áp lực tác động dồn nén lên bọn chúng, khiến chúng hơi ngạc nhiên, lảng lảng dò xét, không ho he, phách lối gì nữa. Hứa lão gia nhìn cậu Khanh chấp tay sau lưng rồi chậm rãi nói:

- Điều hoà huyết đạo đi. Con phải nhớ, dù trong bất kì tình huống nào, cũng không được để tâm can bị quấy nhiễu, vương bận ưu tư.

- Dạ, con nhớ rồi.

Cậu Khanh lúc này đang nhắm hai mắt thiền toạ, điều hoà kinh mạch, huyết đạo để khôi phục lại linh lực, nguyên khí. Bất chợt, một tiếng " vút " khô khan xuất hiện, nhanh như chớp, ông lão khoát tay áo dài lên " roạt " một tiếng, lập tức trong không trung chỗ tay áo ông cụ vừa phát lên có những vân tím đen nho nhỏ, loang lổ đang tan ra.

Ngay sau đó chỉ trong tích tắc, lại một bóng đen nữa xuất hiện đằng sau lưng cậu Khanh, Hứa lão gia lại tức thời phóng từ đầu ngón tay đang kiết ấn ra một tia sáng chói như ánh chớp bắn đến chỗ cái bóng đen, xuyên qua nó. Một tiếng ré chói tay vang lên, bóng đen nhanh chóng tan ra, tụ lại rồi lao vọt lên không trung. Bấy giờ mọi người mới ngửa cổ nhìn theo hướng cái bóng đen vừa biến đi, mới sực nhớ tới hai con quỷ nhi ranh mãnh kia. Thừa cơ lúc mọi người đang phân tâm, lơ là chúng liền lẹ làng ra tay đánh lén nhưng bất thành. Lúc này hai con hài nhi sau khi trúng chưởng từ Hứa lão gia đã tụ hợp lại trên không, rít lên the thé không chần chừ phóng ra vô số những tia quỷ khí mãnh như phi tiêu nhất loạt nhắm xuống chỗ ông tôi, cậu Khanh và con chó.

Cậu Khanh trước sau vẫn không hề mở mắt, thần thái bất động thiền tâm, còn Hứa lão gia thân thủ nhanh như một tia chớp thoát cái lao vút ra phía sau lưng cậu Khanh, giờ hai tay áo phát thành hình vòng cung bắn ánh sáng có hình dạng như ánh trăng khuyết ra chặn lại mưa phi tiêu bằng quỷ khí của hai con hài nhi trên cao. Ông tôi căn bản không sao theo kịp tốc độ như ánh sáng của đôi bên, cứ quay qua quay lại trợn mắt nhìn kinh ngạc. Hứa lão gia cất tiếng trầm bổng nói với cậu Khanh:

- Tiểu tử!. Mau tiếp nhận linh lực!.

- Ông nội, để con tự hồi phục, người đừng ra tay giúp con!.

- Còn cứng đầu!. Không giúp đến lúc thẳng con ta nó thù oán ta thì người tính sao?.

- Con...!

- Nhanh!.

Dứt lời, cậu Khanh đưa hai tay kiết ấn, thả lỏng toàn bộ cơ thể, các ánh sáng ngũ sắc trên người cậu lại xuất hiện. Phía đằng sau, Hứa lão gia một tay vận Phật Ấn vào lưng cậu Khanh, một tay kiết ấn " Thủ " bên đùi, sẵn sàng tung chiêu nếu bọn hài nhi kia có ý định giở trò. Phía trước mặt, con vàng cũng bắt đầu gầm gừ giương ngọn lửa Âm Dương đang bùng lên dữ dội nơi chót đuôi ra nghênh chiến.

Hứa lão gia nhanh chóng nhìn thấy cảnh ấy, khoé miệng hơi cong lên gật đầu khe khẽ, liền dùng tay đang thủ ấn búng ra một luồng sáng hình cầu bay về phía con chó, đến chỗ chót đuôi, quang sáng nho nhỏ ấy dừng lại như bị ngọn lửa đỏ kia thu hút, liền nhập vào nó ngay, sau đó ngọn lửa Âm Dương của con vàng tức khắc bùng lên dữ dội còn hơn cả ban nãy, cơ hồ cả toàn thân con chó giờ đây đã được bao phủ bởi Hoả thiêu. Ngọn lửa nhanh chóng lan ra gần hết cái đuôi dài của nó. Hai con quỷ nhi trên cao trông thấy không khỏi e dè, thi nhau hét lên.

Con vàng như được tiếp thêm sức mạnh, nó quật cái đuôi đỏ lửa phừng phừng trong không khí, lập tức bắn ra những quang lửa nhỏ với sức nóng hừng hực phóng đến chỗ hai con hài nhi. Con vàng được tiếp nhận cam lộ lưu ly nay lại được Hứa lão gia truyền thêm Hoả công, sức mạnh đã tăng lên bội phần. Có thể đứng ra chống đỡ với bọn quỷ hài nhi kia một lúc, chặn đường tấn công của chúng, kéo dài thời gian để Hứa lão gia truyền linh lực cho cậu Khanh. Hai con hài nhi bắt đầu phần nộ như thể chúng bị giật mất đồ chơi, vừa tránh những quả cầu lửa vừa thi nhau la ó:

- Bọn ta giết hết!. Giết hết lũ chúng mày!.

Một lúc sau, linh lực cậu Khanh tiếp nhận từ Hứa lão gia đã đủ hồi phục hết các luân xa, kinh mạch được đả thông, huyết đạo trôi chảy, đến lúc này, một người một tiên mới dừng lại. Hứa lão gia trầm ngâm nói:

- Nửa phần linh lực của ta đã truyền cho con rồi. Thấy trong người thế nào?.

- Con ổn!. Con cảm ơn ông nội. Tất cả chỉ tại con vô dụng nên không...

- Thôi!. Đây không phải là lúc nghe con sám hối!. Tập trung lo đối phó hai con quỷ nhi kia đi, chúng hay đánh lén!.

- Hứa lão tiên sinh, bọn này tuy là trẻ con nhưng tâm tính có phần còn ranh mãnh, xảo quyết hơn cả người trưởng thành, sức chiến đấu lại dẻo dai vô cùng, thực sự không thể coi thường bọn chúng!. - Ông tôi lo lắng nói.

- Ông nói đúng!. Hành sự dù kẻ địch mạnh hay yếu cũng không được khinh suất. Tính toán khôn lường, ấy vậy mà mới chỉ có thể nắm hơn nửa phần thắng. Tiểu tử này nhà tôi trẻ người non dạ, đã đưa mọi người vào một phen khốn đốn rồi!.

- Ấy ấy, Hứa lão gia đừng nói vậy!. Cậu Khanh chỉ vì lòng tốt muốn cứu giúp gia đình con nên mới hành động như vậy. Ngài đừng la mắng cậu ấy mà tội nghiệp.

- Hừm!.

Ông tôi và Hứa lão tiên sinh chuyện trò đôi câu chóng vánh, bên cạnh, cậu Khanh vẫn đang ngồi vận Nhuyễn Huyền Công. Con Vàng ở phía trước đang không ngừng dùng đuôi lửa Âm Dương tấn công hai con quỷ nhi trên không. Hai con quỷ lúc này đã rơi vào thế bị động, tuy vẫn mạnh nhưng nhất thời chưa thể lao vào đả kích lão già lạ mặt kia cùng con chó vừa được tiếp thêm nguồn hỏa năng, bèn cất giọng căm tức chĩa xuống đám người bên dưới nạt nộ:

- Lão già râu dài đáng ghét, ngươi là ai, đừng xía vào chuyện của bọn ta!. Mau mau tự rút đi trước khi chúng ta chưa ra tay!.

Hứa lão gia nghe những lời hỗn xược ấy, không thể tin là chúng cất ra từ miệng của hai đứa trẻ, dánh về ngài ung dung, khoan thai chấp tay sau lưng, thong thả đáp:

- Vậy thì ra tay đi!. Để lão phu thay phụ mẫu các ngươi dạy dỗ các người cách làm một đứa trẻ ngoan!.

CHƯƠNG 43

TIÊN THIÊN BÁT QUÁI ĐỒ

Không hiểu tại sao khi nghe đến hai từ " phụ mẫu " bọn hài nhi liền phản ứng một cách dữ dội. Chúng hét lên chói tai gào xuống:

- Lão già câm miệng!. " Phụ mẫu " là gì, bọn ta không biết, và cũng chẳng cần. Lão lấy quyền gì đòi dạy dỗ chúng ta?. Lo mà giữ cái mạng già của nhà ngươi!.

- Lũ nít ranh hỗn xược!.

Cậu Khanh nghe hai con quỷ nhi kia buông lời phỉ báng ông nội mình, giận dữ quát lớn. Hứa lão gia thì chỉ từ tốn đưa tay ngăn lại, khoé miệng hơi nhếch lên:

- Vậy ra, là do không có ai dạy dỗ. Hèn gì rơi vào nghiệp chương này, âu cũng là bị kịch!.

- Bị kịch cái gì?. Nhà ngươi già rồi nên ăn nói hồ đồ hả!. Tất cả các ngươi thì biết gì!. Bọn tao phải giết hết, giết hết lũ chúng bay cho bố giận!. Grừ...grừ...!.

- Cứ thử xem! - Cậu Khanh lườm mắt gằn giọng.

- Ha...ha...ha! Tên tiểu tử thú!.. Bọn ta đã giết ngươi được một lần thì sẽ giết ngươi thêm được nhiều lần nữa. Đến lúc đó, để xem lão già lẩm cẩm kia đem mấy cái mạng của lão ra cũng không cứu nổi được nhà ngươi đâu!.

Hai tên hài nhi buông lời thoá mạ xong thì ngay sau đó liền tách ra bay song song với nhau. Chúng giơ bàn tay nhỏ nhưng đầy móng sắc phóng từ mười đầu ngón tay ra những tia quỷ khí mãnh như mũi tên bắn xuống phía dưới. Hứa lão gia nheo mắt, lập tức ứng phó, vung tay về phía trước, tạo ra một quang sáng lớn hình vòng cung đánh tan đám quỷ khí đang vun vút phóng tới. Sau đó, cổ tay phải

ngài gập xuống rồi ngửa lên khum khum dường như tuốt ra từ cổ tay một tia sáng vàng chói, uyển chuyển, dài và mảnh như chiếc roi da, bay lên cao nhằm hai con hài nhi cuốn lấy. Hai tên hài nhi tránh né, nhưng cái roi đáng ghét bám dai như đĩa, chúng bay đến đâu nó uốn lượn bay theo đến đấy, phát ra những tia sáng xèn xẹt như tia sét.

Bọn chúng gào rú, la hét, sau đó tập hợp lại một chỗ, đúng lúc cái roi vàng bay đến, chúng liền biến thành hai luồng quỷ khí nhập vào nhau thành một đám mây tà khí đen đặc. Ngọn roi lao xuyên qua đám mây ấy kéo theo những tia sét phóng ra, chúng ré lên thất thanh. Hứa lão gia lại dùng tay điều khiển cái roi quay lại, tiếp tục truy đuổi bọn chúng. Ở dưới đất, con vàng cũng không ngừng toả ra cầu lửa phát lên cao yểm trợ. Đúng lúc này, Hứa lão gia chợt dừng lại, ánh mắt chuyển sang chăm chú nhìn cái trận đồ Bát Quái mà Khanh đã dựng, hình như đang xem xét gì đó. lát sau, ngài cất giọng quả quyết truyền tới cậu Khanh:

- Đến lúc rồi, chuẩn bị khởi động Bát Quái trận!. Mau khẩn trương, huyết dương đang mở tại cửa Sinh!

- Dạ!.

Hứa lão gia mắt hướng về phía trận pháp đang chuẩn bị được kích hoạt, trong đầu suy tính chăm chú. Bất ngờ, ngài thoát cái biến thành một luồng sáng vọt tới vị trí Bát Quái trận, rồi hiện ra như một ảo ảnh ngồi xếp bằng cạnh một viên linh thạch trong trận đồ. Cậu Khanh thấy vậy bèn cất tiếng:

- Ông nội!.

- Đừng phân vân, mau làm đi!. - Rồi bắt đầu toạ thiền.

Cậu Khanh không dám trái lệnh ông nội, bèn tiếp tục triển khai trận pháp. Hứa lão gia đang toạ thiền tại cửa Khảm, hướng Phục Vị, chính là hướng Bắc. Ban nãy nhờ vào tính toán Thời Châm - Tí Ngọ Lưu Trú Pháp mà ngài xác định được cửa Sinh của trận đồ và thời gian huyết mở tại cửa Sinh. Hứa lão gia dùng linh lực của mình cùng với năng lượng trong viên linh thạch đặt tại cửa Khảm, dưới sự điều khiển của cậu Khanh sẽ như chiếc chìa khoá vận hành theo một cơ chế tuần tự khi huyết dương khai mở từ cửa Sinh mà lưu thông nguồn năng lượng huyền diệu hoà nhập với trận đồ. Mục đích khai triển nó chính là để mở ra Hồn Thời Luân - nắm mồ chôn hai con quỷ nhi không biết đường hồi cải kia.

Cậu Khanh nghe lệnh Hứa lão gia, vội đổi tư thế từ ngòai thành đứng, đưa hai tên lên kiết ấn. Tay trái đặt dọc ngang mặt, ngón trỏ và ngón giữa chỉ thẳng hướng lên trời, tay phải bắt ngang, bàn tay tạo thành Ngũ Hành Ấn, vận kinh lực chuẩn bị kích hoạt trận pháp. Bấy giờ trên không hai con quỷ nhi đang chạy trốn sự truy đuổi của sợi roi ma thuật, chúng biến thành hình hài nhi thì bị cái roi cuốn lấy, biến thành luồng khí thì bị roi vụt vào rách tan ra, chưa biết ứng phó ra sao, đã thấy đám người dưới kia đang rục rịch chuẩn bị làm gì đó.

Cậu Khanh hai chân xoắn ra tạo thế đứng tấn vững chãi, dùng pháp lực nhằm hướng bát linh thạch truyền tới một tia sáng chói loà. Tám viên linh thạch sau khi nhận nguồn năng lượng ấy thì hơi nhúc nhích dù không có ai chạm vào, sau đó chúng bắt đầu phát sáng, phóng vọt lên theo phương thẳng đứng tám nguồn sáng có màu sắc khác nhau tạo thành tám mắt trận tương ứng.

Những cột sáng mạnh mẽ xuyên qua lớp màn kết giới như thấu đến tận mây trời vô cùng huyền ảo. Cậu Khanh lại vận lực, dùng tay điều khiển trận pháp, lúc này, từ hai chấm tròn thái cực, một chí âm và một chí dương, có hai nguồn năng lượng bắt đầu chuyển động, xoay tròn chậm chậm theo chiều ngược nhau. Chiếc nhẫn đồng đen nằm trong nguồn năng lượng thái dương bị tác động bởi nó, liền bay lên lơ lửng là là gần mặt đất, phát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt. Cọc gỗ nâu cũng tương tự, nằm trong nguồn năng lượng thái âm nhưng phát ra ánh sáng màu xanh lục lạ kì. Những đường vân vẽ bằng máu chó mực nay đã khô bỗng bắt đầu hoá lỏng lại rồi bốc lên cao như khi chất lỏng bị bay hơi. Xuất hiện trong đó là những hạt siêu vi li ti màu đen hắt ra những đốm nhỏ có ánh sáng lấp lánh, tạo nên một đường viền bao quanh trận đồ.

Cậu Khanh vẽ ra một thế ấn lúc cương lúc nhu, khí huyết nội huyết bên trong tuần hoàn toả ra những luồng sáng mờ ảo chập chờn như đom đóm bao quanh người cậu. Khanh phát linh lực ra đúng lúc huyết Dương khai mở. Hai nguồn Âm Dương trong kết giới đang tương hợp, bấy giờ liền phối Thiên Can, Địa Chi với Âm - Dương, lại giao thoa với các yếu tố ngũ hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ bên trong kết giới để kết nối tâm thức với trận đồ Bát Quái.

Lúc đó, phía trên cao, hai con quỷ hài nhi đang điên tiết vì sợi roi đáng ghét, chúng dường như đã nghĩ ra cách đối phó, hò nhau rùng mình biến thành hai dải quỷ khí đen đặc mảnh dẻ, lao về phía

sợi roi, vằn vố quấn chặt lấy khắp thân sợi roi dài ấy. Sau đó, hai luồng khí mãnh như sợi chỉ bắt đầu thít chặt lại, nhìn từ xa, cái roi vàng trông giống như một con giao long đang bị hai sợi dây đen mãnh nhưng sắc bén quấn chặt lấy thân thể, cứ oằn mình uốn lượn vùng vẫy. Một lát sau, sợi roi dài bị hai luồng quỷ khí kia thít chặt đến đứt lìa thành từng đoạn nhỏ như đốt mía rồi nhanh chóng tan ra thành vô số những hạt bụi kim quang vàng lấp lánh bay lả tả trong không trung.

- Trời đất!. Chúng, chúng phá được sợi roi của Hứa lão tiên sinh rồi!.

Ông tôi ngồi đằng sau chỗ cậu Khanh trợn mắt kêu lên. Hứa lão gia bây giờ đang phát linh lực trấn yểm cửa Khảm trong trận đồ liên mở mắt, nhìn thấy lũ hài nhi nhỏ tuổi nhưng ma lực không chút tầm thường kia đã phá tan được pháp thuật của mình. Ngài đưa tay búng ra một quả cầu nho nhỏ phát về nơi con Vàng đang đứng sủa vang. Quả cầu ấy bay đến chỗ con chó thì lại như lần trước nhập vào cái đuôi lửa Âm Dương của nó, gia tăng thêm hoả lực cho con chó. Lúc này, cả cậu Khanh và Hứa lão gia đều đang có nhiệm vụ của mình, nếu chẳng may bọn hài nhi kia lại xông vào quấy phá và đánh lén thì phiền phức vô cùng. Đành phải để Âm Dương Hoả Khuyển đứng ra ứng phó với chúng.

Con Vàng nhận được thêm nguồn hoả năng, sức mạnh như được bồi thêm. Lửa Âm Dương từ cái đuôi dài bắt đầu lan ra toàn bộ cơ thể nó. Phút chốc đã hừng hực bao phủ quanh mình con chó. Ông em thấy thế, lại tưởng con chó bị ngọn lửa ấy thiêu chết vội vàng định đứng dậy la lên thất thanh:

- Vàng!. Mày làm sao thế!.

Chưa kịp dứt lời đã bị cậu Khanh ngăn lại bằng giao thức:

- Nó không sao đâu, ông nội cháu truyền thêm hoả năng để nó đối phó với lũ hài nhi đấy!

- Thì ra là như vậy!. Tôi xin lỗi!.

- Từ giờ chú đừng lo, cứ ngồi yên đằng sau cháu. Có chuyện gì cháu sẽ dùng giao thức nói cho chú biết!.

- Tôi hiểu rồi!. Cậu hãy cẩn thận!.

Lúc này, việc khởi động trận pháp từ Tiên Thiên Bát Quái đã gần như xong xuôi. Xung quanh trận đồ hình tròn lúc này có những tầng vòng tròn khác xoay quanh xen lẫn những hoạ tiết kì lạ phản

quang. Hứa lão gia ngồi trong trận đồ toàn thân toả ra nguồn sáng vàng mờ ảo, hình ảnh ngài chập chờn, mi tâm đang bất động. Giờ đây, cậu Khanh, Hứa lão gia và tám viên linh thạch đã hoàn toàn kết nối, hoà nhập vào trong một chỉnh thể phức tạp của trận đồ Bát Quái đang chứa trong nó nguồn sức mạnh vô song.

Việc thi triển pháp đồ này giống như một con dao hai lưỡi, đi cùng với khả năng đóng mở Hỗn Thời Luân là sự nguy hiểm khôn lường đối với người chủ trì trận pháp. Tu vi phải cao siêu, đạo hạnh phải hơn người mới có thể nắm thế chủ động trong thời gian pháp đồ được mở ra. Đây chính là lần thực hành cũng là thử thách khó khăn dành cho Khanh, không biết kết quả sẽ như thế nào?. E rằng, ngay cả đến ông nội Hứa Yên của cậu cũng không thể trả lời.

CHƯƠNG 44

BẮT QUỶ

"Các người tính giờ trò gì?. Khai mau!

Hai con hài nhi hét lên sau khi thoát khỏi sợi roi của Hứa lão gia lúc này mới chú tâm quan sát hiện tượng kỳ lạ đang hiện ra. Chúng không biết đó là gì, chỉ nghĩ là một pháp thuật mới mà tên tiểu tử kia giờ ra để đối phó với chúng nhờ sự góp sức của lão già đáng ghét râu trắng. Trận đồ Bát Quái đang mở, tạo thành tám cột sáng rọi thẳng lên trời có những vòng tròn phát sáng bao quanh, nom xa tổng thể ấy y như một cái cột khổng lồ xuyên thấu qua tầng mây.

Hai con quỷ nhi không dám lại gần cái cột lạ kì ấy, dường như từ nó phát ra một nguồn năng lượng có sức ép ghê gớm lên bọn chúng, tiến lại gần có khi còn bị hút vào trong, thành ra cứ bay lòng vòng dò xét. Giờ thì chúng không thể tấn công ông lão râu trắng được nữa, chỉ còn mỗi tên tiểu tử kia, đúng rồi, hẳn chính là kẻ đã tạo ra cái cột chết tiệt đó, vậy chỉ cần đánh cho hắn tan tác thì tức khắc cái cột sẽ bị phá hủy.

Hai con quỷ nhi đã nghĩ ngợi như thế, liền lập tức biến thành hai luồng tà khí tím ngắt lao vút xuống phía cậu Khanh đang đứng. Con vàng nhanh chóng lấy đà nhảy tót lên cao một cái, xoay mình quật cái đuôi đầy lửa vào hai bóng đen đang lao vút xuống như thiên thạch. Chúng thét lên một tràng đau đớn khi đụng phải ngọn lửa Âm Dương, vôi vàng tách ra thành những mảng khí đen loang lổ, buông lời chửi mắng xối xả:

- Á...á...á..a!. Lại con chó chết tiệt!. Dám cản đường bọn ta!.

Đáp lại bọn chúng chỉ có tiếng sủa " gâu gâu gâu " dữ dằn của con Vàng. Cậu Khanh và Hứa lão gia giờ đây không thể tùy tiện giao

thức với bên ngoài được nữa, tất cả đều đã gắn kết với trận đồ. Lúc này Khanh đang tập trung hết sức điều khiển trận đồ Bát Quái, hai mắt cậu sắc bén như lưỡi kiếm, nơi đáy mắt, con ngươi màu nâu nhạt như co lại, hằn lên những vòng tròn có ký tự cổ quái. Vàng trán rộng và vuông toả ra một quang sáng màu vàng nhạt. Cậu đang cố gắng điều khiển trận đồ phát ra nguồn năng lượng có thể hút lấy hai con quỷ nhi kia vào bên trong nó. Ở phía trước, con chó vẫn đang đứng che chắn cho cậu Khanh rảnh tay thi triển.

Hai con quỷ nhi thấy vậy thì điên tiết, lại thét lên chói tai. Con Vàng không chờ chúng tấn công mà chủ động nhảy lên quật những cầu lửa về phía chúng. Bọn chúng vừa hao hụt một ít quỷ khí khi chạm phải ngọn lửa ghê gớm ấy, nếu để nó bén vào thì có thể thiêu chết chúng như chơi nên tỏ ra dè chừng hết sức, nhất thời chưa biết nên tấn công kẻ nào. Muốn tấn công cậu Khanh và ông nội thì phải bước qua xác con chó cái đã. Bọn quỷ dường như đã hết cách đành làm liều, xông tới quyết chiến với con Vàng. Chúng thấy dùng thân thể của hắc bào dễ bề đối phó với con chó hơn bèn thoát cái lại biến thành hai con báo đen nhảy xuống đứng đối diện với con chó.

Lúc ấy, trong đầu cậu Khanh nảy ra một cách bèn dùng giao thức liên lạc với ông tôi và Hứa lão gia. Một người, một tiên kia nghe xong thì không nói không rằng chỉ khẽ gật đầu, dáng vẻ quyết đoán. Ông tôi ngồi đằng sau liền đưa tay lần mò thứ gì đó trong túi quần rồi khẽ làm bầm trong miệng:

- Hên quá, vẫn còn ở đây!.

Hai con hắc bào rít qua kẽ răng lờm chờm, chĩa đôi mắt xanh lè về phía con Vàng. Lập tức chúng đồng loạt phóng tới, giờ chỉ trước ra cào tới tấp. Con chó nhảy lùi ra sau mấy bước rồi bất ngờ chúi hai chân trước xuống thấp chồm hai chân sau lên quật mạnh cái đuôi rực lửa về phía trước phóng ra một luồng lửa có sức nóng hừng hực thổi về phía địch thủ. Bị bất ngờ hai con hắc bào thét lên ghê rợn, vội vã né luồng lửa đỏ rực nhưng không kịp nữa. Ngọn lửa phóng tới xẹt qua thân thể chúng chốc lát đã lấy đi một mảng da lớn trên thân.

Hai con báo rơi bịch xuống đất gào rú điên cuồng, quằn quại vì đau đớn. Đã có ánh lửa nhỏ bén trên lông bọn chúng. Chúng liền khè ra từ miệng những luồng quỷ khí đen kịt thổi vào chỗ đó để dập tắt đốm lửa. Da thịt chúng trở nên nhầy nhụa hôi hám, chỗ bị lửa

liếm qua hở ra toang hoác đang từ từ lành lại. Hai con hắc báo thờ hồn hển, nhất thời chưa thể lao vào tiếp tục tấn công, cất giọng bắt phục:

- Bao nhiêu đống lửa mà đòi thiêu chết bọn ta à?. Thật nực cười!. Đợi chúng ta hồi lại, sẽ xé xác, nhai đầu người ra con cầu ngu xuẩn kia!. Grừ...grừ...!

Cậu Khanh chứng kiến màn giao chiến giữa con Vàng và đám hắc báo, nhìn thấy chúng đã bị lửa Âm Dương đả thương, quỹ lực đã suy giảm ít nhiều, chưa thể hồi phục được ngay, đây chính là cơ hội để cậu ra tay hành động lập tức dùng giao thức nói với ông em:

- Chú H, đến lúc rồi. Chú mau giờ nó ra trước mặt để cháu làm phép!.

Ông tôi nghe giọng cậu Khanh truyền đến bên tai, bèn gật đầu lúi từ trong túi quần ra một lá linh phù vàng, chính là cái trước khi thi lễ cậu Khanh đưa cho ông. Ông tôi cầm tấm linh phù bằng hai tay giờ ra trước mặt. Ngay sau đó, cậu Khanh lại liên lạc với Hứa lão gia đang yểm tại cửa Khảm trong trận đồ:

- Ông nội, con chuẩn bị đây!.

- Được!. Làm đi!.

Hứa lão gia nhắm mắt quả quyết. Cậu Khanh đổi tư thế đứng, hơi xoay người lại đối diện với ông tôi, vận lực từ cánh tay phải truyền linh lực tới tấm linh phù ông đang giữ bằng hai tay. Ngay sau đó, những nét mực ngang dọc bằng chu sa in trên tấm linh phù bắt đầu phát sáng, hắt ra những tia phổ quang màu vàng. Dường như nguồn năng lượng bị phong ấn trong nó rất lớn nên ông tôi dù đang giữ chặt bằng hai tay vẫn cứ rung lên bần bật, tấm linh phù bằng giấy trông mỏng manh, ấy thế mà ông phải rất khó khăn mới giữ chắc được nó, nghiêng răng nghiêng lợi, mồ hôi toát đầy trên trán. Cùng lúc đó, bên trong trận đồ Bát Quái, Hứa lão gia cũng vận khí, gia tăng linh lực, khiến một trong tám cột sáng như phát lên mạnh mẽ hơn hẳn bảy cái cột còn lại, xuyên thấu qua tầng mây. Những vòng tròn với ký tự kì lạ tốc độ xoay vòng cũng thay đổi, lúc nhanh lúc chậm.

Cột sáng từ trận đồ dường như đang phát ra nguồn năng lượng khủng khiếp hơn, tác động lên không gian kết giới, cỏ lá bắt đầu như bị cuốn lên bay mù mịt, lả tả trong không trung. Phía cậu Khanh, lá linh phù sau khi bị pháp lực phá vỡ lớp phong ấn, nguồn năng lượng

trong nó bắt đầu được giải phóng thoát ra bên ngoài. Ông tôi lúc này cảm thấy sắp không thể giữ nổi nữa bèn nghiêng răng gào lên:

- Cậu Khanh, tôi...không giữ nổi nữa...!.

- Được rồi!. Chú nhắm đúng hướng hai con báo kia nhé!.

- Được!.

Vừa dứt lời, luồng sáng chói loà từ trong tám linh phù ông tôi đang giữ như bùng nổ, phóng ra bên ngoài nhanh như chớp. Ông tôi bị một lực phản vô hình đẩy bật ngửa ra đằng sau một cái, liền sau đó luồng sáng ấy bắn thẳng về phía trước như tia lazer khổng lồ, cậu Khanh vội vã né qua một bên. Nó nhắm hướng hai con hắc báo đang phủ phục quỷ khí phóng tới. Chúng không kịp phản ứng, liền bị luồng sáng chói loà ấy đẩy văng ra đằng sau. Chính là phía cột sáng khổng lồ của trận đồ. Ông tôi, cậu Khanh nín lặng theo dõi, tất cả diễn ra chỉ trong tích tắc, ai nấy đều hồi hộp vô cùng. Cậu Khanh nhanh chóng trở về tư thế vận khí, điều hoà trận pháp, dùng giao thức truyền tới Hứa lão gia:

- Chúng đang đến, ông nội!.

Ngay lúc ấy, Hứa lão gia đang tọa thiền, hai mắt nhắm nghiền, dáng vẻ bất động. Bỗng quầng sáng kim quang bao quanh ngài phát lên dữ dội, khiến mái tóc, chòm râu và bộ y phục đều toả ra bông bành, phấp phới. Những vòng tròn cổ xoay quanh tám cột sáng bắt đầu gia tăng tốc độ xoay nhanh hơn, toả ra bên ngoài một lực hút vô cùng lớn. Lúc này, hai con hắc báo bị nguồn năng lượng của tám linh phù bắn ra đẩy tuốt ra đằng sau, đang gào rú ầm ỹ, hai bóng đen nhỏ dần, sắp sửa bị cột sáng khổng lồ đằng sau hút vào trong.

CHƯƠNG 45

NGŨ PHÙ ĐẠI KIM QUANG

Trong không gian kết giới vọng lên những tiếng " vù vù " khan của tầng không khí đang chuyển động do bị ảnh hưởng bởi nguồn năng lượng phát ra từ trận pháp. Gió lốc từ đó kéo tới cuốn phăng cỏ cây lên không trung, bụi đất bay mù mịt. Trong khi đó, phía bên ngoài kết giới thì vẫn còn một chút nắng yếu ớt, bầu trời vẫn rất xanh. Chẳng ai có thể nhìn thấy được cái vòng tròn ngăn cách giữa hai thế giới cũng như những gì đang xảy ra lúc này bên trong nó.

Cùng lúc đó, diễn biến bên trong kết giới đang diễn ra hết sức căng thẳng. Hai con người sau khi kết hợp đầy được hai con hắc báo bay về phía bát trụ Tiên Thiên thì đều nín lặng theo dõi, chờ đợi động tĩnh từ Hứa lão tiên sinh đang yểm trong trận đồ. Cậu Khanh liền ngay sau đó nhanh chóng quay trở về điều hoà trận pháp, đổi tư thế liên tục như múa võ. Ông nội tôi ngồi đằng sau, thở hồn hển, đưa tay áo quạt mồ hôi đang lăn xuống trên trán. Cú phản lực tạo ra từ nguồn năng lượng trong linh phù quả thực ghê gớm, suýt chút nữa thì ông bị hất văng lộn đi mấy vòng. Ông tôi cũng không ngờ là trên đời này lại có những dạng năng lượng kì bí và huyền diệu như vậy, cứ ngỡ rằng chỉ có trong phim ảnh hay trong tưởng tượng mà thôi. Nếu thí dụ như có may mắn sống sót mà qua nổi phen này, thì cũng chẳng biết phải kể lại ra sao với vợ con. Chuyện thực quá khó tin!

Đang mãi mê suy nghĩ lan man, ông tôi bị một tiếng " ầm " vang dội vọng tới làm cho bừng tỉnh, vội đưa mắt ra quan sát. Tiếng động như sấm truyền ấy chính là phát ra từ cái cột khổng lồ được tạo từ tám cột nhỏ ở đằng kia. Hai con hắc báo lúc này đang cố rướn thân

mình về phía trước để thoát khỏi lực hút kinh khủng từ cái cột. Chúng gào rú, hai chân trước to tướng không ngừng vươn ra cào cấu trong không khí, phần đuôi như sắp sửa bị hút vào trong. Những luồng quỷ khí đen kịt cũng trong tình trạng tương tự, đang thoát ra từ thân thể hai con báo trôi tuột về phía cái cột. Bọn quỷ linh này chúa là càng đau đớn, giận dữ hay cuồng loạn là chúng lại càng không chịu khuất phục, ngược lại còn trở nên mạnh mẽ, hung tợn và quỷ quyết hơn.

Cảm thấy khó lòng thoát ra khỏi tầm ảnh hưởng của bát trụ Tiên Thiên, một con trong số chúng khạc từ trong miệng ra một luồng quỷ khí đen ngòm phóng xuống trận đồ dưới mặt đất, vốn là nơi có Hứa lão gia đang trấn yểm cùng với bát linh thạch. Tám ngọn nến trắng đang cắm cạnh tám viên linh thạch bị luồng quỷ khí tà ma dị hợm thổi tới, bắt đầu chao đảo, phập phù trông như sắp tắt. Tám ngọn nến này cũng như trận đồ, chịu sự chi phối của cậu Khanh, nếu là gió bình thường hoặc phong thần đều sẽ không ảnh hưởng tới chúng vì đó là nguồn năng lượng chính phái, nhưng quỷ khí của bọn linh nhi thì khác, căn bản nó là nguồn năng lượng không sở hữu và xung khắc, do đó không thể can thiệp được. Khanh vội vàng dùng pháp lực truyền tới năm cái thẻ bài bằng cọc gỗ đang đóng xung quanh trận đồ kích hoạt ngũ phù kim quang lên ngay. Chỉ cần một ngọn nến bị tắt đi, thì lập tức pháp trận sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Một bức tường như ảo ảnh màu vàng nhạt xuất hiện bao quanh trận đồ với những lần hình ngũ giác nối liền mạch với nhau như tổ ong. Công dụng của ngũ phù kim quang này cũng tương tự như cái đã bảo vệ cậu Khanh và ông nội em, chỉ khác là nó mạnh hơn rất nhiều. Kí tự khắc trên đỉnh mỗi tám thẻ bài lần này được sơn màu vàng thay vì màu đỏ. Không biết đó có phải sự khác biệt hay không nhưng bức tường được dựng lên lần này bao bọc quanh bát trụ cao sừng sững lên đến tận trời, cũng đủ thấy rằng pháp lực mà Khanh truyền tới để kích hoạt nó là không hề nhỏ. Quả thực, Hứa lão gia đã không màng nguy hiểm, truyền một nửa tiên lực của mình cho đứa cháu nội để đánh bại bọn quỷ nhi khó đối phó kia. Hy vọng rằng mọi chuyện sẽ được ổn thỏa.

Lại quay về phía hai con hắc báo, sau khi khạc luồng quỷ khí xuống hòng phá hoại trận đồ của Khanh tạo ra, chúng liền khạc ra

thêm vài luồng khí khác phóng xuống, thì thấy luồng khí vừa chạm đến bức tường mờ nhạt như ảo ảnh kia liền bỗng dừng mất tăm không để lại dấu vết gì, sau đó bức tường gần như vô hình kia loé lên những lần sáng vàng hình ngũ giác liền mạch phía bên ngoài tám cái cột. Chúng chợt hiểu ra vấn đề, tức tối gào rú trong khi quỹ khí đang ngày một vơi đi do bị cột sáng khổng lồ hút vào. Lúc này, Hứa lão gia đang bất động tọa thiền trong trận đồ liền truyền giao thức tới cậu Khanh:

- Khanh con, ta sẽ kéo chúng vào trong. Con mau hạ ngũ phù đại kim quang xuống!.

- Con hiểu rồi!.

- Được, ta thi triển đây!.

Nói xong, Hứa lão tiên sinh vận sức, bộc phát tiên lực gia tăng sức mạnh tại cửa Khảm, những vòng tròn bắt đầu xoay nhanh vun vút hất ra những tia sáng chói. Lập tức, hai con hắc báo to lớn bị kéo tọt vào trong cái cột khổng lồ. Phía bên này, cậu Khanh đứng lúc đó tạo ấn hướng chữa về năm tám thẻ bài truyền tới một lệnh " đóng " rồi phóng ra một tia sáng ngắn và dẹt vụt tới phát ra âm thanh như khi người ta bắn một viên đạn. Lập tức bức tường như ảo ảnh đang bao quanh tám cột sáng hơi rung lên rồi biến mất. Cũng đúng lúc đó, thân thể như trâu mộng của hai con hắc báo bị hút tuột vào trong. Chúng gào rú vang trời nhưng muốn thoát ra thì đã muộn.

CHƯƠNG 46

LĂNG NGHIỆM VÔ LƯỢNG THỪA CHÚ

So với việc đẩy hai con quỷ nhi về phía trận pháp ban nãy thì lúc này hai người một già một trẻ là ông tôi và cậu Khanh còn căng thẳng hơn trước rất nhiều. Không biết Hứa lão gia như thế nào, ai nấy trong lòng đều lo lắng cho người. Vòng xoáy năng lượng do những vòng tròn cổ tự xoay quanh cột sáng tạo ra là vô cùng lớn. Những trường không gian đa chiều trong kết giới đều bị tác động bởi nó, ông tôi còn cảm nhận được sự tồn tại của ngũ hành song song, lúc thì rất nóng, lúc lại rất lạnh, có khi còn thấy cả giọt nước từ đâu rớt xuống xen lẫn những trận cuồng phong mù mịt, cơ hồ bên trong người cũng có cảm giác ngọt ngào, lâng lâng khó diễn tả.

Tám cột sáng hút hai con hắc báo vào xong thì bên trong nó phát ra tiếng " ù ù " kì lạ. Hứa lão gia đang vận sức duy trì và tương trợ cho nguồn năng lượng trên các mắt trận. Ngay khi hai con hắc báo bị cuốn vào bên trong, ngài lập tức kiết ấn, truyền tới cậu Khanh một lệnh:

- Khanh, mau dùng pháp chú nhốt bọn hài nhi lại, ta chỉ có thể tác động linh lực lên các mắt trận mà thôi!

- Dạ nội. Con làm liền đây nội!.

Khanh xoay người, hai chân chụm lại, đứng thẳng, hai bàn tay tạo thế Khẩu Bí Ấn đặt trước cửa miệng. Miệng cậu bắt đầu lầm rầm đọc bài chú Lăng Nghiêm:

" Ma Ha Tát Đát Đa Bát Đát La ".

Câu chú tuôn chảy trong tâm thức tựa như dòng thác lớn. Một nguồn bạch quang từ hai cánh tay Khanh nhằm hướng Tiên Thiên Bát Quái trận truyền tới, xuất hiện trong đó là những ký tự cổ bằng

chữ Phạn phát quang màu trắng. Chúng chậm chậm theo dòng nguồn sáng nhập vào tám cột sáng từ bát linh thạch. Giờ đây, những mật chú cổ xưa mang sức mạnh của kinh Thủ Lăng Nghiêm - Vô lượng thừa chú đã hoà vào với năng lượng của bát linh thạch tạo thành một bức tường vô hình trấn yểm tà ma, quỷ quái.

Sở dĩ Khanh dùng chú Lăng Nghiêm vì nó có sức mạnh còn trên cả chú Đại Bi, có thể nói, là Phật trên đánh của Phật. Lại là một pháp " bạch tịnh ", nghĩa là thanh tịnh, không bị ô uế, chính là khắc tinh của tà ma xú uế. Yêu ma, quỷ quái không cách nào xâm phạm hay lọt qua nó một khi đã thi triển ra.

Lúc này trên thân thể của Khanh cơ hồ phát ra " tam quang phổ chiếu thấu tam tài ", chính là ánh sáng của Nhật, Nguyệt và các vì tinh tú. Trên thân có thân quang, trên miệng có khẩu quang, trong tâm có tâm quang. Ất là người có đạo hạnh mới đạt đến cảnh giới này khi trì chú Lăng Nghiêm. Hứa lão gia đang tọa thiền bất động trong trận pháp, ngài tuy hai mắt nhắm lim dim nhưng dường như vẫn có thể theo dõi tất thảy những diễn biến bên ngoài pháp trận. Nhìn thấy cảnh cậu Khanh thi triển thành công Vô lượng thừa chú thì khoé môi hơi cong lên, gật đầu khe khẽ:

" Tên tiểu tử này, trông thế mà khá!" – Hứa lão tiên sinh nghĩ thầm trong đầu.

Lúc này, hai con hắc báo bị cuốn vào trong trận pháp, đang gào rú tìm đường thoát ra. Ở trong môi trường pháp trận này, hình thái của chúng dường như không còn ổn định và theo ý muốn của chúng nữa. Lúc thì biến thành luồng quỷ khí đen ngòm lúc lại biến thành hình hài nhi méo mó toan hét lên:

- Thả chúng ta ra!

Sau đó lại biến về hai thân báo rồi rống lên thê thảm.

Chúng dùng móng vuốt cào cấu bức tường vô hình liên kết giữa bát trụ liền bị bức tường hất lên những ký tự cổ sáng chói phản lại một lực rất mạnh khiến chúng bật ra xa, lại hoá thành hình hài nhi căm tức buông lời chửi xối xả:

- Lũ người đáng ghét!. Tên tiểu tử thú vị chiết tiết!. Mau thả bọn ta ra, nếu không tụi tao giết chết lão già này!.

Dứt lời chúng phóng từ đầu ngón tay xuống bên dưới những tia khí mảnh dẻ như mũi tên, chính là nhằm vào Hứa lão tiên sinh. Cậu Khanh trông thấy bèn vội vàng gia tăng pháp lực đồng thời trì chú

nhANH hơn. Ngay lập tức xung quanh người Hứa lão gia xuất hiện hình một đoá hoa sen có ánh sáng hồng to lớn bao trùm lên bóng ảo ảnh của ngài, những cánh hoa chập chờn rung rinh, chặn lại đường tên đang lao tới vun vút như mưa rào. Hứa lão gia bèn nói với cậu Khanh:

- Tên tiểu tử này, không ngờ con cũng học được phép này!.
- Con cũng không biết thừa nội, tại cấp bách quá!.
- Không sao, cứ vậy mà phát huy!.
- Dạ nội!.

Phép vừa rồi cũng thuộc Lăng Nghiêm Vô lượng thừa chú: "Thiên đoá hồng liên hộ trụ thân", có thể chặn lại tất cả tà ma, xú uế, cơ hồ cũng tương tự như ngũ phù kim quang nhưng bản chất thì cao siêu hơn rất nhiều.

Hai tên hài nhi bất lực, chúng la hét thất thanh, giẫy nẩy cả lên. Bất ngờ một đũa trong số chúng ôm đầu, hình như đau đớn lắm. Tên con lại chưa kịp định hình ra là chuyện gì thì cũng bắt đầu co thân thể lại quằn quại, miệng không ngừng la hét. Sau đó, hình hài chúng méo mó biến thành những luồng quỷ khí loang lổ, rồi chuyển sang hình dạng hắc báo, lát sau lại hoá thành hai con mèo đen nhỏ bé. Nguồn năng lượng trong Bát Quái đồ tác động rất mạnh lên quỷ khí của bọn hài nhi. Không biết, chúng rồi sẽ bị trận pháp này biến thành ra cái gì nữa? Điều này thì cả Hứa lão gia và cậu Khanh đều không biết trước được, bởi nó thuận theo lẽ tự nhiên, cũng chính là sự tương tác khi sức mạnh chính thống gặp thứ sức mạnh hắc đạo, xấu xa tà ác.

Hai con hài nhi rơi vào trạng thái bất ổn đã được một lúc, bỗng nhiên từ đỉnh đầu bọn chúng thoát ra hai cầu sáng nho nhỏ màu tím nhạt bay lên lơ lửng rồi nhập vào làm một, chúng lúc này dường như đã rơi vào vô thức, không còn phản kháng dữ dội nữa. Cậu Khanh trông thấy cầu sáng ấy bèn dùng giao thức hỏi Hứa lão gia:

- Ông nội, cầu sáng đó...chẳng phải là ký ức của bọn hài nhi?.
- Đúng vậy, chúng đang rơi vào Mộng thức do năng lượng pháp trận tác động vào giao thức của chúng.
- Ông nội, con muốn tìm hiểu lai lịch của hai tên hài nhi này!.
- Không được, chẳng may không thoát ra được sẽ nguy hiểm vô cùng. Nếu không có con, trận pháp sẽ trở nên mất kiểm soát, ta làm sao có thể can thiệp được, điều này con nắm rõ hơn ta chứ?.

- Con biết, nhưng gốc gác, cội rễ tạo nên bọn quỷ nhĩ này chúng ta chưa biết, nhân cơ hội này hãy làm sáng tỏ đi ông nội à!. Con hứa sẽ thực hiện nhanh chóng.

- Hừm!. Tên cứng đầu nhà ngươi!. Nên nhớ, mạng của những người ở đây đều nằm trong tay ngươi, bao gồm cả lão phu.

- Dạ con biết!. Nội hãy tin ở con!.

- Đi đi!.

CHƯƠNG 47

XUẤT HÒN

Thoả thuận xong xuôi, cậu Khanh nhanh chóng lôi từ trong cổ áo ra sợi dây có gắn móng vuốt hổ hình chìa khoá, sau đó dùng tay thủ ấn kẹp ngang sợi dây lại, vận sức truyền pháp lực vào nó, sợi dây liền sáng lên màu vàng kì ảo, buông tay ra nó vẫn cứ thế lơ lửng trên cổ Khanh như một phép màu, không còn chịu tác động của trọng lực nữa.

Ông tôi ngồi sau đang ngó nghiêng theo dõi động tĩnh hai tên hài nhi bị nhốt trong trận đồ, liền nghe cậu Khanh gọi:

- Chú H, chú lên tìm trong cái túi bố của cháu cái chuông có gắn sợi chỉ đỏ mà lúc nãy cháu dùng gọi hồn cô bé nhà kia về đi. Sau đó chú buộc một đầu sợi dây vào cổ tay cháu, đầu còn lại chú giữ cái chuông.

- Hả?. Ờ được!. Để tôi lên lấy!.

Ông tôi nghe cậu Khanh hướng dẫn, lật đặt tới bên chỗ cậu ấy tìm trong chiếc túi bố ra cái chuông hồi nãy. Xong nhanh chóng buộc một đầu chỉ vào cổ tay phải của cậu Khanh, trong khi cậu ta vẫn đang đứng yên, hai tay kiết ấn điều hoà trận pháp. Sau đó ông cầm cái chuông quay về chỗ cũ chờ đợi. Cậu Khanh bấy giờ mới nói tiếp:

- Cháu chuẩn bị nhập vào giao thức đang mở của hai tên hài nhi để tìm hiểu lai lịch của bọn chúng. Muốn tiêu diệt triệt để phải nắm được nguồn gốc, từ đó mà có cách ứng phó!.

- Nhưng cậu phải cẩn thận đó, tôi cảm thấy chuyện này rất nguy hiểm.

- Không sao đâu chú. Nhờ chiếc chuông này chú cũng sẽ liên kết giao thức với cháu cũng như ông nội cháu và thấy được ký ức

của bọn quỷ nhi. Có một điều này chú phải nhớ kỹ, nếu chú trông thấy ánh sáng trên sợi dây cổ chấu đang đeo bắt ổn hoặc biến mất thì hãy rung bảy hồi chuông để báo với ông nội chấu mà tìm cách ứng phó kịp thời!. Đây chính là chân khí của chấu cũng như phần linh lực nguồn cội chấu để lại để làm dấu duy trì pháp trận. Nó rất quan trọng!.

- Được!. Tôi nhớ rồi!. Nhưng cậu xuất hồn rồi thì ai duy trì pháp trận?.

- Đây chỉ là một phần hồn phách của chấu thôi. Chân khí của chấu vẫn ở lại. Ông nội chấu sẽ dùng tiên lực duy trì nó dựa trên nguồn linh lực chấu yểm trên sợi dây đeo cổ trong một thời gian ngắn. Chấu sẽ nhanh chóng quay trở về trước khi giới hạn cho phép.

- Haizz, nguy hiểm quá!. Tôi chỉ sợ...

- Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp hả chú?!

- Ừm, thôi tùy cậu thôi. Tôi tin ở cậu!.

- Vâng. Chấu chuẩn bị đây. Khi nào thấy có cầu sáng vàng thoát ra từ đỉnh đầu chấu thì chú để chuông bên tai rung chín hồi nhé!.

- Được được!.

Ông tôi quả quyết, căng mắt chờ đợi. Cậu Khanh ngay sau đó liền đổi tư thế, quay trở về thế thiền tọa. Thân như chấp kim cương, hai mắt bắt đầu nhắm lại. Chừng một lúc sau, trên đỉnh đầu Khanh xuất ra một cầu sáng nho nhỏ tỏa ánh sáng vàng nhàn nhạt bay lơ lửng, ông tôi thấy thế, vội đưa chuông lên tai khẽ rung lên chín hồi nhịp nhàng. Trong khi ấy, cầu sáng vàng cũng chậm chậm trôi về phía Bát Trụ Tiên Thiên, dễ dàng xuyên qua bức tường chú Lăng Nghiêm nhằm hướng cầu sáng màu tím lơ đang lơ lửng lơ phía trên hai con hài nhi kia bay tới. Hứa lão gia để duy trì pháp trận thay cậu Khanh bèn đành phải phân tán tiên lực từ cửa Khảm ra bảy cửa còn lại, khiến cột sáng tại cửa Khảm yếu đi đôi chút so với ban đầu. Những vòng tròn cổ tự cũng vì thế xoay chậm dần.

Cùng lúc đó, cầu sáng màu vàng bay tới chỗ cầu sáng tím lơ thì dừng lại bay vòng quanh một lượt rồi từ từ nhập vào cầu sáng có ánh tím đó. Sau khi sáp nhập vào nhau, chỗ hai cầu sáng loé lên những tia phổ quang lúc sáng chói lúc lại đen ngòm trông thật lạ lùng. Ông tôi sau khi rung xong chín hồi chuông thì liền cảm thấy trong người nhẹ bẫng, thần trí lâng lâng trôi từ từ men theo sợi chỉ

về phía cậu Khanh đang toàn thân bất động. Lập tức hai mắt ông hoa lên nổi đầy đom đóm, người xoay xoay như lên đồng. Cứ mở mắt ra là đầu óc choáng váng nên ông đành nhắm tịt mắt lại, ngồi xếp bằng chờ đợi.

Bỗng trong không gian tối om ông thôi mờ mờ thấy phía trước có ánh sáng, ông liền bước về phía ấy. Tất cả những gì ông đang cảm nhận được lúc này cũng chính là cảm giác của cậu Khanh sau khi liên kết giao thức với ký ức của hai tên hài nhi. Quả thực lúc này, một phần thần thức của hai người và một tiên đã kết nối với nhau và kết nối với cả bọn quỷ hài nhi đang chìm vào mộng thức kia.

CHƯƠNG 48

TUỔI THƠ

Cậu Khanh sau khi nhập vào vùng ký ức của hai con quỷ nhi thì xuất hiện trong một không gian tối đen, không biết đâu là trời đâu là đất. Cậu bước đi vô định, lúc sau phía bên trái hình như hắt lại thứ ánh sáng chói lòa, Khanh liền đổi hướng, bước nhanh về phía đó. Càng tiến lại gần nơi phát ra ánh sáng, không gian càng chói lòa hơn, Khanh vội đưa tay lên che mắt thì hụt một cái, anh ngã nhào xuống đám cỏ như khi người ta bước hụt chân xuống bậc cầu thang.

Lúc phúi quần áo đứng dậy rồi đưa mắt nhìn ngó xung quanh mới biết mình đã rơi vào một không gian khác. Phía trước mặt Khanh là một con sông khá lớn. Xa xa là bãi bồi, có vài chiếc thuyền nhỏ bỏ không neo đậu ở gần đó. Cả bên sông im lìm, hoang vắng. Cách vài chục mét trên bãi đất cao gần bờ sông có một căn chòi nhỏ dựng lụp xụp. Khanh quay đầu nhìn về phía đằng sau lưng thì thấy một dãy tre cao trải dài không có điểm dừng. Đây chính là quang cảnh đơn sơ, cổ kính tại một làng quê bắc bộ Việt Nam, nhưng không rõ là thời nào.

Khanh đi dọc dãy tre, trông thấy có cánh đồng, bãi ngô nhưng tất thấy đều tiêu điều, xơ xác. Cậu bước đến nơi có cái chòi rách đơn xơ xem có người ở hay không thì thoáng thấy bóng của hai đứa trẻ con đang lúi húi làm gì đó bên tám liếp cũ nát cạnh cái chòi. Chúng đang phơi mấy con cá lên một bờ rào tre tạm bợ, chắc để làm cá khô. Bọn trẻ vừa làm vừa chuyện trò râm ran. Hai đứa bé ấy đều là con trai, đầu để chỏm tóc trái đào, trên thân chỉ mặc độc chiếc quần lửng lửng thun màu nâu rách ngang rách dọc, tay chân

thì lấm lem bùn đất. Ngoài hai đứa trẻ ra Khanh không trông thấy bóng người nào nữa. Có điều đặc biệt là, tướng mạo hai đứa bé này giống y như nhau, có lẽ là một cặp song sinh. Một đứa đang nhặt mấy con cá trong chiếc nong kẹp vào cái nan bằng hai thanh tre treo lên bờ rào rồi cất tiếng nói với đứa còn lại:

- Anh, không biết bao giờ ông mới về ha?. Ông đi đã hai ngày rồi.

- Không biết, chắc nay hoặc mai ông về thôi.

- Không biết ông có bán được cá không. Chúng ta hết gạo mấy hôm nay rồi mà trong làng cũng thiếu lương thực, chẳng ai chịu đổi cá nữa.

- Thôi, phơi cá xong, tao dẫn qua bãi bồi ngoài kia đào sắn (khoai mì) về luộc.

- Bãi đó người ta đào xới nát hết rồi còn gì nữa đâu mà đào. - Đứa bé đang đứng cạnh bờ rào xì mặt nói - À, vớ lại, sáng nay em đem cá sang đổi cho lão phú phộ trong làng thì nghe người ta bàn tán là sắp sửa có người ngoại quốc về làng, chỉ nay mai thôi.

- Thiệt hả?.

- Ừ, nghe nói mấy người ngoại quốc đó rất hung dữ, còn đem theo nhiều thứ lạ mắt nữa, không làm gì cũng có thể giết người nhanh như chớp!.

Đứa đang ngồi xếp cá dưới đất ngẩng mặt lên tròn mắt vẻ kinh ngạc nghe đứa em kể chuyện.

- Họ sẽ san bằng mấy ruộng bắp với khoai mì ngoài kia!. - Đứa đang đứng giơ tay chỉ về mấy bãi hoa màu tiêu điều ven con sông.

Hai đứa trẻ cùng dừng tay, hướng ánh mắt về phía tay chỉ, vẻ mặt có chút ngờ nghệch. Khanh đứng nép sau bức phen của cái chòi quan sát, theo nhận định của anh, hai đứa trẻ này độ tầm mười một, mười hai tuổi. Dáng vẻ còn rất hồn nhiên và vô tư. Trong lòng anh chợt dấy lên cảm giác tiếc nuối khi nghĩ rằng, chúng chính là hai tên quỷ hài nhi mà mình đang đối phó.

" Thật đáng tiếc!" - Khanh lắc đầu nghĩ thầm.

- A!. Hình như là ông kìa, anh Tương!. - Chợt đứa đang đứng bên bờ rào tre nhảy nhót giơ tay chỉ chỉ về phía con sông, đứa còn lại cũng nháo nhác đứng dậy ngóng theo:

- Đâu, đâu?.

- Kìa kìa!.

Phía giữa sông, thấp thoáng bóng một cái thuyền nhỏ đang chậm chậm tiến vào bờ. Trên thuyền, một ông cụ dáng vẻ khắc khổ già nua đang mệt nhọc chèo thuyền. Chắc đó là ông của hai đứa trẻ. Chúng ba chân bốn cẳng chạy một mạch xuống bờ sông đón ông cụ.

Lát sau, chiếc thuyền cập bến, ông cụ cột thuyền lại rồi nhảy xuống, đem theo mấy chiếc nơm, giỏ và thúng đựng nào là cá khô, tép khô.

- Ông, ông!. Sao nay ông đi lâu vậy?.

- Ủm, làng bên kia đang có quan lính với người ngoại quốc về nên không họp chợ, ông phải đi bộ vào từng nhà bán nhưng nhà nào nhà nấy người ta đều đóng cửa nẻo im lìm. May mà lúc về không đụng mặt lính tráng. Nhà còn gạo không mấy đứa?.

- Dạ, hết hai bữa nay rồi ạ!. Bọn cháu đói lắm, mà bãi sắn đằng kia, dân trong làng ra đào trộm, còn bao nhiêu ông phú hộ cho người làm ra đào về hết rồi ạ!.- Đứa trẻ xì mặt buồn bã kể.

- Haizz. Hay vậy, bên kia sông còn một làng nữa, tuy hơi xa, nhưng cứ qua xem sao. Giờ ông chèo qua đó bán cho hết chỗ cá này mua gạo cho mấy đứa. Ở nhà ngoan nha!.

- Thôi ạ!. Bọn cháu...cũng không đói lắm. Ông về nghỉ đi mai rồi hẵng đi.

- Không sao!. Mai kia có quan lại người Tây về làng còn khó khăn hơn nữa, giờ phải tranh thủ đi ngay kẻo không kịp. Làng đó hơi xa một tí nên chắc độ tối mai hoặc ngày kia ông mới về. Hai đứa chịu khó bảo nhau đi tìm củ khoai, củ sắn mà bỏ bụng cho đỡ đói, ăn tạm mấy con cá cũng được. Ông đi đây!.

- Ông, ông!. Ông đi nhanh rồi về với bọn cháu nha ông!.

- Ủ, kiếm được gạo ông về liền!.

Nói xong ông cụ lại lật đật xách đồng nơm, giỏ bước lên thuyền. Trên bờ, hai đứa trẻ bộ dạng nhếch nhác cứ đứng tần ngần trông theo bóng chiếc thuyền đi xa dần, lọt thỏm giữa dòng nước lạnh lẽo, mênh mông.

CHƯƠNG 49

LÃO PHÚ HỘ

Trong gian nhà ngói rộng lớn có tiếng guốc mộc lộc cộc vang lên đều đều. Một dáng người gầy và cao đang đi đi lại lại ở gian nhà giữa, ánh chừng là một người đàn ông tuổi độ lục tuần. Đầu ông ta đội mũ, để râu kẽm, trên người bận bộ áo dài màu vàng tơ óng ánh, quần ống sớ màu trắng. Trên cổ và tay đeo rất nhiều đồ trang sức bằng vàng khảm ngọc bích lấp lánh.

Đó chính là phú hộ Lĩnh, lão phú hộ giàu có bậc nhất trong làng Hạnh Phúc thời bấy giờ. Dòng họ nhà lão, ba đời đều là phú hộ của cái làng này. Dưới triều Nguyễn, đương thời, cụ cố nhà lão là quan chi huyện, cai quản rất nhiều tuần, phủ. Đến đời con cháu, tuy không còn ai làm quan nữa nhưng bổng lộc ông cụ để lại cùng với quyền lực cũng thừa giúp cho nhà họ Nguyễn của lão thành thời đệm êm gối ấm, không phải lo nghĩ vấn đề tiền bạc, vật chất. Về của cải của nhà lão Lĩnh thì phải nói là, nhiều không kể xiết, lão một tay thâm tóm hết ruộng đồng, đất đai trong làng, từ đó bắt bớ những người làng nghèo khó làm phu, dịch cho nhà lão.

Cả cái làng nhỏ bé Hạnh Phúc này chia làm bốn phần thì nhà cửa, đất đai họ Nguyễn đã chiếm mất ba phần rồi. Người dân trong làng có sống thì cũng mang tiếng sống trên đất của phú hộ Lĩnh, chỉ là lão bắt nợ, cho mượn tạm đất để làm nơi sinh sống mà thôi. Mấy làng lân cận không ai là không biết đến danh đại phú hộ Nguyễn Lĩnh giới thượng lưu ở làng Hạnh Phúc. Cũng vì tiếng tăm như vậy mà lão ta rất thân quen với giới quan lại triều Nguyễn, tuy không trực tiếp nắm quyền cai trị, nhưng thực chất là lão đã nắm quyền sinh quyền sát của dân làng Hạnh Phúc trong tay từ lâu rồi.

Không hiểu hôm nay có chuyện gì mà trông phú hộ Lĩnh có vẻ khá lo lắng, cứ chắp tay sau lưng đi đi lại lại ở gian nhà giữa. Trán lão chau lại khiến đôi lông mày vốn đã xéch nay lại càng như xéch hơn. Lão đi lại mấy vòng rồi bất chợt thở dài ra một tiếng, ngồi sụp xuống bên bộ bàn ghế bằng gỗ trắc quý giá to tướng được đục đẽo khéo léo hình rồng phượng. Một tay lão tì trên mặt bàn, nghiêng người ngòai hướng ra cái sân to và rộng lát toàn bằng thứ gạch màu đỏ tươi đẹp đẽ, ánh mắt có vẻ xa xăm lắm. Lại có tiếng guốc gỗ gõ lọc cọc từ xa vọng tới, từ trong gian buồng ở tít đằng kia, một người phụ nữ đang vén tấm màn bằng lụa thượng hạng che ô cửa buồng bước ra, vừa đi vừa cất tiếng hỏi han:

- Mình định tính sao?. Nay mai là bọn quan Tây về làng mình rồi. Quyết định nhanh nhanh đi để còn làm. Không còn thì giờ nữa đâu!

Bà ta vừa nói vừa nhăn trán lườm ông chồng vẻ hỏi thúc. Phú hộ Lĩnh nghe thế thì chép miệng đáp lại:

- Chậc!. Thì tôi cũng đang tính!.

- Mình còn tính gì nữa!. Nước tới chân rồi!. Đến lúc đó có hối cũng không kịp!.

Người phụ nữ lúc này đã tới bên bàn nước, nhẹ nhàng ngồi xuống phía đối diện. Bà ta diện mạo trông còn khá trẻ so với ông chồng, có lẽ chỉ độ tứ tuần. Mái tóc đen quán gọn sau gáy, cổ đeo một chiếc kiềng vàng, tai đeo ngọc trai trắng sáng, môi tô son đỏ chót, gương mặt trắng trẻo, tuy nhiên đôi mắt xéch thì toát lên ánh nhìn sắc sảo, ghê gớm. Bà ta tên húy là Đỗ Xoan - vợ của phú hộ Lĩnh. Nói qua về chuyện hôn nhân của vợ chồng phú hộ Lĩnh thì có lẽ ở làng được ví như "vua phải lòng cô thôn nữ".

Hồi ấy, bà Xoan vốn xuất thân là con gái một gia đình bần nông nghèo khổ trong làng, không biết trời thương trời độ hay sao mà bù lại cho bà một nhan sắc phải nói là xinh đẹp nhất, nhì làng Hạnh Phúc, một vẻ đẹp sắc xảo, quyền quý mà vốn đám con gái nghèo khổ thời bấy giờ ít ai có được. Trong một lần phú hộ Lĩnh đến xiết nợ phụ mẫu bà, hai người đã gặp nhau và ngay lập tức lão bị nhan sắc của cô gái nghèo kia hấp hồn. Đám cưới rình rang được tổ chức ngay sau đó. Nhưng phúc do cô con gái mang lại hưởng chưa được bao nhiêu, không lâu sau, cha mẹ của bà Xoan đều mắc bệnh nặng mà lần lượt qua đời. Số đời là vậy!.

Quay lại chuyện bàn tính của vợ chồng nhà lão phú hộ, sau khi nghe bà vợ hối thúc, lão Lĩnh đưa một tay lên xoa cảm nheo mắt thì thầm nói:

- Vậy bà kêu thằng Đình đi tìm lão Độ tới đi!. Có làm thì tối nay làm luôn!. Tôi lo là nội trong ngày mai bọn quan lính kéo về rồi!.

- Dạ, em đi bảo thằng Đình ngay!.

Bà Xoan mừng rỡ, được sự đồng ý của ông chồng, vội vã đứng dậy, đi ra ngoài sân chống nạnh, cất tiếng gọi lớn:

- Thằng Đình đâu, có ngoài vườn không?. Vào đây tao biểu!.

Một lúc sau, từ ngoài mé vườn rộng lớn, bóng một người thanh niên lực lưỡng lật đật chạy vô, đến trước mặt bà phú hộ liền cúi đầu kính cẩn:

- Dạ, bà cho gọi con!.

- Ủm, vào đây!.

Bà Xoan đưa tay vẫy tên nô dịch vào trong nhà. Đến bên bàn nước, bà ta ngồi xuống đưa mắt nhìn ông chồng. Lúc này, ông Lĩnh đang ngồi khệnh khạng ghế bên cạnh mới cất lời thì thầm nói:

- Mà chạy đi tìm lão thầy bói Độ ở cuối làng về đây ngay cho tao!. Nhớ là phải tìm bằng được lão, không thì chết với tao, nghe chưa?!

- Dạ...con...con biết rồi ạ!.

Anh thanh niên run run thưa. Lão Lĩnh lại dặn tiếp:

- À với lại, nhớ be bé cái miệng thôi, hành tung phải bí mật. Chuyện này không được để ai nhìn thấy. Người ta có hỏi thì bảo mời thầy về cúng giải hạn nhớ chưa?.

- Dạ, con nhớ rồi ạ!.

- Đi đi, nhanh nhanh lên!.

- Dạ..dạ, con đi đây ạ!.

Lão Lĩnh khoát tay hối thúc tên gia nô. Anh thanh niên cúi người quay lưng tất tả đi ngay. Còn lại hai vợ chồng lão Lĩnh ngồi lại bên bàn nước mặt nhăn nhó ngóng theo bóng tên gia nô khuất dần sau cánh cổng cao lớn, bộ dạng nóng ruột.

Lúc này, ở ô cửa buồng bên trái của ngôi nhà lớn, cậu Khanh đang đứng đó, theo dõi toàn bộ diễn biến trong nhà lão phú hộ từ nãy đến giờ. Về mặt cậu băn khoăn, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt mình nữa.

CHƯƠNG 50

TOAN TÍNH

Trời lúc này đã quá trưa, trong nhà, vợ chồng phú hộ Lĩnh mới dùng bữa cơm trưa xong, đám gia nhân đang tất tả, mỗi người mỗi việc lo dọn dẹp, phục vụ chủ nhân. Bà Xoan ngồi trên cái sập lớn, chân co chân duỗi vừa xỉa răng vừa ngóng ra phía cổng nhẩn mặt thì thầm nói với chồng:

- Thằng Đình sao đi lâu vậy ông ha!. Không biết cái thứ như nó có làm xong việc không nữa!.

Bà ta giọng đay nghiến, trán nhăn lại trông đã sứt ruột lắm rồi. Lão Lĩnh cất giọng lẽ nhè cất ngang:

- Bà nôn nóng cái gì, coi chừng hư việc!. Cái lão Độ đó có phải hạng bình thường đâu, cứ ngang bướng làm sao đó!. Giao việc lớn vào tay lão có khi lại giao trứng cho ác cũng nên!.

Ông Lĩnh nhấn mạnh, vẽ hồ nghi về tay thầy bói của làng. Bà Xoan ngồi nghe xong thì liếc chồng, chép miệng nói:

- Mình đừng nghĩ lung tung!. Em đã đích thân đi tìm hiểu, lão đó tuy tính khí có phần cổ quái thật nhưng là tay cao siêu nhất trong giới thầy bà mấy làng xung quanh đây đó. Mình chỉ cần đỡ cho lão vài quan tiền là sai việc được ngay, đổi lại là đại sự của cả họ nhà mình.

- Hừm!.

Lão Lĩnh liếc nhẹ bà vợ một cái. Đang ngồi chằm chằm xơi nước trên sập thì phía cổng có tiếng mở then cài lạch cạch. Hai ông bà lại ngóng cổ ra nhìn. Thằng Đình mở cánh cổng sơn vàng bước vào, theo sau là bóng một người nhỏ thó, lưng hơi gù, đầu tóc tuy chưa có nhiều sợi bạc nhưng rối tung bởi sơ xài thành củ hành sau gáy.

Đó chính là lão Độ, tay thầy bói có tiếng, nhà ở cuối làng Hạnh Phúc cạnh bãi tha ma của làng. Thằng Đình dẫn lão thầy bói đến trước mặt vợ chồng phú hộ đang ngồi rồi cúi đầu kính cẩn thưa:

- Dạ thưa ông bà, con mời thầy Độ đến rồi đây ạ!

- Ủm, được!. Lui ra ngoài đi. Có gì ông kêu.

- Dạ, con xin phép ông bà con đi!.

Nói xong anh người làm khẽ khàng lui ra ngoài, trong nhà chỉ còn ba người là vợ chồng Lĩnh phú hộ và thầy bói Độ. Lão Lĩnh chống tay tụt xuống khỏi cái sập đứng dậy chắp tay sau lưng nhẹ nhàng vào thẳng vấn đề với người đối diện:

- Thầy Độ, chẳng hay thầy có đang bận đám ma chay, lễ lạt nào không?. Tôi có chuyện này muốn nhờ thầy giúp!.

- Ha, Lĩnh phú ông chắc cũng biết, thời buổi khó khăn, người chết còn không có tiền mua nổi cỗ hòm cho đang hoàng nói chi đến bỏ tiền mời thầy cúng dường, lễ lạt tốn kém thì lại càng không. Lão phu đạo này chẳng còn động đến cái nghề đó nữa, chỉ kiếm miếng rau miếng cháo sống qua ngày thôi.

Thầy Độ khoát tay áo tỏ vẻ chán chường. Lĩnh phú hộ nghe xong thì nheo mắt nhếch mép cười khan một tiếng rồi tiếp lời:

- Thời buổi loạn lạc mà, ai cũng khó khăn cả. Thầy đừng tưởng chúng tôi trông thế mà sướng, không hẳn đâu, cũng đau đầu lắm mà nào mấy ai hiểu được. Rồi cứ ghét bỏ, thù hằn chúng tôi, cho chúng tôi là tầng lớp ích kỷ, chỉ biết bóc lột.

- Hừm, vậy chứ hôm nay Lĩnh phú ông kêu tôi tới đây là có chuyện gì?.

Thầy bói Độ nghe một tràng giải bày của phú hộ Lĩnh, trong bụng cảm thấy kịch cỡm vô cùng nhưng cũng bầm bụng, nhếch mép cười khẽ một tiếng xã giao hỏi thẳng lão ta ngay. Lão Lĩnh bấy giờ mới hơi cúi đầu, đi đi lại lại mấy bước, chưa vội trả lời ngay, hồi sau mới trở lại nói khẽ với thầy bói Độ:

- Ủm, ở đây e không tiện nói chuyện, chi bằng mời thầy qua thư phòng của tôi rồi chúng ta bàn bạc cụ thể.

- Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy Lĩnh phú ông?. Thôi được!.

Lão Độ nhướn mày hỏi rồi gật đầu đồng ý. Lúc này, bà Xoan đang ngồi trên sập im ắng nghe chuyện giữa ông chồng và tay thầy bói nãy giờ mới khẽ khàng tụt xuống xỏ guốc lộc cộc đi theo hai người. Phú hộ Lĩnh dẫn lão thầy bói bước ra khỏi gian nhà giữa đi

theo bờ hè rẽ sang lối thư phòng của lão. Sau khi ba người bước vào trong căn phòng, lão Lĩnh ngoắc tay gọi vợ lại dọn dồ:

- Bà ra gọi thằng Đình bảo nó đi canh chừng phía ngoài phòng, kéo đám gia nhân chúng nó nghe thấy thì phiền phức!

- Em biết rồi!

Bà Xoan bước nhanh ra ngoài. Trong phòng còn lại hai người đàn ông, lão Lĩnh mời lão Độ tới bên bàn gỗ ngồi xuống rồi khẽ khàng trình bày:

- Thế này thầy Độ ạ!. Chắc không nói thầy cũng rõ tình hình chính trị xứ ta bây giờ đang kì loạn lạc. Triều đình tám, chín phần là thất thủ rồi, quyền lực thực ra nằm trong tay đám người ngoại quốc kia. Không biết rồi mai này sẽ xảy ra binh biến gì nữa, khổ nhất vẫn là đám con dân chúng ta. Phải tự mình tìm cách bảo vệ mình thôi thầy ạ!

- Giới thượng lưu như Lĩnh gia đây còn lo lắng đến vậy thì mấy bọn dân đen như chúng tôi biết phải làm sao?.

Lão Độ nhếch môi đá đều tên phú hộ một câu. Phía đối diện, lão Lĩnh cũng thừa biết ý tứ trong câu nói ấy nhưng đại sự của lão quan trọng hơn bèn bào chữa:

- Thầy nói vậy tôi buồn đấy!. Nói thực, cũng chỉ có tôi mới có đủ khả năng bảo hộ cho cái làng này. Tôi yên ổn, thì cả làng yên ổn, tôi bết bát thì cả làng khốn đốn!. Thầy cũng là người trong làng, thầy tự hiểu.

- Tôi nào dám ý kiến gì, nói qua nói lại thì chuyện ngài nói tôi giúp rút cuộc là chuyện gì?. Ngài phải nói rõ ra lão phu mới giúp được chứ!.

- À thì, nay mai là đám quan tây kéo về làng ta tổ chức rà soát, cải biên, xây dựng bộ máy quyền lực mới của chúng. Nhà họ Nguyễn chúng tôi, cụ cố đương thời là quan lại cho triều đình, hậu bối sau này cũng là do hưởng phúc đức ấy của cụ mà phát lên. Đời thầy tôi với tôi thì đều là đại phú hộ duy nhất trong làng, xuất thân có dính dáng đến triều đình, e là lần này sẽ bị đám quan Tây chú ý, mời lên điều tra lai lịch và thu hồi của cải phục vụ cho lợi ích của chúng. Mà như tôi đã nói, tôi còn thì cái làng này còn, tôi mất thì cả làng đều rơi vào tay đám người ngoại quốc hung ác đó hết, còn khổ hơn bội phần. Nên mong là, thầy giúp tôi tìm cách bảo toàn số của cải của dòng họ Nguyễn, thoát khỏi con mắt dòm ngó của đám quan

tây. Qua được cơn chính sự liên miên này rồi tùy cơ ứng biến, lúc đó, tôi may mắn mà ổn định được nhất định sẽ hậu tạ thầy hậu hĩnh.

Thầy bói Độ chăm chú nghe những lời lão phú hộ vừa trình bày, bấy giờ mới hiểu hoá ra lão ta muốn tìm cách giấu số của nả to tướng thoát khỏi đám người tây. Trong lòng đã thầm chộn rộn, đúng là bản chất tham lam, ích kỷ rồi cũng lòi ra, còn bày đặt khoa trương, văn vẻ. Lão Độ tuy rất ghét nhưng bề ngoài lại không tỏ thái độ gì, chỉ nheo mắt, vẻ mặt thâm sâu đáp:

- Tôi hiểu rồi!. Nói thực, với số gia tài kếch xù của nhà ngài, không phải nói muốn giấu là giấu được đâu!.

Lão Linh nghe vậy thì chột dạ, tay thầy bói này xem ra không hề đơn giản, thôi thì chơi bài ngựa luôn, úp mở dài dòng chỉ thêm tốn thì giờ, việc cấp bách lắm rồi. Nghĩ vậy, lão Linh sốt sắng hỏi:

- Vậy thầy bảo phải làm sao?. Liệu nội trong nay mai đặt xong xuôi được không?

- E là hơi khó!.

Lão Độ mắt lim dim tay vuốt vuốt chỏm râu thưa thưa, ra vẻ đang đắn đo lắm. Bỗng có tiếng mở cửa nhẹ nhàng, bà Xoan đang đẩy cửa thư phòng bước vào, tiếng guốc gỗ lọc cọc. Bà ta đi tới chỗ bàn hai người đàn ông đang nói chuyện kéo ghế ngồi xuống, khẽ khàng cất lời:

- Chuyện đã bàn tới đâu rồi?!

- Đang nhờ thầy đây giúp. - Lão chồng lè nhè đáp.

Lão Độ nói tiếp:

- Giấu thì có nhiều cách, tùy vào lượng gia tài lớn hay nhỏ. Và cái chính, là giấu làm sao để không ai có thể tìm thấy được ngoài chủ nhân của nó, thì mới đúng nghĩa là "giấu"!

Lão vừa nói vừa đưa ngón tay trở gõ gõ lên mặt bàn nhấn mạnh. Vợ chồng phú hộ Linh ngồi đối diện tròn mắt nghe, có vẻ đã bị thần thái bí hiểm, cao siêu của lão thầy bói thuyết phục hoàn toàn, vì những gì lão nói rất đúng điều ông bà Linh muốn làm.

- Đúng vậy!. Ý tôi chính là như thầy nói. Vì tôi muốn cất giữ số của cải ấy phòng cho lâu dài, còn lo cho con cháu những đời sau, chính sự những nhiều, không nói trước được điều gì, nên cứ phòng xa là hơn. Thầy xem, có cách nào không, khó cỡ nào tôi đây lo được hết!. Thầy chỉ việc chỉ đạo thôi.

- Tất nhiên là có cách, tuy nhiên, cái gì cũng có giá của nó Lĩnh phú hộ à!. Tôi đây làm thầy đã mấy chục năm, nói là cao siêu thì cũng không dám nhưng cũng đủ để giúp cho ngài đạt được mong muốn. Để xem thế nào đã!

Lão Độ nói đến đây, lại đưa tay vuốt râu, vẻ chờ đợi thái độ từ vợ chồng nhà phú hộ. Lão Lĩnh lúc này nghĩ thầm trong bụng: "Tay thầy bói này quả là thông minh, rất biết cách dựa hơi kiếm chác!". Nghĩ rồi lão cười khan, đáp lời:

- Thầy đừng lo, chúng tôi sẽ không để thầy thiệt đâu. Nói gì thì nói, tôi đây là người ưa sòng phẳng. Việc lớn thì lại càng phải nghiêm túc. Thầy cứ yên tâm giúp cho gia đình tôi. Họ Nguyễn không bao giờ quên công lao của thầy.

Lão Lĩnh buông lời ngọt nhạt thuyết phục lão thầy bói, thôi thì cứ rót vào tai lão gàn dở này vài câu đường mật cho lão xuôi lòng, mấy đồng tiền có là gì đối với Lĩnh phú gia. Bà vợ thêm vào:

- Phải đó thầy, mong thầy mau nghĩ cách nhanh chóng giúp cho, thời gian cấp bách, còn phải chuẩn bị các thứ nữa.

Ngồi đối diện, lão Độ trong lòng mừng thầm, họ Lĩnh giàu có là vậy, nhân cơ hội này phải kiếm chác chút ít, bao lâu nay làm ăn thất bát quá. Lão tự tin vào pháp lực của lão, nếu không phải vì không tìm được ai cao siêu hơn thì đôi vợ chồng nhà phú hộ kia có đến mức hạ giọng khẩn cầu lão như vậy không?. Đã quá rõ ràng rồi. Lão Độ liền ung dung từ tốn đáp:

- Vợ chồng ngài đã có ý như vậy tôi đây đâu dám từ chối!. Chỉ mong xong chuyện lớn, ngài đừng quên lão phu. Tiền khoáng hậu vượng mà!

- Được, được!. Thầy cứ yên tâm!

Lúc này, lão Độ mới thông thả trình bày vào vấn đề:

- Cách của tôi, có lẽ vợ chồng ngài cũng đã nghe qua...

Lão Độ khoát tay ra điều bảo hai người đối diện ghé sát tai sang, lão thì thầm gì đó như sợ bên ngoài bị kẻ nào nghe thấy. Nghe những gì lão Độ mới nói xong, hai vợ chồng lão phú hộ đều trợn mắt hơi ngả người ra đằng sau, ánh mắt phảng phất sự kinh ngạc đôi chút. Lão Lĩnh hỏi lại:

- Nhất định phải như thế mới linh nghiệm sao thầy?.

Phía bên ngoài cánh cửa, cậu Khanh đứng ở một góc cạnh gian thư phòng lắng nghe không sót một từ nào trong cuộc nói chuyện

kia. Không hiểu ba người bọn họ có toan tính gì?.

CHƯƠNG 51

BÀN BẠC

Cậu Khanh trong ký ức của hai vong hài nhi hiện đang xuất hiện ở phía bên ngoài bức tường của căn thư phòng lão phú gia. Tay gia nô tên Đinh cũng đang đi đi lại lại xung quanh căn phòng canh chừng. Hắn đi xuyên qua người cậu Khanh. Trông cậu lúc này chẳng khác gì một ảo ảnh hư hư thực thực mà mắt người không thể nhìn thấy được.

Trong khi đó, phía bên trong căn phòng, tiếng nói chuyện xì xào giữa vợ chồng lão phú hộ và tay thầy bói vẫn đều đều vang lên.

- Cách này tuyệt đối đảm bảo chứ thầy?.

- Lĩnh phú ông cứ yên tâm, trên đời này thì không thiếu gì cách nhưng trong số đó, tôi đã chọn cách hiệu quả nhất cho mong muốn của Nguyễn gia đây, đảm bảo ngài sẽ hài lòng.

- Ủm, vậy được!. Tôi đồng ý!.

Lão Lĩnh bậm môi gật đầu quả quyết. Rồi hỏi tiếp:

- Vậy, cụ thể như thế nào, thầy trình bày đi!.

- Trước tiên, xin ngài cho cử người đi dò xét, tìm kiếm về đây một đồng trinh nữ tuổi từ 16 đến 18. Sau đó đúng giờ Tí đêm nay cho một đội gia nô tầm hai, ba chục thanh niên trai tráng khỏe mạnh đem theo dụng cụ theo tôi ra phía rìa làng, chỗ bờ đê, để tìm nơi thi lễ. Nếu mọi chuyện thuận lợi thì nội ngày mai, tính giờ tốt chúng ta có thể tiến hành được!.

- Vậy, để tôi cho người đi tìm đồng trinh nữ ngay.

Dứt lời, lão phú hộ cất tiếng gọi tên gia nô thân tín:

- Đinh, thằng Đinh đâu, có ngoài đó không, vào đây ông bảo!.

- Dạ!.

Mấy giây sau, thằng Đình lật đặt mở cửa phòng đi vào.

- Dạ, ông cho gọi con!.

- Mà đi kêu thằng Ba, rồi hai đứa đi rà soát cả làng tìm cho tao một đồng trinh nữ tuổi từ 16 đến 18, tìm xong thì về đây báo lại rồi tao bảo tiếp!.

- O, chuyện này...!

Thằng Đình nghe xong thì hơi ngạc nhiên ngó người ra chần chừ. Ông Lĩnh nhăn mặt quát:

- Sao?. Mà không làm được à?!

- Dạ thưa!. Làng mình không lớn lắm, người trong làng thì con đều quen biết cả, chả có nhà ai còn con gái độ tuổi như ông nói đâu ạ!. Là thật đấy ạ!.

Thằng Đình líu ríu giải bày, giọng nhấn mạnh như phụ hoạ, đưa mắt lăm lét nhìn vợ chồng lão phú.

- Cái gì?!. Mà nói lại tao xem nào!. Muốn thoái thác thì kiếm cái cớ nào nó hợp lý một tí!.

Lão Lĩnh trợn mắt lên cao giọng quát tháo, nghĩ rằng tên thanh niên nô dịch này vì lười nhác mà kiếm cớ thoái lui. Không để ý bà vợ đang ngồi bên cạnh mặt hơi găm xuống ánh mắt lăm lét liếc nhìn chồng, cứ đảo qua đảo lại. Thằng Đình khổ sở gãi đầu lập cập thưa:

- Dạ, dạ, con nào dám viển cớ!. Mà đó là sự thật đó ạ!. Ngài biểu con qua làng khác tìm thì con đi ngay, chứ...làng mình, chắc chỉ còn con nít, phụ nữ và mấy bà già thôi ạ!. Con nói sai ông cứ đánh chết con cũng được!.

Thằng Đình vội vã giơ hai tay lên trời thề thốt. Quả thực, cả cái làng Hạnh Phúc này có phải lớn lao gì đâu, ngót ngét trên hai mươi hộ dân, thằng Đình thì theo hầu Lĩnh phú từ nhỏ, mười mấy năm trời theo ông đi khắp hang cùng ngõ hẻm trong làng tìm người bắt nạt, chưa kể nó là tay người làm mà lão phú hay sai việc nhất, chạy ngược chạy xuôi khắp chốn, thì tình hình trong làng này ra sao nó là đứa nắm rõ nhất. Dường như lão Lĩnh cũng đã nghĩ ra điều đó, về mặt có chút dụi lại, gằn giọng hỏi:

- Cả cái làng mà không có nổi một đứa con gái như vậy hay sao?. Mà kêu tao tin làm sao được!.

- Chuyện này....!.

Thằng Đình cúi mặt, hai mắt ngược lên lăm lét liếc nhìn bà Xoan, không dám nói tiếp. Bà Xoan bắt gặp ánh mắt ấy từ tên người

làm thì giật thót mình vội lảng đi nơi khác. Lão Linh vốn rất tinh ý, đã để ý thấy biểu hiện khác lạ giữa tên nô dịch và người vợ của mình, bắt đầu hồ nghi trong bụng. Lão nheo mắt " hừ " một tiếng, cất giọng nói với bà vợ:

- Chuyện này là như thế nào, bà có thể kể cho tôi nghe được không?.

- Ờ, em...em có biết gì đâu!. Sao mình lại hỏi vậy!.

Bà Xoan tái mặt lấp bắp chối bay chối biến. Bỗng lão Độ ngồi đối diện đằng hắng cất ngang:

- Xin lỗi Linh phú gia nhưng mạn phép cho lão phu được lên tiếng. Chuyện cấp bách ta nên làm trước, còn chuyện nội bộ vợ chồng ngài xin giải quyết sau có được hay không?.

Linh phú nhếch mắt liếc tay thầy bói một cái, như chợt nhớ ra chuyện gì bèn gật đầu khe khẽ, kiềm giọng nói với vợ:

- Bà liệu hồn!. Tạm gác lại vụ này, xong việc tôi tính sổ với bà!. Vợ với con!.

- Thôi...em xin mình!. - Bà vợ ngọt nhạt xuýt xoa.

- Vậy bây giờ thầy xem còn cách nào không?. Thầy nghe thẳng đây tớ nhà tôi nó trình bày rồi đó!.

- Ừm!. Để tôi suy nghĩ!.

Lão Độ bần khoản trả lời, đưa một tay lên mặt bàn gõ gõ. Một phút sau, lão mới cất tiếng:

- Thôi thì như vậy!.

Rồi lại ra dấu bảo vợ chồng lão phú ghé sát đầu lại thì thầm. Nghe xong lão Linh ậm ừ đồng ý:

- Ừm...để xem...thôi được rồi, thầy bảo sao tôi làm vậy!.

Lão Linh khoát tay thuận theo, nhăn trán nói. Phía bên này, lão Độ nheo mắt đưa tay vuốt chòm râu thưa thưa, ánh mắt lộ lên tia gian xảo!.

CHƯƠNG 52

SONG SINH

Thằng Đình với thằng Ba đi men theo con đường chính của làng, ghé qua từng nhà xem xét. Nhưng vì đang buổi trưa, lại không thể đường hoàng ra mặt lục soát được nên bọn chúng hầu như chẳng thu được gì nhiều. Nhà thì con còn bé tí, nhà thì đám con nít đã bị bán qua làng khác ở đợ còn mỗi đứa nhỏ tuổi nhất mới giữ lại. Lúc này chúng đi đã gần hết cả cái làng vẫn chưa tìm đâu ra được đồng tử cho phú ông, chúng nhăn nhó nói với nhau:

- Chết thật, tưởng không phải tìm đồng trinh nữ thì dễ rồi, ai dè còn khó nuốt hơn.

- Mẹ, một đứa còn không có mà bắt chú đừng nói cả đôi. Thôi, lần này xác định ăn no đòn rồi!. - thằng Ba gỡ nón ra quạt lạch xạch.

- Mày im miệng đi!. Giờ tính sao bây giờ nhỉ?.

Thằng Đình bước lên phía trước khoanh tay nhăn mặt suy tính. Chúng lúc này đang đi trên con đường đê dẫn ra con sông phân cách làng Hạnh Phúc với các làng lân cận. Phía trước mặt xa xa, con sông uốn lượn chảy qua những rừng tre, hiền hoà, loang loáng. Một cơn gió mát thổi tới thốc vào mặt hai thằng bọn nó. Thằng Đình im lặng đưa mắt nhìn ra xa, cơn gió thốc tới như thổi vào đầu nó một ý nghĩ mới, mắt nó sáng lên, mặt mày hớn hờ nói với tên bên cạnh:

- A, có rồi!. Có rồi!. Hahaha!.

- Úi!. Cái gì đó mày!. Làm tao hết hồn, thằng quỷ sứ!.

Thằng Ba đang ngẩn người ra trước khung cảnh mênh mông, tận hưởng cơn gió mát rượi thì bị thằng Đình vỗ bộp một cái vào vai giật nảy người.

- Tao tìm ra đồng tử rồi!. Chính là tụi nó!.

- Đâu!. Tụi nó là đứa nào?!

- Đi, đi theo tao!.

Dứt lời, thằng Đình lại kéo vai áo thằng bạn lôi xềnh xệnh đi, nhằm hướng bãi bồi ven con sông mà tiến tới. Hai cái bóng tiệp đà dốc đê lao thoăn thoắt xuống. Cậu Khanh cũng vội vã phóng xuống theo, linh tính mách bảo cậu sắp có chuyện chẳng lành với hai đứa trẻ nhà ông lão đánh cá.

Hai tên thanh niên phóng xuống bãi đất ven con sông, đi đi lại lại neho mắt tìm kiếm. Bước đi độ vài chục mét nữa đã thấy bóng một cái chòi rách lụp xụp hiện ra trên mô đất cao. Thằng Đình chỉ tay thì thầm:

- Kia rồi!.

Thằng Ba trợn mắt, giơ tay chỉ chỉ về hướng cái chòi, lắp bắp hỏi thằng bạn:

- Ờ, đó chẳng phải chỗ ở của lão Đồng đánh cá ở khúc sông này hay sao?. Mà...mày không phải là định bắt hai đứa sinh đôi nhà đó đấy chứ?!

- Mày nói đúng rồi đấy!. Tao thi thoảng cũng hay ghé khúc sông này bắt tôm bắt cá với lão Đồng, nên biết khá rõ gia cảnh của lão. Lão làm gì còn người thân ruột thịt ở cái làng này!. Hai đứa nhóc đó, tao nghe nói là lão Đồng vớt được ở bờ sông từ khi mới lọt lòng rồi đem về nuôi cho vui cửa vui nhà mà thôi.

- Thật á?!. Tội nghiệp ghê!. Thôi, đi!. Tìm chỗ khác!. Tao không nỡ!.

- Mày điên à?!. Bắt chỗ nào chả là bắt!. Mày nghĩ mày bắt con người ta dứt ruột đẻ ra thì người ta không đau lòng chắc!. Đằng này, vốn quan hệ giữa bọn họ không phải máu mủ gì, mà tao nói thiệt, nếu ngày đó ông Đồng không ra tay cứu vớt thì 2 đứa trẻ đó cũng...chết từ lâu rồi!. Thôi, việc thì vẫn phải làm, nên nghe tao, cứ nghĩ như vậy mà hành động đi!.

Thằng Đình nhăn nhó thuyết phục thằng Ba phối hợp. Chúng nó đâu còn cách nào khác, không người này chết thì cũng sẽ có người khác chết. Xã hội này không cho những người thấp cổ bé họng có quyền chọn lựa. Thằng Ba hơi cúi mặt, vâng trán chau lại. Nó nghiêng răng, cơ hàm bạnh ra, lăm lăm bước theo thằng bạn tiến về cái chòi nhỏ.

Hai bóng người dưới ánh mặt trời trên đỉnh đầu mập mờ in lên bức vách cũ của cái chòi. Thằng Đình khẽ khàng tới bên ô cửa hé mắt nhòm vào trong rồi quay ra bảo với thằng Ba:

- Hình như ông cụ không có nhà mà ạ!. May quá!. Chỉ có hai đứa nhóc đang ngủ thôi!.

- Ờm...thế giờ sao?. Bắt luôn à?!

- Chưa!. Tay không bắt làm sao được!. Mà chạy về báo với ông bà đi, xem ông bà bảo sao rồi quay lại đây bảo tao!.

- Ừm! Được rồi!.

- Mà khoan, mà ở lại canh chừng bọn nó đi, để tao về cho, kẻo mà lại không biết đường ăn nói!.

- Ừ vậy mà đi đi.

Thằng Ba cầu nhàu. Thằng Đình đi được hai, ba bước thì lại dừng lại, nhăn trán suy nghĩ:

" Nếu để thằng cờ hó kia về bẩm báo tình hình thì ăn nói chẳng đâu vô đâu, mình ở lại chỉ nghe lời truyền lại của phú ông từ nó thì làm sao chính xác được. Mà để nó ở lại canh chừng đám nhóc cũng không ổn, lỡ nó giữa chừng nổi tính yếu đuối lên thả cho bọn nhóc chạy hết thì hư việc hết. Thôi thì kéo nó theo, đi cùng đi, về cùng về, tự mình làm chủ tình hình cho yên tâm!"

Nghĩ vậy, thằng Đình quay trở lại, hát hàm nói với thằng Ba:

- Ờ, thôi không phải canh chừng bọn nó nữa, về với tao luôn!.

- Sao vậy!. Mà cứ đổi ý xoành xoạch vậy!. - Thằng Ba bực bội làu bàu.

- Ờm... tao nghĩ bọn nhóc không chạy đi đâu mà sợ. Cứ để chúng nó ngủ nốt giấc ngủ trưa cuối cùng cho ngon lành đi. Về!.

Rồi ngoắc tay ra dấu cho thằng bạn. Thằng Ba nghe câu ấy lại nhăn mặt buồn bã liếc nhìn về phía cái chòi xiêu vẹo có hai đứa trẻ đang ngủ say sưa, chếp miệng một cái rồi cũng đành quay lưng bước đi. Sở dĩ thằng Đình quyết định để cả hai cùng trở về báo cáo với phú hộ Lĩnh vì nó là đứa vốn biết nghĩ trước tính sau, tiên liệu mọi việc chu toàn. Bởi thế mà Lĩnh phú mới tin tưởng giao phó toàn những việc lớn cho nó. Còn thằng Ba, tuy đầu óc không bằng thằng Đình nhưng được cái khoẻ mạnh, lực lưỡng, chỉ giỏi đánh đấm, động tay động chân nên được lão phú ông xem như bộ đôi tay sai đắc lực. Thằng Đình hay ngêu ngao nói vui rằng hai đứa chúng nó

chẳng khác nào "tướng văn, tướng võ" bên cạnh đức vua. Nghĩ cũng oai phải biết.

Cậu Khanh cứ chần chừ đứng lại bên cái chòi trông hai đứa trẻ đang ôm nhau ngủ say trên tấm bạt rách rưới dưới nền đất. Không thèm theo hai tên gia nô của phú ông trở về nữa. Cậu đi ra phía bờ sông, trầm tư nhìn ra giữa dòng. Thật sự cảm thấy buồn bã, tuy chứng kiến tận mắt mọi việc diễn ra trước mặt nhưng cậu lại chẳng thể nào can thiệp được, cứ bất lực để mọi chuyện xảy ra như vốn có của nó. Cũng giống như đối với cô bé chết trẻ nhà kia vậy. Nhưng nếu không quay về thì làm sao biết được nhà phú ông đang toán tính chuyện gì. Nghĩ vậy, Khanh lại vội vã rời chỗ nhanh chóng chạy theo hai tên thanh niên.

Lúc này phía trong căn thư phòng của phú hộ Lĩnh, bà Xoan đang ghi chép trên tờ giấy trắng những thứ đồ cần thiết chuẩn bị cho việc làm lễ sắp tới mà thầy bói Độ đang liệt kê phía bên cạnh. Bên ngoài có tiếng gõ cửa, giọng thằng Đình khe khẽ vọng vào:

- Thưa ông bà, là con, Đình đây!.

- Ủ! Vào đi!.

Lĩnh phú cất giọng đáp. Thằng Đình đẩy cửa bước vô, theo sau là thằng Ba. Tới chỗ ba người đang ngồi thằng Đình cúi đầu thưa:

- Thưa ông, con tìm thấy hai đồng tử rồi ạ!. Có điều...

- Có điều gì?.

- Dạ, có điều, nếu là một cặp song sinh thì có được không ông?!

Thằng Đình kính cẩn hỏi, lão Độ dựa lưng trên ghế, nghe thấy vậy thì hơi trợn mắt lên, bỗng nhiên ngồi thẳng dậy:

- Cặp song sinh à?.

CHƯƠNG 53

BẮT CỐC

Gìong nói cất lên đột ngột của lão thầy bói khiến thằng Đình hơi giật mình, vội vàng đáp lại:

- Dạ, đúng vậy ạ!

- Sao vậy thầy?. Cặp song sinh đồng tử liệu có được không?. Nếu không để tôi bảo chúng nó đi kiếm đứa khác!.

- À, không... Thực ra, kiếm một cặp đồng tử là được rồi...còn, song sinh đồng tử thì có hơi...

- Hơi sao thầy?. Có gì thầy cứ nói!.

Lĩnh phú thấy thái độ khác lạ của tay thầy bói thì liền hỏi. Lão Độ trả lời:

- Đó là trường hợp đặc biệt thưa ngài!. Sự việc phát sinh ngoài tiên liệu của tôi, ban đầu chỉ dùng cách an toàn, nhưng giờ lại rơi vào song sinh đồng tử thế này thì...

- Không phải thầy lại muốn tôi trả hậu hĩnh hơn mới chịu làm đây chứ?. Có những thứ không phải cứ có tiền là mua được, chúng tôi đã cố gắng làm theo lời thầy bảo nhưng thời gian gấp quá, e là không thể chu tất về mặt chuẩn bị, mong thầy hiểu cho!.

Lão Lĩnh nheo mắt hỏi thẳng, có vẻ không còn giữ nổi kiên nhẫn với tay thầy bói quen vùi vỉnh kia nữa, dù gì lão vẫn nên nhớ địa vị của lão là ở đâu. Thầy bói Độ nghe câu ấy thì vội vàng xua tay lắc đầu:

- Ấy, ấy, ý lão phu không phải như vậy. Mà đúng là mọi chuyện xảy ra ngoài dự tính ban đầu nên lão phu cần chút thời gian để tính toán lại, vì chỉ cần sơ xuất một khắc thì không chỉ có lão phu đây mà

tính mạng của nhà họ Nguyễn cũng bị ảnh hưởng, vì cái phép này vốn dĩ nguy hiểm vô cùng!

- Hay vậy...bảo thằng Đình đi tìm đứa khác đi mình!.

Bà phú nghe lão Độ trình bày thì hơi chột dạ, có hơi sợ hãi trong lòng bèn nín tay áo ông chồng nói nhỏ. Lĩnh phú hộ thì vẻ mặt không tỏ thái độ gì, chỉ nheo mắt im lặng, nghĩ rằng tay thầy bói ranh ma kia chỉ là đang nói quá lên để hù dọa vợ chồng lão thì đúng hơn. Xong rồi ông đáp, giọng điệu quả quyết:

- Sợ cái gì!. Đường đường là đại phú, đã ra tay thì không phải lẩn tránh một cái gì cả, nghe chưa!. Huống hồ thời gian hạn hẹp, cứ kéo dài thế này mãi chỉ tổ xôi hỏng bỏng không!. Song sinh thì có gì ghê gớm!. Lĩnh phú gia ta đây quả thực rất muốn xem chúng có bản lĩnh gì!.

Lão Lĩnh cao giọng nói, khế liếc mắt về phía đối phương dò xét. Còn phía bên này, Độ thầy bói nghe thế thì hơi nóng mặt, trợn mắt lên nhìn sang phía tên phú hộ, nghĩ thầm trong bụng:

- Lão phú này quả không biết trời cao đất dày là gì!. Hừ!.

Nhưng lão vẫn cố kiềm chế lại, cười khan nói với vợ chồng Lĩnh phú:

- Tôi chỉ nói trước vậy, phòng khi có chuyện gì ông bà đây cũng không trách tôi được!. Chuyện tâm linh chớ nên xem thường!.

- Tôi biết!. Nhưng tôi đã quyết rồi!. Thầy cứ thế mà làm đi!. Công tôi trả đàng hoàng!. Lo làm cho đến nơi đến chốn, thời gian gấp lắm rồi!.

Lão Lĩnh đến lúc này đã không thềm nói ngon ngọt gì nữa, cứ thẳng thừng ra lệnh như thói quen khiến lão thầy bói cũng đành gật đầu miễn cưỡng:

- Ngài giữ lời là được!.

Bàn bạc xong, lão phú ra lệnh cho hai tên đầy tớ quay lại bắt hai đứa trẻ sinh đôi về để chuẩn bị hành sự. Bà phú cử người làm lo chuẩn bị, sắp sanh đồ lễ còn ông phú thì đi triệu tập đám thanh niên lực điền bố trí công tác chuẩn bị, lão bói Độ cũng đi cùng Lĩnh phú.

Quay về hai thằng Đình và Ba, sau khi nhận lệnh đi bắt song sinh đồng tử từ phú ông, chúng vội vã lên đường ngay. Bây giờ thì cậu Khanh đã rõ kế hoạch độc ác, máu lạnh của hai vợ chồng lão phú là gì. Chỉ vì tham lam, ích kỷ mà sẵn sàng ra tay với những con người vô tội nghèo khổ. Cậu đi theo hai tên gia nô, ánh mắt gườm

gườm nhìn về phía chúng. Lúc này hai đứa chúng nó đang vừa đi vừa nói chuyện với nhau líu ríu trên con đường làng trải dài dẫn ra bờ đê, trên lưng thằng Ba cồng một cái lu sành đại to tướng mà người ta hay dùng để làm mắm, một cái chắc phải nhét được 2-3 đứa con nít. Thằng Ba gập lưng xuống, hai tay vòng ra đằng sau giữ lấy cái lu cồng kênh trên lưng, nhả nhỏ bực tức nói với thằng bên cạnh:

- Mẹ mày, sao không đi đường tắt có phải nhanh hơn không?. Mà khôn vừa thôi!. Định đùn cho mỗi tao vác cái lu to vật vĩa này à!. Còn lâu, tao vác một đoạn mày vác một đoạn nhá con!.

- Đúng là đầu thì to mà óc như trái nho!. Đi cái đường đó, cây cối rậm rạp, nhiều mô nhiều ụ, vác cái lu đại này mà đi đường đó còn mệt hơn đi đường chính này bao nhiêu, hiểu chưa mày?. Mày cứ vác đi, mới được mấy bước đã la lối om sòm!. Tao có nói để mình mày vác đâu!.

- Dám nói!. Còn lâu ông mới chịu nha!.

- Úi dà, ghê quá ha!. Yên tâm, vác trước đi, tí ra đoạn đường đê, ông mày vác cho, được chưa!.

Rồi Đinh đưa hai tay ra giữ cái lu trên lưng thằng bạn. Có cái lu này thì không sợ người làng nghi ngờ, ai hỏi thì cứ bảo là ra chỗ lão Đồng lấy cá về làm mắm. Thuốc mê chúng nó cũng đã thủ sẵn ở đây rồi. Chỗ thuốc mê lần trước dùng để bắt đám gái làng bà phú giao cho vẫn còn thừa một ít, đủ dùng cho lần bắt cóc này. Bấy giờ, hai đứa chúng nó đã đi gần đến bờ đê, thằng Ba mới quá hậm hực đặt cái lu xuống ngồi bệt ra đám cỏ ven bờ đường thở hổn hển, để thằng bạn nghỉ chút xong đó thằng Đinh nói:

- Được chưa?!. Xong rồi thì đặt cái lu lên lưng tao, tao vác xuống dưới, nhớ đỡ đằng sau nha mày, không rớt bể thì chết cả đám đó.

Hai thằng lại lật đặt cồng cái lu cồng kênh men theo con dốc đi xuống phía dưới. Ra tới cái chòi nhà ông lão đánh cá, thằng Đinh hé mắt vào trong quan sát, nhìn thấy hai đứa trẻ vẫn đang say sưa ngủ ngon lành thì nhẹ nhàng quay lại ra dấu cho thằng Ba mở cánh cửa ọp ọp dựng tạm bằng tấm liếp để đi vào. Vào đến nơi, nó lôi từ trong túi áo vãi ra một cái khăn mùi xoa, rồi lại lấy ra một lọ nhỏ bằng sứ, mở nắp dốc ngược cái lọ úp vào cái khăn đang đặt trên tay còn lại. Sau đó vò vò cái khăn, thì thầm nói với thằng Ba:

- Mày canh đứa kia, lỡ nó tỉnh dậy giữa chừng thì dùng hai tay bịt mắt với mồm nó lại.

- Nó đang ngủ say như chết thế kia mà sợ gì, làm đi!.

- Biết rồi, tao cứ dặn trước thế!.

Nói xong nó khẽ khàng quay qua chỗ hai đứa bé đang ngủ dưới nền đất, đưa cái khăn mặt tẩm đầy thuốc mê đặt nhẹ trước khe mũi của bọn nhóc một lúc. Lát sau thằng Đình lại vồ vồ vào hai má rồi lay vai bọn trẻ để kiểm tra, không thấy nhúc nhích hay phản ứng gì nữa mới yên tâm là bọn trẻ đã thấm thuốc, ra hiệu cho thằng Ba bê cái chum to vào. Thằng Ba vác cái lu vào căn chòi chặt chội nhăn nhó hỏi:

- Ê, giờ làm sao vác một cái lu và hai thằng nhóc về. Nặng quá mày ơi.

- Nặng cũng phải làm chớ sao với trắng gì!. Tao với mày cùng khiêng về. Còn đứng đó làm gì, mau lại giúp tao!.

Thằng Đình nhướn mày hồi thúc, bọn chúng dùng dây thừng trói tay chân hai đứa trẻ lại, còn dùng giẻ nhét vô miệng để đề phòng 2 đứa trẻ thỉnh linh thức dậy la lên, rồi chúng khiêng bọn trẻ đặt ngồi vào cái lu ngay ngắn. Xong xuôi đây nắp đã đục lỗ to cho không khí lọt vào rồi ì ạch khiêng ra ngoài.

Thực ra hai đứa bé cũng không nặng lắm, thời buổi đói ăn, bữa được bữa không thì lấy đâu ra béo tốt, người ngòm bọn trẻ cứ gầy trơ xương, đáng dấp nhỏ bé. Cái lu đại rồng chỉ được cái cồng kênh chứ cũng không nặng nề gì, hai thằng thanh niên lực điền hợp sức cùng nhau khiêng về nhà phú ông độ khoảng hai mươi phút là tới.

Về đến nơi, chúng chạy đi tìm lão phú để bẩm báo ngay, đứa nào đứa nấy lưng áo nhễ nhại mồ hôi. Lúc này Lĩnh phú đang dạo dò, phổ biến với đám người làm thanh niên trong nhà ở sân sau. Thằng Đình chạy đến ghé tai lão thì thầm. Lĩnh phú nghe xong thì gật đầu cất giọng nói với đám đầy tớ:

- Mọi việc trước mắt tạm thời là như vậy!. Chúng bay đã rõ chưa?. Ta nói trước, việc lần này rất quan trọng, cần phải nghiêm túc hành động, ai khinh xuất đừng trách Nguyễn gia tàn nhẫn. Ai làm tốt Lĩnh phú ta sẽ ghi nhận trọng thưởng hậu hĩnh. Các người nhớ chưa?

- Dạ, bọn con nhớ rồi, thưa ông!.

- Ừm!. Tốt. Giải tán, chiều nay ăn cơm sớm, ăn cho no vào tối còn làm việc.

Nói xong, khoát tay cho đám gia nô đi, rồi cùng thằng Đình trở ra sân trước. Tới nơi, lão đưa tay mở nắp chum ngó vào, lão thầy bói cũng ngó vào nhìn, lão phú quay qua hỏi:

- Thế nào?. Thầy thấy sao?!

- Ừm, tướng mạo thì không có gì đáng nói, chỉ hơi ốm thôi!. Đáng ra nếu dư giả thời gian thì phú gia phải nuôi cho chúng béo tốt lên rồi mới tiến hành nghi thức, như vậy là tốt nhất!. Nhưng không sao cả, tôi sẽ cố gắng!.

- Vâng!. Tất cả nhờ vào thầy!. Tôi sẽ dặn mấy đứa gia đình nhà tôi chăm nom chúng nó chu đáo!. Thằng Đình, thằng Ba đâu, khiêng vào trong nhà kho đi!. Bảo bà chuẩn bị cơm nước đem cho hai thằng nhỏ ăn, chịu khó dỗ dành nói làm sao cho chúng nó không sợ là được. Nói rồi lão phát tay ra lệnh cho hai thằng đầy tớ khiêng cái chum giấu vào kho sau, rồi cùng lão thầy bói đi vào nhà.

CHƯƠNG 54

PHÂM KIM, ĐỊNH HUYỆT

Chuẩn bị làm chuyện đại sự của dòng tộc nên vợ chồng Lĩnh phú hộ hơi căng thẳng, cứ đi ra đi vào, chốc chốc lại hỏi han Độ thầy bói xem nên làm như thế nào. Lão Độ thì ung dung ngồi bên bàn nước uống trà nóng, trấn an đôi vợ chồng nhà phú hộ. Thời gian cứ thế trôi đi, phút chốc đã tới 5 giờ chiều, bà Xoan chỉ đạo đám người làm lo chuyện bếp núc, tắt bật dọn cơm canh đầy đủ cho đám thanh niên lực điền ăn, rồi cho cả Lĩnh phú và thầy bói Độ. Đám đầy tớ ăn ở dãy nhà sau vườn còn trên nhà chính thì có Lĩnh phú và lão thầy cúng. Bình thường không có ai được ngồi chung mâm với Lĩnh phú ông, trừ người thân hay những người cùng tầng lớp thượng lưu. Ấy vậy mà bữa hôm nay lão mời tay thầy bói ăn cơm chung, còn chuẩn bị mâm cơm rất thịnh soạn. Lão rót ra hai chén rượu mời Độ thầy bói rồi nói:

- Chuyện lần này trăm sự nhờ hết vào thầy!. Gia sản mấy đời của Nguyễn gia phải được bảo toàn cẩn thận, để rơi vào tay bọn ngoại quốc thì uất ức lắm.

- Tôi hiểu!. Dù gì tôi cũng ghét bọn ngoại bang xâm lược nên ngài chớ có lo, tôi sẽ dốc toàn lực, hy vọng nhìn thấy thiện ý của Nguyễn gia.

- Như thế này đã đủ thiện ý chưa?.

Lĩnh phú đưa chén rượu loại hảo hạng về phía lão thầy bói nhẹ nhàng nói. Lão Độ cười xoa nhận lấy chén rượu ngửa cổ uống cạn, chùi mép rồi đáp:

- Tương đối rồi, thưa ngài!. Hà!.

- Nào, nào!. Thầy cầm đũa đi, kéo thức ăn nguội hết!. Ăn còn lấy sức mà thi lễ đấy!.

- Vâng, ngài cứ để tôi tự nhiên!.

Lĩnh phú đơn đã gấp thức ăn bỏ vào chén của lão thầy bói. Trong đầu đang nghĩ về buổi hành sự đêm nay, cần phải lấy lòng lão ta cho khéo, nếu để lão phật ý thì chẳng hay ho gì.

Cơm nước xong xuôi cũng đã hơn sáu giờ chiều, bên ngoài trời đã chập choạng tối. Lúc này mọi công tác chuẩn bị trong nhà phú hộ Lĩnh đều đã được kín đáo dàn xếp xong xuôi, chỉ chờ đúng giờ sẽ khởi sự. Đám gia nhân trong nhà đều được vợ chồng Lĩnh phú hộ quán triệt tư tưởng, không ai được phép hé răng tiết lộ bất cứ điều gì ra bên ngoài, nếu không sẽ lãnh hậu quả khủng khiếp. Ai cũng sợ xanh mặt, vàng vâng dạ dạ rồi rít. Thực ra họ sợ mất chỗ ăn chỗ ở hơn là bị phạt, vì như thế rồi cũng lay lắt mà chết, kết cục không hề sáng sủa hơn chút nào, thôi thì cứ nhắm mắt mà làm theo lời Lĩnh phú hộ, đại gì mà mua chuyện vào người.

Ai nấy đều chờ đợi tới giờ mà Độ thầy bói đã chỉ định, tức là đúng 12 giờ đêm, giờ Tý. Trước đó, Lĩnh phú đã bảo thầy bói Độ đi nghỉ ngơi một chút đến giờ sẽ kêu dậy, đám thanh niên trai tráng cũng thế. Có thể thấy Lĩnh phú vô cùng chu đáo cho đại sự lần này, chẳng giống như bản tính cộc cằn, hách dịch thường ngày của lão. Lúc này cậu Khanh đang đứng ở một góc trong gian nhà giữa, trong lòng buồn bã. Nhìn thấy hai đứa trẻ bị bắt nhốt trong nhà kho mà không có cách nào ra tay giúp đỡ, cảm thấy khó chịu vô cùng.

Chưa gì đã có tiếng gà gáy, cũng sắp sửa đến giờ đã định, mọi người trong nhà Lĩnh phú hộ lục tục gọi nhau dậy rửa mặt mũi cho tỉnh ngủ, chuẩn bị chờ lệnh của phú ông, không ai dám lè mề hay chậm trễ. Thằng Đình và thằng Ba lẳng xăng chạy khắp nơi thay lão gia đốc thúc đám gia nô chuẩn bị. Chừng canh 2 giờ Hợi là 10 giờ đêm, một đám đông đầy tớ là thanh niên lực điền theo thầy bói Độ và vợ chồng Lĩnh phú âm thầm đi cửa sau men theo con đường tắt cây cối rậm rạp tiến ra lối bờ đê. Ánh đèn cầy cùng vài cây đuốc leo lét, bập bùng trong đêm đen.

Đoàn người cứ thế lặng lẽ nối đuôi nhau đi, không ai dám to tiếng, chỉ dám thì thầm vào tai nhau. Ra đến nơi, thầy Độ dừng lại xem xét. Chỗ đám người đang đứng lúc này chính là đám đất trống ở giữa dãy tre già của làng và con sông ở phía xa. Lão Độ đưa tay

lên bấm đốt, miệng lầm rầm tính toán. Xong lão bước lên phía trước quay mặt nhìn ra con sông rồi lại nhìn về phía dãy tre, trầm ngâm suy nghĩ. Một lúc sau, có lẽ đã có quyết định, lão mới quay lại nói với vợ chồng phú hộ Lĩnh:

- Tôi đã tìm được chỗ đào hầm chứa. Ở kia!.

Rồi lão ngoảnh mặt giơ tay chỉ về phía rặng tre. Lão phú ông nhìn theo hướng tay thầy bói chỉ thì ngạc nhiên hỏi:

- Thầy có nhầm không?. Chỗ đó gần bờ tre, xây hầm chỗ đó liệu có vững chãi?.

- Tôi biết thế nào ngài cũng thắc mắc như thế!. Nhưng nếu đã giao việc vào tay lão phu thì hãy tin tưởng ở lão.

Lão Độ nói một cách quả quyết, ánh mắt kiên định, Lĩnh phú thấy thế thì đành ậm ừ khoát tay đồng ý, không hiểu cái lão thầy bói này định làm gì nhưng cũng không thể không nghe theo lời lão. Độ thầy bói sau khi dùng la kinh phân định phương vị, áp dụng 120 phân kim của Trung Châm Nhân Bàn mà định huyết. Độ hơn tiếng sau, lão chỉ đạo cho đám gia nhân nhà họ Nguyễn cắm một dãy nển ở nơi chỉ định, còn đóng ở bốn hướng bốn cọc gỗ, trên mỗi cọc đều dán một lá bùa màu đỏ. Lão dùng một cái gậy tre vẽ ở giữa khoảng đất đã chọn một dấu " X " rồi thông báo cho đám thanh niên biết rằng đó sẽ là nơi bắt đầu đào xuống. Lão chỉ tay nói:

- Mọi người nghe cho kĩ đây!. Không được đào vượt ra phạm vi bốn cọc đã cắm. Giữa chừng nếu có một ngọn nển nào bị tắt bắt buộc phải dừng lại. Có vấn đề gì phát sinh ngay lập tức báo với lão mỗ!.

Nghe Độ thầy bói căn dặn xong, đúng giờ Tý đội người bắt tay vào công việc. Vị trí đào hầm cách dãy tre tầm 5 mét, độ rộng không lớn lắm, chừng hai mét rưỡi. Đám thanh niên được sự chỉ đạo của thầy bói không ngừng đào xới. Vừa giáng xuống những nhát cuốc đầu tiên, dưới tầng đất chắc nịch như phát lên một nguồn khí vô hình tác động lên các giác quan của tất cả những người đứng gần đó. Ai nấy tự nhiên có cảm giác thư thái lạ lẫm trong người. Vài người hơi trợn mắt lên khi cảm nhận được sự kì lạ đó. Lĩnh phú hình như cũng nhận thấy, lão cứ đứng im chấp tay hồi lâu, bên tai dường như có tiếng vu vu khe khẽ khi lớp không khí gần đó đang chuyển động vọng lại. " Thật kì lạ!" - Lão thốt lên trong bụng, liếc mắt nhìn Độ thầy bói.

Ở một quãng không xa, lão Độ nhìn thấy thái độ ngờ ngàng của đám người trần mắt thịt thì khoé môi nhếch lên, hai tay chấp lại sau lưng, điệu bộ ung dung. Chừng một phút sau, Lĩnh phú cất tiếng ra lệnh như đánh thức thần trí đang rơi vào lâng lâng của đám người, bấy giờ mới giật mình thẳng thốt lục tục cầm dụng cụ tiếp tục đào xuống.

Toán người làm còn lại được chia thành hai nhóm, một tập đứng xung quanh cầm đèn đuốc soi sáng, để mắt những ngọn nến, tập còn lại lo rải đá lát lối vào căn hầm. Số đá cùng với vôi vữa, xi măng này hồi chiều Lĩnh phú đã sai đám đầy tớ chuẩn bị chuyển ra bờ đê giấu trước. Nhà lão có rất nhiều kho chứa hàng nằm rải rác khắp cả làng, nên khá thuận tiện trong việc vận chuyển. Về phần đào hầm chứa, khoảng đất này không có đá sỏi gì nhiều nên việc đào bới cũng không mấy khó khăn.

Càng đào sâu xuống lòng đất luồng khí dễ chịu đó càng bốc lên mạnh hơn. Vô tình khiến cho đám người làm nhà họ Nguyễn như được tiếp thêm sinh khí, không cảm thấy mệt nhọc gì, trái lại càng khiến tinh thần phấn chấn, cơ thể khoan khoái một cách lạ kì. Gần ba tiếng sau bọn họ đã đào được đoạn hành lang dẫn vào căn hầm chứa dài chừng khoảng mười sáu, mười bảy mét, độ dốc chênh lệch xuống phía dưới. Đào đến đâu lại cho người lát gạch đá thô đến đó.

Lão Lĩnh sợ không hoàn thành công việc trước khi trời sáng nên hối thúc đám người làm không được nghỉ ngơi mà tiếp tục làm cật lực. Thằng Đình và thằng Ba cũng phải xuống phụ một tay. Ai nấy đều ra sức đào bới, người đào người cuốc, kẻ khuôn kẻ vác hùnghục. Đám gia nhân nữ giới cũng được gọi đến với nhiệm vụ chuyển đất lên cho nhanh. Cứ thế lại thêm bốn tiếng nữa trôi qua. Lúc này căn hầm chứa gia tài cho nhà họ Nguyễn đã tượng hình, bốn phía vuông vức, rộng chừng 30 mét vuông, cao hơn 3 mét. Đám người làm trung niên đang lo chát xi măng ba bức tường phía trước căn hầm và phía trần, chừa lại bức còn lại để mai kia tiếp tục mở rộng diện tích căn hầm ra. Phía hành lang đã được lót lên mấy thanh gỗ bản rộng để đi lại.

Trời lúc này đã sáng rõ. Phú hộ Lĩnh ra lệnh cho đa số đám gia nhân trong nhà thu dọn đồ đạc rút về hết từ trước đó để tránh sự

chú ý, chỉ để lại đám người nam nhân trung niên lành nghề nề ở dưới căn hầm mới dựng tiếp tục công đoạn hoàn chỉnh nó.

Lão thầy bói và Lĩnh phú ở lại giám sát, chỉ đạo. Lĩnh phú quan sát căn hầm thô sơ rồi nhăn trán nói:

- Thế này liệu có ổn không?!. Tôi sợ nó không trụ được!.

- Nếu xét về phương diện xây dựng thì đây chỉ là một căn hầm đơn sơ, độ kiên cố ở mức trung bình. Nhưng ngài yên tâm, tôi có cách gia tăng độ vững chắc cho nó. Lát về tới nhà, tôi sẽ giải thích cụ thể.

Tám giờ sáng ngày hôm sau, phần lớn việc xây cất căn hầm chứa của nả nhà họ Nguyễn đã tạm ổn. Bình thường giờ này thì đã thấy người dân trong làng đi lại buôn bán hay ra đồng, nhưng tình hình chính sự lúc này đang rối ren, kinh tế thì suy yếu, đói kém khắp nơi nên cũng chẳng ai dám ra đường nữa, sợ đụng mặt quan lính ngoại quốc thì nguy. Cũng vì thế nên lần hành sự này của nhà Lĩnh phú diễn ra khá suôn sẻ. Đám thợ xây nhà phú ông mới dựng xong cánh cửa bằng gỗ dẫn vào căn hầm.

Theo kế hoạch của lão thầy bói và Lĩnh phú thì đây mới chỉ là cánh cửa tạm thời, sau khi nghi thức xong xuôi sẽ tiến hành thay thế bằng cửa đá kiên cố. Công trình sẽ được bàn bạc nghiên cứu hoàn thiện tỉ mỉ hơn. Lối vào chính của nó nằm ẩn dưới mặt đất tầm 1 mét, bên trên được che chắn bằng một tấm xi măng to hình vuông phủ cỏ dại rậm rạp. Bên cạnh lối vào hầm Lĩnh phú còn cho trồng một cây trúc nhỏ để đánh dấu tạm thời. Bấy giờ Lĩnh phú hộ vừa ra lệnh cho đám thợ xây cùng mấy tên đầy tớ quay trở về nhà bằng con đường bí mật. Trên đường đi, Lĩnh phú băn khoăn hỏi thầy bói:

- Về phần lối ra phụ thầy đã nhìn ra được hướng nào chưa?.

- Tôi đang tính, cứ lo hoàn thành xong nghi lễ rồi chúng ta tập trung bổ sung công trình cũng được mà. Giờ không kịp đâu.

- Haizz!. Giá như nghĩ ra sớm thì chẳng phải cật rập như thế này!.

- Thôi!. Sự cũng đã rồi!. Xây dựng xong căn hầm chỉ trong một đêm quả là phi thường, chỉ có Lĩnh phú gia đây mới có thể làm được điều đó!. Lão mõ quả thực rất ngưỡng mộ!.

- Hà hà, có gì đâu!. Bình thường đám gia nhân nhà tôi đều phải làm được việc như thế, gia nhân nhà họ Nguyễn thì phải khác chứ!.

Lão Lĩnh chấp tay sau lưng cười khà khà thích thú khoe. Đám người nhanh chóng rời khỏi căn hầm mới dựng xong quay trở về

nhà để tiếp tục bàn tính những bước tiếp theo. Một hình bóng mờ ảo đi cuối cùng của đám người ấy, đó chính là Khanh.

CHƯƠNG 55

BÀN VỀ TÂM LONG, ĐIỂM HUYỆT

Về đến nhà, Lĩnh phú cho tập hợp tất cả đám gia nhân trong nhà ra để phổ biến. Đám người làm kéo ra đứng chật kín cả cái sân lớn nhà lão. Lĩnh phú chấp tay đi đi lại lại cất giọng chậm rãi nói:

- Chuyện đêm qua hoàn thành được tất cả là nhờ sự góp sức của tất cả thầy người ở đây, ta rất lấy làm cảm kích vì tấm lòng trung thành đó của các người. Nhưng đại sự vẫn còn đang dang dở, vì vậy, là người một nhà, ta mong rằng sẽ tiếp tục được nhìn thấy sự tận tâm của các người cho đến khi mọi việc hoàn tất, lúc đó, Lĩnh mỗ ta sẽ trọng thưởng đằng hoàng. Đã hiểu hết chưa?

- Dạ tụi con hiểu rồi thưa ông.

- Tốt!. Giải tán lui vô ăn uống, nghỉ ngơi đi, đợi lệnh ta hành động. Thăng Đình vô nhà tao biểu!.

- Dạ!.

Giải tán đám tôi tớ xong, Lĩnh phú cùng thầy bói Độ và thăng Đình bước vào gian nhà giữa. Lão cất giọng ra lệnh cho tên đầy tớ:

- Giờ mày đi sang mấy làng bên xem tình hình ra sao đi!. Đi nhanh rồi còn về!.

- Dạ, con ăn sáng xong sẽ đi ngay ạ!. Làm hùng hục từ đêm qua đến giờ chưa có gì bỏ vào bụng, đói quá ạ!. Hi!.

Thăng Đình gãi gãi đầu cười trừ. Lĩnh phú nhăn mặt khoát tay:

- Ừm!. Ăn nhanh nhanh lên rồi đi đi! À mà nhớ để ý hai thăng nhóc đấy nhá!.

- Dạ ông, con đã cho tụi nó ăn uống đầy đủ rồi, ông yên tâm!.

- Ừm, cho ăn ngon vào. Đừng để tụi nó bị đói!.

- Bà chuẩn bị chu đáo lắm ạ!. Còn đồ dành cho chúng nó đỡ hoảng sợ nữa đó ông

- Vậy à!. Thôi đi làm việc của mày đi!.

Lão phú nhướn cặp mày xéch, phát tay bảo thẳng Đình lui ra, lúc này mới quay lại bàn với lão thầy bói:

- Chỗ hầm chứa thầy định giải quyết thế nào?. Làng này bé thật nhưng cũng chưa đến mức không tìm được một nơi đẹp hơn để xây cất.

- Vậy là lão gia chưa hiểu gì về phong thủy, địa lý rồi. Bề ngoài ai trông thì cũng cho là khu vực lão phu chọn không hợp lý, nhưng đây là do họ không biết gì. Mạn phép thứ lỗi nếu lão phu nói thẳng quá!.

- Vậy thì thầy giải thích ta nghe thử xem!.

Lão Độ thông thả đưa chén trà lên nhấp một ngụm đặt xuống rồi mới từ tốn trình bày:

- Là như vậy!.. Từ trước khi được ngài mời đến để làm việc này lão phu cũng hay đi lang thang đây đó khắp nơi, thăm thú những vùng lân cận vừa để tìm hiểu địa lý vừa là để hành nghề kiếm sống. Thành ra, địa thế chỗ nào đẹp, chỗ nào xấu lão mỗi đều nắm rõ cả. Nhất là làng của chúng ta. Tuy gọi là biệt lập so với những làng khác nhưng xét về phong thủy thì lại là đẹp nhất. Tại sao?. Trong phong thủy có câu: " Cứ tổ tông nhi mạch tầm lạc, vấn thủy khẩu nhi định lai long. Thủy khẩu phóng Nam, mạch tầm Bắc. Thủy khẩu quy Đông, mạch vọng Tây ".

- Câu này có nghĩa là gì hả thầy?. Tôi đây ít hiểu biết về phong thủy, địa lý, mong thầy chỉ giáo.

Lĩnh phú nghe Độ thầy bói nói thì nhăn trán, tỏ vẻ không hiểu gì. Lão Độ xoay xoay chén trà đẹp đẽ trên bàn, chậm rãi đáp:

- Có nghĩa là: Cứ theo tổ tông tìm mạch lạc, hỏi thủy khẩu mà định lai long. Thủy khẩu phóng Nam thì long mạch từ Bắc đến, thủy ra ở Đông thì kiếm tìm long mạch ở Tây. So về vị trí địa lý làng Hạnh Phúc chúng ta, thứ nhất phải nói về thế núi, dãy núi nằm sau lưng làng này có tổ sơn bắt nguồn từ phía Tây xa xôi chạy sang, thế núi liền mạch, cao thấp nhấp nhô như rồng lượn. Tuy không cao chót vót nhưng cũng không thô không xấu. Thứ hai, mặt tiền làng ta lại có sông lớn chảy qua, thế nước như dải lụa vắt xuống, đổ ra Đông hải. Long mạch vì thế uốn lượn mềm mại mà linh hoạt, lấy tổ tông làm

tôn quý. Bản thân long mạch đến hai bên đều kín kẽ, trước sau chiếu cố nhau. Chân tay tuy không lớn nhưng cồ kho có lẫm, sơn minh thủy tú, đó chính là phúc long, ắt có địa huyết cát, phát phúc lâu dài. Tuy chưa bằng sinh long hay phi long nhưng như vậy cũng là quý lắm rồi.

Thầy bói Độ vừa nói vừa nhướn mắt nhấn mạnh, đưa hai ngón tay gõ gõ trên mặt bàn sáng loáng. Phía đối diện, Lĩnh phú gia nghe không sót một từ nào nhưng hiểu hay không thì chẳng ai biết ngoài bản thân lão, chỉ thấy lão gật đầu liên tục, vàng trán chau lại. Lúc này lão Độ mới tiếp:

- Thủy khẩu là một điều rất quan trọng trong việc xem thế núi, bởi thuật phong thủy là dùng " thủy " để giải thích " sơn ". Ngài xem, con sông lớn chảy qua làng chúng ta, bốn mùa dòng chảy lưu thông, từ thượng nguồn đổ xuống dẫn ra Đông hải. Thủy thành hình lấy nước làm khuôn mẫu, thủy thành có tác dụng giới hạn thủy, làm cho long khí không bị tán thất. Hình thái vây bọc thủy ở con sông này chính là Kim thành tức cát. Thủy lưu thông thì nội khí tụ, là một điều tốt đối với hình núi. Hơn nữa, chung quanh đây còn có khá nhiều sa, dáng dấp tròn trịa, tả hữu đều đặn, bao bọc xung quanh dãy núi chính, người ta gọi là " vệ sa ", là một sa tốt. Lão mõ căn cứ vào thực tế và những kiến thức phong thủy của cổ nhân đó mà xác định được vị trí long nhập thủ trong sáu mươi long thấu địa, cũng từ đó mà phân kim định huyết. Huyết kết chính là chỗ chúng ta vừa dựng hầm đêm qua. Chắc hẳn ngài đây cũng đã cảm nhận thấy nguồn sinh khí dồi dào bốc lên khi chúng ta quật đất.

- Phải, phải!. Đúng là huyền diệu!. Những hiểu biết của thầy đây về địa lý quả thật cao thâm. Lĩnh phú tôi đã hồ đồ rồi!.

Lão Lĩnh vội vàng nói, ánh mắt sáng lên như bắt được ngọc quý. Tay thầy bói này nếu chiêu dụ được lão về dưới trướng của Nguyễn gia thì tiền đồ nhà họ Nguyễn sau này xem như đã sáng sủa thêm một bậc. Cao nhân cần phải giữ lấy, nghĩ thế Lĩnh phú cất lời ngon ngọt:

- Thầy Độ đây quả thực không hổ danh là đệ nhất trong giới phong thủy vùng này. Phen này đã cho Lĩnh tôi mở mang tầm mắt!. Hy vọng mai sau sẽ có dịp được thầy cố vấn trong những việc trọng đại hơn nữa!. Nguyễn gia chúng tôi nhất định không bạc đãi thầy!.

- Hà hà, mấy chục năm nay lão phu chỉ chờ đến ngày này thôi!. Tài mà không gặp thời thì cũng coi như phé!. Nay được giúp sức cho Nguyễn gia kì thực rất lấy làm cảm kích!. Đa tạ Lĩnh phú gia!.

- Thầy đừng khách sáo!. Ta giúp thầy, thầy giúp ta, đôi bên cùng phần đầu. Khà khà!.

Lão phú cười hề hề, chòm râu kẽm rung rinh trên mép, xem như đã thu nạp được một tên tay sai đắc lực nữa. Rồi đây nếu đại sự thành công, cả cái vùng rộng lớn này đều sẽ nằm dưới sự cai quản của nhà họ Nguyễn, chứ đừng nói gì mấy làng xung quanh. Đang khoái chí, chợt Độ thầy bói như sực nhớ ra điều gì, lão bèn dang hắng nói với Lĩnh phú:

- À, có chuyện này lão phu muốn hỏi ngài...

- Là chuyện gì, thầy cứ nói!.

- Ờm, có hơi đường đột một chút nhưng lão phu nghĩ nên bàn bạc với ngài luôn cho tiện vì nó liên quan đến huyết cát kia!. Không biết vợ chồng lão gia đã nghĩ đến chuyện tìm nơi đặt mồ mả sau này chưa?.

Lĩnh phú nghe thầy bói Độ hỏi cơ hồ vàng trán nhăn lại, không hiểu tại sao tay thầy bói lại hỏi một câu như thế, định trù cho vợ chồng lão chết sớm hay gì, bèn trầm giọng hỏi ngược lại:

- Là sao?. Tự dưng thầy hỏi thế?!. Vợ chồng tôi quả thực chưa nghĩ đến chuyện ấy!. Thầy có cao kiến gì chăng?.

- À vâng!. Là như vậy!. Dẫu biết có hơi thất lễ khi đề cập đến chuyện này tuy nhiên nó là một việc rất quan trọng, còn hơn so với cái việc ngài đang nhờ lão phu làm đây nữa, vì nó liên quan đến các đời con cháu sau này của Nguyễn gia. Ngài giữ của cải lại cho hậu thế là một việc cần thiết nhưng cái phúc ngài ban cho hậu thế còn phải xem nó dài hay ngắn nữa kìa!. Nếu đoản thì cũng như gió vào nhà trống, chẳng mấy mà ra đi hết!.

- Vậy, vậy giờ tôi nên làm thế nào?!

- Thế này!.

Lão Độ nhướn người về phía Lĩnh phú, nhướn mắt nói:

- Trước tiên ngài phải hiểu rõ được mục đích của việc chọn nơi đặt mồ mả. Hoà trên đời này có dương thì cũng có âm. Con cháu muốn được ấm no, đؤه huề thì mồ mả tổ tông tất phải được yên ổn, mát mẻ. Muốn vậy thì khâu chọn nơi xây cất mồ mả phải được tìm hiểu, xem xét kỹ lưỡng, tìm thế phong thủy đẹp mà dùng. Từ cổ chỉ

kim đến nay, ngài thấy đấy, biết bao nhiêu vị vương tôn, thế tộc mất cả đời để tìm cho mình một chốn an giấc nghìn thu như ý nguyện, đủ biết rằng cái sự này nó quan trọng nhường nào. Huống chi một dòng họ lớn như Nguyễn gia đây thì càng phải đặt nó lên hàng đầu. Đâu phải ai cũng may mắn được ở gần nơi có địa huyết cát như vậy. Để cho ngài đây dùng là hợp lý nhất rồi. Nếu ngài bỏ lỡ e rằng sau này sẽ không tránh khỏi con mắt dòm ngó của những vùng lân cận.

- Ý thầy là...

Lĩnh phú đỡ ra chốc lát sau khi nghe một hồi giải bày của thầy bói Độ, chau mày lẩm bẩm:

- Là bảo tôi chọn cái huyết cát kia làm nơi đặt mồ mả sau này phải không?.

- Ý lão phu chính là như vậy. Một báu vật của trời đất như thế ngài chớ bỏ lỡ, kéo sau này hối hận, huống chi nó ở rất gần. Địa huyết cát đó đặt hàm mộ thì âm phần không những mát mẻ, tươi tốt mà còn giữ được cái phúc cho Nguyễn giaặng dài lâu. Đời sau khấm khá, không lo lụn bại.

- Ừm, nhưng chẳng phải bây giờ đã xây hàm chứa trên đó rồi còn gì?.

- Ha, có vấn đề gì đâu. Mở rộng căn hàm ra trong phạm vi nhất định để xây lăng mộ, biến nó trở thành một quần thể kiên cố, gắn kết với nhau, không phải là một ý hay hay sao?. Lại dùng song sinh đồng tử vừa làm thần giữ của vừa làm hộ vệ cho khu mộ thì của nả, phúc phần của nhà họ Nguyễn chẳng phải lo đứt đoạn nữa!.

Lĩnh phú nghe những lời xuôi tai của lão thầy bói, ánh mắt nheo lại, cơ hồ như sáng lên lấp lánh. Khoé môi lão cong lên gật gật đầu khe khẽ ra chiều tâm đắc lắm, phúc phần của nhà họ Nguyễn phải được trường tồn!.

CHƯƠNG 56

THÁM THÍNH

Nhìn hai lão già đang ngồi bàn tính ở bàn uống nước, cất tiếng cười ha ha, khuôn mặt đầy đắc ý của họ lọt vào tầm mắt của cậu Khanh lúc này đang vô hình đứng ở một chỗ gần đó. Khanh nghĩ thầm:

"Lão thầy bói này quả là một tay cao thâm về phong thủy! Tuy nhiên lại là một kẻ có tài mà không có đức, thật đáng tiếc!"

Cậu lắc đầu thở dài, tiếp tục theo dõi cuộc trò chuyện của hai ông lão trong bụng đầy toan tính cá nhân kia.

- Tạm thời thì lão phu trình bày với ngài như vậy!. Tất nhiên là về việc xây lăng mộ thì sau này khi ngài lo liệu ổn thoả chuyện đám người ngoại quốc rồi chúng ta mới bàn đến cụ thể. Trước mắt là chuẩn bị cho đại sự đêm nay đã.

- Ủm!. Được được!. Ta nhất trí!. Thầy bảo sao ta làm vậy!. Thầy nói đúng, cái địa huyết cát ấy, bấy lâu nay nào ta có biết đến, may mà chưa bị kẻ khác nhòm ngó tới. Nó ở trên địa phận làng này thì chỉ có Lĩnh gia ta mới có quyền dụng nó!.

- Chắc chắn là như vậy rồi!. Ngài yên tâm, đã có lão phu giúp chuyện đó!.

- Tốt!. Hữu ý của thầy đây Nguyễn gia sẽ ghi lòng tạc dạ!.

- Không dám!. Lĩnh phú gia quá lời rồi!.

- Nào, thầy uống trà nóng đi!.

Lĩnh phú đơn đã tiếp chuyện Độ thầy bói, trong lòng vui sướng vì vừa có thêm một báu vật vô giá nữa rơi vào tay lão, tâm tính vì thế cũng dễ chịu lên mấy phần, không ngớt lời mật ngọt dỗ dành lão thầy bói, còn gọi bà vợ lên ra lệnh chuẩn bị một mâm cơm thịnh

soạn để thết đãi. Thời gian cũng đã quá trưa, trên nhà chính, Lĩnh phú và thầy bói Độ đã dùng bữa xong. Lĩnh phú ngồi trên sập nhìn trán lẩm bầm:

- Thăng Đình chết dẫm ở xó nào rồi mà đi lâu thế không biết!.
- Chắc cu cậu lại tranh thủ te tắt chỗ này chỗ kia ấy mà. Hà hà!.
- Te lúc nào thì te chứ lúc này cấp bách, lo việc chưa xong còn chơi với bời cái nỗi gì!. Tí về biết tay ta!.

Lão gần giọng cầu nhàu rồi cất tiếng gọi thằng Ba lên:

- Mày chạy ra chỗ dựng hàm kiểm tra xem có gì bất thường không rồi trở về bẩm báo tao!.

- Vâng ạ!.

Thằng Ba nghe lệnh phú ông lập tức chạy đi ngay. Lĩnh phú như nhớ ra chuyện gì bèn quay sang hỏi thầy bói:

- À, thầy có đi xem tình hình hai đứa đồng tử với ta không?. Cũng đang rảnh rồi mà.

- Ờm!. Vậy cũng được thưa ngài!.

Nói đoạn, hai lão già rời cái sập, xỏ guốc lộc cộc bước ra khỏi gian nhà chính. Nhà kho của phú ông là một gian nhà ngói rất rộng, chia thành nhiều phòng nhỏ, chứa nào là thóc, lúa, gạo, ngũ cốc, công cụ... Lĩnh phú và lão Độ bước tới một phòng nhỏ nằm giữa những phòng còn lại. Đưa tay đẩy cửa bước vào, đã thấy một cái chõng tre cũ kĩ đặt sát tường. Hai đứa trẻ thấy có người lạ tới bèn vội vàng trèo lên chiếc giường tre ôm nhau nép vào một góc. Trước mặt bọn chúng để một cái bàn gỗ, bên trên bày rất nhiều thức ăn ngon, còn có cả đồ chơi là chong chóng tre và vài cây tò he hình thù ngộ nghĩnh. Máy thứ này chắc là vợ Lĩnh phú đã chuẩn bị từ trước. Lão Lĩnh chấp tay sau lưng quan sát khắp phòng một lượt, ánh mắt dừng lại ở hai đứa nhỏ, lão cất giọng nhẹ nhàng:

- Chào hai cháu!. Đừng sợ, ta không làm hại các cháu đâu!. Ta tới thăm các cháu thôi!. Đồ ăn nhiều thế kia, sao không ăn đi kẻo nó hư hết!.

Lão giơ tay chỉ lên trên bàn. Hai đứa trẻ vẫn không nói gì, chỉ giường ánh mắt đề phòng xen lẫn sợ sệt nhìn về phía lão. Lĩnh phú lại thông thả bước tới mấy bước nữa, ngọt nhạt nói tiếp:

- Không tin có phải không?. Nếu ta muốn hại các cháu thì đã làm từ lâu rồi, chứ đâu phải đợi đến hôm nay, mà lại còn chăm sóc đàn ông hoàng như vậy nữa chứ!. Chính ta bảo bà tốt bụng nấu cho

các cháu những món ngon này, mua cho các cháu những đồ chơi đẹp để này đây!. Bây giờ bà ấy đang bận nên không tới đây cùng ta được. Nào lại đây ông lấy thức ăn cho!.

Lĩnh phú lúc này đã tới ngồi xuống chiếc ghế đầu cạnh cái bàn rồi đưa tay vấy lũ nhóc lại, về mặt tỏ ra hiền hoà hết sức. Một đứa trong số hai đứa nhỏ chột cất giọng run run hỏi:

- Bà bảo ông bà nhà đây biết ông của bọn cháu, có thật thế không ạ?.

- Hả?. À..., đúng, đúng rồi!. Ông với ông các cháu là chỗ quen biết. Vì sợ các cháu đói, không có cái ăn cái mặc nên gửi các cháu ở nhà ông bà ít ngày. Ta đã hứa với ông các cháu rồi, sẽ cho hai cháu tá túc lại đây. Không tin cứ chờ một, hai ngày nữa ông các cháu tới sẽ rõ!. Người lớn không nói dối bao giờ!. Đúng không nào?.

Lĩnh phú ngọt nhạt dỗ dành bọn trẻ, hai đứa nhỏ ngây thơ thấy thế thì khẽ gật đầu, chúng còn quá non nớt để phân định được lòng người thâm sâu ra sao. Thấy đã xuôi xuôi, Lĩnh phú lại giơ tay vấy hai đứa trẻ lại, hai đứa nhỏ ngoan ngoãn chằm chằm tụt xuống rụt rè bước tới đứng trước mặt lão ta. Lão cất tiếng hỏi han:

- Ái chà, sinh đôi phải không?. Giống nhau như hai giọt nước thế này!. Vậy chứ, đứa nào là anh đứa nào là em?.

Đứa đứng bên phải giơ tay chỉ sang bên cạnh lí nhí nói:

- Đây là em cháu ạ!.

- Vậy à!. Ừm!. Vậy hai cháu tên gì?.

- Cháu tên Tương còn nó tên Đậu.

-Ồ!. Ông bạn già đặt cái tên hay quá nhỉ!. Đậu Tương, hà hà, được, nào lại đây ông cho!.

Lão phú đưa tay bẻ một cái đùi gà luộc thơm phức trên đĩa đưa cho đứa bé tên Tương rồi nói:

- Nào!. Hai cháu nhớ phải ăn hết chỗ thức ăn này nhé!. Công sức bà tốt bụng nấu cho các cháu đây!. Không ăn là ông bà buồn lắm!. Xem này người ngọm gầy giờ xương cả rồi, phải ăn cho nhiều vào!.

Rồi lão lại bẻ nốt cái đùi còn lại đưa cho đứa em tên Đậu đứng bên cạnh. Bọn trẻ nở nụ cười ngô nghê cầm cái đùi gà ngoạm mấy miếng rõ to. Cả đời chúng, từ lúc sinh ra đến giờ chưa bao giờ được ăn một bữa thịt nào ngon đến thế. Nhìn hai đứa nhóc ngây thơ tin người đang nhai thịt gà nhồm nhoàm, lão Lĩnh lấy làm hài lòng lắm.

" Cứ ăn đi, ăn cho nhiều vào, mai sau còn canh giữ hầm mộ cho tao! Hà hà! "

Lão nheo mắt cười mím, nghĩ thầm trong bụng. Lúc này lão Độ cũng đang đứng theo dõi cảnh Lĩnh phú gia đổ dành hai đứa trẻ đồng tử, tuyệt nhiên không nói gì, chỉ đưa tay vuốt chòm râu thưa rồi cười khẩy một cái ý tứ. Lão cũng không biết rằng, ngoài hai người bọn lão còn có một người nữa đang vô hình hiện hữu trong căn phòng, đó chính là Khanh. Cậu lúc này đang chữa ánh mắt đầy tức giận ném về phía hai lão già máu lạnh đằng kia, hai tay đã nắm thành hình nắm đấm tự bao giờ.

Một lúc sau, Lĩnh phú và Độ thầy bói đã bước ra khỏi gian nhà kho. Lão quay lại khoá cửa nẻo cẩn thận rồi mới chậm rãi bước đi. Đang đi ra khỏi khu vườn thì thấy bóng thằng Ba chạy tới, lão cất tiếng hỏi ngay:

- Sao rồi, hầm chứa không có vấn đề gì chứ?.

- Dạ bẩm, không ạ!.

Thằng Ba vừa trả lời vừa đưa tay áo lên quệt mồ hôi. Lão lại hỏi tiếp:

- Ừm!. Mà mày có thấy thằng Đinh đâu không?.

- Dạ không thấy ạ!. Nó đi đâu từ sáng tới giờ con còn chưa gặp mặt nó lần nào!.

- Ờ...ờm!. Được rồi!. Lui đi!.

Lĩnh Phú ậm ờ khoát tay, trong đầu thắc mắc không hiểu thằng đầy tớ này làm gì mà giờ còn chưa chịu mò về. Khi lão cùng thầy bói Độ quay trở về nhà chính ngồi bên bàn nước được một lúc nữa thì mới thấy bóng thằng Đinh tất tả từ ngoài cổng chạy vào. Thấy tên gia nô đến trước mặt, lão phú trợn mắt quát tháo ngay:

- Thằng kia!. Mày xem bây giờ là mấy giờ rồi!.

- Ờ, dạ, con...con...

- Thừa với bẩm cái gì!. Mày...mày khôn hồn thì thành thật khai báo ra cho tao nghe chưa?.

- Ờ dạ, dạ...khai báo gì ạ?!

Thằng Đinh thấy thái độ giận dữ của phú ông thì hai mắt đảo điên, trong bụng thầm thốt mấy cái, chột dạ nghĩ: " làm sao bây giờ?. Chết thật! ". Đang ngần ra thì lão phú lại trợn mắt gay gắt:

- Mày lại con định tìm cách chối quanh co?. Nói dối tao lại đánh cho không trượt phát nào bây giờ!. Đi việc chứ không phải đi chơi

mà kẻ cả nguyên cả buổi, rồi giờ về lại định nói dối cả tao nữa hả mày?.

- Ờ...à...đâu...đâu ạ!. Con nào dám trể nải, là do trên đường trở về...là thuyền, thuyền của con bị lật, con phải bơi vào bờ...may mà còn sống nguyên vẹn trở về trình ông đấy ạ!. Oan cho con quá!. Hu hu!.

- Mày bảo sao?. Thuyền tự dưng bị lật à?.

- Vâng...con nói dối thì cả đời này con không lấy được vợ!. Lúc chèo gần vào bến nước thì bỗng nhiên cái thuyền chòng chành như...như thể có con gì ở bên dưới xô vào đáy thuyền làm nó lật ấy ông ạ!. Con hoảng quá, cầm đầu bơi một mạch vào bờ, mệt gần chết!. Sợ...sợ lắm ông ơi!. Hu hu!.

Thằng Đinh giờ hai ngón tay chỉ lên trời vội vàng thề thốt cho tăng độ tin cậy, phú ông lườm nguýt trề môi, thề với chả thốt kiểu gì vậy, biết tổng là thằng này nói dối để kiếm có đi chơi, liền xỏ xiên lại:

- Con gì?. Ý mày là thủy quái hả?!. Làng này có thủy quái từ bao giờ vậy?.

- Con đâu có biết đâu!. Nhưng nó to lắm ông ơi!. Thân nó cỡ phải bằng hai cái thuyền. Vây nó thì cái nào cái nấy y như cái quạt giấy, đây ông coi, vết xước này là do con đụng phải vây nó mà ra đấy ạ!. Ôi đau quá, hu hu!.

Thằng Đinh xuyết xoa, méu máo lật tay áo lên, để lộ ra một vết trầy xước khá sâu đang loang lổ máu trên cánh tay trái của nó, chìa ra trước mặt phú ông. Lĩnh phú nghe tên đầy tớ trình bày, liếc mắt nhìn vết thương trên tay nó, trán hơi chau lại. Rồi đưa một tay lên miết râu, vẻ mặt tỉnh bơ. Xong rồi cũng phui tay cho qua, giục:

- Thôi, thôi, dẹp cái vụ của mày ra sau đã!. Giờ bấm báo đi, thế nào, mày qua mấy làng bên kia sông thu được những gì?.

- À, vâng, dạ bấm ông!. Chắc là quan lính ngoại quốc chưa kéo sang làng ta ngay đâu ạ, có lẽ phải qua ngày kia. Vì con nghe ngóng được là hai làng ấy rộng, thành thử có nhiều hộ địa chủ với đám quan lại thân Nguyễn bị điệu ra đình tra xét, đến giờ vẫn chưa xong. Vẫn còn thư chút thời gian cho nhà chúng ta hành động đấy ạ!.

- Thật vậy hả?.

Lĩnh phú nhú mày, lúc này lão thầy bói ngồi đối diện mới khể lên tiếng:

- Vậy thì may quá!. Đêm nay chúng ta thông thả cử hành nghi lễ được rồi!. Ngày mai sẽ tiếp tục công đoạn bổ sung căn hầm.

- Được!.

Lĩnh phú gật đầu đồng tình, khoát tay bảo thằng Đình lui đi. Thằng đầy tớ lui rồi phú ông ngồi thần thờ một lúc, cứ cảm thấy có cái gì đó sai sai, đang vẫn vợ suy nghĩ thì Độ thầy bói nói vọng sang tính chuyện bày đồ lễ, phú ông cũng quên bẵng đi sự cần nả trong lòng.

Bước ra khỏi gian nhà, lúc này thằng Đình mới thở phào nhẹ nhõm, đưa tay quạt mồ hôi rịn trên trán. Vậy mà hồi nãy nó còn tưởng mình sẽ bị đánh chết nữa chứ, làm một phen hoảng hồn. Ánh mắt nó đột nhiên lăm lét, nhìn ngang liếc dọc một hồi rồi rón rén rẽ ra khu người làm ở ngoài vườn, cái bóng nhanh chóng biến mất sau mé vườn rậm rạp.

CHƯƠNG 57

ÂM THY TRÙNG

Trời đã chuyển sang chiều, đám tôi tớ Lĩnh phú cử đi khắp làng nghe ngóng động tĩnh đã trở về, bọn chúng đều cho biết là cả làng hầu như khá yên ắng. Lúc này đang binh biến, chính sự nhiễu loạn, ai nấy đều không dám ra đường, cửa ngõ đóng chặt, họ lo sợ đám người ngoại quốc có thể kéo đến xục xạo bất cứ lúc nào. Những con người bản cùng nhất của xã hội thì thường sợ sệt và lẩn tránh như thế. Lĩnh phú gật đầu ra chiều hài lòng lắm. Đúng như những gì lão mong muốn, vì sắp sửa đến giờ cho những xe thồ chở của nả từ kho kín nhà lão chuyển ra hầm chứa mới. Muốn di chuyển ra đó thì bắt buộc phải đi đường chính, đường tắt hẹp, lại nhiều ổ gà, ổ voi, mô đất trập trùng nên không thể dùng.

Lúc này, đoàn xe thồ đã xếp thành hàng dài chuẩn bị xuất phát, xe nào xe nấy đều chất đầy những gương, hòm to nhỏ khác nhau, chúng đều được chằng cẩn thận bằng dây thừng. Trước khi xuất phát, phú ông tập hợp đám người làm lại dặn dò một chập nữa rồi mới lên đường. Bà Xoan cùng một tốp gia nhân thì đã đến căn hầm đợi trước. Cứ thế, đoàn xe thồ trên chở đầy ắp của cải của Nguyễn gia lặng lẽ rời dinh thự chậm chậm tiến về hướng bờ đê. Lĩnh phú, Độ thầy bói cùng hai thằng Đình, Ba đều cưỡi ngựa đi dọc đoàn xe giám sát. Những chiếc xe này được đám gia súc của nhà họ Nguyễn nuôi lâu nay kéo đi. Hơn nửa tiếng sau đoàn xe đã có mặt ở điểm hẹn, bà vợ phú ông đang đứng ở cửa hầm ngó nghiêng, thấy chồng liền vội vàng bước lên sốt sắng hỏi:

- Còn mấy chuyến nữa mình?

- Chắc hai chuyến nữa!. Bà với thằng Đình chỉ đạo cho người làm chuyển đồ vào trong đi!. Nhớ dặn bọn nó để cho ngay ngắn, có hàng có lối!. Tôi quay về cùng đoàn xe!.

- Vâng!. Em biết rồi!. Mình cẩn thận nhá!.

Lĩnh phú nói xong ra lệnh cho gia nhân khuôn vác các hòm vào trong căn hầm. Xe nào xong lại lập tức quay đầu trở về dinh thự chất đồ đi tiếp. Cứ thế, tầm hai tiếng sau, hầu như toàn bộ " của để dành " của vợ chồng phú hộ Lĩnh đã được di rời vào trong hầm chứa mới xây một cách suôn sẻ. Lĩnh phú đã ra lệnh cho thằng Đình dẫn bà vợ và đội gia nhân cùng đám xe thồ trở về nhà. Lúc này lão cùng với thầy bói Độ đang đứng trong căn hầm chất đầy tài sản của nhà lão, phải chiếm mất hai phần ba diện tích căn phòng. Lão Độ chỉ nơi đặt đàn lễ và dùng la kinh xem xét lại phương hướng một lần nữa để đêm nay chuẩn bị cho buổi hành sự cuối cùng. Lĩnh phú chấp tay sau lưng tiến lên mấy bước ngẩng đầu nhìn đống gia tài chất cao như núi trước mặt, trầm ngâm nói:

- Hy vọng mọi việc ổn thỏa!.

Không biết có phải do lo lắng hay không mà vợ chồng phú hộ cảm thấy thời gian hôm nay sao mà trôi chậm thế. Ngồi chờ mãi cuối cùng cũng đã tới giờ " thiêng ". Lĩnh phú vừa tranh thủ tới bên ban thờ gia tiên cắm lên mấy nén hương. Lần này lão chỉ cử một tốp gia nhân đi theo đến nơi cử hành nghi thức.

Giờ " thiêng " thầy bói Độ chỉ định là giờ Dần, tức ba giờ sáng. Nhìn ra bên ngoài trời tối đen như mực. Trong sân, Lĩnh phú ra lệnh cho mấy tên đầy tớ đốt đuốc lên, mang theo đồ cúng chuẩn bị lên đường. Thằng Đình, thằng Ba nhận nhiệm vụ cõng hai đứa trẻ đã được chuốc thuốc mê lúc này đang ngủ mê man ra hầm chứa. Trong đêm đen tĩnh mịch thấp thoáng có ánh đuốc lập loè của đoàn người nhà họ Nguyễn. Khi mọi người bọn họ đã tề tựu đông đủ trong căn hầm là đang canh bốn, giờ Sửu, nghĩa là hai giờ sáng.

Thầy bói Độ chỉ đạo đám gia nhân Nguyễn gia cắm đuốc dọc hành lang dẫn lối vào căn hầm. Đàn lễ được đặt ở chính diện lối ra vào. Vợ chồng phú hộ ăn mặc xiêm y mới chỉnh tề, Độ thầy bói cũng được phú bà chuẩn bị cho một bộ y phục mới tôn nghiêm hơn. Đèn nến lung linh thấp sáng cả căn hầm. Mâm đồ cúng gồm một con gà, một cái đầu heo to tướng, xôi thịt, rượu đế được đặt trên bàn lễ cùng với hoa quả. Hai chiếc ghế gỗ nhỏ có lưng tựa được đặt hai

bên lễ đàn, bọn họ trối hai đứa trẻ đặt ngồi trên đó. Chúng lúc này vẫn đang mê man bất tỉnh nhân sự, nào biết sắp sửa sẽ phải đón nhận cái chết đầy tàn nhẫn.

Cậu Khanh chậm chậm bước vào hành lang dẫn vào căn hầm chứa, hai bên là những ánh đuốc bập bùng lúc tỏ lúc mờ, nơi cuối dãy hành lang là cửa chính, thấp thoáng một đám người nhấp nhô đang làm gì đó bên ánh nến. Có tiếng lầm rầm như đọc thần chú vọng tới ngày một rõ, đó chính là tiếng của lão thầy bói Độ. Lúc này đã đến giờ Dần, lão Độ đang xếp bằng ngồi trên chiếc nệm đỏ trước bàn lễ, một tay cầm một nén hương, một tay kiết ấn còn miệng thì lầm rầm một bài chú nào đó. Đằng sau lưng lão, vợ chồng Lĩnh phú cùng toàn bộ những gia nhân nhà họ Nguyễn đều quỳ xuống chấp hai tay thành kính mắt hướng lên lễ đàn.

" Chẳng hiểu thần thánh nào độ cho họ, chỉ có tà ma, âm linh quỷ quái mà thôi!. Nghiệp càng thêm chồng chất!." - Khanh thở dài nghĩ thầm.

Trước lễ đàn, lão Độ lôi từ trong tay áo ra hai lá linh phù màu đỏ đã thư bùa chú trong đó đến trước nơi đặt cặp song sinh đồng tử. Lão giơ lá linh phù trước mặt một đứa nhỏ, tay phải tạo ấn, hai mắt lão long lên sòng sọc, phút chốc cảm giác chỉ còn hai lòng trắng đã tồn tại trong hốc mắt.

Miệng lão rì rầm ngày một nhanh, bàn tay trở ấn rung lên bần bật. " Phùng!". Bất ngờ, lá linh phù kẹp trên tay còn lại của lão thầy bói bỗng nhiên bốc cháy chỉ trong tíc tắc, đám người nhà họ Nguyễn ai nấy đều trợn mắt há mồm khi nhìn thấy cảnh tượng kì ảo đó. Lão Độ hươ hươ lá linh phù đang cháy sắp hết trước mặt đứa bé, lầm rầm đọc chú. Lá phù đã ra thành vụn tro, lão bóp chặt nắm tro ấy trong lòng tay rồi rải ra xung quanh cái ghế gỗ đang trối đứa trẻ thành một vòng tròn. Tiếp đến, lão chậm chậm tiến sang đứa còn lại, tiếp tục thực hiện lại những gì vừa làm với đứa ban nãy. Xong xuôi, lão Độ quay lại chỗ ngồi xếp bằng niệm chú tiếp.

Một lát sau, không biết có phải do ảnh hưởng từ lá phù hay do lời chú lão thầy bói đang niệm mà hai đứa trẻ đang ngồi ngoẹo cổ sang một bên bỗng nhiên nhăn nhó vẻ như đau đớn lắm. Tuy nhiên chúng vẫn còn mê man bởi tác dụng của thuốc mê. Lão lại lôi trong túi đựng đồ nghề ra một hộp nhỏ xíu, đứng dậy tiến đến chỗ song sinh đồng tử. Lão mở nắp hộp, thò tay lôi ra một thứ gì nom rất gớm

ghiếc, thứ ấy thân thể mềm oặt, to cỡ hai đốt ngón tay, thoát trông thì như con sâu có đốt, mềm nhũn, toàn thân màu đen xám ngất. Nó cứ ngoe nguẩy, quần quai trên ngón tay lão thầy bói, lão ta cạy mồm đưa bé nhét con trùng ấy vào mồm nó, và thực hiện tương tự với đứa còn lại.

Cậu Khanh thất kinh, trong bụng thầm kêu lên:

"Đó chẳng phải âm thy trùng sao?. Cổ nhân nói cấm sai, hí là người nước Nam, thì người Nam giỏi bùa ngải, người Trung giỏi thư phù còn người Bắc thì giỏi về độc trùng, trùng độc này ắt là lão thầy bói kia đã phải dày công tìm kiếm, bói móc, quật mồ quật mả nhà người ta mới có được!".

Những thông tin này ông nội của cậu đã ghi chép lại trong sách cổ. Rằng để có được âm thy trùng, người luyện trùng phải canh đúng bảy bảy bốn mươi chín ngày, hết hạn cúng thất người chết thì ra đào mộ lên mà tìm một loại trùng ký sinh trong xác người. Đó là lúc thi thể người chết đang bắt đầu quá trình phân huỷ, phần dương lượng chuyển hoá hoàn toàn thành âm lượng, tụ hội trong lòng đất tạo thành những con trùng hút nguồn năng lượng đó mà sống.

Loại trùng này khác với loài ròi bọ cũng từ xác người phân huỷ mà ra. Thân chúng to và béo hơn, lại có lớp màu đen xám ngất kì lạ. Cũng bởi vậy, mà chúng không chỉ mang trong mình chất xú uế kinh độc mà còn là một thứ chí âm. Lão thầy bói kia cấy âm thy trùng vào người đứa trẻ thì chỉ lát nữa thôi, nó sẽ nhanh chóng bị rã ra vì bản chất âm gặp dương sẽ khắc chế lẫn nhau. Chất độc từ con trùng sẽ tan vào huyết dịch đi khắp lục phủ ngũ tạng, khiến chết não, tim thì ngừng đập. Quả là tàn nhẫn hết sức.

Lúc bấy giờ, lão Độ sau khi nhét hai con trùng vào miệng cặp song sinh đồng tử xong thì đã trở về chỗ ngồi. Lão nhắm mắt như chờ đợi điều gì đó sắp đến. Phải rồi, chính là cái chết nhanh chóng của hai đứa bé. Và quả nhiên như thế, hai đứa trẻ bị trói chặt tay chân ngồi trên ghế đang mê man bỗng nhiên bật ngửa ra, toàn thân rung lên bần bần. Thứ chất độc kia chắc hẳn rất ghê gớm nên dù cho đang bị ngấm thuốc mê, bọn trẻ vẫn cảm nhận được cơn đau đớn đang lây lan ra khắp cơ thể của chúng. Những tiếng kêu thất thanh từ miệng hai đứa bé xối số vang lên, đám người nhà họ Nguyễn ai nấy đều rùng mình ghê sợ cái thuật ấy, bất giác trên người nổi đầy da gà, làm lủi cúi đầu không dám nhìn lên.

Hai đứa bé nhắm tịt mắt vì thuốc mê, hàm răng nghiến chặt lại, những tiếng rên rỉ của chúng thoát qua kẽ răng vang lên đầy ám ảnh. Vậy mà lão thầy bói thì tuyệt nhiên không mảy may chùn tay một chút nào. Có lẽ lão đã quá quen với những việc làm máu lạnh như thế. Lão ngồi yên lặng chờ đợi cho cơn quẫn quại của hai đứa trẻ dừng lại cũng là lúc chúng kết thúc sự sống trên cõi đời. Hai cái đầu lại gục về một bên. Một dòng máu đen đặc trào ra thất khướu hai đứa nhỏ. Lúc này lão Độ mới bước tới quan sát lần nữa xem cặp song sinh đồng tử đã thật sự chết hoàn toàn hay chưa. Xong xuôi, lão quay lưng cất tiếng khàn khàn nói với đám người nhà họ Nguyễn:

- Việc tới đây mà lão mỗ phải hành sự có phần hơi ám ảnh, còn hơn lúc nãy. Vậy nên, ai yếu tim ta khuyên là nên lui ra ngoài, không cần thiết phải ở lại trong đây quá đông như vậy!. Có thể ảnh hưởng đến việc thi lễ của lão phu.

Linh phú nghe Độ thầy bói trình bày thì biết ý quay lại khoát tay ra lệnh cho đám gia nhân đằng sau lui ra ngoài hết, chỉ để lại hai thằng Đình và Ba để tiện sai việc. Xong xuôi, lão thầy bói mới quay lại nhìn vào cặp song sinh đồng tử đã chết tự lúc nào, toàn thân lạnh lẽo toát ra những tia khí chết chóc. Lão thở ra một cái, khẽ lẩm bẩm trong miệng: " Tới lúc rồi!".

CHƯƠNG 58

GIAO ƯỚC ĐEN

Nhờ ánh nền lập loè, những bóng người nghiêng ngả hất xuống nền gạch xám một màu đen đặc kì dị. Trong căn hầm lúc này không khí như co rút lại, bao trùm sự căng thẳng lên những con người đang có mặt trong đó, ngoại trừ lão thầy bói. Nhìn da dẻ trên thi thể của cặp đồng tử đã bắt đầu chuyển từ xanh xao sang một màu xám xịt tím ngắt, có thể thấy sự kinh độc ghê gớm của âm thủy trùng. Chất độc đã lan ra toàn bộ cơ thể của bọn trẻ, không thể cử tay không mà chạm vào chúng, lão Độ bèn lôi ra trong túi một đôi bao tay màu đen đeo vào rồi mới hành sự.

Xác hai đứa bé lúc này đã bắt đầu lạnh dần, hàm răng giữ nguyên thế nghiêng chặt từ khi mới chết. Đôi mắt của chúng vì sự co giãn của cơ mặt cộng với sự đau đớn tột độ lẫn át cả thuốc mê nên đã mở ra trợn trừng trừng từ khi nào. Hình ảnh đó đối với những người bình thường chưa bao giờ gặp phải như Linh phú và bà vợ thì phải nói là quá khủng khiếp. Da gà da vịt thì nhau nổi cả lên, còn sống lưng thì lạnh toát. Khuôn mặt hai đứa trẻ non nớt cứ như đang chằm chằm nhìn vào mấy người bọn họ một cách đầy thù hận. Khoé mắt, lỗ mũi và khuôn miệng đều rỉ ra một dòng máu đen, đôi môi đã thâm tím lại, trông ám ảnh vô cùng.

Lão Độ lại lôi trong túi đồ nghề ra một cây kim bằng kim loại, dài cỡ nửa gang tay màu ghi nhạt, đầu kim nhọn hoắt, cùng với một cái chai nhỏ. Lão dùng mũi kim chích vào đầu ngón tay trở của cặp đồng tử, giây lát sau đã có đốm máu đen rịn ra trên đầu ngón, nhỏ xuống cái chai lão hứng bên dưới. Lão Độ lấy một ít máu độc từ hai đồng tử xong liền cất cái chai trở lại vào trong túi. Sau đó lão lôi ra

bốn cái chai lớn hơn được đẽo bằng gỗ trầm thô sơ mà lão đã chuẩn bị sẵn trước đó. Lão lại dùng cây kim đâm vào mạch máu trên cổ tay hai đứa bé, khoét thành một cái lỗ khá sâu, máu từ chỗ cái lỗ chảy ròng ròng xuống cái chai từng giọt đều đặn. Một hồi lâu sau, lão thầy bói đã hứng được toàn bộ huyết dịch từ cơ thể cặp đồng tử vào trong bốn cái chai, lão để chúng qua một bên.

Bà vợ phú ông chứng kiến nãy giờ mấy lần ôm ngực phập phồng, mặt mũi tái mét dường như không chịu nổi cảnh tượng ghê rợn trên lễ đàn, cứ nép sau lưng chồng. Lĩnh phú thì bình tĩnh hơn, cho dù có thế nào thì lão vẫn phải làm đến cùng, bởi đó là lựa chọn của lão.

Cùng lúc đó lão Độ đã đổi dụng cụ, ném cây kim vừa dùng vào chén nước có pha chút thảo dược để khử bớt máu độc dính trên nó, xong lão lại lấy ra một con dao ngắn, lưỡi dao sáng loáng lạnh lẽo dưới ánh nến. Lão giơ con dao lên trước mặt ngắm nghía, nheo mắt nhìn đầy bí hiểm, sau đó một tay lão chậm chậm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé lên, cúi sát đầu nhìn xuống đôi mắt nó. Đôi mắt thơ ngây mở trừng trừng, đồng tử đã giãn ra, phủ một lớp trắng đục dưới hàng mi rợp bóng, tròng mắt trắng tinh nay đã chuyển sang đỏ ngầu kèm những tia máu vằn vện li ti.

Tay còn lại lão giơ mũi dao sắc nhọn đến sát mặt đứa trẻ, chuẩn bị nhằm hốc mắt rạch xuống. Bà phú nhắm tịt hai mắt nép sau lưng chồng run rẩy. Phía trên đàn lễ, mũi dao chạm vào hốc mắt, kéo một đường từ khoé mắt sang đuôi mắt một cách bén ngọt, lão Độ đang thận trọng dùng nó để khoét mắt hai đứa trẻ ra. Lão dùng tay kia móc con mắt để lên khay. Những con mắt hình cầu tròn xoe như viên bi trơn trượt xê dịch trên cái khay, xung quanh còn dính nhớp nháp những mảng thịt đỏ hồng và dây thần kinh thị giác ngoằn ngoèo. Con người đen đực mờ mờ bóng chốc như có thần, đang mở to nhìn chăm chăm xuống vợ chồng Lĩnh phú. Lão Lĩnh bất giác đảo ánh mắt đi chỗ khác, tránh cái nhìn ám ảnh ấy, bà vợ thì đã trốn biệt đằng sau lưng từ lúc nào.

Móc xong, lão thầy bói cho bốn con mắt vào bốn cái bình chứa huyết dịch lúc nãy. Một ít máu đen đặc còn đọng lại trong hốc mắt lõm sâu đang lộ thịt đỏ thẫm, còn lại tuyệt nhiên không có chút máu nào vương ra do trước đó thì thể cặp đồng tử đã bị rút cạn máu rồi. Hai khuôn mặt non nớt vô hồn ngoẹo sang một bên, hàm răng trắng thì

nghiến chặt, còn lớp da trên người thì rặt một sắc xám đen tím tái. Lão Độ lúc này mới quay xuống, cất tiếng gọi hai thằng Đình và Ba:

- Phiên hai cậu thanh niên tới đây giúp lão phu một tay!.

Hai tên đầy tớ Nguyễn gia lúc đó đang ngậy ra nhìn hai cái xác đồng tử, tiếng gọi của thầy bói Độ làm chúng giật mình hoàn hồn, trở mắt nhìn nhau mấy giây rồi cũng lật đật chạy lên lễ đàn, đứng cạnh lão thầy bói chờ lệnh. Lão Độ lấy từ túi đồ nghề ra một cuộn băng vải xô, chính là loại vải trắng người ta cuốn vào xác chết, đưa về phía hai thằng bọn nó:

- Đeo bao tay vào rồi giúp ta cuốn phần đầu hai cái xác đồng tử lại.

- Sao cơ?. Cuốn kín mít mỗi cái đầu thôi hả thầy?!

- Đúng rồi!. Đeo bao tay vào rồi lão mỗ chỉ cho!. À!. Cầm lấy lá bùa này, lát nữa nhét nó vào lớp vải giữa trán đồng tử rồi mới băng lớp tiếp theo.

Lão Độ chậm rãi nói, phát cho mỗi đứa một đôi bao tay và một lá bùa rồi hướng dẫn cho chúng cách cuốn xác cặp đồng tử song sinh. Mỗi thằng lo một đứa, mới chạm vào da thịt đứa bé thằng Đình đã khẽ rùng mình, dẫu có lớp găng tay ngăn cách nhưng cái lạnh ghê người từ cái xác vẫn thẩm thấu qua lớp vải truyền sang tay nó, bất giác nổi gai ốc hết cả người. Nó khẽ liếc mắt nhìn qua phía thằng Ba nghe ngóng tình hình, thằng đầu đất đó chắc không để ý gì vì còn đang bận loay hoay gỡ đồng băng gạc rối tinh. Nó lắc đầu ngán ngẩm quay lại tiếp tục công việc bó xác chết.

Nó đưa tay đỡ lấy cái đầu tròn trịa đang ngoẹo sang một bên của đứa nhóc dậy cho thẳng thớm rồi nhẹ nhàng luồn lớp vải mỏng và dài bắt đầu bọc phần đầu lại. Hai hốc mắt sâu hoắm, lạnh lẽo đọng đầy những vết máu bầm tím đen đã sánh đặc của đứa bé cứ như đang nhìn thẳng vào mặt thằng Đình. Mũi nó còn ngửi thấy thoang thoảng một mùi tanh tởm của máu từ hai hốc mắt ấy phả ra xen lẫn với mùi hôi thối từ xác thịt bên dưới bốc lên. Mấy lần bụng đã nôn nao co bóp đẩy ngược lên miệng như muốn nôn ra, nó bặm môi kềm lại, nhẫn nại làm vội làm vàng nhanh chóng cho xong. Ngửi cái mùi này thêm lúc nữa chắc bị ngộ độc khí mà chết, thằng Đình không quên nhét tấm phù vào giữa trán đồng tử rồi cuốn nốt lớp vải cuối cùng.

Trong lúc đó, lão thầy bói tranh thủ đi dọc khắp bốn phía căn hầm đặt vào bốn góc bốn cái lọ chứa huyết dịch và thi nhân của song sinh đồng tử. Trước đó, lão dùng một nén hương đang cháy vẽ một nét liền mạch ngoằn ngoèo như rắn rết lên thân bốn chiếc bình, sau đó, vừa đi vừa cầm bình trên tay, rì rầm niệm một bài chú u linh trong miệng, hai mắt lại trợn ngược lên trắng dã, dáng vẻ cứ như một lão phù thủy cổ quái. Niệm một lúc, hình bùa trên thân chiếc bình sáng lên tựa như đang tự bốc cháy lẹt xẹt, lúc tắt ngấm để lại một rãnh đen thui hằn lên bề mặt chiếc bình tựa như tạc vào vậy.

Cậu Khanh nhìn thấy thuật đó, chau mày bụng đầy âu lo:

" Cổ thuật lão thầy này dùng thuộc loại tàn độc, một khi đã ếm vào huyết dịch và thi nhân của người bị tế thì xem như đã trói buộc đời đời kiếp kiếp linh hồn người đó với nơi chứa nó rồi, mãi mãi không thể siêu sinh vì bị phong ấn!. Không ngờ hai tên quỷ nhi lại có một số phận đáng thương như vậy!. Haizz...".

Phía đằng kia, lão Độ đã đặt xong bốn cái bình gỗ đã ếm bùa vào bốn góc của căn hầm, đang quay trở lại đàn lễ xem thành quả của hai thằng tởm Nguyễn gia. Lão chấp tay đi lại giữa hai cái xác đồng tử đã được băng trắng xóa phần đầu thành một khối tròn tròn, gật đầu:

- Ừm!. Tạm được rồi!. Hai cậu lui xuống đi!.

Lão phẩy tay bảo hai thằng đầy tởm lui xuống, xắn tay áo chuẩn bị những bước cuối cùng trong nghi thức hiến tế đồng tử để tạo thành thần giữ của cho căn hầm.

Lão Độ ngồi xếp bằng trên nệm, trên tay cầm một cây nhang đang cháy, vẽ lòng vòng gì đó trước mặt, làn khói mỏng manh như sợi tơ từ đầu cây nhang bay lên lơ lửng. Lão niệm một tràng trong miệng, hai tay múa may, mắt trợn lên nom như một lão điên. Bỗng nhiên, trên phần đầu song sinh đồng tử ở phía giữa trán chột loé lên mờ mờ hình lá bùa đã được nhét vào khi nãy. Một làn khói xám đang thoát ra từ chỗ đó, chốc lát vàng trán hai cái xác dần hằn lên hình ngoằn ngoèo đen xì được vẽ trên lá bùa, nó nhanh chóng biến mất. Cùng lúc đó, thi thể hai đứa bé bỗng rung lên một cái rất khẽ rồi lại bất động như thường. Bà phú giật nảy mình, lạnh toát cả người, vỗ vai thì thầm vào tai chồng:

- Chúng...chúng nó vừa cử động kìa mình?. Mình có nhìn thấy không?. Chúng chết... rồi cơ mà?!

- Chậc!. Cử động hồi nào?. Bà hoa mắt thì có!. Ngồi im đi!.

Lão Lĩnh cau có nạt mụ vợ, chính mắt lão cũng thấy hai cái xác trẻ con ấy rùng mình một cái, thế nhưng..." kệ đi, hần lão thầy bói có nguyên do!" - lão chép miệng gạt sự hồ nghi qua một bên. Pháp thuật của giới thầy bà vốn huyền bí và khó hiểu mà, rồi lại hồi hộp dõi mắt lên phía lễ đàn xem lão thầy bói thì lễ.

Lão Độ niệm xong cũng là lúc cây nhang trên tay lão cháy hết, tàn tro rơi lả tả xuống đất. Lão lại lấy dưới chân bàn lễ ra một cái thau đồng, trong chứa rất nhiều vàng mã, lại bảo hai thằng Đình và Ba lấy những hình nhân bằng giấy đã chuẩn bị sẵn đem vào bày hai bên bàn lễ. Xong xuôi, lão quay lại chỗ ngồi chấp tay khấn vái. Cậu Khanh không hiểu việc làm này của lão thầy bói, vì đó là phép ngoại bang. Nhưng nhìn xấp vàng mã và đồng hình nhân bằng giấy đủ loại từ người đến gia súc kia thì có vẻ như, lão đang thực hiện một " giao ước " với quỷ giới, không chỉ có ngàn nấy cống phẩm mà một phần linh hồn của hai đứa bé kia cũng bị hiến tế cho quỷ vương để đổi lại sức mạnh tà ma ghê ghớm của ngạ quỷ.

Tông phái chân chính không bao giờ có những thuật như vậy - thoả hiệp, bắt tay với tà đạo. Nó tồn tại chui lủn giống như kiểu " chợ đen ", nguy hiểm và liều lĩnh. Chúng có thể đem lại cho kẻ " trao đổi " nguồn sức mạnh to lớn nhưng không bao giờ là vĩnh hằng cũng như đi đôi với nó chính là sự nguy hiểm. Cái gì cũng có giá của nó hết!. Chỉ có những phù thủy mới không e ngại nhúng tay vào cấm đạo. " Phải gọi lão là phù thủy mới đúng!" - Khanh thở dài.

CHƯƠNG 59

THẦN GIỮ CỦA

Phía đàn lễ, lão Độ vừa niệm xong, lúc này đang châm lửa đốt xấp vàng mã trong thau, hai thằng đầy tớ thì lo đốt những hình nhân bằng giấy. Ngọn lửa bốc lên phừng phừng trong chậu như thể muốn nuốt hết những gì lão thầy bói cống nạp cho nó, càng ngày càng bốc lên cao hơn, toàn một màu tím nhạt kì lạ, chẳng phải màu vàng cam như ngọn lửa thông thường. Mấy người nhà họ Nguyễn lại được phen trở mắt há mồm kinh ngạc. Bình sinh chưa bao giờ được thấy ánh lửa nào kì ảo, thoát trông khá đẹp mắt như thế. Đó mà là lửa của quỷ ư?. Nói chắc chẳng ai tin. Bởi vậy mà những con người ngoại đạo nhà Linh phú lại càng tin rằng đó là sức mạnh linh thiêng của thần thánh trên trời, tuyệt nhiên không thể nào dây đến quỷ giới được, và lão Độ chính là một pháp sư chân chính, một nhà phong thủy kiến thức uyên thâm.

Ánh mắt lão phú ông lúc này đang ngậy ra nhìn ngọn lửa tím lơ kì lạ ấy, đáy mắt lấp lánh toát lên sự ngưỡng mộ dành cho lão thầy bói của làng. Về mặt lão đầy hưng phấn, bỗng nhiên cảm thấy háo hức nóng lòng chờ đợi thần linh ban phát sức mạnh cho song sinh đồng tử. Chúng sẽ là những tay đầy tớ tuyệt vời canh giữ cho căn hầm và mai sau sẽ là lăng mộ của Nguyễn gia.

Về phía lão thầy Độ, khi xấp vàng mã cháy gần hết thành tro, lão lôi ra từ lưng quần một túi nhỏ buộc chặt miệng, lão tung lên nhẹ trong lòng bàn tay, bên trong túi có vật gì đó kêu lên lóc xóc như kim loại. Lão mở miệng túi, móc ra ba đồng xu nhỏ, trên hai mặt mỗi đồng xu đều khắc những kí tự kì lạ. Lão niệm gì đó trong miệng rồi cũng ném tọt ba đồng xu ấy vào thau đồng, ngọn lửa kì lạ kia vượn

ra như cái lưới liềm lấy vật vừa bay vào ấy. Ngay sau đó, nó lại bốc cháy dữ tợn hơn, phùng phùng phía trước bàn lễ rồi bắt chọt túa ra hai dải tay lửa tím nhạt bay tới xác cặp đồng tử nhanh chóng bao quanh chúng rồi dần dần biến mất.

Lão Độ xếp bằng nhắm mắt ngồi yên lặng chờ đợi ngọn lửa kia tắt hết, cũng mất một lúc khá lâu. Khuôn mặt nhăn nheo đầy vết đồi mồi của lão như tím lại dưới ánh lửa bập bùng. Khi ngọn lửa trong thau tắt ngúm chỉ còn lại những đốm tím lơ nhỏ xíu bay lơ lửng trong không trung, cũng là lúc lão mở mắt chống đui đứng dậy. Ngó vào cái thau đồng lúc này đã sạch bách, đến một vụn tro tàn cũng không còn.

" Đúng là vừa tham vừa đói!"

Lão Độ nghĩ bụng. Lão chấp tay sau lưng đứng trước xác của hai đứa trẻ đang bất động, mặt mũi bị bịt kín hết, trầm ngâm giây lát. Lát sau mới chậm rãi quay lại cất tiếng khàn đục thông báo cho mấy người phía sau:

- Xong rồi...Lĩnh phú gia!

- Hả. Xong...xong xuôi rồi hả thầy?!

- Đúng vậy!. Lát ngài nhớ căn dặn đám tôi tớ tuyệt đối đừng có đụng vô xác song sinh đồng tử và bốn cái bình trong góc kia kéo mất mạng đấy!.

- Được được!. Ta sẽ dặn chúng nó!

Bà phú mặt mày trắng bệch, có lẽ bị buổi nghi thức kia dọa cho hồn phách lên mây, đang lão đảo chống gối run rẩy đứng lên. Lĩnh phú lúc này mới khẽ khàng hỏi:

- Vậy, mấy cái bình gỗ ấy mục đích là để làm gì vậy thầy?.

- À!. Tôi dùng chúng để trấn yểm thần giữ của ở lại nơi này!. Để chúng không thể tùy ý muốn đi đâu thì đi!.

- Ra vậy!. Hay thật!. Vậy....vậy còn ngọn lửa " sống " vừa rồi?...

Lão Lĩnh đằng hắng hỏi, vẻ mặt không giấu nổi sự tò mò. Lão Độ cúi mặt cười nhẹ một cái lắc đầu nói:

- Xin thứ lỗi, cái này thì lão phu không thể nói được!. Nó là quy tắc của cái phép này, không thể tiết lộ cho bất kỳ ai biết!.

- À...

Lĩnh phú mắt hưng chếp miệng. Ngó lên hai cái xác đồng tử đang bị trói ngồi ngay ngắn trên hai cái ghế giống như hai tên hộ vệ trấn giữ phía trước cổng của nả chất như núi của lão, bất giác khoé

miệng nở nụ cười đầy thoải mái. Lúc sau, lão mới quay đầu cất giọng gọi thằng Đình:

- Đình đâu, lên tao bảo?.

Nhưng chẳng thấy tên gia nô đâu cả, phía cửa hầm chỉ thấy mỗi thằng Ba đang ngó nghiêng nhìn ngắm cái bình gỗ đặt trong góc tường. Lão bực bội quát:

- Thằng kia đừng có táy máy tay chân!. Thằng Đình đâu?!

- O, dạ!. Thằng Đình...ơ này nó mới đứng ở cửa đây mà nhỉ?.

Thằng Ba giật thót mình khi nghe tiếng quát của lão phú, vội vàng nhồm dậy ngó nghiêng tìm kiếm thằng bạn:

- Con mãi xem thầy thi lễ nên cũng không để ý ạ!.

Thằng Ba gãi tai, ngược mắt lí nhí nói. Lão phú nhăn mặt, chuẩn bị phun ra một tràng quát tháo nữa thì phía dãy hành lang vọng tới tiếng la hét huyên náo của đám gia nhân, kèm theo những tiếng nổ " đoàng đoàng " như sấm dội tới, lão không trông thấy gì vì đã bị cánh cửa gỗ chặn lại, đang mất hồn vì quá bất ngờ, cứ sững ra như thế. Bà phú cũng giật nảy mình hốt hoảng kêu lên:

- Có chuyện gì ồn ào thế?!

Lão Độ lúc này đang loay hoay thu dọn đồ nghề và đồ lễ nên không để ý lắm, cho là đám tôi tớ Nguyễn gia có vụ gì đó, lại tiếp tục cúi đầu dọn dẹp bàn lễ. " Rầm!". Cánh cửa chính căn hầm bị một lực nào đó tác động vào bật tung ra. Vợ chồng lão phú hộ trợn mắt đứng đơ ra như trời trồng giữa căn hầm chứa.

CHƯƠNG 60

ĐÊM KHÔNG TRĂNG

Quá nửa đêm canh năm mà trời vẫn tối đen như mực, không trăng, không sao. Xung quanh vắng lặng như tờ, một ánh đuốc lập loè sáng lên trong đêm tối, ánh lửa từ ngọn đuốc hắt lên gương mặt của người cầm nó một sắc vàng nhợt nhạt. Hắn nhìn ngó xung quanh, giơ cây đuốc về phía trước, ánh sáng toả ra cho thấy phía đằng trước chính là con sông lớn. Hắn liền nhanh chóng soi đuốc mò mẫm chạy ra lối đó, nơi cột cái thuyền bé mà ban trưa hắn dùng để sang sông theo lệnh của phú ông. Cái bóng đen thui hoà vào màn đêm đen đặc ấy chính là thằng Đình - tên đầy tớ mà phú hộ Lĩnh vô cùng tin tưởng.

Ra đến nơi, thằng Đình bèn bồm lộn ra phía cái thuyền đang neo đậu, rọi đuốc lên trên thuyền như tìm kiếm thứ gì đó. Nó nhanh chóng nhìn thấy một túi vải nhỏ nằm im lìm trong khoang liền đưa tay nhặt lấy rồi vội vã quay trở vào bờ. Vào đến nơi, nó mở miệng túi thò tay lôi ra một cây pháo sáng. Nó mồi lửa từ cây đuốc rồi châm vào cây pháo. Tiếng nổ lẹt xẹt vang lên, giây lát sau một luồng khói vọt thẳng lên trời như mũi tên rồi nổ tung ra phát ánh sáng chói loà cả một khoảng trời. Thằng Đình đứng ngây ra vài giây ngược mặt nhìn lên cao chỗ cây pháo vừa nổ, đáy mắt tựa như cũng sáng theo lấp lánh. Ít lâu sau, ánh sáng từ cây pháo phát nổ đã lịm dần, bầu trời đêm lại tối dần đi. Thằng Đình căng mắt nhìn sang bên kia sông, thấy có ánh sáng thấp thoáng, đoạn, nó quệt mồ hôi trên trán cầm cây đuốc ra bên cạnh rồi ngồi bệt xuống bãi đất. Nó cứ ngồi như thế, hai mắt nhìn ra con sông im lìm ngoài kia như đang chờ đợi.

Ban nầy, trong lúc vợ chồng phú ông và thằng Ba đang mãi mê theo dõi thầy bói Độ thi lễ không để ý, nó đã thận trọng lén ra ngoài. Đi ra dãy hành lang ngoài căn hầm, đám gia nhân của phú hộ Lĩnh đang ngồi nghỉ tạm ở hai bên, họ chống tay ngủ gật hoặc nằm cả ra đất mà ngủ vì gần hai ngày nay bọn họ đã phải làm việc hết sức mệt mỏi, bây giờ lại đang buổi đêm, nên ai cũng díp cả mắt lại, tranh thủ ông bà chủ đang làm lễ bên trong bèn đánh một giấc. Thằng Đình nhìn thấy thế, giả bộ ho lên mấy tiếng, vờ như đi lo việc cho phú ông, bước nhanh qua đám người, còn tiện tay nhắc một cây đuốc đang cắm trên đất đem đi.

Ra khỏi miệng căn hầm nó mới thở phào, nhẹ cả người, nãy giờ cứ lo không tìm được dịp để trốn ra ngoài, may sao vị thầy bói kia làm lễ quá " hấp dẫn ", ông bà phú cùng thằng ngố Ba đều không để ý, nó mới lén ra được. Chính nó cũng suýt bị buổi lễ thần thánh kia của Độ thầy làm cho quên khuấy đi việc phải làm đêm nay. Ngược nhìn lên bầu trời, cảm giác sao mà mù mịt đến thế, không thấy một chút ánh sáng nào từ những vì sao, mặt trăng chắc cũng đã bị đám mây đen vùn vù kia che đi mất. Nó cúi mặt, dáng vẻ trầm xuống, rồi cũng thở dài nặng nề, ngược mắt bước đi.

Quay lại tình hình phía bên trong căn hầm chứa nhà Nguyễn gia lúc này, những gì xảy đến quá đột ngột, vợ chồng phú hộ cùng tên đầy tớ và lão thầy bói đều hết sức ngỡ ngàng xen lẫn cả sự bàng hoàng. Ai nấy đều đứng chôn chân tại chỗ. Ở phía đối diện, trước cửa chính căn hầm là những bóng người lạ lẫm mà họ chưa nhìn thấy bao giờ. Bọn họ đá văng cánh cửa gỗ mới lắp sang một bên bung ra " rầm " một tiếng, sắc mặt kẻ nào kẻ nấy đều toát lên vẻ lạnh lùng, sát khí toả ra ghê người. Thằng Ba trở mắt cả kinh hét lên:

- Ông ơi, đây...đây chẳng phải là quan lính ngoại quốc sao?. Sao bọn họ lại xuất hiện ở đây?!

Lão phú không thể trả lời câu hỏi của thằng đầy tớ vì lúc này trong người lão đang bị một sự kinh hãi áp chế, nhất thời không thể phản ứng, cứ đứng trơ ra không biết phải hành xử như thế nào. Bà phú cũng méo mặt, tay chân run lẩy bẩy như sắp quy ngã, đưa tay bám víu vào tay chồng. Phía đằng sau, lão thầy bói Độ cũng chẳng khác nhà vợ chồng Lĩnh phú là mấy, trán lão nhăn lại, những nếp nhăn trên mặt như hằn lên rõ hơn.

Người chặn trước đám lính lạ mặt kia là một người đàn ông ngoại quốc, nhìn trang phục gã ta đang mặc trên người thì có thể thấy rằng hắn là một kẻ có địa vị khá cao trong hàng ngũ quân đội của bọn ngoại bang. Trên đầu đội mũ viền đen, hai vai và trước ngực đều có quân huy, quân hiệu sắc sỡ, đeo thắt lưng, hai chân đi ủng. Dáng người hắn cao lớn đang chống nạnh đứng choãi ra chắn trước cửa hầm, neho mắt đầy sát khí nhằm vào bốn người trong hầm đằng kia rồi gằn giọng tuôn ra một tràng tiếng ngoại ngữ xì xồ, và tất nhiên mấy người phía đối diện chẳng hiểu gì, chỉ trợn mắt lên không biết phải phản ứng ra sao, mặt người nào người nấy tái đi cắt không còn hột máu.

Có vẻ tên quan ngoại quốc đang vô cùng giận dữ, hắn cứ chĩa cặp mắt màu xanh nhàn nhạt hầm hầm nhìn vào phú hộ Lĩnh chủi mắng xối xả, nước bọt văng cả ra ngoài, cơ gân trên trán thì nổi hẳn cả lên. Rồi không chần chừ hay chùn tay lấy một khẩu, hắn rút khẩu súng đen ngắn giắt ở thắt lưng lên chĩa ra bắn liên hai phát, "đoàng", "đoàng". Tiếng súng nổ chát chúa vang lên như rúng động cả căn hầm. Thời gian như dừng lại trong khoảnh khắc ấy.

Cậu Khanh trợn mắt đứng đờ ra chứng kiến một chuỗi bi kịch trong căn hầm tử thần này. Lĩnh phú mắt trợn trừng, mặt như giãn ra, khoé miệng khê giật giật mấy cái, lão từ từ cúi xuống nhìn vào phần ngực mình, một lỗ nhỏ xuất hiện trên đó, đang túa ra rất nhiều máu tươi chảy xuống, viên đạn lạnh lẽo đã găm sâu vào ngực lão. Trước khi ngã vật xuống, thứ xuất hiện trước mắt Lĩnh phú không phải là con lão, cũng không phải là đồng giường hòm chắt cao phía đằng sau, mà là khuôn mặt của thằng đầy tớ - thằng Đình.

Giờ thì lão đã nhận ra điều cần ná trong lòng khi nó từ bên kia sông trở về bẩm báo cho lão. Nó nói rằng đã bơi vào bờ vì thuyền bị lật, thế nhưng quần áo nó tuyệt nhiên không dính một giọt nước nào. Lão trách mình quá sơ xuất, quá cả tin, nhưng tất cả đã muộn rồi. Cơ thể lão phú ông ngã xuống nằm sấp trên sàn, hai mắt trợn trừng đầy uất ức. Ngay kế bên, bà vợ phú ông vẻ mặt thất thần, từ tái mét chuyển sang trắng bệch từ lúc nào. Đôi mắt xéch lúc này trơ ra, chứng kiến cảnh người chồng đổ vật xuống, bà ta hét lên một tiếng chói tai, hai dòng nước mắt đã trào ra lăn cả xuống cằm. Hai phát súng từ tay gã ngoại quốc kia đã giết chết tươi thằng Ba và Lĩnh phú. Cả hai đều mở trợn mắt mà chết, xác thằng Ba gục

xuống tựa lưng vào bức tường hầm, phía sau nó, những vết máu tươi bắn ra tung toé dính lên bức tường loang lổ.

Còn lại bà phú và lão thầy bói, hai người đều thất thần kinh hãi, lão Độ bắt đầu tay chân rụng rời, lão phải làm gì để giữ cái mạng già của mình bây giờ, thứ vũ khí nhỏ bé trên tay tên người ngoại quốc kia là cái giống gì mà có thể cướp đi mạng người chỉ trong tích tắc. Lão cơ hồ đưa một tay tóm lấy cái túi đồ đang đeo trên vai run run nghĩ cách thì, " đoàng ", âm thanh chết chóc ban nãy lại vang lên, lão Độ đưa tay sờ lên bụng, trên tay lão dính đầy máu tươi, tay lão run run, cơn đau nhanh chóng ập tới, mắt lão mờ đi, lão hận là tại sao mọi việc luôn xảy ra ngoài tiên liệu của lão. Đó là điều thắc mắc cuối cùng trước khi lìa đời của tay phù thủy. Bóng người nhỏ thó của lão đổ ập xuống như một cơn gió, mang theo giao ước đen về thần giữ của cho nhà họ Nguyễn xuống đáy mồ.

CHƯƠNG 61

THỦ LÃNG NGHIỆM TAM PHÁP ẨM TAM MUỘI

Tiếng ửng lộp cộp vang lên trong căn hầm chứa lạnh lẽo ngổn ngang xác bốn người nằm bất động dưới sàn. Tên quan cao lớn vừa bước qua xác bà vợ phú hộ Lĩnh đang nằm xõng xoài cạnh chồng. Ánh mắt bà ta tuy mở trừng trừng vô hồn nhưng đầu đó vẫn động lại tia hoảng sợ tột độ trước khi chết. Trên khuôn mặt trắng xanh còn vương lại vài giọt máu nhỏ bắn lên tung toé. Tên quan bước qua đóng xác tiến tới hai cái ghế gỗ trói xác cặp song sinh đồng tử. Gã lướt ánh mắt qua một lượt rồi dừng lại ở phía sau lưng hai vị thần giữ cửa, chính là đóng gia tài chất lên đến tận nóc hầm của nhà tên địa chủ kia. Hắn nhếch mép hài lòng, quay lưng bước nhanh ra phía cửa hầm, ra lệnh cho đám lính khố tiến vào chuẩn bị khuôn đồng giương hòm kia lên xe ngựa.

Cậu Khanh lúc này vẫn đang đứng trong căn hầm, cậu không ngờ rằng tất cả bọn họ lại có chung một kết cục thảm thương đến thế, sắp tới không biết sẽ phải xử lý hai tên " thần giữ cửa " thế nào cho đúng. Đang tần ngần trầm tư suy nghĩ, bỗng phía lồng ngực trái của Khanh bắt đầu nhói lên, cậu đưa tay lên ôm ngực, cảm thấy có một lực hút từ nơi xa xăm nào đó đang tác động lên bản thể mình. Cậu bị luồng sức mạnh ấy kéo đi, khung cảnh kì quái, đầy mùi tử khí trong căn hầm nhà họ Nguyễn đang xa dần, hình ảnh hai cái xác đồng tử cũng xa dần. Có một tiếng nói từ đâu đó vang lên trong đầu Khanh:

" Tiểu tử, con đi xa quá rồi đấy!. Thời gian không còn nhiều nữa, mau trở về!".

" Là tiếng của ông nội!"

Khanh thoát lên. Phút chốc, thân thể cậu đã bị lực hút kì lạ kia kéo rơi vào một trường không gian khác mờ hồ và hỗn độn, cậu đang trên đường quay trở về trường không gian kết giới nhờ vào tiên lực của ông nội và chân khí làm dầu trên sợi dây đeo cổ có móng vuốt hổ. Hồn phách cậu lâng lâng, xuyên vút qua rất nhiều miền không gian khác nhau. Cùng lúc này, bên trong pháp trận, cầu sáng giao kết đang chờn vờn trên đầu cặp quỷ nhi bỗng loé lên thứ ánh quang sáng tối hỗn tạp rồi sau đó chốc lát, một cầu sáng vàng nhàn nhạt tách ra, xuyên qua bức tường kinh Lăng Nghiêm bay về hướng thân thể cậu Khanh đang ngồi bất động dưới đất.

Sợi dây đeo cổ phát ra ánh sáng vàng giờ đã chấp chờn, không còn ổn định nữa. Cầu sáng vàng bay tới lập tức nhập vào đỉnh đầu của Khanh rồi biến mất, đúng lúc ánh sáng trên sợi dây cổ tắt lịm cũng là lúc thân thể cậu Khanh đổ vật ra đằng sau, sợi dây rớt xuống lòng ngực vì tác động của trọng lực, không còn lơ lửng trên cổ nữa. Như một hiệu ứng Domino trong giao kết tâm thức, sau khi cậu Khanh hồi hồn, liền sau đó, ông nội cũng bật ngửa ra, cảm giác tâm thức mình như vừa từ trong người thanh niên kia xuất ra, men theo sợi chỉ nhập vào thân thể " ập " một cái, nhất thời thần trí còn lâng lâng như vừa bước ra khỏi cơn mê. Con Vàng từ nãy đến giờ nằm phục bên cạnh ông chờ đợi, thấy ông tỉnh dậy liền ngóc đầu lên sủa vài tiếng, quẫy đuôi mừng rỡ. Ông nội lắc lắc đầu cho tỉnh táo, hai mắt đã mở ra được không còn bị choáng váng như lúc nhập giao kết nữa. Ông đưa tay ra vuốt vuốt lên đầu con chó: " ngoan lắm!".

Về phía cậu Khanh, ngay sau khi hồi hồn, cậu nhanh chóng điều hoà huyết đạo, quay lại thế thiền định để tiếp tục duy trì trận pháp. Hứa lão gia bên trong bát trụ Tiên Thiên lúc này vẫn đang cố hết sức giữ nguồn năng lượng phát ra trên bát linh thạch, để chúng ổn định và liên kết với bức tường bằng kinh Thủ Lăng Nghiêm mà giam giữ và khống chế hai con quỷ nhi kia. Có lẽ ngài đã không còn nhiều sức lực nữa, bèn nói với cậu Khanh:

- Khanh nhi, mau mau điều hoà pháp trận cùng ta mở Hồn Thời Luân. Không thể kéo dài được lâu nữa, tiên lực của ta sắp cạn rồi!.

- Nhưng ông nội, người cũng thấy rồi đấy, hai tên quỷ nhi đó vốn là những đứa trẻ đáng thương, tội nghiệp, chẳng qua bị người

ta hại chết mới biến thành loài yêu quỷ, thực sự...con không nữa...!. Ông nội!.

- Ta biết!. Nhưng bây giờ chúng không còn là hai đứa trẻ vô tội ấy nữa, chúng đã bị sức mạnh ma quỷ chiếm mất linh hồn rồi, hai đứa trẻ ấy đã chết rồi, Khanh nhi!. Từ nhỏ con đã là một đứa bé có lòng khoan dung, độ lượng, đó là lý do vì sao ta cho con đi theo Phật đạo. Nhưng bản chất của Phật pháp ra sao chắc con nắm rõ, đó là phải nhìn thấu tâm can vạn vật. Con dung túng cho chúng không phải là cứu vớt chúng mà là càng khiến cho chúng tạo thêm nghiệp chướng, làm nhân giới hỗn độn hơn mà thôi!.

- Nhưng...

- Con suy nghĩ kĩ đi!. Thời gian hiệu lực ở kết giới này đối với ta không còn lâu nữa đâu!.

- Con làm đây, thưa nội!...

- Tốt!.

Cậu Khanh trầm giọng buồn bã trả lời. Hai đứa bé Đậu Và Tương mà cậu thấy rõ ràng không còn tồn tại nữa. Thứ duy nhất còn bám trụ lại nhân giới này là sức mạnh ma quỷ đã ăn dần linh hồn hai đứa trẻ mà lão thầy phù thủy máu lạnh đã dùng khế ước với quỷ giới mà có được. Sự trấn yểm thần giữ của canh giữ hầm chứa cho nhà họ Nguyễn cũng đã mất dấu vết cùng thảm kịch đêm hôm ấy cho nên muốn phá trấn yểm đó có thể nói là " mò kim đáy bể ", chỉ có sức mạnh của Hỗn Thời Luân mới đủ khả năng phá vỡ nó. Phải dùng đến hạ sách này e cũng là vạn bất đắc dĩ, bởi linh lực của cả hai ông cháu Hứa gia đều đã vơi sáu, bảy phần, không thể kéo dài lâu hơn được.

Lúc bấy giờ, hình hài đen đúa của hai tên quỷ nhi bên trong bát trụ Tiên Thiên dường như có chút động đậy. Vì cậu Khanh xuất hồn nhập vào ký ức của chúng nên trong thời gian đó, ông nội cậu phải phân tán tiên lực trên các mắt trận ra để duy trì trận pháp. Cũng bởi vậy mà nguồn năng lượng tác động lên quỷ linh của bọn chúng đã yếu đi khá nhiều. Chúng lúc này đã dần dần hồi lại ý thức, tay chân bắt đầu cử động. Ông nội tôi ngồi dưới trông thấy thế bèn kêu lên cho cậu Khanh biết:

- Cậu Khanh, bọn chúng hình như tỉnh lại rồi!.

- Cháu thấy rồi!.

Cậu Khanh vội vã bước vào tư thế tạo pháp chú mới, nếu bọn quỷ nhi thoát ra được khỏi sự khống chế của trường năng lượng trong bát quái trận thì tình thế sẽ gay go hơn rất nhiều, ông nội cậu không trụ lại ở đây lâu được.

- Xin lỗi!!!.

Cậu Khanh làm bầm trong miệng, rồi bằng một thái độ kiên quyết, cậu vung hai tay vận kinh lực dồn tất cả phần linh lực còn lại để tạo ấn chú chuẩn bị tác động pháp lực lên pháp trận. Hai mắt ánh lên những tia kiên định sắc bén như lưỡi gươm ẩn dưới hàng chân mày rậm, dáng vẻ tạo nên một thể công phu đẹp đẽ như một vị thiếu tăng, đồng thời khuôn miệng bắt đầu mấp máy bài kinh Thủ Lăng Nghiêm. Cậu Khanh nhắm hai mắt, thân thể thu về thể thiền trụ, trì chú bài kinh một hồi.

Về phần Hứa lão gia, ngài đang cố gắng ổn định phần tiên lực trong mình để gia tăng sức mạnh của bát trụ Tiên Thiên nhằm áp chế quỷ linh của hai tên " thần giữ của ".

Cậu Khanh sau một hồi niệm kinh thì lúc này trên hai bàn tay đang kiết ấn của cậu chợt tỏa ra ánh sáng, quang sáng vàng hoàng kim bao quanh đôi bàn tay vô cùng huyền ảo. Thế kiết ấn ấy chính là Bảo Ấn Tam Muội, một phép đại định của nhà tu hành Phật pháp một khi đạt đến đỉnh cao của thiền định, hay có thể nói là nghiệp quả của công phu niệm Phật miên mật, kết hợp với tọa niệm và kinh hành.

Tam Muội hay Tam Ma Đề là trạng thái niệm Phật mà Thân, Khẩu, Ý đều hợp nhất để tiến tới cảnh giới cùng cực của " Hư ", nhờ quán tưởng mà tâm chạm đến được thật tướng, chân không, vô vi, Niết Bàn và Trung Đạo. Về trường hợp của cậu Khanh mà nói, nhờ trải qua quá trình tu tập hằng ngày cùng với việc tác pháp, chân tâm một lòng hướng về nhà Phật, đăng triệu hồi thành công những vị thần Phật trong cuộc giao đấu với hai tên quỷ nhi lần này mà có thể đạt đến cảnh giới nhất tâm chánh định đó, tam muội cũng vì thế tự khắc hình thành. Hơn nữa, kinh Thủ Lăng Nghiêm vốn là " Phật Đảnh Quang Minh ", chú Lăng Nghiêm là vua của các loài chú, vậy nên Tam Muội được hình thành từ kinh Thủ Lăng Nghiêm được xem như Vương Tam Muội, vua của các loại tam muội. Dùng nó thì có thể xem như mượn pháp lực vô biên của nhà Phật để kích hoạt lên

trận pháp, từ đó mở ra cánh cổng không gian thông với Hỗn Thời Luân.

" Phùng!". Xung quanh thân thể cậu Khanh đang bất động thiên định bỗng chốc xuất hiện một luồng lửa lớn. Ông tôi thấy vậy thì mở trừng mắt, bắn khoăn trong đầu:

- Trời!. Không lẽ, cậu ta...cũng đã tạo ra được ngọn lửa Âm Dương giống như con Vàng hay sao?.

Nhưng kì thực thì không phải như vậy, đạo lửa bao quanh người cậu Khanh lúc bấy giờ không phải lửa Âm Dương mà là Tam Muội Hoả. Một khi đã tu tập đạt đến trạng thái tam muội, khí lực bên trong cơ thể người thực hành cũng đạt đến trạng thái đặc khí, nguồn năng lượng cũng nhờ thế thăng hoa cực độ để đạt tới cảnh giới " Hư ". Người ta thường nói, chính những lúc nguy cấp nhất thì cơ thể con người sẽ bộc phát ra sức mạnh tiềm ẩn bên trong mình.

Lúc này, hai tên thần giữ cửa đang dần dần hồi lại, có thể sẽ đã thương ông nội Khanh, bởi tiên lực của người đã sắp cạn kiệt. Tình thế đó thúc bách cậu phải thực hiện thành công việc kích hoạt cánh cổng không gian dẫn tới Hỗn Thời Luân. Đạo lửa trên người Khanh hiện hoà, sắc mà tựa hư, chứ không hùng hực dữ dội như Âm Dương hoả. Cậu Khanh thiên tọa một lúc lâu, bấy giờ mới mở mắt, hai tay chấp lại trước ngực, dáng vẻ tôn nghiêm vô cùng. Xong cậu choãi chân, hai tay vung lên uyển chuyển, đạo lửa kia cũng lập tức di chuyển theo như cánh bướm nhip nhàng. Tam Muội Bảo Ấn từ hai bàn tay cậu Khanh chứa thẳng tới pháp trận Tiên Thiên Bát Quái truyền tới một luồng bạch quang như ánh kim, đạo lửa Tam Muội cũng theo đó nhập vào pháp trận ngay sau đó.

Hứa lão gia bên trong trận đồ kết hợp nhip nhàng với cậu Khanh ở bên ngoài, lập tức vận sức điều khiển năng lượng để Tam Muội Hoả hội tụ vào cùng với bát linh thạch. Chỉ thấy sau đó, tám tiểu cột sáng phụt lên từ bên trong lòng nó thêm một luồng sáng ánh kim nữa hết sức chói mắt. Ông tôi vội giơ tay che chắn trước mặt vì không chịu nổi sức chói từ chúng phát ra khiến ông loá mắt. Phía bên ngoài, bức tường chú Lăng Nghiêm đang vô hình chột loé lên những ký tự bằng chữ Phạn rồi bắt đầu xoay quanh tám cột sáng, đồng thời các vòng tròn cổ tự cũng gia tăng tốc độ xoay vòng. Cậu Khanh vừa giữ thể vận ấn vừa dùng giao thức liên lạc với Hứa lão gia:

- Ông nội!. Tình hình sao rồi?.
- Ta đang vận!. Chuẩn bị, ta đếm đến ba thì phát lệnh!.
- Con hiểu rồi!.

Ngay sau đó, Hứa lão gia vận lực, phát ra nguồn tiên lực cuối cùng, điều đó khiến cho thân thể ảo ảnh của ngài xuất hiện những đốm tinh vân li ti ngũ sắc bay lên lơ lửng, hoà vào tám cột trụ chói loà rồi xuyên thẳng lên trời. Tám tiểu cột trụ ấy được sự gắn kết của bức tường từ kinh Thủ Lăng Nghiêm tạo thành một tổng thể lớn trông giống như một đại quang trụ. Chẳng biết nó cao đến đâu, ngược mắt nhìn xuyên qua lớp màng trong suốt của kết giới chỉ thấy một cột trụ lớn chọc thẳng lên bầu trời xanh không có điểm dừng. Mà thực ra, là tầm mắt không thể nhìn thấu hết.

Bỗng chốc, xung quanh khu vực cột sáng ấy mây từ đâu kéo đến cuồn cuộn, kèm theo những cơn gió lốc mù trời. Trong không gian bắt đầu xuất hiện những âm thanh "ùng", "ùng" trầm và vọng. Ngoài một người và một tiên nhà họ Hứa thì ông tôi và con chó đều không lý giải được những sự lạ kì đang xảy ra trước mắt, cứ đảo mắt nhìn ngó một cách ngớ ngàng. Từ bên ngoài nhìn vào thì không còn trông rõ được hình hài của hai tên thần giữ cửa nữa. Ánh sáng thoát nhiên trong suốt nhưng lại vô cùng chói loà kia từ cột trụ đã che mất tầm nhìn của ông tôi.

Cậu Khanh nghe ông nội mình đang từng tiếng đếm qua giao thức:

"Một"...

Cơ hồ lồng ngực cậu cũng hít thở phập phồng theo nhịp. Khanh lẩm bẩm:

"Samadhi".

CHƯƠNG 62

HỒN THỜI LUÂN KHAI MỞ

"Một... Hai... Ba...!. Làm điiiiii!.

Tiếng ông nội vang lên trong đầu Khanh. Cậu thu hai tay về hông bên phải, hai cánh tay khum khum chụm lại rồi vận lực đẩy mạnh về phía trước.

- Grừ...grừ...ừ...!Tam...pháp...tam...muội...bảo...ấn...vô lượng...!. Phát!!!.

Sau tiếng hô vang ấy của cậu Khanh, luồng kim quang chói loà từ hai bàn tay đang kiết Tam Muội Ấn trở thẳng hướng đại trụ kim quang mà chiếu tới.

Ngay lập tức những âm thanh " ùng ", " ùng " trầm bổng truyền tới kết giới ngày một rõ ràng hơn. Phía trên bầu trời, nơi đại trụ kim quang chọc tới, chợt có tiếng sét nổ "xẹt xẹt ", mây đen kéo về xám ngắt cả một khoảng trời. Phút chốc, ông tôi cảm thấy đầu óc quay cuồng, hoa mắt chóng mặt như người bị say tàu xe, cổ họng cũng khó chịu như muốn ói. Có lẽ trường không gian hỗn tạp bên trong kết giới đang chịu tác động mạnh mẽ vì sự kích hoạt pháp trận vừa rồi.

Những tia sét quanh vùng tròn mà đại trụ chiếu tới xuất hiện ngày càng nhiều, khi những tia sét chạm vào nhau phát nổ đì đùng từ các hướng quanh vòng tròn ấy, cũng là lúc bầu trời chỗ giao cắt với đại trụ kim quang vang lên những tiếng " rin rít " rồi vụt mở ra một vùng không gian kì lạ. Mới nhìn thì nó như một cái hố sâu hun hút, không biết đáy thông tới đâu. Lòng cái hố có màu sắc như ảo ảnh, lúc nhìn như mặt gương, lúc lại loang loáng sóng sánh như mặt nước. Ở mép hố, lớp mây đen cuộn cuộn bao xung quanh vẫn vẫn

vũ kéo về, gió lốc thổi tới mù mịt kèm theo những tia sét. Luồng không khí từ bên dưới như bị cái hố hút vào, phát ra tiếng "vu vu". Xác cỏ cây, rác rưởi đều tự động bị cuốn lên cao bay tới cái hố mọc ra từ trên trời ấy. Mọi người dưới đất đều thất thần mất vài giây đứng nhìn cảnh tượng kì lạ đó. Riêng cậu Khanh cũng không thể tin là chỉ mới một lần thực hành mà mình đã có thể mở thành công được nó.

Lúc này phía bên trong trận pháp, thân thể như ảo ảnh của Hứa lão gia đang mờ nhạt dần, chập chờn tựa hư không. Toàn thân ngài phát ra những tinh vân ngũ sắc li ti bay lên. Ngài vẫn ngồi yên bất động tọa thiền, hai mắt nhắm lại. Cậu Khanh bấy giờ mới sực nhớ tới ông nội vội vã cất tiếng hỏi:

- Ông nội ơi!. Nội có sao không nội!.

- Khanh nhi!. Ta phải đi rồi!. Không thể ở lại giúp con được nữa!. Mọi việc phía sau phải tự con cố gắng làm lấy!. Hỗn Thời Luân đã mở!. Mau mau dùng pháp lực đẩy bọn quỷ nhĩ vào, đừng chần chừ!.

Đâu đó trong không trung vọng tới một tiếng nói xa xăm:

- Bảo...trọng...!.

- Ông, ông nội....!!!.

Cậu Khanh kêu lên, ánh mắt nhìn xuyên qua bức tường kim quang sáng chói của trận pháp thì thấy bóng dáng của ông nội mình đang mờ nhạt dần. Tiên lực của người đã cạn nên cần phải quay về tiên giới ngay. Hứa lão gia vừa biến mất, cột sáng tại cửa khảm chợt rung lên rồi thu hẹp lại. Luồng kim quang trên bảy cột còn lại cũng tương tự nhất loạt yếu dần đi. Trận pháp đang giao động, cậu Khanh vội vã quay về thế thủ, tạo ấn rồi vận pháp lực phóng tới để ổn định trận pháp. Lúc này, hai tên quỷ nhĩ đang bị nhốt bên trong bát trụ Tiên Thiên đã tỉnh lại do nguồn năng lượng áp chế chúng đang ngày một yếu đi. Chúng căng thân thể hét ra những tiếng chói tai rồi vận sức cố thoát ra khỏi lực hút từ Hỗn Thời Luân.

- Thả...chúng...ta...ra...!!!.

Phía bên ngoài, cậu Khanh đang dùng những phần linh lực cuối cùng để giữ pháp trận. Cơ mặt cậu căng lên, hàm răng nghiến chặt. Đôi mắt sắc đầy quyết đoán gườm gườm chĩa về phía hai tên quỷ nhĩ, toàn thân gồng lực khiến gân cốt nổi lên chằng chịt. Phía sau cậu Khanh, ông tôi đang cố bám trụ lại vì lực hút từ Hỗn Thời Luân

toả ra ngày càng ghê gớm. Nó giống như hố đen vũ trụ ở thế giới của chúng ta, nuốt hết tất cả mọi thứ vào bên trong một cách tham lam.

Hai cái bóng thần giữ của đen đúa đột nhiên rung mình mấy cái. Chúng thi nhau hét lên, phần đầu của chúng như phình to ra, những tiếng " phụt ", " phụt " như khi sợi dây bị kéo đứt từ đâu xuất hiện quanh chúng. Hai tên thần giữ của dấy dựa, la hét một hồi. Trên phần đầu tròn xoe và đen thui của chúng lúc này bỗng hiện ra hai rạch ngang đối xứng phía dưới vùng trán. Ông em trợn mắt chỉ tay la lên:

- Cái gì thế kia?!. Chúng có mắt lại rồi kìa!.

Quả thực là như vậy. Bốn cái rãnh ngang trên mặt bọn quỷ nhi đang khép chặt bỗng mở bung ra trắng xoá. Giây lát sau chúng động đậy qua lại, những con người đỏ tươi như máu quay sang liếc nhìn về phía mấy người đang đứng dưới mặt đất. Lốp da đen thui càng khiến cho những đôi mắt to tướng của hai tên thần giữ của như nổi bật hơn với lòng mắt trắng dã và con người bé tí đỏ thẫm lại. Hàm răng đang nghiền chặt mở rộng tới tận mang tai bỗng há ra để lộ hốc miệng đen ngòm và cái lưỡi thè ra ngoe nguẩy. Chúng cất tiếng cười ha ha:

- Ha...ha...ha..lấy lại được rồi...chúng...ta có mắt....rồi!!!.

Cậu Khanh mặt nhăn lại thì thào trong miệng:

- Đúng như mình dự đoán!. Hỗn Thời Luân phá được trấn yểm dùng huyết nhãn giam thất song nhi của lão thầy phù thủy!.

Cậu đứng yên vững chãi trước lực hút ghê gớm của Hỗn Thời Luân, ngược mắt chằm chằm nhìn bọn quỷ nhi đang dần dần hồi tụ lại bản thể vốn có của chúng chính là nhãn và huyết. Xem ra, việc đẩy chúng vào Hỗn Thời Luân đã vô tình phá vỡ sự trấn yểm đối với thân thể chúng. Và cũng có lẽ là một sự hữu ý đối với Khanh. Hình bóng cao lớn đứng hiên ngang giữa trời đất của người thanh niên hiện ra một cách đầy quả cảm, phía trước là tiếng gió rít vù vù cùng tiếng cười ma mãnh từ trên cao vọng xuống.

CHƯƠNG 63

GIAO ƯỚC TRỜI DẬY

"Nếu Hồn Thời Luân mà không hút bọn thần giữ cửa vào được thì sao hả cậu?."

Ông tôi lo lắng cất tiếng hỏi. Phía trước cậu Khanh vẫn đang dùng linh lực ổn định pháp trận.

- Chú đừng lo!. Hồn Thời Luân rất mạnh!.

Bên trọng pháp trận, bọn hài nhi đang ra sức cố bứt ra khỏi lực hút từ cái hố trên cao. Đồng thời, huyết dịch từ đâu xuất hiện trên người bọn chúng chẳng chịt trông giống như những đường kinh mạch nổi màu tím đỏ. Chúng dần dựa hết lên.

- A...a....a...a....a!!!.

Khanh nghĩ thầm:

- Không ngờ bọn nó vẫn còn dai sức như vậy!.

Việc cấp bách bây giờ là phải giữ cho được trận pháp cho đến khi cái hố kia có thể nuốt chửng chúng vào trong. Nhưng linh lực trong người cậu Khanh còn đủ để thực hiện việc đó hay không thì không ai biết ngoài cậu. Chỉ thấy lúc này, năng lượng pháp trận dường như đang yếu đi nên bọn quỷ nhi ngày càng tự tung tự tác hơn. Hình dạng không những đã ổn định mà còn hội lại được bản thể bị phong ấn. Cũng nhờ thế mà sức mạnh của chúng được gia tăng lên rất nhiều. Tuy nhiên lực hút ghê gớm từ Hồn Thời Luân không phải là hạng xoàng, dù bọn hài nhi ra sức bứt ra thì chúng vẫn bị hút lên từng chút một. Dưới đất, hai người và một chó cũng đang vật lộn tìm cách bám trụ lại để không bị hút tọt lên trời.

Trong khi tình thế giữa đôi bên đang vô cùng căng thẳng, thì phía trên cao giữa lớp màng kết giới bỗng nhiên hiện ra những cái lỗ

đen, những luồng quỷ khí đen kịt từ đó chui ra bay lờn vòng trong không gian kết giới. Cậu Khanh sửng lại vài giây:

- Không lẽ là....

Khanh cau mày nghĩ thầm. Ông tôi cũng đã nhìn thấy nhưng lúc này ông đang mắc vật lộn với lực hút ghê người từ cái hố kia nên không nói gì được. Con Vàng tuy đang dùng chân choãi ra bốn phía bám trụ lại cũng cố ngẩng đầu lên sửa vài tiếng. Những lỗ đen nhỏ vẫn đang xuất hiện thêm bên trong kết giới, luồng khí đen đặc chui ra lao vút trên cao, chúng dường như có tánh linh, mỗi luồng khí là một linh hồn của quỷ, chúng gào thét, bay loạn xạ xung quanh đại trụ kim quang. Những dải quỷ khí lớn bắt đầu mọc ra hai cánh tay dài khằng khiu trên thân mình với mười đầu ngón tay nhọn hoắt, bay lờn vờn trên đầu mọi người như những bóng ma. Ông tôi sợ hãi không nhin được đành lên tiếng hỏi cậu Khanh:

- Chúng là gì vậy cậu?.

- Cháu...cũng không dám chắc chắn!. Nhưng theo linh tính của cháu, thì chúng là đồng bọn đến từ quỷ giới.

- Vậy tại sao bọn chúng lại xuất hiện đúng lúc này?!. Càng thêm bất lợi cho chúng ta, Hứa lão tiên sinh lại không có ở đây....

Ông tôi nhăn nhó thở dài, vì ông biết linh lực của cậu Khanh cũng sắp đạt tới cực hạn. Không thể một tay vừa giữ trận pháp vừa đánh bọn quỷ được. Cậu Khanh lắc đầu đáp lời:

- Cháu tin chúng nhất định sẽ bị tiêu diệt!. Bọn quỷ kia xuất hiện có lẽ là do ảnh hưởng từ " khế ước đen " mà lão thầy phù thủy lập ra với quỷ giới. Giao ước ấy tồn tại ở dương gian rõ ràng là đem đến rất nhiều lợi ích cho chúng thông qua hai vị thần giữ của. Thần giữ của như một cái cầu nối thông giữa nhân giới với quỷ giới, reo rắc tà khí chết chóc của bọn chúng lên dương gian. Càng nhiều người bị hại, quỷ linh của chúng càng mạnh lên. Sức mạnh càng được khuếch đại. Khế ước này đối với bọn quỷ mà nói, thì, chúng chỉ có lời mà không có lỗ. Thế nên, việc bảo vệ thần giữ của là việc làm cần thiết đối với quỷ giới. Nếu để hai tên thần giữ của kia bị cái hố nuốt chửng, khế ước sẽ tiêu tan!.

- Thì ra là như vậy!. Vậy thì đúng là khó càng thêm khó rồi còn gì nữa!. Haizz!. Thần Phật trên trời xin hãy giúp chúng con!.

- Cháu...sẽ...cố gắng...!.

Cậu Khanh khó khăn nói qua giao thức, hai cánh tay đang gồng lên có phần hơi run run. Bức tường bằng kính Lăng Nghiêm hình như đang nhạt dần, dường như trong suốt, độ sáng phát ra từ đại trụ cũng không còn chói lòa như ban đầu nữa. Những luồng quỷ khí đen kịt bay lượn khắp bốn phía đã kịp nhìn thấy sự suy yếu của Tiên Thiên Bát Quái trận, chúng thừa cơ đồng loạt nhằm cái trụ lớn lao vút tới, những âm thanh ghê rợn như từ chốn âm ty vang vọng khắp nơi. Phía bên trong trận pháp, hai tên quỷ hài nhi cũng vận sức phối hợp với bọn lâu la ở bên ngoài, toả ra những dải khí mãnh mẽ nhằm bức tường chú Lăng Nghiêm bắn tới. Uy lực của kinh Thủ Lăng Nghiêm là không phải bàn cãi, nhưng nó tồn tại hay không còn phụ thuộc vào pháp lực của người thi triển.

Trong khi linh lực lúc bấy giờ của cậu Khanh đã sắp dùng ra hết, một mình chống lại bảy lâu la từ quỷ giới ư là không cân sức. Và kết quả đúng như những gì dự đoán, những luồng quỷ khí từ bốn phía bao quanh đại trụ đều cùng lúc phóng vút tới như mũi tên, rất nhiều con quỷ đã hồn phi phách tán khi chạm tới bức tường chú Lăng Nghiêm nhưng một vài con đã xuyên qua được nhờ sự suy yếu của trận pháp và nguồn linh lực ngày càng cạn từ cậu Khanh.

Khanh khẽ " hự " lên một tiếng khô khan trong cổ họng. Phía trong pháp trận, những dải khí đen vừa mới xuyên qua được liền nhập vào thân thể hai tên thần giữ cửa, khiến chúng hồng lên một tràng như thú dữ. Thân thể lập tức phát ra lớn hơn, hai bóng đen nhanh chóng nhập lại thành một. Từ khối đen đúa hỗn độn đó, mọc thêm ra một cái đầu, hai tay và hai chân nữa. Những mạch máu chằng chịt màu tím đỏ nổi trên người chúng túa ra bao phủ lên toàn bộ bản thể mới tái hợp đó trông kì dị vô cùng. Chúng nghiêng rặng, dùng bốn tay và bốn chân vươn ra tứ phía, những đầu ngón tay và ngón chân nhọn hoắt như những giác hút, chĩa xuống phía dưới nhằm bám lại, chống lại sức hút từ miệng hố loang loáng trên cao. Trông bản thể hợp nhất của bọn quỷ nhi lúc này chẳng khác gì một con nhện đen khổng lồ.

Lúc này, dưới mặt đất, cậu Khanh mắt đã dần mờ đi, cậu vẫn giữ tư thế duy trì pháp lực phát trên pháp trận. Ông em thì nằm sấp dưới nền cỏ, khẽ lắc lắc đầu, cơ mặt đã méo đi.

- Kiểu này không xong rồi!.

Ông tôi bắt lực thềm than trong đầu. Bất chợt, có một cái bóng xẹt qua người Khanh lao vút về phía trước, khiến cậu giật mình đánh mắt liếc qua rồi trừng mắt kinh ngạc:

- Vàng!!!....

CHƯƠNG 64

KẾT THÚC

Quang cảnh bên trong kết giới lúc bấy giờ hỗn độn vô cùng. Cột sáng dựng đứng xuyên lên trời giữa tâm kết giới đang yếu dần, chỗ giao nhau giữa cột sáng và bầu trời chính là Hỗn Thời Luân đang mở. Lúc này, cái bóng đen to lớn như thân nhện của hai tên quỷ nhi đang ra sức chống lại lực hút mãnh liệt từ trên cao. Phía bên ngoài trận pháp, cậu Khanh đang cố gắng nghiêng răng nghiêng lợi vận hết sức lực giữ cho pháp trận không bị vỡ, hai mắt cậu đã bắt đầu xuất hiện những tia máu hằn lên li ti. Vàng trán rộng túa ra những giọt mồ hôi to tướng. Nếu cố quá, cậu có thể sẽ rơi vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma do huyết đạo, kinh mạch bị ép vận sức quá mức mà trở nên rối loạn, không còn kiểm soát được chân khí.

Thế nhưng, người thanh niên quả cảm ấy vẫn không dừng lại. Tất cả những gì cậu và ông nội đã làm được đều không thể đổ sông đổ bể, chỉ còn một vài phút nữa thôi, đâu chỉ là một phút ngắn ngủi còn gắng gượng được, cậu nhất định sẽ không từ bỏ. Khanh choãi chân rộng hơn tạo thế đứng tấn vững chắc, cơ trán nổi lên, hai hàm răng nghiến chặt lại tưởng chừng như sắp muốn nổ tung ra đến nơi, đúng lúc đó, dường như có một bóng đen phóng qua vai anh, lao vút về phía trước. Anh hơi giật mình, đánh mắt liếc nhìn theo cái bóng thì ngỡ ngàng thəm thốt lên:

- Vàng!

Phía trước mặt Khanh, bóng con vàng vừa lao vút qua. Nó giờ chân phi nước đại vun vút như mảnh hổ nhằm hướng đại trụ kim quang phóng tới. Cậu Khanh sửng người nhìn theo:

- Không lẽ...nó xuyên qua được bức tường...?.

Đúng như lòng tin của cậu Khanh vào con chó. Con Vàng nhất định phóng tới phía cột trụ, thân thể nó xuyên qua bức tường chú Lăng Nghiêm như xuyên qua lớp ảo ảnh. Giây phút nó tung mình phi qua bức tường thần thánh, chỉ thấy hình dáng một con hổ oai phong hiện ra, to lớn phủ lên bóng con chó đứng cảm. Ông tôi ngược mặt nhìn theo, ông gào lên từng tiếng khàn đặc:

- Đứng!!!. Vàng!!!. Quay về ngay...!!!.

Nhưng có lẽ, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng Vàng trái lệnh chủ. Nó nhất mực không quay đầu lại nhìn, ngọn lửa Âm Dương từ phần đuôi của nó bùng lên dữ dội, nó đứng tại tâm của trận pháp, chính là ở giữa vòng tròn thái cực âm - dương. Hai vật chí âm và chí dương lúc này đang lơ lửng là gần mặt đất cạnh con vàng, chợt chúng rung lên khe khẽ. Hai nguồn khí nhân nhật âm, dương từ chúng đang di chuyển về thân thể con chó.

Như cậu Khanh đã phân tích trước đây, chó vốn là loài mang tính ôn, có nghĩa là ôn hoà, đại loại như loài cừu vĩ hồ mang tính âm, còn loài hổ thì mang tính dương.

Lúc này nó đang hút hai nguồn khí ấy vào cơ thể, đồng thời dùng những đầu vuốt sắc dài khoằm và nhọn cắm xuống mặt đất để bám trụ lại. Cái đuôi dài giương thẳng ra chĩa xuống dưới. Nó ngửa mặt nhìn lên trên, đôi mắt nâu thẫm của nó long lanh như hổ phách, thấp thoáng ánh lên một màu xanh lục nhân nhật. Hấp thụ nguồn khí giây lát, con Vàng choãi bốn chân ra, nó rung mình một cái, lớp lông dày và thô xù ra, rồi " phùng ", ngọn lửa Âm Dương từ phần đuôi bùng lên lan nhanh ra toàn bộ cơ thể con chó, hùng hực như chưa bao giờ được cháy. Khoé mõm nó gầm gừ, nhe hàm răng dài và trắng, đưa mắt nhìn lên thân thể đen xì vừa tái hợp của bọn quỷ nhĩ. Cậu Khanh ở bên ngoài pháp trận lúc này đã gần như kiệt sức, quỳ một chân xuống. Con chó hơi liếc mắt ra phía đó, nó biết nó cần phải làm gì để bảo vệ ông chủ và chàng thanh niên quả cảm kia. Nó nhìn ông nội tôi lần cuối, đuôi nó khẽ vẫy rồi quay lại nhìn thẳng lên trời.

Bằng một cú nhảy dứt khoát, con Vàng phóng lên cao, cùng với lực hút ghê gớm từ Hỗn Thời Luân, nó nhanh chóng tiến tới hỗn thể của hai tên hài nhĩ lúc này đang la ó dấy dựa hông thoát ra khỏi miệng hổ. Con Vàng nhanh chóng giơ mõm tấp vào một chân của bọn chúng và bám lấy. Những tiếng gầm gừ đầy giận dữ của nó

thoát ra từ cổ họng. Bọn quỷ nhi đã nhận ra sự cản trở của con chó, chúng rống lên như con thú điên, quỷ khí đã phát tác ở mức mạnh nhất. Âm thanh đó dội đến bức tường chú Lăng Nghiêm đang trên đà suy yếu, khiến cho bức tường trong suốt rung lên rồi biến mất.

Một mảnh ghép của trận pháp đã mất đi, sự liên kết giữa tám cột trụ cũng theo đó mà đứt đoạn. Cậu Khanh quy xuống, khuôn mặt nhăn nhó đến cùng cực. Cậu kêu lên trong đầu:

- Không xong rồi... pháp trận vỡ...Hỗn...Hỗn Thời...Luân sẽ đóng mất...!Hix...hix....!.

Cậu thở gấp, cảm giác lồng ngực mình nóng rẫy như muốn nổ tung, còn tay chân thì mềm nhũn ra, rã rời. Cậu cố gượng chút sức lực cuối cùng, giơ tay nhấn vào sợi dây đeo cổ, một quang sáng hiện lên bao quanh sợi dây khiến nó lại bay lên lơ lửng như ban nãy. Luồng sáng ấy giữ cho pháp trận tồn tại trong những giây phút cuối cùng của cuộc chiến.

Phía trong tám cột trụ đang chập chờn, bất ổn, hai tên hài nhi dùng tay phóng ra những tia quỷ khí hướng tới con chó. Con Vàng dùng hai chân đập không khí tránh né, miệng vẫn cắn chặt vào cái chân dài ngoằng của bọn chúng. Ngọn lửa lớn bao phủ người nó đang từ từ lan sang nhục thể tái hợp của bọn quỷ. Cái chân đã bắt đầu bén lửa, những mảng da đen kịt từ đó rã ra, bung ra khỏi cơ thể chúng thì liền bị cái hố hút vọt lên. Chúng há rộng cái miệng ra rống lên đau đớn, bốn con mắt trợn trừng trắng dã với con người nhỏ như hột đậu đỏ ngòm chĩa xuống dưới nhìn con chó đầy căm thù.

Bốn cánh tay nhất loạt phóng ra những tia khí mảnh nhằm giết chết con vật lông lá đáng ghét kia. Con vàng phía dưới tránh né nhưng rồi một mũi khí, hai mũi khí đen... cứ thế lao xuống xuyên qua cằm vào người nó " phập " từng tiếng chắc nịch như mũi tên găm vào người con thú. Ông tôi nhắm nghiền hai mắt cúi đầu xuống, hai hàng nước mắt vội vã lăn nhanh xuống gò má nhăn nheo. Miệng ông ngiên chặt để tiếng khóc không phát ra nhưng nó vẫn thường trực nơi cổ họng.

- Vàng ơi!. Đừng...đừng bỏ ông...!. Không!.

Những mũi khí đen lạnh lùng phóng xuống xuyên qua người con chó, nhưng nó vẫn không hề suy xuyển, nhất mực ngoạm chặt vào phần chân bọn quỷ nhi. Ngọn lửa lan sang nhục thể bọn chúng lúc này đã lên đến phần thân, đốt cháy hừng hực cả một khoảng

không lưng chừng giữa bầu trời và mặt đất. Chúng rống lên những tràng thảm thiết. Quỷ khí từ những chỗ bị lửa thiêu đốt đang tan ra và bị cái hố trên cao hút lấy. Bọn quỷ hài nhi điên tiết dùng bốn tay định tóm lấy người con chó xé toạc ra nhưng lại bị ngọn lửa trên mình con chó chặn lại bèn vận sức phóng từ lòng bàn tay ra một luồng khí đen kịt lớn như mũi giáo ném xuống con chó.

Con Vàng lúc này dường như đã yếu đi vì những vết thương trên thân thể, nó hứng trọn mũi giáo bằng luồng khí quỷ dị ấy. Luồng khí như ngọn giáo cắm phập vào giữa bụng con chó rồi tan biến, để lại một lỗ hồng đen ngòm trên thân nó. Những tường đòn chí mạng đó đã kết liễu được con vật bám dai như đĩa kia, nhưng chúng đã làm, con Vàng vẫn một mực ngoan cố ngoạm chặt vào chân chúng, không ngừng gặm gù, ánh mắt dửng dãm như chúa sơn lâm không hề để lộ ra lấy một khắc đau đớn.

Đến lúc này thì hầu như ngọn lửa đã lan đến tận cổ bọn quỷ nhi. Cơ thể chúng dấy dựa giữa không trung như con nhện khổng lồ bị nướng chín. Chúng không còn đủ sức để tấn công vì quỷ khí tan ra bao nhiêu đã bị Hỗn Thời Luân hút vào bấy nhiêu. Cảnh tượng bên trong pháp trận lúc ấy thật dữ dội, như một khối cầu lửa hừng hực chói loà giữa thình không. Hai tên quỷ nhi hét lên trong đau đớn, không còn kháng cự lại được sức hút ghê người từ cái hố, chúng bay lên cao chuẩn bị bị miệng hố nuốt vào.

Đúng lúc bàn tay giữ trên sợi dây đeo cổ của mình buông thõng xuống, thân thể cậu Khanh đổ ập xuống đất, cũng là lúc bát quang trụ rung lên rồi phụt tắt. Tám viên linh thạch đều đồng loạt nứt vỡ rã rạc trên mặt đất. Pháp trận đã đóng, cùng lúc đó miệng hố rộng loang loáng sáng sánh trên bầu trời cũng vụt cái khép lại kéo theo nhục thể rực lửa của bọn quỷ nhi vào trong miệng nó. Giây phút ấy, ông tôi chợt nhìn thấy phía trên tầng mây cao gần khu vực miệng hố có một rạng sáng màu vàng kim lấp lánh ẩn hiện. Đúng lúc thân thể bọn quỷ nhi bị hút tọt vào trong mang theo con chó thì một đám mây trắng bồng bênh từ phía có rạng vàng ấy vươn tới chặn lại phía trước thân mình con chó, ngay sau đó thì miệng hố khép lại, không còn một dấu vết nào trên bầu trời. Cái đám mây ấy hình dáng nom như một bàn tay mềm mại đỡ lấy thi thể con chó trước sức hút của Hỗn Thời Luân. Rồi cũng nhanh như lúc xuất hiện đám mây hình bàn tay biến mất, rạng vàng lấp lánh ẩn sau tầng mây cũng tan biến.

Thi thể con Vàng rơi xuống mặt cỏ bịch một cái. Ông tôi vội vã, lồm cồm vừa chạy vừa bò tiến tới chỗ con chó. Nhưng nó đã không còn động đậy nữa, xác nó nằm bất động mềm nhũn giữa bãi cỏ xanh. Ngọn lửa Âm Dương trên người nó đã biến mất. Ông quỳ bên xác con chó thân thiết, ôm lấy mà gào khóc trong đau đớn. Phía đằng kia, thân thể cậu Khanh đổ gục xuống nằm sấp trên mặt cỏ, bất tỉnh nhân sự.

Lớp màng kết giới cũng đã tan biến tự bao giờ. Bầu trời cao gọn mây trắng tinh yên ắng như chưa hề xảy ra chuyện gì. Bốn bề vẫn là quang cảnh cánh đồng lúa mênh mông lúc tắt nắng đầy tĩnh lặng. Một chút gió xôn xao lướt qua trên khoảng đất mới xảy ra một cuộc chiến sinh tử lạ kì khiến mái tóc đen trên đầu cậu Khanh khẽ lay động. Tiếng khóc đứt quãng của ông em vang lên như tan ra trong khoảng không mênh mông vô định ấy

- Vàng ơi!..... Cậu Khanh ơi!.....!

- HẾT -

Table of Contents

CHƯƠNG 1

BÓNG DỪA DƯỚI TRĂNG

CHƯƠNG 2

CON VÀNG

CHƯƠNG 3

GIẤC NGỦ TRƯA

CHƯƠNG 4

KẺ VÔ HÌNH

CHƯƠNG 5

CÁI VỒNG

CHƯƠNG 6

AI ĐƯA VỒNG ĐONG ĐƯA

CHƯƠNG 7

CÁI MŨ CỎI

CHƯƠNG 8

BÀ HÀNG XÓM

CHƯƠNG 9

TRẮNG VÀ ĐEN

CHƯƠNG 10

ÁNH ĐÈN CHỚP TẮT

CHƯƠNG 11

MÈO ĐEN

CHƯƠNG 12

TRUYỀN NHÂN

CHƯƠNG 13

HỨA GIA

CHƯƠNG 14

ÁNH LỬA TRONG ĐÊM

CHƯƠNG 15

TRÚNG

CHƯƠNG 16

CUỘC GẶP GỠ

CHƯƠNG 17

VẮNG NHÀ

CHƯƠNG 18

ÔNG BA BỊ

CHƯƠNG 19

ẢO GIÁC

CHƯƠNG 20

MA GIẤU

CHƯƠNG 21

ĐỤNG ĐỘ VỚI YÊU MA

CHƯƠNG 22

CUỘC CHIẾN ÂM DƯƠNG

CHƯƠNG 23

BÌNH MINH MỚI

CHƯƠNG 24

BÀN TÍNH

CHƯƠNG 25

ĐI ĐÁM MA

CHƯƠNG 26

CĂN NHÀ GỖ

CHƯƠNG 27

TRUY TÌM NGUỒN GỐC

CHƯƠNG 28

ÂM DƯƠNG HỎA KHUYỀN

CHƯƠNG 29

QUYẾT ĐỊNH

CHƯƠNG 30

BẦY TRẬN

CHƯƠNG 31

GỌI HỒN

CHƯƠNG 32

ĐỔI CHỖ

CHƯƠNG 33

QUỲ LINH NHI XUẤT HIỆN

CHƯƠNG 34

KHAI MỞ KẾT GIỚI

CHƯƠNG 35

TÁI ĐẦU

CHƯƠNG 36

ĐỨC DƯỢC SƯ LƯU LY QUANG VƯƠNG

CHƯƠNG 37

NGÀN CÂN TREO SỢI TÓC

CHƯƠNG 38

SUY TÍNH

CHƯƠNG 39

BÍCH SƯ PHÙ

CHƯƠNG 40

THỰC PHÂN

CHƯƠNG 41

TÁI NGỘ

CHƯƠNG 42

CAO NHÂN

CHƯƠNG 43

TIÊN THIÊN BÁT QUÁI ĐỒ

CHƯƠNG 44

BẮT QUỶ

CHƯƠNG 45

NGŨ PHÙ ĐẠI KIM QUANG

CHƯƠNG 46

LÃNG NGHIỆM VÔ LƯỢNG THỪA CHÚ

CHƯƠNG 47

XUẤT HÒN

CHƯƠNG 48

TUỔI THƠ

CHƯƠNG 49

LÃO PHÚ HỘ

CHƯƠNG 50

TOAN TÍNH

CHƯƠNG 51

BÀN BẠC

CHƯƠNG 52

SONG SINH

CHƯƠNG 53

BẮT CỐC

CHƯƠNG 54

PHẨM KIM, ĐỊNH HUYỆT

CHƯƠNG 55

BÀN VỀ TÂM LONG, ĐIỂM HUYỆT

CHƯƠNG 56

THẨM THÍNH

CHƯƠNG 57

ÂM THY TRÙNG

CHƯƠNG 58

GIAO ƯỚC ĐEN

CHƯƠNG 59

THẦN GIỮ CỦA

CHƯƠNG 60

ĐÊM KHÔNG TRẮNG

CHƯƠNG 61

THỦ LĂNG NGHIỆM TAM PHÁP ẤN TAM MUỘI

CHƯƠNG 62

HỒN THỜI LUÂN KHAI MỞ

CHƯƠNG 63

GIAO ƯỚC TRỜI DẬY

CHƯƠNG 64

KẾT THÚC